

Izdevums
latviešu valodā

Tiesību akti

58. sējums
2015. gada 23. decembris

Saturs

I *Leģislatīvi akti*

REGULAS

- ★ **Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2015/2365 (2015. gada 25. novembris) par vērtspāpīru finansēšanas darījumu un atkalizmantošanas pārredzamību un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 ⁽¹⁾** 1

DIREKTĪVAS

- ★ **Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2015/2366 (2015. gada 25. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 2002/65/EK, 2009/110/EK un 2013/36/ES un Regulu (ES) Nr. 1093/2010 un atceļ Direktīvu 2007/64/EK ⁽¹⁾** 35

II *Neleģislatīvi akti*

LĒMUMI

- ★ **Padomes Lēmums (ES) 2015/2367 (2015. gada 30. novembris) par nostāju, kas Eiropas Savienības vārdā jāieņem Apvienotajā veterinārijas komitejā, kura izveidota ar Nolīgumu starp Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par lauksaimniecības produktu tirdzniecību, attiecībā uz Lēmumu Nr. 1/2015 par nolīguma 11. pielikuma 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 10. un 11. papildinājuma grozījumiem** 128

⁽¹⁾ Dokuments attiecas uz EEZ

Tiesību akti, kuru virsraksti ir gaišajā drukā, attiecas uz kārtējiem jautājumiem lauksaimniecības jomā un parasti ir spēkā tikai ierobežotu laika posmu.

Visu citu tiesību aktu virsraksti ir tumšajā drukā, un pirms tiem ir zvaigznīte.

I

(Lēģislatīvi akti)

REGULAS

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES REGULA (ES) 2015/2365

(2015. gada 25. novembris)

par vērtspapīru finansēšanas darījumu un atkalizmantošanas pārredzamību un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 114. pantu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc lēģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Centrālās bankas atzinumu ⁽¹⁾,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽²⁾,

ņemot vērā Reģionu komitejas atzinumu ⁽³⁾

saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ⁽⁴⁾,

tā kā:

- (1) Pasaules finanšu krīze, kas sākās 2007.–2008. gadā, atklāja pārmērīgas spekulatīvas darbības, nopietnus trūkumus regulējumā, neefektīvu uzraudzību, tirgu nepārredzamību un pārāk sarežģītus produktus finanšu sistēmā. Savienība ir pieņēmusi virkni pasākumu, lai padarītu banku sistēmu stiprāku un stabilāku, tostarp nosakot stingrākas kapitāla prasības, noteikumus par labāku pārvaldību un uzraudzības un noregulējuma režīmiem, un lai nodrošinātu to, ka finanšu sistēma izpilda savu lomu kapitāla novirzīšanā reālās ekonomikas finansēšanai. Šajā kontekstā izšķiroša nozīme ir arī panākumiem, kas gūti, veidojot banku savienību. Tomēr krīze ir parādījusi arī vajadzību uzlabot pārredzamību un uzraudzību ne tikai tradicionālajā banku nozarē, bet arī jomās, kurās notiek banku darbībām līdzīgas kredīstarpniecības darbības, kas pazīstamas kā paralēla banku sistēma, kuras apmērs ir satraucošs un saskaņā ar veiktajām aplēsēm tas jau atbilst pusei no regulēto banku sistēmas. Jebkura nepilnība šajās darbībās, kuras ir līdzīgas kredītiestāžu veiktajām, potenciāli var negatīvi ietekmēt pārējo finanšu sektoru.

⁽¹⁾ OV C 336, 26.9.2014., 5. lpp.

⁽²⁾ OV C 451, 16.12.2014., 59. lpp.

⁽³⁾ OV C 271, 19.8.2014., 87. lpp.

⁽⁴⁾ Eiropas Parlamenta 2015. gada 29. oktobra nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta) un Padomes 2015. gada 16. novembra lēmums.

- (2) Savā darbā, lai ierobežotu paralēlo banku sistēmu, Finanšu stabilitātes padome (FSP) un Eiropas Sistēmisko risku kolēģija (ESRK), kas izveidota ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1092/2010 ⁽¹⁾, ir identificējušas riskus, kādus rada vērtspapīru finansēšanas darījumi ("VFD"). VFD rezultātā var palielināties sviras efekts, procikliskums un savstarpējā saistība finanšu tirgos. Jo īpaši pārredzamības trūkums saistībā ar VFD izmantošanu ir traucējis regulatoriem un uzraudzītājiem, kā arī ieguldītājiem pareizi izvērtēt un uzraudzīt attiecīgos banku darbībām līdzīgo darbību riskus un savstarpējās saistības līmeni finanšu sistēmā laikposmā pirms finanšu krīzes un tās laikā. Ņemot vērā iepriekš minēto, FSP 2013. gada 29. augustā pieņēma politikas satvaru ar nosaukumu "Paralēlās banku sistēmas pārraudzības un regulējuma stiprināšana" ("FSP politikas satvars"), lai novērstu paralēlo banku sistēmu radītos riskus saistībā ar vērtspapīru aizdevumu un repo darījumiem, ko 2013. gada septembrī apstiprināja G20 valstu un valdību vadītāji.
- (3) FSP 2014. gada 14. oktobrī publicēja tiesisko regulējumu diskontiem par nodrošinājumu tādiem VFD, kuru tīrvērtē nenotiek centralizēti. Gadījumā, ja nenotiek tīrvērtē, šādas darbības rada ievērojamus riskus, ja nav pienācīga nodrošinājuma. Pārredzamības uzlabošana attiecībā uz klientu aktīvu atkalizmantošanu būtu pirmais solis virzienā uz to, lai atvieglotu darījuma partneru spēju analizēt un novērst riskus, savukārt FSP līdz 2016. gadam plāno pabeigt darbu pie ieteikumu kopuma par diskontiem tādiem VFD, kuru tīrvērtē nenotiek centralizēti, nolūkā nepieļaut pārmērīgu sviras efektu un mazināt koncentrācijas risku un saistību neizpildes risku.
- (4) Komisija 2012. gada 19. martā publicēja Zaļo grāmatu par paralēlo banku sistēmu. Pamatojoties uz saņemtajām plašajām atsauksmēm un ņemot vērā starptautiskos notikumus, Komisija 2013. gada 4. septembrī izdeva Paziņojumu Padomei un Eiropas Parlamentam ar nosaukumu "Paralēlā banku sistēma – vēršanās pret jauniem riska avotiem finanšu nozarē". Paziņojumā uzsverts, ka VFD sarežģītais un neskaidrais raksturs rada grūtības identificēt darījumu partnerus un uzraudzīt riska koncentrāciju un ka tas arī rada pārmērīga sviras efekta veidošanos finanšu sistēmā.
- (5) Augsta līmeņa ekspertu grupa, ko vadīja *Erkki Liikanen*, 2012. gada oktobrī pieņēma ziņojumu par Savienības banku nozares struktūras reformu. Cita starpā tā apsvēra mijiedarbību starp tradicionālo un paralēlo banku sistēmu. Ziņojumā tika atzīti ar paralēlo banku sistēmas darbībām saistītie riski, piemēram, augsts sviras rādītājs un procikliskums, un tajā aicināts samazināt savstarpējo saistību starp bankām un paralēlo banku sistēmu, kas bija "inficēšanās" avots sistēmiskās banku krīzes laikā. Ziņojumā arī ierosināti konkrēti strukturāli pasākumi, lai novērstu atlikušos trūkumus Savienības banku nozarē.
- (6) Savienības banku sistēmas strukturālās reformas tiek izskatītas priekšlikumā Eiropas Parlamenta un Padomes regulai par strukturālajiem pasākumiem, ar ko uzlabo ES kredītiestāžu noturību. Tomēr strukturālu pasākumu noteikšana bankām varētu radīt situāciju, kad atsevišķas darbības tiek novirzītas uz mazāk regulētām jomām, piemēram, uz paralēlo banku sektoru. Tādēļ minētajam priekšlikumam būtu jāpievieno šajā regulā izklāstītās saistošās pārredzamības un ziņošanas prasības attiecībā uz VFD. Tādējādi šajā regulā izklāstītie regulas pārredzamības noteikumi papildina minēto priekšlikumu.
- (7) Šī regula ir atbilde uz nepieciešamību uzlabot vērtspapīru finansēšanas tirgu pārredzamību un līdz ar to arī finanšu sistēmas pārredzamību. Lai nodrošinātu līdzvērtīgus konkurences apstākļus un starptautisku konvergenci, šajā regulā tiek ievērots FSP politikas satvars. Ar to izveido Savienības regulējumu, saskaņā ar kuru datus par VFD var efektīvi paziņot darījumu reģistriem un informāciju par VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumiem atklāj ieguldītājiem kolektīvo ieguldījumu uzņēmumos. Šajā regulā iekļautajā VFD definīcijā nav ietverti atvasināto instrumentu līgumi Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 648/2012 ⁽²⁾ izpratnē. Tomēr ir ietverti darījumi, kurus parasti dēvē par likviditātes mijmaiņas līgumiem un nodrošinājuma mijmaiņas līgumiem, kuri neietilpst Regulas (ES) Nr. 648/2012 atvasināto instrumentu līgumu definīcijā. Šo nepieciešamību pēc starptautiskas konverģences pastiprina varbūtība, ka pēc Savienības banku nozares strukturālās reformas tās darbības, ko pašlaik veic tradicionālās bankas, varētu migrēt uz paralēlo banku sektoru un aptvert finanšu un nefinanšu sabiedrības. Tādēļ šīs darbības regulatoriem un uzraudzītājiem var kļūt vēl mazāk pārredzamas, neļaujot tiem gūt pienācīgu pārskatu par riskiem, kas saistīti ar VFD. Tas tikai padarītu vēl ciešākas jau izveidojušās saites starp regulēto un paralēlo banku sektoru konkrētos tirgos.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1092/2010 (2010. gada 24. novembris) par Eiropas Savienības finanšu sistēmas makrouzraudzību un Eiropas Sistēmisko risku kolēģijas izveidošanu (OV L 331, 15.12.2010., 1. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 648/2012 (2012. gada 4. jūlijs) par ārpusbiržas atvasinātajiem instrumentiem, centrālajiem darījumu partneriem un darījumu reģistriem (OV L 201, 27.7.2012., 1. lpp.).

- (8) Izmaiņas tirgus praksēs un tehnoloģiju attīstība tirgus dalībniekiem ļauj izmantot tādus darījumus, kas nav tradicionāli VFD, kā finansējuma avotu, likviditātei un nodrošinājuma pārvaldībai, kā peļņas palielināšanas stratēģiju, lai segtu īso pārdošanu vai dividenžu nodokļu arbitražai. Šādiem darījumiem varētu būt līdzvērtīga ekonomiskā ietekme, un tie varētu radīt riskus, kas līdzīgi VFD, tostarp procikliskumu, ko izraisa nepastāvīgās aktīvu vērtības un svārstīgums; termiņu vai likviditātes pārveidošanu, kas rodas, ilgtermiņa vai nelikvidus aktīvus finansējot ar īstermiņa vai likvidiem aktīviem; un finanšu sistēmas "inficēšanos", ko rada tādu darījumu ķēžu savstarpējā saistība, kuri ietver nodrošinājuma atkalizmantošanu.
- (9) Risinot jautājumus, kam pievērsta uzmanība FSP politikas satvarā, un reaģējot uz gaidāmajām pārmaiņām pēc Savienības banku nozares strukturālās reformas, dalībvalstis, domājams, pieņems atšķirīgus valsts līmeņa pasākumus, kas varētu radīt šķēršļus iekšējā tirgus pienācīgai darbībai un kaitēt tirgus dalībniekiem un finanšu stabilitātei. Turklāt tas, ka nav saskaņotu pārredzamības noteikumu, apgrūtina valstu iestāžu uzdevumu salīdzināt mikroliemeņa datus, kas saņemti no dažādām dalībvalstīm, un tādējādi izprast reālos riskus, kādus atsevišķi tirgus dalībnieki rada sistēmai. Tāpēc ir nepieciešams novērst šādu traucējumu un šķēršļu rašanos Savienībā. Tādējādi šīs regulas atbilstīgs juridiskais pamats ir Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 114. pants, kuru interpretē atbilstīgi konsekventai Eiropas Savienības Tiesas judikatūrai.
- (10) Tāpēc jaunajos noteikumos par pārredzamību būtu jāparedz datu ziņošana par VFD, ko noslēguši visi tirgus dalībnieki – par to, vai tie ir finanšu vai nefinanšu struktūras, tostarp par nodrošinājuma sastāvu, par to, vai nodrošinājums ir pieejams atkalizmantošanai vai arī tas ir ticis atkalizmantots, par nodrošinājuma aizstāšanu dienas beigās un par piemērotajiem diskontiēm. Lai samazinātu papildu darbības izmaksas tirgus dalībniekiem, jaunajiem noteikumiem un standartiem būtu jābalstās uz esošo infrastruktūru, darbības procesiem un formātiem, kas ir ieviesti, lai par atvasināto instrumentu līgumiem ziņotu darījumu reģistriem. Minētajā sakarā Eiropas Uzraudzības iestādei (Eiropas Vērtspapīru un tirgu iestādei) ("EVTI"), kas izveidota ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1095/2010⁽¹⁾, ciktāl iespējams un vajadzīgs, būtu jāsamazina pārklāšanās un jāizvairās no nekonsekvences starp tehniskajiem standartiem, kas pieņemti, ievērojot šo regulu, un tiem, kas pieņemti, ievērojot Regulas (ES) Nr. 648/2012 9. pantu. Šajā regulā izklāstītajam tiesiskajam regulējumam, cik iespējams, vajadzētu būt tādām pašām, kā noteikts Regulā (ES) Nr. 648/2012 attiecībā uz ziņošanu par atvasināto instrumentu līgumiem darījumu reģistriem, kuri reģistrēti šim nolūkam. Ar to būtu arī jānodrošina iespēja darījumu reģistriem, kuri ir reģistrēti vai atzīti saskaņā ar minēto regulu, pildīt ar šo regulu paredzēto reģistru funkciju, ja tie atbilst konkrētiem papildu kritērijiem un ja tie ir pabeiguši vienkāršotu reģistrēšanas procesu.
- (11) Lai nodrošinātu EVTI pilnvaru noteikt sankcijas saskaņotību un efektivitāti, uz tirgus dalībniekiem, kurus aptver šīs regulas darbības joma, atsaucoties uz Regulu (ES) Nr. 648/2012, būtu jāattiecinā noteikumi par EVTI pilnvarām, kā noteikts minētajā regulā un kas attiecībā uz procedūras noteikumiem ir precizēti deleģētajos aktos, kuri pieņemti, ievērojot minētās regulas 64. panta 7. punktu.
- (12) Pienākums ziņot par VFD darījumu reģistriem nebūtu jāattiecinā uz darījumiem ar Eiropas Centrālo banku sistēmas (ECBS) dalībniekiem. Tomēr, lai nodrošinātu, ka regulatori un uzraudzītāji gūst pienācīgu pārskatu par riskiem, kas saistīti ar VFD, kurus noslēgušas struktūras, ko tie regulē vai uzrauga, attiecīgajām iestādēm un ECBS dalībniekiem būtu cieši jāsadarbjas. Ar šādu sadarbību regulatoriem un uzraudzītājiem būtu jāvar izpildīt to attiecīgos pienākumus un pilnvaras. Šādai sadarbībai vajadzētu būt konfidencialai un balstītai uz attiecīgo kompetento iestāžu pamatotu pieprasījumu, un tā būtu jāsniedz tikai ar nolūku ļaut minētajām iestādēm pildīt savus attiecīgos uzdevumus, pienācīgi ņemot vērā principus un prasības attiecībā uz centrālās bankas neatkarību, un veikt savus pienākumus kā monetārajām iestādēm, tostarp veicot ar monetāro, valūtas maiņas kursu un finanšu stabilitātes politiku saistītas darbības, kuras ECBS dalībniekiem ir juridiskas tiesības veikt. ECBS dalībniekiem vajadzētu būt iespējai atteikties sniegt informāciju, ja tie ir iesaistījušies darījumos, pildot savus pienākumus kā monetārās iestādes. Tiem būtu jāpaziņo prasītājam iestādei par katru šādu atteikumu kopā ar atteikuma pamatojumu.
- (13) Informācija par riskiem, kas piemīt vērtspapīru finansēšanas tirgiem, būtu jāuzglabā centralizēti, un tai vajadzētu būt viegli un tiešā veidā pieejamai, *inter alia*, EVTI, Eiropas Uzraudzības iestādei (Eiropas Banku iestādei) ("EBI"), kas

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1095/2010 (2010. gada 24. novembris), ar ko izveido Eiropas Uzraudzības iestādi (Eiropas Vērtspapīru un tirgu iestādi), groza Lēmumu Nr. 716/2009/EK un atceļ Komisijas Lēmumu 2009/77/EK (OV L 331, 15.12.2010., 84. lpp.).

izveidota ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1093/2010 ⁽¹⁾, Eiropas Uzraudzības iestādei (Eiropas Apdrošināšanas un aroda pensiju iestādei) ("EAAPI"), kas izveidota ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1094/2010 ⁽²⁾, attiecīgajām kompetentajām iestādēm, ESRK un attiecīgajām ECBS centrālajām bankām, tostarp Eiropas Centrālajai bankai (ECB), tai veicot savus pienākumus kā vienotajam uzraudzības mehānismam saskaņā ar Padomes Regulu (ES) Nr. 1024/2013 ⁽³⁾, lai varētu identificēt un uzraudzīt finanšu stabilitāti apdraudošos riskus, kas saistīti ar regulēto un neregulēto struktūru veiktajām paralēlās banku sistēmas darbībām. Izstrādājot vai ierosinot pārskatīt regulatīvos tehniskos standartus, kas paredzēti šajā regulā, EVTI būtu jāņem vērā tehniskie standarti, kas pieņemti, ievērojot Regulas (ES) Nr. 648/2012 81. pantu, ar kuru reglamentē darījumu reģistru attiecībā uz atvasināto instrumentu līgumiem, un minēto tehnisko standartu turpmākā attīstība. EVTI arī būtu jātiecas nodrošināt, lai attiecīgajām kompetentajām iestādēm, ESRK un attiecīgajām ECBS centrālajām bankām, tostarp ECB, būtu tieša un tūlītēja piekļuve informācijai, kas vajadzīga, lai tās varētu veikt savus pienākumus, tostarp pienākumus noteikt un īstenot monetāro politiku un veikt finanšu tirgu infrastruktūru uzraudzību. Lai to nodrošinātu, EVTI regulatīvo tehnisko standartu projektā būtu jāparedz noteikumi par piekļuvi šādai informācijai.

- (14) Jāievieš noteikumi par informācijas apmaiņu starp kompetentajām iestādēm un jāstiprina palīdzības un sadarbības pienākumi, kas tām ir citai pret citu. Pārrobežu darbību pieaugošās aktivitātes dēļ kompetentajām iestādēm būtu savstarpēji jāsniedz attiecīgā informācija, kas vajadzīga to funkciju izpildei, lai nodrošinātu šīs regulas faktisko piemērošanu, tostarp piemērošanu situācijās, kad pārkāpums vai aizdomas par pārkāpumu var būt svarīgs iestādēm divās vai vairākās dalībvalstīs. Apmainoties ar informāciju, ir stingri jāievēro dienesta noslēpums, lai nodrošinātu nevainojamu minētās informācijas nosūtīšanu un īpašu tiesību aizsardzību. Neskarot valstu krimināltiesības vai nodokļu tiesības, kompetentajām iestādēm, EVTI, struktūrām vai fiziskām vai juridiskām personām, kas nav kompetentās iestādes un kas saņem konfidenciālu informāciju, tā būtu jāizmanto tikai savu pienākumu un funkciju pildīšanai. Tomēr tam nebūtu jāattur valsts iestādes, kas atbildīgas par sliktas pārvaldības novēršanu, kā arī par šādu gadījumu izmeklēšanu vai labošanu, no to funkciju veikšanas saskaņā ar valsts tiesību aktiem.
- (15) VFD plaši izmanto kolektīvo ieguldījumu uzņēmumu pārvaldnieki efektīvai portfeļa pārvaldīšanai. Šāda izmantošana var ievērojami ietekmēt šo kolektīvo ieguldījumu uzņēmumu darbības rezultātus. VFD var izmantot vai nu ieguldījumu mērķu izpildei, vai arī peļņas palielināšanai. Pārvaldnieki arī izmanto kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumus, kuru ietekme ir līdzvērtīga VFD ietekmei. VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumus kolektīvo ieguldījumu uzņēmumu pārvaldnieki plaši izmanto, lai iesaistītos noteiktās stratēģijās vai lai palielinātu to peļņu. VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumu izmantošana varētu palielināt vispārējo kolektīvo ieguldījumu uzņēmuma riska profilu, taču to izmantojums nav pienācīgi atklāts ieguldītājiem. Ir ļoti svarīgi nodrošināt, lai ieguldītāji šādos kolektīvo ieguldījumu uzņēmumos varētu pieņemt apzinātus lēmumus un novērtēt kolektīvo ieguldījumu uzņēmumu vispārējo riska un ienesīguma profilu. Izvērtējot VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumus, kolektīvo ieguldījumu uzņēmumam būtu jāapsver ne tikai darījuma juridiskā forma, bet arī būtība.
- (16) Ieguldījumi, kas veikti, pamatojoties uz nepilnīgu vai neprecīzu informāciju par kolektīvo ieguldījumu uzņēmuma ieguldījumu stratēģiju, ieguldītājiem var radīt būtiskus zaudējumus. Tādēļ ir ārkārtīgi svarīgi, lai kolektīvo ieguldījumu uzņēmumi atklātu visu attiecīgo detalizēto informāciju, kas saistīta ar VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumu izmantošanu. Turklāt pilnīga pārredzamība kolektīvo ieguldījumu uzņēmumu jomā ir īpaši būtiska, jo visi aktīvi, kurus izmanto VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumos, nepieder kolektīvo ieguldījumu uzņēmumu pārvaldniekiem, bet gan to ieguldītājiem. Tāpēc pilnīga atklātība attiecībā uz VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumiem ir būtisks instruments, lai nodrošinātos pret iespējamām interešu konfliktiem.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1093/2010 (2010. gada 24. novembris), ar ko izveido Eiropas Uzraudzības iestādi (Eiropas Banku iestādi), groza Lēmumu Nr. 716/2009/EK un atceļ Komisijas Lēmumu 2009/78/EK (OV L 331, 15.12.2010., 12. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1094/2010 (2010. gada 24. novembris), ar ko izveido Eiropas Uzraudzības iestādi (Eiropas Apdrošināšanas un aroda pensiju iestādi), groza Lēmumu Nr. 716/2009/EK un atceļ Komisijas Lēmumu 2009/79/EK (OV L 331, 15.12.2010., 48. lpp.).

⁽³⁾ Padomes Regula (ES) Nr. 1024/2013 (2013. gada 15. oktobris), ar ko Eiropas Centrālajai bankai uztic īpašus uzdevumus saistībā ar politikas nostādņēm, kas attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību (OV L 287, 29.10.2013., 63. lpp.).

- (17) Jaunie noteikumi par VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumu pārredzamību ir cieši saistīti ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/65/EK⁽¹⁾ un Direktīvu 2011/61/ES⁽²⁾, jo minētās direktīvas veido tiesisko regulējumu, kas reglamentē kolektīvo ieguldījumu uzņēmumu izveidi, pārvaldību un tirdzniecību.
- (18) Kolektīvo ieguldījumu uzņēmumi drīkst darboties kā pārvedamu vērtspapīru kolektīvo ieguldījumu uzņēmumi (PVKIU), ko pārvalda PVKIU pārvaldības sabiedrības, vai kā PVKIU ieguldījumu sabiedrības, kuras saņēmuši atļauju saskaņā ar Direktīvu 2009/65/EK, vai kā alternatīvo ieguldījumu fondi (AIF), ko pārvalda alternatīvo ieguldījumu fondu pārvaldnieki (AIFP), kuri saņēmuši atļauju vai reģistrēti saskaņā ar Direktīvu 2011/61/ES. Ar šo regulu ieviestie jaunie noteikumi par VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumu pārredzamību papildina minēto direktīvu noteikumus, un tie būtu jāpiemēro papildus minēto direktīvu noteikumiem.
- (19) Lai ieguldītājiem dotu iespēju apzināties, kādi riski saistīti ar VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumu izmantošanu, kolektīvo ieguldījumu uzņēmumu pārvaldniekiem periodiskos pārskatos būtu sīki jāziņo par visiem gadījumiem, kad tie izmanto minētās metodes. Esošie periodiskie pārskati, kas jā sagatavo PVKIU pārvaldības sabiedrībām vai PVKIU ieguldījumu sabiedrībām un AIFP, būtu vēl jāpapildina ar informāciju par VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumu izmantošanu. Sīkāk precizējot minēto periodisko pārskatu saturu, EVTI būtu jāņem vērā administratīvais slogs un īpatnības, kas piemīt dažādiem VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumiem.
- (20) Kolektīvo ieguldījumu uzņēmumu ieguldījumu politika attiecībā uz VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumiem būtu skaidri jāatklāj pirms līguma noslēgšanas sagatavotajos dokumentos, piemēram, saistībā ar PVKIU – attiecīgajos prospektos un attiecībā uz AIF – pirms līguma noslēgšanas ieguldītājiem paziņojamajā informācijā. Ar to būtu jānodrošina, lai ieguldītāji izprastu un novērtētu attiecīgos riskus, pirms tie pieņem lēmumu par ieguldījumu konkrētā PVKIU vai AIF.
- (21) Nodrošinājuma atkalizmantošana nodrošina likviditāti un ļauj darījumu partneriem samazināt finansēšanas izmaksas. Tomēr tai ir tendence veidot sarežģītas nodrošinājuma ķēdes starp tradicionālo un paralēlo banku sistēmu, tādējādi radot riskus finanšu stabilitātei. Pārredzamības trūkums par to, kādā mērā finanšu instrumenti, kuri tiek piedāvāti kā nodrošinājums, ir tikuši atkalizmantoti, un par attiecīgajiem riskiem bankrota gadījumā var mazināt uzticēšanos darījumu partneriem un palielināt finanšu stabilitāti apdraudošos riskus.
- (22) Lai palielinātu pārredzamību attiecībā uz atkalizmantošanu, būtu jānosaka minimālās informācijas prasības. Atkalizmantošanai būtu jānotiek vienīgi tad, ja darījumu partneris, kas ir nodrošinājuma sniedzējs, ir skaidri informēts un ir sniedzis piekrišanu. Tādēļ atkalizmantošanas tiesības būtu jāatspoguļo tā darījumu partnera vērtspapīru kontā, kas ir nodrošinājuma sniedzējs, ja vien minēto kontu nereglamentē trešās valsts tiesību akti, kuros atkalizmantošanas atspoguļošanai paredzēt citi piemēroti līdzekļi.
- (23) Lai gan šajā regulā paredzēto atkalizmantošanas noteikumu darbības joma ir plašāka par Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/47/EK⁽³⁾ darbības jomu, ar šo regulu netiek grozīta minētās direktīvas darbības joma, bet tā drīzāk būtu jāskata papildus minētajai direktīvai. Nosacījumi, ar kādiem darījumu partneriem ir atkalizmantošanas tiesības un ar kādiem tie var īstenot šīs tiesības, nekādā veidā nedrīkstētu mazināt aizsardzību, kas līgumam par finanšu nodrošinājumu īpašumtiesību nodošanas veidā paredzēta saskaņā ar Direktīvu 2002/47/EK. Ņemot vērā minēto, jebkādiem pārredzamības prasību pārkāpumiem attiecībā uz atkalizmantošanu nebūtu jāietekmē valsts tiesību akti saistībā ar darījuma spēkā esamību vai sekām.
- (24) Šajā regulā paredzēti stingri noteikumi par informāciju, kas darījumu partneriem jāatklāj par atkalizmantošanu, un tiem nebūtu jāskar tādu nozaru noteikumu piemērošana, kas pielāgoti konkrētiem dalībniekiem, struktūrām un situācijām. Tāpēc šajā regulā paredzētie noteikumi par atkalizmantošanu būtu jāpiemēro, piemēram, kolektīvo ieguldījumu uzņēmumiem un turētājbankām vai ieguldījumu brokeru sabiedrības klientiem tikai tiktāl, ciktāl kolektīvo ieguldījumu uzņēmumiem vai klientu aktīvu aizsardzībai piemērojamā tiesiskajā regulējumā attiecībā uz atkalizmantošanu nav paredzēti vēl stingrāki noteikumi, kuri veido *lex specialis* un kuriem tiek piešķirta prioritāte salīdzinājumā ar šīs regulas noteikumiem. Jo īpaši šai regulai nebūtu jāskar noteikumi saskaņā ar Savienības vai valstu tiesību aktiem, kas ierobežo darījumu partneru spēju iesaistīties tādu finanšu instrumentu atkalizmantošanā, kurus darījumu partneri vai personas, kas nav darījumu partneri, ir snieguši par nodrošinājumu. Atkalizmantošanas prasību piemērošana būtu jāatliek uz sešiem mēnešiem pēc šīs regulas spēkā stāšanās dienas, lai darījuma partneriem sniegtu pietiekami daudz laika pielāgot savus nenokārtotos nodrošinājuma līgumus, tostarp jumta līgumus, un nodrošināt to, ka jaunie nodrošinājuma līgumi atbilst šai regulai.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/65/EK (2009. gada 13. jūlijs) par normatīvo un administratīvo aktu koordināciju attiecībā uz pārvedamu vērtspapīru kolektīvo ieguldījumu uzņēmumiem (PVKIU) (OV L 302, 17.11.2009., 32. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/61/ES (2011. gada 8. jūnijs) par alternatīvo ieguldījumu fondu pārvaldniekiem un par grozījumiem Direktīvā 2003/41/EK, Direktīvā 2009/65/EK, Regulā (EK) Nr. 1060/2009 un Regulā (ES) Nr. 1095/2010 (OV L 174, 1.7.2011., 1. lpp.).

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/47/EK (2002. gada 6. jūnijs) par finanšu nodrošinājuma līgumiem (OV L 168, 27.6.2002., 43. lpp.).

- (25) Lai veicinātu starptautiski saskaņotu terminoloģiju, šajā regulā termins "atkalizmantošana" izmantots atbilstoši FSP politikas satvaram. Tomēr tam nebūtu jārada nekonsekvence Savienības *acquis* un jo īpaši tam nebūtu jāskar termina "atkalizmantošana" ("atkārtota izmantošana") izpratne, ko izmanto Direktīvā 2009/65/EK un Direktīvā 2011/61/ES.
- (26) Lai nodrošinātu, ka darījumu partneri ievēro no šīs regulas izrietošās saistības un ka tiem piemēro līdzīgu attieksmi visā Savienībā, dalībvalstīm būtu jānodrošina, lai kompetentajām iestādēm būtu pilnvaras piemērot administratīvus sodus un citus administratīvus pasākumus, kas būtu iedarbīgi, samērīgi un atturoši. Tāpēc šajā regulā noteiktajiem administratīvajiem sodiem un citiem administratīvajiem pasākumiem būtu jāatbilst konkrētām pamatprasībām attiecībā uz adresātiem, kritērijiem, kas ņemami vērā, piemērojot sankciju vai pasākumu, sankciju vai pasākumu publicēšanu, galvenajām pilnvarām piemērot sankcijas un administratīvo finansiālo sankciju apmēriem. Ir lietderīgi, ka sankcijas un citi pasākumi, kas noteikti saskaņā ar Direktīvu 2009/65/EK un Direktīvu 2011/61/ES, attiecas uz šajā regulā noteikto pārredzamības pienākumu, kas attiecas uz kolektīvo ieguldījumu uzņēmumiem, pārkāpumiem.
- (27) Kompetentajām iestādēm piešķirtajām sankciju piemērošanas pilnvarām nebūtu jāskar ECB ekskluzīvā kompetence anulēt kredītiestāžu atļaujas prudenciālās uzraudzības vajadzībām saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1024/2013 4. panta 1. punkta a) apakšpunktu.
- (28) Šīs regulas noteikumi par darījumu reģistru reģistrācijas pieteikumu un reģistrācijas atsaukumu neietekmē Regulas (ES) Nr. 1095/2010 V nodaļā paredzētos tiesiskās aizsardzības līdzekļus.
- (29) Tehniskajiem standartiem finanšu pakalpojumu nozarē būtu jānodrošina konsekventa saskaņošana un noguldītāju, ieguldītāju un patērētāju atbilstīga aizsardzība visā Savienībā. Tā kā EVTI ir struktūra ar augsti specializētām zināšanām, ir efektīvi un lietderīgi tai uzticēt tādu regulatīvu tehnisko un īstenošanas standartu projektu izstrādi, kas nav saistīti ar politisku izvēli. Izstrādājot tehniskos standartus, EVTI būtu jānodrošina efektīvas administratīvas un ziņošanas procedūras. Komisijai vajadzētu būt pilnvarotai pieņemt regulatīvus tehniskos standartus, izmantojot deleģētos aktus saskaņā ar LESD 290. pantu un saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1095/2010 10. līdz 14. pantu, šādās jomās: sīkāka informācija, kas sniedzama par dažādiem VFD veidiem; sīkāka informācija par darījumu reģistra reģistrācijas pieteikšanu vai reģistrācijas paplašināšanu; sīkāka informācija par procedūrām, kuras darījumu reģistriem jāpiemēro, lai pārbaudītu tiem ziņoto informāciju par VFD; darījumu reģistra datu publicēšanas biežums, publicēšanas informācija un prasības attiecībā uz un piekļuve darījumu reģistra datiem; un vajadzības gadījumā pielikuma satura sīkāka precizēšana.
- (30) Komisijai vajadzētu būt pilnvarotai pieņemt EVTI izstrādātos īstenošanas tehniskos standartus, izmantojot īstenošanas aktus saskaņā ar LESD 291. pantu un saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1095/2010 15. pantu, attiecībā uz ziņojumu formātu un biežumu, darījumu reģistra reģistrācijas pieteikuma formātu vai reģistrācijas paplašināšanu, kā arī procedūrām un veidlapām, lai ar EVTI veiktu informācijas apmaiņu par sankcijām un citiem pasākumiem.
- (31) Komisijai būtu jādeleģē pilnvaras pieņemt tiesību aktus saskaņā ar LESD 290. pantu attiecībā uz grozījumu veikšanu to struktūru sarakstā, kuras ir izslēgtas no šīs regulas darbības jomas, un attiecībā uz maksas veidiem, pakalpojumiem, par kuriem to iekasē, maksas apmēru un kārtību, kādā darījumu reģistriem jāveic samaksa. Ir īpaši būtiski, lai Komisija, veicot sagatavošanas darbus, rīkotu atbilstīgas apspriešanās, tostarp ekspertu līmenī. Komisijai, sagatavojot un izstrādājot deleģētos aktus, būtu jānodrošina vienlaicīga, savlaicīga un atbilstīga attiecīgo dokumentu nosūtīšana Eiropas Parlamentam un Padomei.
- (32) Lai nodrošinātu vienādus nosacījumus šīs regulas īstenošanai, būtu jāpiešķir īstenošanas pilnvaras Komisijai pieņemt lēmumus par trešo valstu noteikumu novērtēšanu trešās valsts darījumu reģistru atzīšanas nolūkā un lai izvairītos no iespējamām dublējošām vai pretrunīgām prasībām. Novērtējumam, kas ir lēmumu par trešo valstu ziņošanas prasību līdzvērtību pamatā, nebūtu jāskar darījumu reģistra, kas veic uzņēmējdarbību minētajā trešā valstī un ko ir atzinusi EVTI, tiesības sniegt ziņošanas pakalpojumus struktūrām, kas veic uzņēmējdarbību Savienībā, jo lēmuma par līdzvērtību nolūkā atzīšanas lēmuma pieņemšanai vajadzētu būt neatkarīgai no šāda novērtējuma.
- (33) Ja īstenošanas akts par līdzvērtību tiek atcelts, uz darījumu partneriem atkal automātiski būtu jāattiecinā visas šajā regulā noteiktās prasības.
- (34) Attiecīgā gadījumā Komisijai būtu jāsadarbības ar trešo valstu iestādēm, lai rastu savstarpēji atbalstošus risinājumus, kas nodrošina saskaņotību starp šo regulu un minēto trešo valstu noteiktajām prasībām, un tādējādi šajā ziņā izvairītos no iespējamās prasību dublēšanās.

- (35) Ņemot vērā to, ka šīs regulas mērķus, proti, uzlabot noteiktu finanšu tirgu darbību pārredzamību kā, piemēram, VFD izmantošanu un nodrošinājuma atkalizmantošanu, lai nodrošinātu attiecīgo risku uzraudzību un identificēšanu, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, bet šīs regulas mēroga un iedarbības dēļ tos var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā regulā paredz vienīgi tos pasākumus, kas vajadzīgi minēto mērķu sasniegšanai.
- (36) Šajā regulā tiek ievērotas pamattiesības un Eiropas Savienības Pamattiesību hartā noteiktie principi, jo īpaši tiesības uz personas datu aizsardzību, tiesības uz privātās un ģimenes dzīves neaizskaramību, tiesības uz aizstāvību un *ne bis in idem* principa piemērošanu, darījumdarbības brīvība, tiesības uz īpašumu, tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību un taisnīgu tiesu. Šī regula jāpiemēro saskaņā ar minētajām tiesībām un principiem.
- (37) Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 45/2001 ⁽¹⁾ 28. panta 2. punktu notika apspriešanās ar Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāju, kas 2014. gada 11. jūlijā sniedza atzinumu ⁽²⁾.
- (38) Jebkādam personas datu apmaiņai vai nosūtīšanai starp dalībvalstu kompetentajām iestādēm vai starp darījumu reģistriem būtu jānotiek saskaņā ar noteikumiem par personas datu nodošanu, kas paredzēti Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 95/46/EK ⁽³⁾. Jebkādam EVTI, EBI vai EAAPĪ veiktai personas datu apmaiņai vai to nosūtīšanai būtu jānotiek saskaņā ar Regulā (EK) Nr. 45/2001 paredzētajiem personas datu nosūtīšanas noteikumiem.
- (39) Komisijai ar EVTI palīdzību būtu jāuzrauga un jāsaģatavo ziņojumi Eiropas Parlamentam un Padomei par šajā regulā noteiktās ziņošanas prasības piemērošanu starptautiskā mērogā. Laikam, kāds Komisijai tiek paredzēts ziņojuma iesniegšanai, vajadzētu būt tādām, kas ļautu šīs regulas iepriekšēju efektīvu piemērošanu.
- (40) Ņemot vērā tā darba rezultātus, kas veikts attiecīgajos starptautiskajos forumos, un ar EVTI, EBI un ESRK palīdzību Komisijai būtu jāiesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojums par progresu, kas gūts starptautiskos centienos mazināt ar VFD saistītos riskus, tostarp FSP ieteikumi par diskontiem tādiem VFD, kuru tīrvērtē nenotiek centralizēti, un par minēto ieteikumu piemērotību Savienības tirgiem.
- (41) Šajā regulā izklāstīto pārredzamības prasību piemērošana būtu jāatliek, lai darījumu reģistriem sniegtu pietiekami daudz laika pieteikties šajā regulā noteiktās atļaujas saņemšanai un savu darbību atzīšanai un lai darījumu partneriem un kolektīvo ieguldījumu uzņēmumiem sniegtu pietiekami daudz laika izpildīt minētās prasības. Jo īpaši ir lietderīgi atlikt kolektīvo ieguldījumu uzņēmumiem paredzēto papildu pārredzamības prasību piemērošanu, ņemot vērā pamatnostādnes kompetentajām iestādēm un PVKIU pārvaldības sabiedrībām, ar kurām EVTI nāca klajā 2012. gada 18. decembrī un kurās ir noteikts neobligāts regulējums PVKIU pārvaldības sabiedrībām attiecībā uz atklāšanas pienākumiem un vajadzību samazināt administratīvo slogu kolektīvo ieguldījumu uzņēmumu pārvaldniekiem. Lai nodrošinātu efektīvu ziņošanas par VFD īstenošanu, nepieciešams, lai katrs darījumu partneru tips pakāpeniski sāktu piemērot prasības. Šādā pieejā būtu jāņem vērā darījumu partnera faktiskās spējas izpildīt šajā regulā noteiktos ziņošanas pienākumus.
- (42) Šajā regulā noteiktie jaunie vienotie noteikumi par VFD un konkrētu ārpusbiržas atvasināto instrumentu, proti, kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumu, pārredzamību ir cieši saistīti ar Regulā (ES) Nr. 648/2012 izklāstītajiem noteikumiem, jo uz minētajiem ārpusbiržas atvasinātajiem instrumentiem attiecas minētajā regulā noteiktās ziņošanas prasības. Lai nodrošinātu saskanīgu gan pārredzamības, gan ziņošanas prasību kopuma darbības jomu, ir

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 45/2001 (2000. gada 18. decembris) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Kopienas iestādēs un strukturās un par šādu datu brīvu apriti (OV L 8, 12.1.2001., 1. lpp.).

⁽²⁾ OV C 328, 20.9.2014., 3. lpp.

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV L 281, 23.11.1995., 31. lpp.).

skaidri jānošķir ārpus biržas un biržā tirgotie atvasinātie instrumenti neatkarīgi no tā, vai minētos līgumus tirgo Savienības vai trešo valstu tirgos. Tādēļ būtu jāgroza ārpusbiržas atvasināto instrumentu definīcija Regulā (ES) Nr. 648/2012, lai nodrošinātu, ka vienāda veida atvasināto instrumentu līgumi tiek apzīmēti vai nu kā ārpusbiržas atvasināti instrumenti, vai kā biržā tirgoti atvasināti instrumenti neatkarīgi no tā, vai minētos līgumus tirgo Savienības vai trešo valstu tirgos.

(43) Tāpēc būtu attiecīgi jāgroza Regula (ES) Nr. 648/2012,

IR PIEŅĒMUŠI ŠO REGULU.

I NODAĻA

PRIEKŠMETS, DARBĪBAS JOMA UN DEFINĪCIJAS

1. pants

Priekšmets

Šajā regulā paredzēti noteikumi par vērtspapīru finansēšanas darījumu (VFD) un atkalizmantošanas pārredzamību.

2. pants

Darbības joma

1. Šī regula attiecas uz:

a) VFD darījumu partneri, kas veic uzņēmējdarbību:

i) Savienībā, tostarp uz visām tā filiālēm neatkarīgi no to atrašanās vietas;

ii) trešā valstī, ja VFD tiek noslēgts minētā darījumu partnera filiāles Savienībā darbību gaitā;

b) pārvedamu vērtspapīru kolektīvo ieguldījumu uzņēmumu pārvaldības sabiedrībām (PVKIU) un PVKIU ieguldījumu sabiedrībām saskaņā ar Direktīvu 2009/65/EK;

c) alternatīvo ieguldījumu fondu pārvaldniekiem (AIFP), kas saņēmuši atļauju saskaņā ar Direktīvu 2011/61/ES;

d) darījumu partneri, kas iesaistās atkalizmantošanā un kas veic uzņēmējdarbību:

i) Savienībā, tostarp uz visām tā filiālēm neatkarīgi no to atrašanās vietas;

ii) trešā valstī, kurā:

— atkalizmantošana tiek veikta minētā darījumu partnera filiāles Savienībā darbību gaitā, vai

— atkalizmantošana attiecas uz finanšu instrumentiem, ko saskaņā ar nodrošinājuma līgumu sniedzis darījumu partneris, kurš veic uzņēmējdarbību Savienībā, vai darījumu partnera, kurš veic uzņēmējdarbību trešā valstī, filiāle Savienībā.

2. Šīs regulas 4. un 15. pants neattiecas uz:

a) Eiropas Centrālo banku sistēmas (ECBS) dalībniekiem, citām dalībvalstu struktūrām, kuru funkcijas ir līdzīgas, un citām Savienības publiskām struktūrām, kuru pienākums ir pārvaldīt valsts parādu vai iesaistīties šādā pārvaldīšanā;

b) Starptautisko norēķinu banku.

3. Šis regulas 4. pants neattiecas uz darījumiem, kuros ECBS dalībnieks ir darījumu partneris.
4. Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 30. pantu, lai grozītu šā panta 2. punktā izklāstīto sarakstu.

Šajā nolūkā un pirms minēto deleģēto aktu pieņemšanas Komisija iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu, kurā izvērtē attieksmi starptautiskā līmenī pret centrālajām bankām un publiskām struktūrām, kuru pienākums ir pārvaldīt valsts parādu vai iesaistīties šādā pārvaldīšanā.

Minētajā ziņojumā iekļauj vairāku trešo valstu tiesiskā regulējuma salīdzinošu analīzi par attieksmi pret centrālajām bankām un minētajām struktūrām. Ar noteikumu, ka ziņojumā, jo īpaši saistībā ar salīdzinošo analīzi un potenciālo ietekmi, ir secināts, ka uz minēto trešo valstu centrālo banku un struktūru monetārajiem pienākumiem nav jāattiecinā 15. pants, Komisija pieņem deleģēto aktu, iekļaujot tās sarakstā, kas izklāstīts šā panta 2. punktā.

3. pants

Definīcijas

Šajā regulā piemēro šādas definīcijas:

- 1) "darījumu reģistrs" ir juridiska persona, kas centralizēti vāc un uztur datus par VFD;
- 2) "darījumu partneris" ir finanšu darījumu partneris vai nefinanšu darījumu partneris;
- 3) "finanšu darījumu partneris" ir:
 - a) ieguldījumu brokeru sabiedrība, kurai izsniegta atļauja saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/65/ES ⁽¹⁾;
 - b) kredītiestāde, kurai izsniegta atļauja saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2013/36/ES ⁽²⁾ vai ar Regulu (ES) Nr. 1024/2013;
 - c) apdrošināšanas sabiedrība vai pārapsdrošināšanas sabiedrība, kurai izsniegta atļauja saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/138/EK ⁽³⁾;
 - d) PVKIU un – attiecīgajā gadījumā – tā pārvaldības sabiedrība, kurai izsniegta atļauja saskaņā ar Direktīvu 2009/65/EK;
 - e) AIF, ko pārvalda AIFP, kurš saņēmis atļauju vai reģistrēts saskaņā ar Direktīvu 2011/61/ES;
 - f) papildpensijas kapitāla uzkrāšanas institūcija, kurai izsniegta atļauja vai kura reģistrēta saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2003/41/EK ⁽⁴⁾;
 - g) centrālais darījumu partneris, kuram izsniegta atļauja saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 648/2012;

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/65/ES (2014. gada 15. maijs) par finanšu instrumentu tirgiem un ar ko groza Direktīvu 2002/92/EK un Direktīvu 2011/61/ES (OV L 173, 12.6.2014., 349. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/36/ES (2013. gada 26. jūnijs) par piekļuvi kredītiestāžu darbībai un kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību prudenciālo uzraudzību, ar ko groza Direktīvu 2002/87/EK un atceļ Direktīvas 2006/48/EK un 2006/49/EK (OV L 176, 27.6.2013., 338. lpp.).

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/138/EK (2009. gada 25. novembris) par uzņēmējdarbības uzsākšanu un veikšanu apdrošināšanas un pārapsdrošināšanas jomā (Maksātspēja II) (OV L 335, 17.12.2009., 1. lpp.).

⁽⁴⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2003/41/EK (2003. gada 3. jūnijs) par papildpensijas kapitāla uzkrāšanas institūciju darbību un uzraudzību (OV L 235, 23.9.2003., 10. lpp.).

- h) centrālais vērtspapīru depozitārijs, kuram izsniegta atļauja saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 909/2014 ⁽¹⁾;
- i) trešās valsts struktūra, kam, ja tā veiktu uzņēmējdarbību Savienībā, būtu vajadzīga atļauja vai reģistrācija saskaņā ar tiesību aktiem, kas minēti a) līdz h) apakšpunktā;
- 4) “nefinansu darījumu partneris” ir uzņēmums, kas veic uzņēmējdarbību Savienībā vai trešā valstī un kas nav neviena no 3. punktā minētajām struktūrām;
- 5) “kas veic uzņēmējdarbību” nozīmē:
- a) ja darījumu partneris ir fiziska persona, – “kura galvenais birojs atrodas”;
- b) ja darījumu partneris ir juridiska persona, – “kura juridiskā adrese ir”;
- c) ja darījumu partnerim saskaņā ar tā valsts tiesību aktiem nav juridiskās adreses, – “kura galvenais birojs atrodas”;
- 6) “filiāle” ir darījumdarbības vieta, kura nav galvenais birojs un kura ir daļa no darījumu partnera, un kurai nav juridiskas personas statusa;
- 7) “vērtspapīru vai preču aizdevums” vai “vērtspapīru vai preču aizņēmums” ir darījums, ar kuru darījumu partneris nodod vērtspapīrus vai preces ar nosacījumu, ka aizdevuma ņēmējs uzņemas saistības atdot atpakaļ ekvivalentus vērtspapīrus vai preces kādā datumā nākotnē vai tad, kad to prasa aizdevuma devējs; šāds darījums ir vērtspapīru vai preču aizdevums attiecībā uz darījumu partneri, kurš nodod vērtspapīrus vai preces, un vērtspapīru vai preču aizņēmums attiecībā uz darījumu partneri, kuram tos nodod;
- 8) “pirkuma–atpārdevuma darījums” un “pārdevuma–atpirkuma darījums” ir darījums, ar kuru darījumu partneris pērk vai pārdod vērtspapīrus, preces vai garantētās tiesības attiecībā uz īpašuma tiesībām uz vērtspapīriem vai precēm, attiecīgi vienojoties atpārdot vai atpirkt tāda paša apraksta vērtspapīrus, preces vai šādas garantētās tiesības par noteiktu cenu kādā datumā nākotnē; šo darījumu sauc par pirkuma–atpārdevuma darījumu, ja darījumu partneris pērk vērtspapīrus, preces vai garantētās tiesības, un par pārdevuma–atpirkuma darījumu, ja darījumu partneris pārdod iepriekš minēto; šādu pirkuma–atpārdevuma vai pārdevuma–atpirkuma darījumu nereglamentē ar līgumu par aktīvu pārdošanu ar atpirkšanu vai līgumu par aktīvu pirkšanu ar atpārdošanu, kā definēts 9. punktā;
- 9) “repo darījums” ir darījums, ko regulē ar līgumu, ar kuru darījumu partneris nodod vērtspapīrus, preces vai garantētās tiesības attiecībā uz īpašuma tiesībām uz vērtspapīriem vai precēm, ja šo garantiju sniedz atzīta birža, kas ir tiesību turētāja attiecībā uz šiem vērtspapīriem vai precēm, un līgums liedz darījumu partnerim nodot vai iekļāt konkrēto vērtspapīru vai precī vairāk nekā vienam darījumu partnerim vienlaicīgi, ievērojot saistību tos atpirkt vai tādiem pašiem aizstātiem vērtspapīriem vai precēm – par noteiktu cenu noteiktā dienā nākotnē vai dienā, ko noteiks persona, kura nodod īpašuma tiesības, un tad tas ir līgums par aktīvu pārdošanu ar atpirkšanu darījumu partnerim, kas pārdod vērtspapīrus, un līgums par aktīvu pirkšanu ar atpārdošanu darījumu partnerim, kas tos pērk;
- 10) “maržinālo aizdevumu darījums” ir darījums, kuros darījumu partneris izsniedz kredītu saistībā ar vērtspapīru pirkšanu, pārdošanu, glabāšanu vai tirgošanu, bet neietverot citus aizdevumus, kas nodrošināti ar vērtspapīriem;
- 11) “vērtspapīru finansēšanas darījums” jeb “VFD” ir:
- a) repo darījums;

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 909/2014 (2014. gada 23. jūlijs) par vērtspapīru norēķinu uzlabošanu Eiropas Savienībā, centrālajiem vērtspapīru depozitārijiem un grozījumiem Direktīvās 98/26/EK un 2014/65/ES un Regulā (ES) Nr. 236/2012 (OV L 257, 28.8.2014., 1. lpp.).

- b) "vērtspapīru vai preču aizdevums" un "vērtspapīru vai preču aizņēmums";
 - c) "pirkuma–atpārdevuma darījums" vai "pārdevuma–atpirkuma darījums";
 - d) maržinālo aizdevumu darījums;
- 12) "atkalizmantošana" nozīmē, ka darījumu partneris, kas ir nodrošinājuma saņēmējs, savā vārdā un uz sava rēķina vai uz cita darījumu partnera, tostarp jebkuras fiziskas personas, rēķina izmanto finanšu instrumentus, kurus tas saņēmis saskaņā ar nodrošinājuma līgumu – šāda izmantošana aptver īpašumtiesību nodošanu vai lietojuma tiesību īstenošana saskaņā ar Direktīvas 2002/47/EK 5. pantu, taču neietver finanšu instrumenta likvidāciju gadījumā, kad darījumu partneris, kas ir nodrošinājuma sniedzējs, neizpilda maksājumu saistības;
- 13) "īpašumtiesību nodošanas nodrošinājuma līgums" ir "finanšu nodrošinājuma līgums", kā definēts Direktīvas 2002/47/EK 2. panta 1. punkta b) apakšpunktā un kas noslēgts starp darījumu partneriem, lai nodrošinātu jebkādas saistības;
- 14) "vērtspapīra nodrošinājuma līgums" ir "finanšu nodrošinājuma līgums", kā definēts Direktīvas 2002/47/EK 2. panta 1. punkta c) apakšpunktā un kas noslēgts starp darījumu partneriem, lai nodrošinātu jebkādas saistības;
- 15) "nodrošinājuma līgums" ir "īpašumtiesību nodošanas nodrošinājuma līgums" un "vērtspapīra nodrošinājuma līgums";
- 16) "finanšu instruments" ir finanšu instruments, kā definēts Direktīvas 2014/65/ES 4. panta 1. punkta 15. apakšpunktā;
- 17) "prece" ir prece, kā definēts Komisijas Regulas (EK) Nr. 1287/2006 ⁽¹⁾ 2. panta 1. punktā;
- 18) "kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgums" ir atvasināto instrumentu līgums, kā definēts Regulas (ES) Nr. 648/2012 2. panta 7. punktā, saskaņā ar kuru viens darījumu partneris attiecīgā atsaucē pienākuma kopējos ekonomiskos rezultātus, tostarp ieņēmumus no procentu maksājumiem un maksām, ieguvumus un zaudējumus no cenu svārstībām un kredītzaudējumus, nodod citam darījumu partnerim.

II NODAĻA

VFD PĀRREDZAMĪBA

4. pants

Ziņošanas pienākums un drošības pasākumi attiecībā uz VFD

1. VFD partneri darījumu reģistram, kurš reģistrēts saskaņā ar 5. pantu vai atzīts saskaņā ar 19. pantu, paziņo datus par katru VFD, ko tie ir noslēguši, kā arī jebkādas izmaiņas saistībā ar tiem vai to izbeigšanu. Minētos datus paziņo ne vēlāk kā nākamajā darb dienā pēc darījuma noslēgšanas, grozīšanas vai izbeigšanas.

Pirmajā daļā noteiktais ziņošanas pienākums attiecas uz VFD, kas:

- a) tikuši noslēgti pirms attiecīgās piemērošanas dienas, kas minēta 33. panta 2. punkta a) apakšpunktā, un kas attiecīgajā dienā vēl nav pabeigti, ja:
 - i) attiecīgo VFD atlikušais termiņš līdz beigu termiņam attiecīgajā dienā pārsniedz 180 dienas; vai
 - ii) ja attiecīgajiem VFD ir nenoteikts termiņš, un tie nav pabeigti 180 dienas pēc attiecīgās dienas;

⁽¹⁾ Komisijas Regula (EK) Nr. 1287/2006 (2006. gada 10. augusts), ar ko īsteno Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2004/39/EK attiecībā uz ieguldījumu sabiedrību pienākumu vest uzskaiti, darījumu pārskatu sniegšanu, tirgus pārskatāmību, finanšu instrumentu pielaidi tirdzniecībai un šajā direktīvā definētajiem termiņiem (OV L 241, 2.9.2006., 1. lpp.).

b) ir noslēgti attiecīgajā piemērošanas dienā, kas minēta 33. panta 2. punkta a) apakšpunktā, vai pēc tās.

Par otrās daļas a) apakšpunktā minētajiem VFD ziņo 190 dienu laikā pēc attiecīgās piemērošanas dienas, kas minēta 33. panta 2. punkta a) apakšpunktā.

2. Darījumu partneris, uz kuru attiecas ziņošanas pienākums, var deleģēt VFD datu paziņošanu.

3. Ja finanšu darījumu partneris noslēdz VFD ar nefinanšu darījumu partneri, kas bilances datumā nepārsniedz vismaz divas no trim Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/34/ES⁽¹⁾ 3. panta 3. punktā noteikto kritēriju robežvērtībām, finanšu darījumu partneris ir atbildīgs par ziņošanu abu darījumu partneru vārdā.

Ja PVKIU, ko pārvalda pārvaldības sabiedrība, ir VFD darījumu partneris, pārvaldības sabiedrība atbild par ziņošanu attiecīgā PVKIU vārdā.

Ja AIF ir VFD darījumu partneris, tā AIFP atbild par ziņošanu attiecīgā AIF vārdā.

4. Darījumu partneri glabā datus par jebkuru VFD, kuru tie noslēguši, grozījuši vai izbeiguši, vismaz piecus gadus pēc darījuma izbeigšanas.

5. Ja darījumu reģistrs nav pieejams, lai reģistrētu VFD datus, darījumu partneri nodrošina, ka minētie dati tiek paziņoti Eiropas Uzraudzības iestādei (Eiropas Vērtspapīru un tirgu iestādei) ("EVTI").

Minētajos gadījumos EVTI nodrošina, lai visām attiecīgajām struktūrām, kas minētas 12. panta 2. punktā, būtu piekļuve visiem VFD datiem, kuri tiem nepieciešami savu pienākumu un pilnvaru izpildei.

6. Attiecībā uz saskaņā ar šo pantu saņemto informāciju darījumu reģistri un EVTI ievēro attiecīgos konfidencialitātes, integritātes un aizsardzības noteikumus un izpilda pienākumus, kas jo īpaši paredzēti Regulas (ES) Nr. 648/2012 80. pantā. Piemērojot šo pantu, atsaucies Regulas (ES) Nr. 648/2012 80. pantā uz minētās regulas 9. pantu un uz "atvasināto instrumentu līgumiem" uzskata par atsaucēm attiecīgi uz šo pantu un "VFD".

7. Ja darījumu partneris paziņo VFD datus darījumu reģistram vai EVTI, vai kādai struktūrai, kas šos datus paziņo darījumu partnera vārdā, tad netiek uzskatīts, ka tas ir pārkāpis kādu informācijas izpaušanas ierobežojumu, ko tam paredz līgums vai jebkāds normatīvo vai administratīvo aktu noteikums.

8. Ziņošanas struktūrai vai tās direktoriem vai darbiniekiem nav nekādas atbildības šādas informācijas izpaušanas dēļ.

9. Lai nodrošinātu šā panta konsekventu piemērošanu un lai nodrošinātu atbilstību ziņošanai, kas veikta saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 648/2012 9. pantu un starptautiski pieņemtiem standartiem, EVTI ciešā sadarbībā ar ECBS un ņemot vērā ECBS vajadzības, izstrādā regulatīvo tehnisko standartu projektu, precizējot šā panta 1. un 5. punktā minēto ziņojumu informāciju attiecībā uz dažādu veidu VFD, kurā norāda vismaz:

a) VFD puses un no tā radušos tiesību un pienākumu saņēmēju, ja tie atšķiras;

b) pamatsummu; valūtu; aktīvus, kas izmantoti kā nodrošinājums, un to veidu, kvalitāti un vērtību; nodrošinājuma sniegšanai izmantoto metodi; vai nodrošinājums ir pieejams atkalizmantošanai; gadījumos, kad nodrošinājums ir nodalāms no citiem aktīviem, vai tas ir atkalizmantojams; jebkuru nodrošinājuma aizstāšanu; atpirkuma likmi, aizdevuma maksu vai maržinālo aizdevuma likmi; jebkādu diskontu; valutēšanas dienu; termiņu; pirmo dienu, kad var veikt pieprasīšanu, un tirgus segmentu;

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/34/ES (2013. gada 26. jūnijs) par noteiktu veidu uzņēmumu gada finanšu pārskatiem, konsolidētajiem finanšu pārskatiem un saistītiem ziņojumiem, ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2006/43/EK un atceļ Padomes Direktīvas 78/660/EEK un 83/349/EEK (OV L 182, 29.6.2013., 19. lpp.).

c) atkarībā no VFD – šāda sīkāka informācija:

- i) naudas nodrošinājuma atkārtota ieguldīšana;
- ii) vērtspapīri vai preces, kas ir aizdotas vai aizņemtas.

Izstrādājot minēto tehnisko standartu projektu, EVTI ņem vērā aktīvu kopumu tehniskās īpatnības un nodrošina iespēju attiecīgā gadījumā ziņot par nodrošinājuma datu pozīcijas līmeni.

EVTI iesniedz minētos regulatīvo tehnisko standartu projektus Komisijai līdz 2017. gada 13. janvārim.

Komisijai tiek deleģētas pilnvaras pieņemt pirmajā daļā minētos regulatīvos tehniskos standartus saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1095/2010 10. līdz 14. pantu.

10. Lai nodrošinātu vienādus nosacījumus šā panta 1. punkta piemērošanai un, ciktāl iespējams, atbilstību ziņošanai, ievērojot Regulas (ES) Nr. 648/2012 9. pantu, un saskaņotību attiecībā uz darījumu reģistru veidu, EVTI ciešā sadarbībā ar ECBS un ņemot vērā ECBS vajadzības, izstrādā regulatīvo tehnisko standartu projektu, precizējot šā panta 1. un 5. punktā minēto ziņojumu formātu un biežumu dažādu veidu VFD.

Formātā jo īpaši iekļauj:

- a) vispārējos juridisko personu identifikatorus (*LEIs*) vai sākotnējos juridisko personu identifikatorus (*pre-LEIs*) līdz globālo juridiskās personas identifikatoru sistēmas pilnīgai īstenošanai;
- b) starptautiskos vērtspapīru identifikācijas numurus (*ISINs*); un
- c) unikālus darījuma identifikatorus.

Izstrādājot minēto tehnisko standartu projektu, EVTI ņem vērā starptautiskos notikumus un standartus, par ko panākta vienošanās Savienības vai pasaules līmenī.

EVTI iesniedz minētos īstenošanas tehnisko standartu projektus Komisijai līdz 2017. gada 13. janvārim.

Komisijai tiek deleģētas pilnvaras pieņemt pirmajā daļā minētos īstenošanas tehniskos standartus saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1095/2010 15. pantu.

III NODAĻA

DARĪJUMU REĢISTRA REĢISTRĀCIJA UN UZRAUDZĪBA

5. pants

Darījumu reģistra reģistrācija

1. Darījumu reģistru 4. panta piemērošanas nolūkā reģistrē EVTI saskaņā ar šajā pantā izklāstītajiem nosacījumiem un procedūrām.

2. Lai to varētu reģistrēt saskaņā ar šo pantu, darījumu reģistram ir jābūt juridiskai personai, kas veic uzņēmējdarbību Savienībā, jāpiemēro procedūras, lai apstiprinātu tam ziņotās informācijas pilnīgumu un pareizību saskaņā ar 4. panta 1. punktu, un jāatbilst Regulas (ES) Nr. 648/2012 78. un 80. pantā noteiktajām prasībām. Šā panta nolūkā atsauces Regulas (ES) Nr. 648/2012 78., 79. un 80. pantā uz tās 9. pantu interpretēt kā atsauces uz šīs regulas 4. pantu.

3. Darījumu reģistra reģistrācija ir spēkā visā Savienības teritorijā.

4. Reģistrēts darījumu reģistrs vienmēr ievēro reģistrācijas nosacījumus. Darījumu reģistrs bez nepamatotas kavēšanās paziņo EVTI par būtiskām izmaiņām reģistrācijas nosacījumos.

5. Darījumu reģistrs iesniedz EVTI kādu no turpmākajiem:

a) reģistrācijas pieteikumu;

b) pieteikumu reģistrācijas paplašināšanai šīs regulas 4. panta nolūkos, ja darījumu reģistrs jau ir reģistrēts saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 648/2012 VI sadaļas 1. nodaļu.

6. EVTI 20 darbdienu laikā no pieteikuma saņemšanas izvērtē, vai pieteikums ir pilnīgs.

Ja pieteikums nav pilnīgs, EVTI nosaka termiņu, kādā darījumu reģistram ir jāsniedz papildu informācija.

Kad EVTI ir pārliecinājies, ka pieteikums ir pilnīgs, tā par to paziņo darījumu reģistram.

7. Lai nodrošinātu šā panta konsekventu piemērošanu, EVTI izstrādā regulatīvo tehnisko standartu projektu, precizējot visu turpmāko:

a) procedūras, kas minētas šā panta 2. punktā un kas darījumu reģistriem jāpiemēro, lai apstiprinātu tiem ziņotās informācijas pilnīgumu un pareizību saskaņā ar 4. panta 1. punktu;

b) reģistrācijas pieteikumu, kas minēts 5. punkta a) apakšpunktā;

c) vienkāršotu reģistrācijas paplašināšanas pieteikumu, kas minēts 5. punkta b) apakšpunktā, lai izvairītos no prasību dublēšanās.

EVTI iesniedz šos regulatīvo tehnisko standartu projektus Komisijai līdz 2017. gada 13. janvārim.

Komisijai tiek deleģētas pilnvaras pieņemt pirmajā daļā minētos regulatīvos tehniskos standartus saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1095/2010 10. līdz 14. pantu.

8. Lai nodrošinātu vienādus nosacījumus 1. un 2. punkta piemērošanai, EVTI izstrādā īstenošanas tehnisko standartu projektu, precizējot formātu abiem turpmāk minētajiem:

a) reģistrācijas pieteikums, kas minēts 5. punkta a) apakšpunktā;

b) reģistrācijas paplašināšanas pieteikums, kas minēts 5. punkta b) apakšpunktā.

Attiecībā uz pirmās daļas b) apakšpunktu EVTI izstrādā vienkāršotu formātu, lai izvairītos no prasību dublēšanās.

EVTI iesniedz šos īstenošanas tehnisko standartu projektus Komisijai līdz 2017. gada 13. janvārim.

Komisijai tiek deleģētas pilnvaras pieņemt pirmajā daļā minētos īstenošanas tehniskos standartus saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1095/2010 15. pantu.

6. pants

Paziņošana un apspriešanās ar kompetentajām iestādēm pirms reģistrācijas vai reģistrācijas paplašināšanas

1. Ja darījumu reģistrs iesniedz pieteikumu reģistrācijai vai reģistrācijas paplašināšanai un ja tas ir struktūra, kam atļauju piešķirusi vai ko reģistrējusi tās dalībvalsts kompetentā iestāde, kurā tas veic uzņēmējdarbību, EVTI bez liekas kavēšanās paziņo to minētajai kompetentajai iestādei un apspriežas ar šo kompetento iestādi pirms darījumu reģistra reģistrācijas.
2. EVTI un attiecīgā kompetentā iestāde apmainās ar visu informāciju, kas nepieciešama, lai veiktu reģistrāciju vai reģistrācijas paplašināšanu, kā arī lai uzraudzītu šīs struktūras atbilstību tās reģistrācijas vai darbības atļaujas nosacījumiem dalībvalstī, kur tā veic uzņēmējdarbību.

7. pants

Pieteikuma izskatīšana

1. EVTI 40 darbdienu laikā pēc 5. panta 6. punktā minētās paziņošanas izskata reģistrācijas vai reģistrācijas paplašināšanas pieteikumu, pamatojoties uz darījumu reģistra atbilstību šai nodaļai, un pieņem pilnībā pamatotu lēmumu, ar kuru piešķir vai atsaka reģistrāciju vai reģistrācijas paplašināšanu.
2. Lēmums, ko EVTI pieņēmusi saskaņā ar 1. punktu, stājas spēkā piektajā darbdienu laikā pēc tā pieņemšanas.

8. pants

Saistībā ar reģistrāciju vai reģistrācijas paplašināšanu pieņemto EVTI lēmumu paziņošana

1. Ja EVTI pieņem 7. panta 1. punktā minēto lēmumu vai anulē reģistrāciju, kā minēts 10. panta 1. punktā, tā par to paziņo darījumu reģistram piecu darbdienu laikā, sniedzot pilnībā pamatotu paskaidrojumu par savu lēmumu.

EVTI bez liekas kavēšanās paziņo par savu lēmumu kompetentajai iestādei, kā minēts 6. panta 1. punktā.

2. EVTI dara Komisijai zināmu ikvienu lēmumu, kas pieņemts saskaņā ar 1. punktu.
3. EVTI savā tīmekļa vietnē publicē to darījumu reģistru sarakstu, kas ir reģistrēti saskaņā ar šo regulu. Minēto sarakstu atjaunina piecu darbdienu laikā pēc lēmuma pieņemšanas saskaņā ar 1. punktu.

9. pants

EVTI pilnvaras

1. Pilnvaras, kas EVTI piešķirtas saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 648/2012 61. līdz 68. pantu, 73. un 74. pantu, saistībā ar tās I un II pielikumu, īsteno arī attiecībā uz šo regulu. Atsauces uz Regulas (ES) Nr. 648/2012 81. panta 1. un 2. punktu minētās regulas I pielikumā lasa attiecīgi kā atsauces uz šīs regulas 12. panta 1. un 2. punktu.
2. Pilnvaras, kas ar Regulas (ES) Nr. 648/2012 61., 62. un 63. pantu ir piešķirtas EVTI vai kādai EVTI amatpersonai vai citai EVTI pilnvarotai personai, neizmanto, lai pieprasītu tādas informācijas vai dokumentu publiskošanu, uz kuriem attiecas juridiskas konfidencialitātes prasība.

10. pants

Reģistrācijas anulēšana

1. Neskarot Regulas (ES) Nr. 648/2012 73. pantu, EVTI anulē darījumu reģistra reģistrāciju, ja darījumu reģistrs:
 - a) nepārprotami atsakās no reģistrācijas vai nav sniedzis pakalpojumus pēdējos sešus mēnešus;

b) ir saņēmis reģistrāciju, sniedzot nepatiesas ziņas vai izmantojot citus nelikumīgus līdzekļus;

c) vairs neatbilst nosacījumiem, saskaņā ar kuriem to reģistrēja.

2. Par lēmumu anulēt darījumu reģistra reģistrāciju EVTI bez liekas kavēšanās paziņo attiecīgajai kompetentajai iestādei, kas minēta 6. panta 1. punktā.

3. Tās dalībvalsts kompetentā iestāde, kurā darījumu reģistrs sniedz pakalpojumus un veic savu darbību un kura uzskata, ka kāds no 1. punktā minētajiem nosacījumiem ir izpildīts, var lūgt EVTI izskatīt, vai ir izpildīti attiecīgā darījumu reģistra reģistrācijas anulēšanas nosacījumi. Ja EVTI nolemj neanulēt attiecīgā darījumu reģistra reģistrāciju, tā iesniedz pilnīgu šāda lēmuma pamatojumu.

4. Šā panta 3. punktā minētā kompetentā iestāde ir iestāde, kas norīkota saskaņā ar šīs regulas 16. panta 1. punkta a) un b) apakšpunktu.

11. pants

Uzraudzības maksa

1. EVTI iekasē no darījumu reģistriem maksu saskaņā ar šo regulu un saskaņā ar deleģētajiem aktiem, kas pieņemti, ievērojot šā panta 2. punktu. Šīs maksas ir proporcionālas attiecīgā darījumu reģistra apgrozījumam un pilnībā sedz vajadzīgos EVTI izdevumus saistībā ar darījumu reģistru reģistrāciju, atzīšanu un uzraudzību, kā arī kompensē jebkādas izmaksas, kas kompetentajām iestādēm varētu rasties jebkādas uzdevumu deleģēšanas rezultātā, ievērojot šīs regulas 9. panta 1. punktu. Ciktāl šīs regulas 9. panta 1. punkts attiecas uz Regulas (ES) Nr. 648/2012 74. pantu, atsaucies uz minētās regulas 72. panta 3. punktu lasa kā atsaucies uz šā panta 2. punktu.

Ja darījumu reģistrs jau ir reģistrēts saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 648/2012 VI sadaļas 1. nodaļu, šā punkta pirmajā daļā minētās maksas koriģē tikai tādēļ, lai atspoguļotu papildu nepieciešamos izdevumus un izmaksas, kas saistītas ar darījumu reģistru reģistrāciju, atzīšanu un uzraudzību, ievērojot šo regulu.

2. Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētu aktu saskaņā ar 30. pantu, tajā sīkāk nosakot maksas veidus, pakalpojumus, par kuriem to iekasē, maksas apmēru un samaksas kārtību.

12. pants

Darījumu reģistrā glabāto datu pārredzamība un pieejamība

1. Darījumu reģistrs regulāri un viegli pieejamā veidā publicē pozīciju kopsavilkumu pa VFD veidiem par tam paziņotajiem darījumiem.

2. Darījumu reģistrs vāc un uzglabā VFD un nodrošina, ka turpmāk minētajām struktūrām ir tieša un tūlītēja piekļuve minētajiem datiem, lai tās varētu pildīt savus attiecīgos pienākumus un pilnvaras:

a) EVTI;

b) Eiropas Uzraudzības iestāde (Eiropas Banku iestāde) ("EBI");

c) Eiropas Uzraudzības iestāde (Eiropas Apdrošināšanas un aroda pensiju iestāde) ("EAAPI");

d) ESRK;

e) kompetentā iestāde, kas uzrauga paziņoto darījumu tirdzniecības vietas;

f) attiecīgie ECBS dalībnieki, tostarp Eiropas Centrālā banka (ECB), tai pildot uzdevumus saistībā ar vienoto uzraudzības mehānismu saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 1024/2013;

- g) attiecīgās iestādes kādā trešā valstī, attiecībā uz kuru ir pieņemts īstenošanas akts, ievērojot 19. panta 1. punktu;
- h) uzraudzības iestādes, kas norīkotas saskaņā ar 4. pantu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2004/25/EK ⁽¹⁾;
- i) attiecīgās Savienības vērtspapīru un tirgus iestādes, kuru attiecīgie uzraudzības pienākumi un pilnvaras attiecas uz darījumiem, tirgiem, dalībniekiem un aktīviem, kas ietilpst šīs regulas darbības jomā;
- j) Energoregulatoru sadarbības aģentūra, kas izveidota ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 713/2009 ⁽²⁾;
- k) noregulējuma iestādes, kas norīkotas saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/59/ES ⁽³⁾ 3. pantu;
- l) Vienotā noregulējuma valde, kas izveidota ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 806/2014 ⁽⁴⁾;
- m) iestādes, kas minētas 16. panta 1. punktā.

3. Lai nodrošinātu šā panta konsekventu piemērošanu, EVTI, cieši sadarbojoties ar ECBS un ņemot vērā šā panta 2. punktā minēto struktūru vajadzības, izstrādā regulatīvu tehnisko standartu projektus, precizējot:

- a) šā panta 1. punktā minēto pozīciju kopsavilkuma publicēšanas biežumu un sniedzamos datus un 2. punktā minētos VFD datus;
- b) darbības standartus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu laicīgu, strukturētu un visaptverošu:
 - i) datu vākšanu, ko veic darījumu reģistri;
 - ii) reģistru datu apkopošanu un salīdzināšanu;
- c) tādas informācijas datus, kurai ir jābūt pieejamai 2. punktā minētajām struktūrām, ņemot vērā to pilnvaras un konkrētās vajadzības;
- d) noteikumus, saskaņā ar kuriem 2. punktā minētajām struktūrām ir jābūt tiešai un tūlītējai piekļuvei darījumu reģistros glabātajiem datiem.

Minētie regulatīvo tehnisko standartu projekti nodrošina, ka informācija, kas publicēta saskaņā ar 1. punktu, ir tāda, pēc kuras nav iespējams identificēt neviena VFD pusi.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2004/25/EK (2004. gada 21. aprīlis) par pārņemšanas piedāvājumiem (OV L 142, 30.4.2004., 12. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 713/2009 (2009. gada 13. jūlijs), ar ko izveido Energoregulatoru sadarbības aģentūru (OV L 211, 14.8.2009., 1. lpp.).

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/59/ES (2014. gada 15. maijs), ar ko izveido kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atvēršanas un noregulējuma režīmu un groza Padomes Direktīvu 82/891/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/ES, 2012/30/ES un 2013/36/ES, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 un (ES) Nr. 648/2012 (OV L 173, 12.6.2014., 190. lpp.).

⁽⁴⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 806/2014 (2014. gada 15. jūlijs), ar ko izveido vienādus noteikumus un vienotu procedūru kredītiestāžu un noteiktu ieguldījumu brokeru sabiedrību noregulējumam, izmantojot vienotu noregulējuma mehānismu un vienotu noregulējuma fondu, un groza Regulu (ES) Nr. 1093/2010 (OV L 225, 30.7.2014., 1. lpp.).

EVTI iesniedz šos regulatīvo tehnisko standartu projektus Komisijai līdz 2017. gada 13. janvārim.

Komisijai tiek deleģētas pilnvaras pieņemt pirmajā daļā minētos regulatīvos tehniskos standartus saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1095/2010 10. līdz 14. pantu.

IV NODAĻA

PĀRREDZAMĪBA IEGULDĪTĀJIEM

13. pants

Kolektīvo ieguldījumu uzņēmumu pārredzamība periodiskos ziņojumos

1. PVKIU pārvaldības sabiedrības, PVKIU ieguldījumu sabiedrības un AIFP informē ieguldītājus par to, ka tās izmanto VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumus šādā veidā:

- a) PVKIU pārvaldības sabiedrības vai PVKIU ieguldījumu sabiedrības – pusgada un gada pārskatos, kas minēti Direktīvas 2009/65/EK 68. pantā;
- b) AIFP – gada pārskatā, kas minēts Direktīvas 2011/61/ES 22. pantā.

2. Informācijā par VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumiem ietver datus, kas paredzēti pielikuma A iedaļā.

3. Lai nodrošinātu datu vienotu atklāšanu un arī lai ņemtu vērā īpatnības, kādas ir dažādiem VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumu veidiem, EVTI, ņemot vērā Direktīvās 2009/65/EK un 2011/61/ES noteiktās prasības, kā arī izmaiņas tirgus praksēs, var izstrādāt regulatīvo tehnisko standartu projektu, kurā ir sīkāk precizēts pielikuma A iedaļas saturs.

Komisijai tiek deleģētas pilnvaras pieņemt pirmajā daļā minētos regulatīvos tehniskos standartus saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1095/2010 10. līdz 14. pantu.

14. pants

Kolektīvo ieguldījumu uzņēmumu pārredzamība pirms līguma noslēgšanas sagatavotajos dokumentos

1. Direktīvas 2009/65/EK 69. pantā minētajā PVKIU prospektā un Direktīvas 2011/61/ES 23. panta 1. un 3. punktā minētajā informācijā, ko AIFP atklāj ieguldītājiem, tiek precizēts, kādus VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumus attiecīgi PVKIU pārvaldības sabiedrībām vai PVKIU ieguldījumu sabiedrībām un AIFP ir atļauts izmantot, un ietver skaidru norādi, ka ir izmantoti minētie darījumi un instrumenti.

2. Šā panta 1. punktā minētajā prospektā un ieguldītājiem atklātajā informācijā ietver datus, kas norādīti pielikuma B iedaļā.

3. Lai atspoguļotu izmaiņas tirgus praksēs vai lai nodrošinātu datu vienotu atklāšanu, EVTI, ņemot vērā Direktīvās 2009/65/EK un 2011/61/ES noteiktās prasības, var izstrādāt regulatīvo tehnisko standartu projektu, kurā ir sīkāk precizēts pielikuma B iedaļas saturs.

Izstrādājot pirmajā daļā minēto regulatīvo tehnisko standartu projektu, EVTI ņem vērā to, ka ir jāparedz pietiekami ilgs laiks pirms šo standartu piemērošanas.

Komisijai tiek deleģētas pilnvaras pieņemt pirmajā daļā minētos regulatīvos tehniskos standartus saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1095/2010 10.–14. pantu.

V NODAĻA

ATKALIZMANTOŠANAS PĀRRREDZAMĪBA

15. pants

Tādu finanšu instrumentu atkalizmantošana, kas saņemti saskaņā ar nodrošinājuma līgumu

1. Uz darījumu partneru tiesībām atkalizmantot finanšu instrumentus, kas saņemti kā nodrošinājums, attiecas vismaz abi turpmāk minētie nosacījumi:

a) darījumu partneris, kas ir nodrošinājuma saņēmējs, ir pienācīgi rakstiski informējis darījumu partneri, kas ir nodrošinājuma sniedzējs, par riskiem un sekām, kas var būt saistītas ar vienu no turpmāk minētajiem gadījumiem:

i) piekrišanas sniegšanu attiecībā uz tiesībām izmantot nodrošinājumu, kas sniegts saskaņā ar vērtspapīra nodrošinājuma līgumu, ievērojot Direktīvas 2002/47/EK 5. pantu;

ii) īpašumtiesību nodošanas nodrošinājuma līguma noslēgšanu.

b) darījumu partneris, kas ir nodrošinājuma sniedzējs, iepriekš ir paudis piekrišanu, ko rakstiski vai juridiski līdzvērtīgā veidā apliecina tā darījumu partnera paraksts, kas ir nodrošinājuma sniedzējs, nodrošinājuma līgumā, kura noteikumos ir paredzētas izmantošanas tiesības saskaņā ar Direktīvas 2002/47/EK 5. pantu, vai ir skaidri piekritis sniegt nodrošinājumu, izmantojot īpašumtiesību nodošanas nodrošinājuma līgumu.

Attiecībā uz pirmās daļas a) apakšpunktu darījumu partneris, kas ir nodrošinājuma sniedzējs, ir rakstiski informēts vismaz par riskiem un sekām, kuras var rasties darījumu partnera, kas ir nodrošinājuma saņēmējs, saistību neizpildes gadījumā.

2. Darījumu partneri īsteno savas tiesības uz atkalizmantošanu, ja ir izpildīti vismaz abi turpmāk minētie nosacījumi:

a) atkalizmantošana tiek veikta saskaņā ar noteikumiem, kas izklāstīti 1. punkta b) apakšpunktā minētajā nodrošinājuma līgumā;

b) finanšu instrumenti, kas saņemti saskaņā ar nodrošinājuma līgumu, tiek nodoti no darījumu partnera, kas ir nodrošinājuma sniedzējs, konta.

Atkāpjoties no pirmās daļas b) apakšpunkta, ja nodrošinājuma līguma darījumu partneris veic uzņēmējdarbību trešā valstī un tā darījumu partnera konts, kas ir nodrošinājuma sniedzējs, tiek uzturēts trešā valstī un uz to attiecas trešās valsts tiesību akti, atkalizmantošanu apliecina vai nu ar pārvedumu no tā darījumu partnera konta, kas ir nodrošinājuma sniedzējs, vai ar citiem atbilstīgiem līdzekļiem.

3. Šis pants neskar stingrākus nozaru tiesību aktus, jo īpaši Direktīvu 2009/65/EK un Direktīvu 2014/65/ES, un valsts tiesību aktus, kuru mērķis ir nodrošināt augstāku aizsardzības līmeni darījumu partneriem, kas ir nodrošinājuma sniedzēji.

4. Šis pants neietekmē valsts tiesību aktus, kas attiecas uz darījuma spēkā esību vai sekām.

VI NODAĻA

UZRAUDZĪBA UN KOMPETENTĀS IESTĀDES

16. pants

Kompetento iestāžu norīkošana un pilnvaras

1. Šajā regulā kompetentās iestādes ir šādas:

- a) finanšu darījumu partneriem – kompetentās iestādes vai valstu kompetentās iestādes Regulu (ES) Nr. 648/2012, (ES) Nr. 1024/2013, (ES) Nr. 909/2014 un Direktīvu 2003/41/EK, 2009/65/EK, 2011/61/ES, 2013/36/ES un 2014/65/ES nozīmē un uzraudzības iestādes Direktīvas 2009/138/EK nozīmē;
- b) nefinanšu darījumu partneriem – kompetentās iestādes, kas norīkotas saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 648/2012 10. panta 5. punktu;
- c) šīs regulas 13. un 14. panta piemērošanas nolūkā attiecībā uz PVKIU pārvaldības sabiedrībām un PVKIU ieguldījumu sabiedrībām – kompetentās iestādes, kas norīkotas saskaņā ar Direktīvas 2009/65/EK 97. pantu;
- d) šīs regulas 13. un 14. panta piemērošanas nolūkā attiecībā uz AIFP – kompetentās iestādes, kas norīkotas saskaņā ar Direktīvas 2011/61/ES 44. pantu.

2. Kompetentās iestādes īsteno pilnvaras, kas tām piešķirtas ar 1. punktā minētajiem noteikumiem, un uzrauga šajā regulā noteikto pienākumu izpildi.

3. Kompetentās iestādes, kas minētas šā panta 1. punkta c) un d) apakšpunktā, uzrauga PVKIU pārvaldības sabiedrības, PVKIU ieguldījumu sabiedrības un AIFP, kas veic uzņēmējdarbību to teritorijā, lai pārbaudītu, vai tie neizmanto VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumus, ja vien tie neatbilst 13. un 14. pantam.

17. pants

Kompetento iestāžu sadarbība

1. Šīs regulas 16. pantā minētās kompetentās iestādes un EVTI cieši sadarbojas un apmainās ar informāciju, lai veiktu savus pienākumus, ievērojot šo regulu, jo īpaši, lai apzinātu un novērstu šīs regulas pārkāpumus.

2. Kompetentā iestāde var atteikties atbildēt uz lūgumu sadarboties un apmainīties ar informāciju saskaņā ar 1. punktu vienīgi tad, ja ir viens no šādiem turpmāk minētiem ārkārtas apstākļiem:

- a) ja tās dalībvalsts iestādes, kuras kompetentā iestāde ir saņēmusi lūgumu, jau ir sākušas tiesvedību saistībā ar tām pašām darbībām un pret tām pašām personām; vai
- b) ja dalībvalstī, kuras kompetentā iestāde ir saņēmusi lūgumu, jau ir pasludināts galīgais spriedums attiecībā uz šādām personām saistībā ar tām pašām darbībām.

Par šādu atteikumu kompetentā iestāde attiecīgi paziņo lūguma iesniedzējai iestādei un EVTI, sniedzot iespējami sīkāku informāciju.

3. Šīs regulas 12. panta 2. punktā minētās struktūras un attiecīgie ECBS dalībnieki cieši sadarbojas saskaņā ar šajā punktā paredzētajiem noteikumiem.

Šāda sadarbība ir konfidenciāla, un tās priekšnosacījums ir attiecīgo kompetento iestāžu pamatots lūgums un tikai tadēļ, lai minētās iestādes varētu pildīt savus attiecīgos pienākumus.

Neatkarīgi no pirmās un otrās daļas ECBS dalībnieki var atteikties sniegt informāciju, ja tie darījumus noslēdz, pildot savas funkcijas kā monetārās iestādes.

Trešajā daļā minētā atteikuma gadījumā attiecīgais ECBS dalībnieks par minēto atteikumu paziņo lūguma iesniedzējai iestādei un sniedz tā pamatojumu.

18. pants

Dienesta noslēpums

1. Uz jebkādu konfidenciālu informāciju, kas saņemta, ar ko veikta apmaiņa vai kas nosūtīta, ievērojot šo regulu, attiecas 2. un 3. punktā paredzētie dienesta noslēpuma nosacījumi.
2. Pienākums ievērot dienesta noslēpumu attiecas uz visām personām, kas strādā vai ir strādājušas saistībā ar 12. panta 2. punktā minētajām struktūrām un 16. pantā minētajām kompetentajām iestādēm, saistībā ar EVTI, EBI un EAAPI vai revidentiem un ekspertiem, kuriem norādījumus dod kompetentās iestādes vai EVTI, EBI un EAAPI. Nekādu konfidenciālu informāciju, ko minētās personas saņem, pildot savus pienākumus, neizpauž nevienai personai vai iestādei, izņemot pārskata vai apkopojuma veidā un tā, lai nevarētu identificēt atsevišķu darījumu partneri, darījumu reģistru vai kādu citu personu, neskarot valsts krimināltiesības, nodokļu tiesības vai šo regulu.
3. Neskarot valsts krimināltiesības vai nodokļu tiesības, kompetentās iestādes, EVTI, EBI, EAAPI, struktūras vai fiziskas vai juridiskas personas, kas nav kompetentās iestādes, kuras, ievērojot šo regulu, saņem konfidenciālu informāciju, to var izmantot tikai savu pienākumu un funkciju pildīšanai – kompetento iestāžu gadījumā, ievērojot šīs regulas darbības jomu, bet citu iestāžu, struktūru vai fizisko un juridisko personu gadījumā – tam mērķim, kuram šī informācija tām sniegta, vai saistībā ar administratīvo procesu vai tiesvedību, kas ir tieši saistīta ar minēto funkciju veikšanu, vai abos gadījumos. Ja EVTI, EBI, EAAPI, kompetentā iestāde vai cita iestāde, struktūra vai persona, kas sniedz informāciju, tam piekriš, tad kompetentā iestāde, kas saņem informāciju, var izmantot to citiem nekomerciāliem mērķiem.
4. Šā panta 2. un 3. punkts neliedz EVTI, EBI, EAAPI, kompetentajām iestādēm vai attiecīgajām centrālajām bankām apmainīties ar konfidenciālu informāciju vai nosūtīt to saskaņā ar šo regulu un citiem tiesību aktiem, kas piemērojami ieguldījumu brokeru sabiedrībām, kredītiestādēm, pensiju fondiem, apdrošināšanas un pārāpdrošināšanas starpniekiem, apdrošināšanas sabiedrībām, regulētiem tirgiem vai tirgus dalībniekiem, vai citādi, saņemot piekrišanu no kompetentās iestādes vai citas iestādes vai struktūras, vai fiziskas vai juridiskas personas, kas darījusi zināmu attiecīgo informāciju.
5. Šā panta 2. un 3. punkts neliedz kompetentajām iestādēm saskaņā ar valsts tiesību aktiem apmainīties ar konfidenciālu informāciju vai nosūtīt konfidenciālu informāciju, kas nav saņemta no citas dalībvalsts kompetentās iestādes.

VII NODAĻA

ATTIECĪBAS AR TREŠĀM VALSTĪM

19. pants

Darījumu reģistru līdzvērtība un atzīšana

1. Komisija var pieņemt īstenošanas aktus, ar ko nosaka, ka trešās valsts juridiskie un uzraudzības mehānismi nodrošina, ka:
 - a) minētajā trešā valstī atļauju saņēmušie darījumu reģistri atbilst juridiski saistošām prasībām, kas ir līdzvērtīgas šajā regulā noteiktajām prasībām;
 - b) minētajā trešā valstī pastāvīgi tiek veikta darījumu reģistru efektīva uzraudzība un to pienākumu efektīva izpilde;
 - c) pastāv dienesta noslēpuma garantijas, tostarp to komercnoslēpumu aizsardzība, kas iestādēm ir kopīgi ar trešām personām, un minētās garantijas ir vismaz līdzvērtīgas šajā regulā paredzētajām garantijām; un
 - d) tiem darījumu reģistriem, kas minētajā trešā valstī ir saņēmuši atļauju, ir noteikts juridiski saistošs un izpildāms pienākums 12. panta 2. punktā minētajām struktūrām sniegt tiešu un tūlītēju piekļuvi datiem.

Šā punkta pirmajā daļā minētajā īstenošanas aktā ir arī precizēts, kuras attiecīgās trešās valsts iestādes ir tiesīgas piekļūt tajos darījumu reģistros glabātiem datiem par VFD, kuri veic uzņēmējdarbību Savienībā.

Šā punkta pirmajā daļā minēto īstenošanas aktu pieņem saskaņā ar 31. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

2. Ja darījumu reģistriem, kas trešā valstīm ir saņēmuši atļauju, nav noteikts juridiski saistošs un izpildāms pienākums saskaņā ar minētās trešās valsts tiesību aktiem 12. panta 2. punktā minētajām struktūrām sniegt tiešu un tūlītēju piekļuvi datiem, Komisija Padomei iesniedz ieteikumus sarunām par starptautiskiem nolīgumiem ar minēto trešo valsti par savstarpēju piekļuvi informācijai un tās apmaiņu attiecībā uz VFD, par kuriem dati glabājas darījumu reģistros, kas veic uzņēmējdarbību minētajā trešā valstī, lai nodrošinātu, ka visām 12. panta 2. punktā minētajām struktūrām ir tieša un tūlītēja piekļuve visai informācijai, kas tām nepieciešama, lai tās varētu pildīt savus pienākumus.

3. Darījumu reģistrs, kas veic uzņēmējdarbību trešā valstī, var 4. panta piemērošanas nolūkā veikt savu darbību un sniegt savus pakalpojumus struktūrām, kas veic uzņēmējdarbību Savienībā, tikai pēc tam, kad to ir atzinusi EVTI saskaņā ar šā panta 4. punktā noteiktajām prasībām.

4. Darījumu reģistrs, kas minēts 3. punktā, iesniedz EVTI vienu no turpmāk minētajiem:

a) pieteikumu atzīšanai;

b) pieteikumu reģistrācijas paplašināšanai šīs regulas 4. panta nolūkos, ja darījumu reģistrs jau ir atzīts saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 648/2012.

5. Pieteikumam, kas minēts šā panta 4. punktā, pievieno visu nepieciešamo informāciju, tostarp vismaz informāciju, kas nepieciešama, lai pārbaudītu, vai darījumu reģistrs ir saņēmis atļauju un vai tam piemēro efektīvu uzraudzību trešā valstī, kura atbilst šādiem kritērijiem:

a) Komisija ar īstenošanas aktu, ievērojot 1. punktu, ir noteikusi, ka trešā valsts ir tāda, kurai ir līdzvērtīga un īstenojama regulatīvā un uzraudzības sistēma;

b) trešās valsts attiecīgās iestādes ir pievienojušās sadarbības mehānismam ar EVTI, precīzi nosakot vismaz:

i) mehānismu informācijas apmaiņai starp EVTI un jebkuru citu Savienības iestādi, kas pilda pienākumus, kuri izriet no jebkādas uzdevumu deleģēšanas saskaņā ar 9. panta 1. punktu, no vienas puses, un attiecīgās trešās valsts attiecīgajām kompetentajām iestādēm, no otras puses; un

ii) procedūras attiecībā uz uzraudzības darbību koordināciju.

Attiecībā uz personas datu nosūtīšanu trešai valstij EVTI piemēro Regulu (EK) Nr. 45/2001.

6. EVTI 30 darbdienu laikā pēc pieteikuma saņemšanas izvērtē, vai pieteikums ir pilnīgs. Ja EVTI konstatē, ka pieteikums nav pilnīgs, tā nosaka termiņu, kurā pieteikumu iesniegušajam darījumu reģistram ir jāsniedz papildu informācija.

7. EVTI 180 darbdienu laikā pēc pilnīga pieteikuma iesniegšanas rakstiski informē pieteikumu iesniegušo darījumu reģistru, sniedzot vispusīgi pamatotu skaidrojumu, vai atzīšana ir piešķirta vai atteikta.

8. EVTI savā tīmekļa vietnē publisko to darījumu reģistru sarakstu, kuri ir atzīti saskaņā ar šo pantu.

20. pants

Iestāžu savstarpēji nodrošināta netieša piekļuve datiem

EVTI var noslēgt sadarbības vienošanos ar attiecīgām trešo valstu iestādēm, kam ir jāpilda savi attiecīgie pienākumi un pilnvaras saistībā savstarpēju apmaiņu ar informāciju par VFD, kuru Savienības darījumu reģistri ir darījuši pieejamu EVTI

saskaņā ar 12. panta 2. punktu, un ar VFD datiem, ko vāc un glabā trešās valsts iestādes, ar noteikumu, ka pastāv dienesta noslēpuma garantijas, tostarp attiecībā uz tādu komercnoslēpumu aizsardzību, kas iestādēm ir kopīgi ar trešām personām.

21. pants

Ziņošanas līdzvērtība

1. Komisija var pieņemt īstenošanas aktus, ar ko nosaka, ka trešās valsts tiesiskais, uzraudzības un izpildes režīms:

a) ir līdzvērtīgs prasībām, kas noteiktas 4. pantā;

b) nodrošina tādu dienesta noslēpuma aizsardzību, kas ir līdzvērtīga šajā regulā paredzētajai;

c) tiek iedarbīgi piemērots un īstenots taisnīgi un bez izkropojumiem tā, lai attiecīgajā trešā valstī tiktu nodrošināta efektīva uzraudzība un izpilde; un

d) nodrošina, lai 12. panta 2. punktā minētajām struktūrām būtu vai nu tieša piekļuve detalizētai informācijai par VFD datiem saskaņā ar 19. panta 1. punktu, vai arī netieša piekļuve detalizētai informācijai par VFD saskaņā ar 20. pantu.

2. Ja Komisija ir pieņēmusi īstenošanas aktu par līdzvērtību attiecībā uz trešo valsti, kā minēts šā panta 1. punktā, nozīmē to, ka darījumu partnerus, kas noslēguši darījumu saskaņā ar šo regulu, uzskata par izpildījušiem 4. pantā paredzētās prasības, ja vismaz viens no darījumu partneriem veic uzņēmējdarbību minētajā trešā valstī un darījumu partneri ir ievērojuši minētās trešās valsts attiecīgos pienākumus saistībā ar minēto darījumu.

Minēto īstenošanas aktu pieņem saskaņā ar 31. panta 2. punktā minēto pārbaudes procedūru.

Komisija sadarbībā ar EVTI uzrauga, vai trešās valstis, par kurām ir pieņemts īstenošanas akts par līdzvērtību, efektīvi īsteno prasības, kas ir līdzvērtīgas 4. pantā noteiktajām prasībām, un regulāri ziņo Eiropas Parlamentam un Padomei. Ja ziņojumā atklāj, ka trešās valsts iestādes līdzvērtīgās prasības piemēro nepietiekami vai nekonsekventi, Komisija 30 kalendāro dienu laikā pēc ziņojuma iesniegšanas apsver, vai nebūtu jāatceļ attiecīgā trešās valsts tiesiskā regulējuma atzīšana par līdzvērtīgu.

VIII NODAĻA

ADMINISTRATĪVIE SODI UN CITI ADMINISTRATĪVIE PASĀKUMI

22. pants

Administratīvie sodi un citi administratīvie pasākumi

1. Neskarot 28. pantu un dalībvalstu tiesības paredzēt un noteikt kriminālsodus, dalībvalstis saskaņā ar valsts tiesību aktiem piešķir kompetentajām iestādēm pilnvaras piemērot administratīvus sodus un citus administratīvus pasākumus saistībā ar vismaz 4. panta un 15. panta pārkāpumiem.

Ja pirmajā daļā minētie noteikumi attiecas uz juridiskām personām, dalībvalstis pilnvaro kompetentās iestādes, ievērojot attiecīgās valsts tiesību aktos paredzētos nosacījumus, pārkāpuma gadījumā piemērot sankcijas vadības struktūras locekļiem un citām privātpersonām, kuras saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir atbildīgas par pārkāpumu.

2. Administratīvie sodi un citi administratīvie pasākumi, kas veikti 1. punkta piemērošanas nolūkā, ir iedarbīgi, samērīgi un atturoši.

3. Ja dalībvalstis ir izvēlējušās saskaņā ar šā panta 1. punktu noteikt kriminālsodus par noteikumu pārkāpumiem, kas minēti attiecīgajā punktā, tās nodrošina, ka ir atbilstīgi pasākumi, lai kompetentajām iestādēm būtu visas vajadzīgās pilnvaras sadarboties ar to jurisdikcijā esošām tiesu, kriminālvajāšanas vai krimināltiesību aizsardzības iestādēm un saņemt konkrētu informāciju saistībā ar kriminālizmeklēšanu vai tiesvedību, kas sāka par iespējamām 4. un 15. panta pārkāpumiem, un nodrošināt šādu informāciju citām kompetentajām iestādēm un EVTI, lai šīs regulas nolūkos pildītu savu pienākumu sadarboties savā starpā un attiecīgā gadījumā ar EVTI.

Kompetentās iestādes var sadarboties ar citu dalībvalstu kompetentajām iestādēm un attiecīgām trešās valsts iestādēm attiecībā uz savu sankciju piemērošanas pilnvaru īstenošanu.

Kompetentās iestādes var arī sadarboties ar citu dalībvalstu kompetentajām iestādēm, lai sekmētu piedziņu saistībā ar finansiālām sankcijām.

4. Dalībvalstis saskaņā ar valsts tiesību aktiem piešķir kompetentajām iestādēm pilnvaras piemērot vismaz turpmāk norādītos administratīvos sodus un citus administratīvos pasākumus, ja notikuši 1. punktā minētie pārkāpumi:

- a) izdot rīkojumu, ar kuru par pārkāpumu atbildīgajai personai pieprasa pārtraukt šādu rīcību un atturēties no šādas rīcības atkārtoties;
- b) izdot publisku paziņojumu, kurā norāda atbildīgo personu un pārkāpuma būtību saskaņā ar 26. pantu;
- c) anulēt vai apturēt atļauju;
- d) noteikt jebkurai personai pagaidu aizliegumu pildīt vadības pienākumus vai jebkurai fiziskai personai, kuru uzskata par atbildīgu par šādu pārkāpumu, – aizliegumu īstenot vadības funkcijas;
- e) paredzēt administratīvo finansiālo sankciju maksimālo summu, kas ir vismaz trīs reizes lielāka par pārkāpuma dēļ gūtās peļņas vai novērsto zaudējumu summu, ja attiecīgā iestāde to var noteikt, – pat ja minētās sankcijas pārsniedz f) un g) apakšpunktā minētās summas;
- f) attiecībā uz fiziskām personām – noteikt administratīvo finansiālo sankciju maksimālo summu vismaz EUR 5 000 000 apmērā vai atbilstošā vērtībā attiecīgās valsts valūtā 2016. gada 12. janvārī tajās dalībvalstīs, kur euro nav oficiālā valūta;
- g) attiecībā uz juridiskām personām noteikt administratīvo finansiālo sankciju maksimālo summu vismaz šādā apmērā:
 - i) EUR 5 000 000 vai atbilstošā vērtībā attiecīgās valsts valūtā 2016. gada 12. janvārī tajās dalībvalstīs, kur euro nav oficiālā valūta, vai līdz 10 % no juridiskās personas kopējā gada apgrozījuma atbilstoši jaunākajiem pieejamajiem pārskatiem, kurus attiecībā uz 4. panta pārkāpumiem apstiprinājusi vadības struktūra;
 - ii) EUR 15 000 000 vai atbilstošā vērtībā attiecīgās valsts valūtā 2016. gada 12. janvārī tajās dalībvalstīs, kur euro nav oficiālā valūta, vai līdz 10 % no juridiskās personas kopējā gada apgrozījuma atbilstoši jaunākajiem pieejamajiem pārskatiem, kurus attiecībā uz 15. panta pārkāpumiem apstiprinājusi vadības struktūra.

Pirmās daļas g) apakšpunkta i) un ii) punkta nolūkā – ja juridiskā persona ir mātesuzņēmums vai mātesuzņēmuma meitasuzņēmums, kuram ir jāsaplatavo konsolidēts finanšu pārskats atbilstīgi Direktīvai 2013/34/ES, attiecīgais kopējais gada apgrozījums ir kopējais gada apgrozījums vai atbilstīga veida ienākumi saskaņā ar attiecīgo grāmatvedības režīmu atbilstoši jaunākajiem pieejamajiem konsolidētajiem pārskatiem, kurus apstiprinājusi galvenā mātesuzņēmuma vadības struktūra.

Dalībvalstis var noteikt, ka kompetentajām iestādēm papildus šajā punktā minētajām pilnvarām piešķir vēl citas pilnvaras. Dalībvalstis arī var paredzēt plašāku sankciju piemērošanas jomu un augstākus sankciju līmeņus nekā šajā punktā paredzētie.

5. Šīs regulas 4. panta pārkāpums neietekmē VFD noteikumu spēkā esību vai iespēju pusēm izpildīt VFD noteikumus. Šīs regulas 4. panta pārkāpums nedod tiesības saņemt kompensāciju no kādas VFD puses.

6. Dalībvalstis var nolemt neparedzēt noteikumus par administratīvajiem sodiem un citiem administratīvajiem pasākumiem kā minēts 1. punktā, ja par minētajā punktā minētajiem pārkāpumiem attiecīgās valsts tiesību aktos pirms 2018. gada 13. janvāra jau ir paredzēts kriminālsods. Ja dalībvalstis pieņem lēmumu neparedzēt noteikumus par administratīvajiem sodiem un citiem administratīvajiem pasākumiem, tās detalizēti informē Komisiju un EVTI par attiecīgajām to krimināllikumu daļām.

7. Līdz 2017. gada 13. jūlijam dalībvalstis paziņo Komisijai un EVTI par 1., 3. un 4. punktā minētajiem noteikumiem. Tās bez kavēšanās ziņo Komisijai un EVTI par jebkādiem turpmākiem grozījumiem šajos noteikumos.

23. pants

Administratīvo sodu un citu administratīvo pasākumu noteikšana

Dalībvalstis nodrošina, ka, nosakot administratīvo sodu un citu administratīvo pasākumu veidu un apmēru, kompetentās iestādes ņem vērā visus attiecīgos apstākļus, tostarp vajadzības gadījumā:

- a) pārkāpuma smagumu un ilgumu;
- b) par pārkāpumu atbildīgās personas atbildības līmeni;
- c) par pārkāpumu atbildīgās personas finansiālo stāvokli, ņemot vērā tādus faktorus kā, piemēram, kopējais apgrozījums juridiskās personas gadījumā vai gada ienākumu apmērs fiziskas personas gadījumā;
- d) par pārkāpumu atbildīgās personas gūtās peļņas vai novērsto zaudējumu nozīmīgumu, ciktāl tos var noteikt;
- e) par pārkāpumu atbildīgās personas sadarbības līmeni ar kompetento iestādi, neskarot vajadzību nodrošināt attiecīgās personas gūtās peļņas vai novērsto zaudējumu atdošanu;
- f) par pārkāpumu atbildīgās personas agrākos pārkāpumus.

Nosakot administratīvo sodu un citu administratīvo pasākumu veidu un apmēru, kompetentās iestādes papildus pirmajā daļā minētajiem faktoriem var ņemt vērā arī citus faktorus.

24. pants

Ziņošana par pārkāpumiem

1. Kompetentās iestādes izveido efektīvus mehānismus, lai nodrošinātu ziņošanu citām kompetentajām iestādēm par 4. un 15. panta faktiskiem un iespējamiem pārkāpumiem.

2. Šā panta 1. punktā minētajos mehānismos ietilpst vismaz:

- a) specifiskas procedūras ziņojumu par 4. vai 15. panta pārkāpumiem saņemšanai un turpmākai rīcībai, tostarp drošu sakaru kanālu izveide šādiem ziņojumiem;

- b) atbilstīga aizsardzība pret represijām, diskrimināciju un cita veida netaisnīgu attieksmi pret saskaņā ar darba līgumu strādājošām personām, kuras ziņo par 4. vai 15. panta pārkāpumiem vai kuras ir apsūdzētas minēto pantu pārkāpumos;
- c) personas datu aizsardzība gan attiecībā uz personu, kas ziņo par 4. vai 15. panta pārkāpumu, gan attiecībā uz fizisku personu, kas, iespējams, izdarījusi pārkāpumu, tostarp aizsardzība attiecībā uz personu identitātes datu konfidencialitātes saglabāšanu visos procedūras posmos, neskarot tādas informācijas izpaušanu, ko pieprasa valsts tiesību akti saistībā ar izmeklēšanu vai tiesvedību.
3. Darījumu partneri saviem darbiniekiem ievieš atbilstošas iekšējās procedūras ziņošanai par 4. un 15. panta pārkāpumiem.

25. pants

Informācijas apmaiņa ar EVTI

1. Kompetentās iestādes ik gadu sniedz EVTI informācijas kopsavilkumu un sīku informāciju par visiem administratīvajiem sodiem un citiem administratīvajiem pasākumiem, ko tās noteikušas saskaņā ar 22. pantu. EVTI publicē informācijas kopsavilkumu gada ziņojumā.
2. Ja dalībvalstis ir izvēlējušās noteikt kriminālsodus par 22. pantā minēto noteikumu pārkāpumiem, to kompetentās iestādes reizi gadā sniedz EVTI anonimizētus un apkopotus datus par visām veiktajām kriminālizmeklēšanām un piemērotajiem kriminālsodiem. EVTI gada ziņojumā publicē datus par piemērotajiem kriminālsodiem.
3. Ja kompetentā iestāde ir publicējusi informāciju par administratīvu sodu un citu administratīvu pasākumu, sankciju vai kriminālsodu, tā vienlaikus paziņo šo informāciju EVTI.
4. EVTI izstrādā īstenošanas tehnisko standartu projektus, lai noteiktu 1. un 2. punktā minētās informācijas apmaiņas procedūras un formātus.

EVTI iesniedz šos īstenošanas tehnisko standartu projektus Komisijai līdz 2017. gada 13. janvārim.

Komisijai tiek deleģētas pilnvaras pieņemt pirmajā daļā minētos īstenošanas tehniskos standartus saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1095/2010 15. pantu.

26. pants

Lēmumu publicēšana

1. Ievērojot šā panta 4. punktu, dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās iestādes savā tīmekļa vietnē publicē jebkuru lēmumu par administratīvā soda vai cita administratīvā pasākuma piemērošanu saistībā ar 4. vai 15. panta pārkāpumiem nekavējoties pēc tam, kad persona, uz kuru lēmums attiecas, ir tikusi informēta par minēto lēmumu.
2. Informācijā, kura publicēta, ievērojot 1. punktu, norāda vismaz pārkāpuma veidu un raksturu un informāciju par tās personas identitāti, uz kuru lēmums attiecas.
3. Šā panta 1. un 2. punkts neattiecas uz lēmumiem, ar kuriem paredz izmeklēšanas rakstura pasākumus.

Ja kompetentā iestāde, izskatot katru gadījumu atsevišķi, uzskata, ka identitātes datu par juridisko personu, uz kuru attiecas lēmums, vai fiziskas personas personas datu publicēšana būtu nesamērīgs pasākums, vai ja šāda publicēšana apdraudētu tobrīd notiekošo izmeklēšanu vai finanšu tirgu stabilitāti, tā veic vienu no turpmāk minētajiem pasākumiem:

- a) atliek lēmuma publicēšanu, līdz atlikšanas iemesli beidz pastāvēt;

b) publicē lēmumu, ievērojot anonimitāti saskaņā ar valsts tiesību aktiem, ja šāda publicēšana nodrošina attiecīgo personas datu efektīvu aizsardzību, un vajadzības gadījumā atliek attiecīgo datu publicēšanu uz pieņemamu laikposmu, ja ir paredzams, ka šajā laikā beigs pastāvēt iemesli anonīmai publicēšanai;

c) npublicē lēmumu gadījumā, kad kompetentā iestāde uzskata, ka publicēšana saskaņā ar a) vai b) apakšpunktu nebūs pietiekama, lai nodrošinātu:

i) to, ka netiek apdraudēta finanšu tirgu stabilitāte; vai

ii) šādu lēmumu publicēšanas samērīgumu attiecībā uz pasākumiem, kurus uzskata par mazāk nozīmīgiem.

4. Ja lēmumu pārsūdz valsts tiesu, administratīvā vai citā iestādē, kompetentās iestādes arī nekavējoties savā tīmekļa vietnē publicē šādu informāciju un jebkādu turpmāku informāciju par šādas pārsūdzības iznākumu. Tiek publicēti arī visi lēmumi par lēmumu atcelšanu, uz kuriem attiecas pārsūdzība.

5. Kompetentās iestādes informē EVTI par visiem administratīvajiem sodiem un citiem administratīvajiem pasākumiem, kas piemēroti, bet par kuriem saskaņā ar 3. punkta c) apakšpunktu informācija nav publicēta, tostarp par jebkādu ar konkrētu sankciju saistītu pārsūdzību un tās iznākumu. Dalībvalstis nodrošina, ka kompetentās iestādes saņem informāciju un galīgo spriedumu par ikvienu uzlikto kriminālsodu un iesniedz to EVTI. EVTI uztur centrālu datubāzi par administratīvajiem sodiem, citiem administratīvajiem pasākumiem un kriminālsodiem, kuri tai ir darīti zināmi vienīgi ar mērķi veikt informācijas apmaiņu starp kompetentajām iestādēm. Minētā datubāze ir pieejama tikai kompetentajām iestādēm, un to atjaunina saskaņā ar kompetento iestāžu sniegto informāciju.

6. Kompetentās iestādes nodrošina, ka visi saskaņā ar šo pantu publicētie lēmumi paliek pieejami to tīmekļa vietnēs vismaz piecus gadus pēc lēmumu publicēšanas. Šajos lēmumos ietvertos personas datus kompetentās iestādes tīmekļa vietnē saglabā vienīgi tik ilgi, cik ir nepieciešams saskaņā ar piemērojamiem datu aizsardzības noteikumiem.

27. pants

Pārsūdzības tiesības

Dalībvalstis nodrošina, ka lēmumi un pasākumi, kas pieņemti, ievērojot šo regulu, ir pienācīgi pamatoti un ka tos ir tiesības pārsūdzēt tiesā. Tiesības pārsūdzēt tiesā ir piemērojamas arī tad, ja par pieteikumu atļaujas saņemšanai, kurā ir sniegta visa vajadzīgā informācija, sešos mēnešos pēc tā iesniegšanas nav pieņemts lēmums.

28. pants

Sankcijas un citi pasākumi 13. un 14. panta piemērošanas nolūkā

Par šīs regulas 13. un 14. panta pārkāpumiem piemēro sankcijas un citus pasākumus, kas noteikti saskaņā ar Direktīvu 2009/65/EK un Direktīvu 2011/61/ES.

IX NODAĻA

PĀRSKATĪŠANA

29. pants

Ziņojumi un pārskatīšana

1. Komisija 36 mēnešu laikā no dienas, kad ir stājies spēkā Komisijas deleģētais akts, ko tā pieņēmusi, ievērojot 4. panta 9. punktu, pēc apspriešanās ar EVTI iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu par šajā regulā noteikto pienākumu efektivitāti, lietderību un samērīgumu, kā arī jebkādas atbilstīgus priekšlikumus. Minētajā ziņojumā jo īpaši iekļauj pārskatu par līdzīgiem ziņošanas pienākumiem, kas paredzēti trešās valstīs, ņemot vērā darbu starptautiskā līmenī. Ziņojumā uzmanība ir pievērsta arī tam, lai ziņotu par visiem attiecīgajiem darījumiem, kas neietilpst šīs regulas darbības jomā, ņemot vērā jebkādas nozīmīgas pārmaiņas tirgus praksēs, kā arī par to, kāda varētu būt ietekme uz vērtspāpīru finansēšanas operāciju pārredzamības līmeni.

Pirmajā daļā minētā ziņojuma nolūkos 24 mēnešu laikā no dienas, kad ir stājies spēkā Komisijas deleģētais akts, ko tā pieņēmusi, ievērojot 4. panta 9. punktu, un ik pēc trim gadiem vai, ja notiek nozīmīgas pārmaiņas tirgus praksēs, – biežāk EVTI iesniedz Eiropas Parlamentam, Padomei un Komisijai ziņojumu par ziņošanas efektivitāti, ņemot vērā to, cik piemērota ir vienpusēja ziņošana, jo īpaši ziņošanas tvēruma un kvalitātes ziņā, kā arī to, ka ziņojumi darījumu reģistriem samazinās, un par nozīmīgām pārmaiņām tirgus praksēs, galveno uzmanību pievēršot darījumiem, kuru mērķis vai sekas ir līdzvērtīgas VFD mērķim vai sekām.

2. Pēc tam, kad pabeigts darbs starptautiskā līmenī, un ņemot to vērā, 1. punktā minētajos ziņojumos arī norāda būtiskus riskus, kas saistīti ar to, ka kredītiestādes un biržas sarakstā iekļauti uzņēmumi izmanto VFD, un analizē, cik piemēroti ir tas, ka minētās struktūras savos periodiskajos ziņojumos sniedz papildu informāciju.

3. Komisija līdz 2017. gada 13. oktobrim iesniedz Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu par progresu, kas gūts starptautiskos centienos mazināt ar VFD saistītos riskus, tostarp FSP ieteikumus par diskontiem tādiem VFD, kuru tīrvērtē nenotiek centralizēti, un par minēto ieteikumu piemērotību Savienības tirgiem. Komisija minēto ziņojumu iesniedz kopā ar jebkādiem piemērotiem priekšlikumiem.

Tādēļ EVTI līdz 2016. gada 13. oktobrim – sadarbībā ar EBI un ESRK un pienācīgi ņemot vērā starptautiskos centienus – iesniedz Komisijai, Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu, kurā izvērtē:

- a) vai VFD izmantošanas rezultātā nerodas ievērojams sviras efekts, kas nav izskatīts spēkā esošā regulējumā;
- b) attiecīgos gadījumos iespējas, kas pieejamas, lai šādu rašanos novērstu;
- c) vai ir vajadzīgi papildu pasākumi minētā sviras efekta procikliskuma mazināšanai.

EVTI ziņojumā arī izskata FSP ieteikumu kvantitatīvo ietekmi.

4. Komisija 39 mēnešu laikā no dienas, kad ir stājies spēkā Komisijas deleģētais akts, ko tā pieņēmusi, ievērojot 4. panta 9. punktu, un sešu mēnešu laikā no šā punkta otrajā daļā minēto EVTI atjaunotu ziņojumu iesniegšanas pēc apspriešanās ar EVTI iesniedz ziņojumu Eiropas Parlamentam un Padomei par 11. panta piemērošanu, jo īpaši par to, vai no darījumu reģistriem iekasētās maksas ir samērīgas ar attiecīgā darījumu reģistra apgrozījumu un vai tās ir paredzētas tikai tam, lai pilnībā segtu EVTI vajadzīgos izdevumus saistībā ar darījumu reģistru reģistrēšanu, atzīšanu un uzraudzību, kā arī par visu to izmaksu atlīdzināšanu, kuras kompetentajām iestādēm var rasties, veicot darbu saskaņā ar šo regulu, jo īpaši jebkādas uzdevumu deleģēšanas rezultātā, ko īsteno, ievērojot 9. panta 1. punktu.

Pirmajā daļā minēto Komisijas ziņojumu nolūkos EVTI 33 mēnešu laikā no dienas, kad ir stājies spēkā Komisijas deleģētais akts, ko tā pieņēmusi, ievērojot 4. panta 9. punktu, un ik pēc trim gadiem vai, ja tiek ieviestas būtiskas izmaiņas maksās, biežāk iesniedz Komisijai ziņojumu par maksām, kas iekasētas no darījumu reģistriem saskaņā ar šo regulu. Minētajos ziņojumos detalizēti izklāsta vismaz EVTI vajadzīgos izdevumus saistībā ar darījumu reģistru reģistrēšanu, atzīšanu un uzraudzību, izmaksas, kas kompetentajām iestādēm radušās, veicot darbu saskaņā ar šo regulu, jo īpaši jebkādas uzdevumu deleģēšanas rezultātā, kā arī no darījumu reģistriem iekasētās maksas un to samērīgumu ar darījumu reģistru apgrozījumu.

5. EVTI pēc apspriešanās ar ESRK publicē gada ziņojumu par VFD kopējo apjomu, iedalot pēc darījumu partnera veida un darījuma veida, pamatojoties uz datiem, kas ziņoti saskaņā ar 4. pantu.

X NODAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

30. pants

Deleģēto pilnvaru īstenošana

1. Pilnvaras pieņemt deleģētos aktus Komisijai piešķir, ievērojot šajā pantā izklāstītos nosacījumus.

2. Pilnvaras pieņemt 2. panta 4. punktā un 11. panta 2. punktā minētos deleģētos aktus Komisijai piešķir uz nenoteiktu laiku no 2016. gada 12. janvāra.

3. Eiropas Parlaments vai Padome jebkurā laikā var atsaukt 2. panta 4. punktā un 11. panta 2. punktā minēto pilnvaru deleģēšanu. Ar lēmumu par atsaukšanu izbeidz tajā norādīto pilnvaru deleģēšanu. Lēmums stājas spēkā nākamajā dienā pēc tā publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* vai vēlākā dienā, kas tajā norādīta. Tas neskar jau spēkā esošos deleģētos aktus.

4. Tiklīdz Komisija pieņem deleģēto aktu, tā par to paziņo vienlaikus Eiropas Parlamentam un Padomei.

5. Saskaņā ar 2. panta 4. punktu vai 11. panta 2. punktu pieņemts deleģētais akts stājas spēkā tikai tad, ja divos mēnešos no dienas, kad minētais akts paziņots Eiropas Parlamentam un Padomei, ne Eiropas Parlaments, ne Padome nav izteikuši iebildumus vai ja pirms minētā laikposma beigām gan Eiropas Parlaments, gan Padome ir informējuši Komisiju par savu nodomu neizteikt iebildumus. Pēc Eiropas Parlamenta vai Padomes iniciatīvas šo laikposmu pagarina par diviem mēnešiem.

31. pants

Komiteju procedūra

1. Komisijai palīdz Eiropas Vērtspapīru komiteja, kas izveidota ar Komisijas Lēmumu 2001/528/EK ⁽¹⁾. Minētā komiteja ir komiteja Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 182/2011 ⁽²⁾ nozīmē.

2. Ja ir atsauce uz šo punktu, piemēro Regulas (ES) Nr. 182/2011 5. pantu.

32. pants

Grozījumi Regulā (ES) Nr. 648/2012

Regulu (ES) Nr. 648/2012 groza šādi:

1) regulas 2. panta 7. punktu aizstāj ar šādu:

“7) “ārpusbiržas atvasinātais instruments” jeb “ārpusbiržas atvasināto instrumentu līgums” ir atvasināto instrumentu līgums, kura izpilde nenotiek regulētā tirgū Direktīvas 2004/39/EK 4. panta 1. punkta 14. apakšpunkta nozīmē vai trešās valsts tirgū, ko uzskata par līdzvērtīgu regulētam tirgum saskaņā ar šīs regulas 2.a pantu;”;

2) regulā iekļauj šādu pantu:

“2.a pants

Lēmumi par līdzvērtīgu ārpusbiržas atvasināto instrumentu definēšanas nolūkos

1. Šīs regulas 2. panta 7. punkta nolūkos trešās valsts tirgu uzskata par līdzvērtīgu regulētam tirgum Direktīvas 2004/39/EK 4. panta 1. punkta 14. apakšpunkta nozīmē, ja tas atbilst juridiski saistošām prasībām, kas ir līdzvērtīgas minētās direktīvas III sadaļā noteiktajām prasībām, un ja minētajā trešā valstī tam pastāvīgi piemēro efektīvu uzraudzību un prasību izpildi, kā Komisija noteikusi saskaņā ar šā panta 2. punktā minēto procedūru.

⁽¹⁾ Komisijas Lēmums 2001/528/EK (2001. gada 6. jūnijs), ar ko izveido Eiropas vērtspapīru komiteju (OV L 191, 13.7.2001., 45. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 182/2011 (2011. gada 16. februāris), ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu (OV L 55, 28.2.2011., 13. lpp.).

2. Komisija var pieņemt īstenošanas aktus, ar ko nosaka, ka trešās valsts tirgus atbilst juridiski saistošām prasībām, kuras ir līdzvērtīgas Direktīvas 2004/39/EK III sadaļā noteiktajām prasībām, un ka minētajā trešā valstī tam pastāvīgi piemēro efektīvu uzraudzību un prasību izpildi 1. punkta nolūkos.

Minētos īstenošanas aktus pieņem saskaņā ar pārbaudes procedūru, kas minēta šīs regulas 86. panta 2. punktā.

3. Komisija un EVTI savās tīmekļa vietnēs publicē to tirgu sarakstu, kuri būtu uzskatāmi par līdzvērtīgiem saskaņā ar 2. punktā minēto īstenošanas aktu. Minēto sarakstu periodiski atjaunina.”;

3) regulas 81. panta 3. punktu aizstāj ar šādu:

“3. Darījumu reģistrs turpmāk minētajām iestādēm dara pieejamu informāciju, kas nepieciešama, lai tās varētu pildīt savus attiecīgos pienākumus un pilnvaras:

- a) EVTI;
- b) EBI;
- c) EAAPI;
- d) ESRK;
- e) kompetentā iestāde, kas uzrauga CCP, kuriem ir piekļuve darījumu reģistriem;
- f) kompetentā iestāde, kas uzrauga paziņoto līgumu tirdzniecības vietas;
- g) attiecīgie ECBS dalībnieki, tostarp ECB, tai pildot uzdevumus saistībā ar vienoto uzraudzības mehānismu saskaņā ar Padomes Regulu (ES) Nr. 1024/2013 (*);
- h) attiecīgās iestādes trešā valstī, kura ir noslēgusi starptautisku nolīgumu ar Savienību, kā minēts 75. pantā;
- i) uzraudzības iestādes, kas ieceltas saskaņā ar 4. pantu Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2004/25/EK (**);
- j) attiecīgās Savienības vērtspapīru un tirgus iestādes, kuru attiecīgie uzraudzības pienākumi un pilnvaras attiecas uz līgumiem, tirgiem, dalībniekiem un bāzes aktīviem, kas ietilpst šīs regulas darbības jomā;
- k) trešās valsts attiecīgās iestādes, kuras ir pievienojušās sadarbības mehānismam ar EVTI, kā minēts 76. pantā;
- l) Energo regulatoru sadarbības aģentūra, kas izveidota ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 713/2009 (***)

- m) noregulējuma iestādes, kas norīkotas saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/59/ES (****) 3. pantu;
- n) Vienotā noregulējuma valde, kas izveidota ar Regulu (ES) Nr. 806/2014;
- o) kompetentās iestādes vai valsts kompetentās iestādes, Regulu (ES) Nr. 1024/2013 un (ES) Nr. 909/2014 un Direktīvu 2003/41/EK, 2009/65/EK, 2011/61/ES, 2013/36/ES un 2014/65/ES nozīmē, un uzraudzības iestādes Direktīvas 2009/138/EK nozīmē;
- p) kompetentās iestādes, kuras norīkotas saskaņā ar šīs regulas 10. panta 5. punktu.

(*) Padomes Regula (ES) Nr. 1024/2013 (2013. gada 15. oktobris), ar ko Eiropas Centrālajai bankai uztic īpašus uzdevumus saistībā ar politikas nostādņēm, kas attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību (OV L 287, 29.10.2013., 63. lpp.).

(**) Padomes Direktīva 2004/25/EK (2004. gada 21. aprīlis) par pārņemšanas piedāvājumiem (OV L 142, 30.4.2004., 12. lpp.).

(***) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 713/2009 (2009. gada 13. jūlijs), ar ko izveido Energoregulatoru sadarbības aģentūru (OV L 211, 14.8.2009., 1. lpp.).

(****) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/59/ES (2014. gada 15. maijs), ar ko izveido kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību atveseļošanas un noregulējuma režīmu un groza Padomes Direktīvu 82/891/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2001/24/EK, 2002/47/EK, 2004/25/EK, 2005/56/EK, 2007/36/EK, 2011/35/ES, 2012/30/ES un 2013/36/ES, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 un (ES) Nr. 648/2012 (OV L 173, 12.6.2014., 190. lpp.).”

33. pants

Stāšanās spēkā un piemērošana

1. Šī regula stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.
2. Šo regulu piemēro no 2016. gada 12. janvāra, izņemot:
 - a) šīs regulas 4. panta 1. punktu, ko piemēro:
 - i) 12 mēnešus pēc dienas, kad ir spēkā stājies deleģētais akts, ko Komisija pieņēmusi, ievērojot 4. panta 9. punktu, finanšu darījumu partneriem, kas minēti 3. panta 3. punkta a) un b) apakšpunktā, un trešo valstu struktūrām, kas minētas 3. panta 3. punkta i) apakšpunktā, kuriem būtu vajadzīga atļauja vai kuriem būtu jāreģistrējas saskaņā ar 3. panta 3. punkta a) un b) apakšpunktā minētajiem tiesību aktiem, ja tie veic uzņēmējdarbību Savienībā;
 - ii) 15 mēnešus pēc dienas, kad spēkā stājies deleģētais akts, ko Komisija pieņēmusi, ievērojot 4. panta 9. punktu, finanšu darījumu partneriem, kas minēti 3. panta 3. punkta g) un h) apakšpunktā, un trešo valstu struktūrām, kas minētas 3. panta 3. punkta i) apakšpunktā, kuriem būtu vajadzīga atļauja vai kuriem būtu jāreģistrējas saskaņā ar 3. panta 3. punkta g) un h) apakšpunktā minētajiem tiesību aktiem, ja tie veic uzņēmējdarbību Savienībā;
 - iii) 18 mēnešus pēc dienas, kad spēkā stājies deleģētais akts, ko Komisija pieņēmusi, ievērojot 4. panta 9. punktu, finanšu darījumu partneriem, kas definēti 3. panta 3. punkta c) līdz f) apakšpunktā, un trešo valstu struktūrām, kas minētas 3. panta 3. punkta i) apakšpunktā, kuriem būtu vajadzīga atļauja vai kuriem būtu jāreģistrējas saskaņā ar 3. panta 3. punkta c) līdz f) apakšpunktā minētajiem tiesību aktiem, ja tie veic uzņēmējdarbību Savienībā; un
 - iv) 21 mēnesi pēc dienas, kad spēkā stājies deleģētais akts, ko Komisija pieņēmusi, ievērojot 4. panta 9. punktu, nefinanšu darījumu partneriem;
 - b) šīs regulas 13. pantu, ko piemēro, sākot ar 2017. gada 13. janvāri;

- c) šīs regulas 14. pantu, ko piemēro, sākot ar 2017. gada 13. jūliju, kolektīvo ieguldījumu uzņēmumu gadījumā, uz kuriem attiecas Direktīva 2009/65/EK vai Direktīva 2011/61/ES un kuri ir izveidoti pirms 2016. gada 12. janvāra;
- d) šīs regulas 15. pantu, ko piemēro, sākot ar 2016. gada 13. jūliju, tostarp nodrošinājuma līgumiem, kas ir spēkā tajā dienā.

Šī regula uzliek saistības kopumā un ir tieši piemērojama visās dalībvalstīs.

Strasbūrā, 2015. gada 25. novembrī

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
M. SCHULZ

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs
N. SCHMIT

PIELIKUMS

A iedaļa – informācija, kas jāsniedz PVKIU pusgada un gada ziņojumos un AIF gada ziņojumā**Vispārējie dati:**

- aizdoto vērtspapīru un preču summa, kas izteikta kā proporcionālā daļa no kopējiem aizdodamajiem aktīviem, kuri definēti kā tādi, kas izslēdz skaidru naudu un skaidras naudas ekvivalentus,
- katrā VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumu veidā iesaistīto aktīvu summa, kas izteikta kā absolūta summa (kolektīvo ieguldījumu uzņēmuma valūtā) un kā proporcionālā daļa no kolektīvo ieguldījumu uzņēmuma pārvaldīšanā esošajiem aktīviem.

Koncentrācijas dati:

- desmit lielākie nodrošinājuma devēji visos VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumos (saņemto nodrošinājuma vērtspapīru un preču apjomu sadalījums pēc nodrošinājuma devēja vārda vai nosaukuma),
- desmit galvenie darījumu partneri attiecībā uz katru VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumu veidu atsevišķi (darījumu partnera vārds vai nosaukums un nepabeigto darījumu bruto apjoms).

Darījumu datu apkopojums par katru VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumu veidu atsevišķi, sadalot pa turpmāk minētajām kategorijām:

- nodrošinājuma veids un kvalitāte,
- nodrošinājuma termiņš, sadalot pa turpmāk norādītajiem termiņa periodiem: mazāk nekā viena diena, no vienas dienas līdz vienai nedēļai, no vienas nedēļas līdz vienam mēnesim, no viena līdz trim mēnešiem, no trim mēnešiem līdz vienam gadam, vairāk nekā viens gads, nenoteikts termiņš,
- nodrošinājuma valūta,
- VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumu termiņš, sadalot pa turpmāk norādītajiem termiņa periodiem: mazāk nekā viena diena, no vienas dienas līdz vienai nedēļai, no vienas nedēļas līdz vienam mēnesim, no viena līdz trim mēnešiem, no trim mēnešiem līdz vienam gadam, vairāk nekā viens gads, atvērti darījumi,
- valsts, kurā darījumu partneri veic uzņēmējdarbību,
- norēķini un tūrvērtē (piemēram, trīspusēji, centrālais darījumu partneris, divpusēji).

Dati par nodrošinājuma atkalizmantošanu:

- saņemtā nodrošinājuma daļa, kas tiek atkalizmantoja, salīdzinot ar maksimālo summu, kā norādīts prospektā vai ieguldītājiem atklātajā informācijā,
- kolektīvo ieguldījumu uzņēmuma peļņa no skaidras naudas nodrošinājuma atkārtotas ieguldīšanas.

Tāda nodrošinājuma glabāšana, ko kolektīvo ieguldījumu uzņēmums saņēmis saistībā ar VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumiem

Depozitāriju skaits un vārds vai nosaukums un katra depozitārija glabāto nodrošinājuma aktīvu summa.

Tāda nodrošinājuma glabāšana, ko kolektīvo ieguldījumu uzņēmums piešķir saistībā ar VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumiem

Nošķirtos kontos vai kopējos kontos, vai jebkādos citos kontos turēto nodrošinājumu proporcionālā daļa.

Dati par peļņu un izmaksām attiecībā uz katru VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumu veidu, norādot pēc kolektīvo ieguldījumu uzņēmuma, kolektīvo ieguldījumu uzņēmuma pārvaldnieka un trešām personām (piemēram, aizdevējs) un izsakot absolūtos skaitļos un kā procentuālo daļu no kopējās peļņas, kas gūta no attiecīgā VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumu veida.

B iedaļa – informācija, kas jāiekļauj PVKIU prospektā un AIF ieguldītājiem atklājamajā informācijā:

- vispārējs apraksts par kolektīvo ieguldījumu uzņēmuma izmantotajiem VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumiem un to izmantošanas pamatojums,
 - kopējie dati, kas jāziņo par katru VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumu veidu:
 - aktīvu veidi, kurus tajos var izmantot,
 - fonda pārvaldīšanā esošo aktīvu, kurus tajos var izmantot, maksimālā proporcionālā daļa,
 - fonda pārvaldīšanā esošo to aktīvu paredzamā proporcionālā daļa, kurus katrā no tiem izmantos,
 - kritēriji, ko izmanto, lai izraudzītos darījumu partnerus (tostarp juridiskais statuss, izcelsmes valsts, minimālais kredītreitings),
 - pieņemams nodrošinājums: pieņemama nodrošinājuma apraksts attiecībā uz aktīvu veidiem, nodrošinājuma devēju, termiņu, likviditāti, kā arī nodrošinājumu dažādošanu un nodrošinājumu politiku,
 - nodrošinājuma vērtēšana: izmantotās nodrošinājuma vērtēšanas metodoloģijas apraksts un tās izmantošanas pamatojums, kā arī informācija par to, vai katru dienu notiek novērtēšana pēc tirgus cenas un vai tiek piemērota dienas mainīgā drošības rezerve,
 - riska pārvaldība: apraksts par riskiem, kas saistīti ar VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumiem, kā arī par riskiem, kas saistīti ar nodrošinājuma pārvaldību, piemēram, operacionālajiem, likviditātes, darījumu partnera, glabāšanas un juridiskajiem riskiem, un – attiecīgajā gadījumā – riskiem, kas izriet no tā atkalizmantošanas,
 - specifikācija par to, kā tiek glabāti VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumos iesaistītie aktīvi un saņemtais nodrošinājums (piemēram, attiecībā uz fonda depozitāriju),
 - specifikācija par jebkādiem ierobežojumiem (regulatīviem vai pašnoteiktiem) attiecībā uz nodrošinājuma atkalizmantošanu,
 - politika attiecībā uz tās peļņas sadali, kas gūta no VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumiem: apraksts par to, kādas VFD un kopējo ieņēmumu mijmaiņas līgumos gūto ieņēmumu proporcionālās daļas nonāk atpakaļ kolektīvo ieguldījumu uzņēmumā, un par izmaksām un maksām, kas tiek attiecinātas uz pārvaldnieku vai trešām personām (piemēram, aizdevēju). Prospektā vai ieguldītājiem atklājamajā informācijā norāda arī to, vai tās ir personas, kas ir saistītas ar pārvaldnieku.
-

DIREKTĪVAS

EIROPAS PARLAMENTA UN PADOMES DIREKTĪVA (ES) 2015/2366

(2015. gada 25. novembris)

par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 2002/65/EK, 2009/110/EK un 2013/36/ES un Regulu (ES) Nr. 1093/2010 un atceļ Direktīvu 2007/64/EK

(Dokuments attiecas uz EEZ)

EIROPAS PARLAMENTS UN EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 114. pantu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas valstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Centrālās bankas atzinumu ⁽¹⁾,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ⁽²⁾,

rīkojoties saskaņā ar parasto likumdošanas procedūru ⁽³⁾,

tā kā:

- (1) Pēdējos gados ir sasniegts ievērojams progress attiecībā uz mazummaksājumu integrāciju Savienībā, jo īpaši saistībā ar Savienības tiesību aktiem maksājumu jomā, jo īpaši ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2007/64/EK ⁽⁴⁾, Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 924/2009 ⁽⁵⁾, Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2009/110/EK ⁽⁶⁾ un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 260/2012 ⁽⁷⁾. Ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2011/83/ES ⁽⁸⁾ vēl vairāk tika papildināts maksājumu pakalpojumu tiesiskais regulējums, nosakot konkrētus ierobežojumus mazumtirgotāju iespējai noteikt papildmaksu saviem klientiem par konkrēta maksāšanas līdzekļa izmantošanu.

⁽¹⁾ OV C 224, 15.7.2014., 1. lpp.

⁽²⁾ OV C 170, 5.6.2014., 78. lpp.

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta 2015. gada 8. oktobra nostāja (*Oficiālajā Vēstnesī* vēl nav publicēta) un Padomes 2015. gada 16. novembra lēmums.

⁽⁴⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2007/64/EK (2007. gada 13. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 97/7/EK, 2002/65/EK, 2005/60/EK un 2006/48/EK un atceļ Direktīvu 97/5/EK (OV L 319, 5.12.2007., 1. lpp.).

⁽⁵⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 924/2009 (2009. gada 16. septembris) par pārrobežu maksājumiem Kopienā, ar kuru atceļ Regulu (EK) Nr. 2560/2001 (OV L 266, 9.10.2009., 11. lpp.).

⁽⁶⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/110/EK (2009. gada 16. septembris) par elektroniskās naudas iestāžu darbības sākšanu, veikšanu un konsultatīvu uzraudzību, par grozījumiem Direktīvā 2005/60/EK un Direktīvā 2006/48/EK un par Direktīvas 2000/46/EK atcelšanu (OV L 267, 10.10.2009., 7. lpp.).

⁽⁷⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 260/2012 (2012. gada 14. marts), ar ko nosaka tehniskās un darbības prasības kredīta pārvedumiem un tiešā debeta maksājumiem euro un groza Regulu (EK) Nr. 924/2009 (OV L 94, 30.3.2012., 22. lpp.).

⁽⁸⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/83/ES (2011. gada 25. oktobris) par patērētāju tiesībām un ar ko groza Padomes Direktīvu 93/13/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 1999/44/EK un atceļ Padomes Direktīvu 85/577/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/7/EK (OV L 304, 22.11.2011., 64. lpp.).

- (2) Pārskatīto Savienības maksājumu pakalpojumu tiesisko regulējumu papildina ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2015/751 ⁽¹⁾. Ar minēto regulu jo īpaši ievieš noteikumus par starpbanku komisijas maksu uzlikšanu kartēm piesaistītiem darījumiem, un tās mērķis ir vēl vairāk paātrināt patiesi integrēta kartei piesaistītu maksājumu tirgus izveidi.
- (3) Direktīva 2007/64/EK tika pieņemta 2007. gada decembrī, pamatojoties uz Komisijas 2005. gada priekšlikumu. Kopš tā laika mazummaksājumu tirgū ir notikuši ievērojami tehniski jauninājumi, kas izraisīja elektronisko un mobilo maksājumu skaita strauju pieaugumu un jaunu maksājumu pakalpojumu veidu rašanos tirgū, radot jaunus uzdevumus saistībā ar spēkā esošo regulējumu.
- (4) Savienības maksājumu pakalpojumu tiesiskā regulējuma pārskatīšana un jo īpaši Direktīvas 2007/64/EK ietekmes analīze un Komisijas 2012. gada 11. janvāra Zaļās grāmatas "Ceļā uz karšu, interneta un mobilo maksājumu integrētu Eiropas tirgu" apspriešana ir apliecinājusi, ka notikumu attīstība ir radījusi ievērojamus sarežģījumus no regulējuma viedokļa. Svarīgas maksājumu tirgus jomas, jo īpaši karšu, interneta un mobilie maksājumi, joprojām ir sadrumstalotas pa valstīm. Daudzi inovatīvi maksājumu produkti vai pakalpojumi pilnībā vai lielā mērā neietilpst Direktīvas 2007/64/EK darbības jomā. Turklāt Direktīvas 2007/64/EK darbības joma un jo īpaši no tās darbības jomas izslēgtie elementi, piemēram, konkrētas ar maksājumiem saistītas darbības, dažos gadījumos ir izrādījušies pārāk neskaidri, pārāk vispārīgi vai vienkārši novecojuši, ņemot vērā tirgus attīstību. Tādējādi ir radusies juridiska nenoteiktība, iespējami drošības riski maksājumu ķēdē un patērētāju aizsardzības trūkums atsevišķās jomās. Ir izrādījušies, ka maksājumu pakalpojumu sniedzējiem ir grūti uzsākt inovatīvus, drošus un viegli lietojamus digitālos maksājumu pakalpojumus, lai nodrošinātu patērētājus un mazumtirgotājus ar efektīvām, ērtām un drošām maksāšanas metodēm Savienībā. Tam ir liels pozitīvs potenciāls, kas ir jāizpēta saskaņotāk.
- (5) Ir ļoti svarīgi turpināt attīstīt integrētu drošu elektronisko maksājumu iekšējo tirgu, lai atbalstītu Savienības ekonomikas izaugsmi un nodrošinātu, ka patērētājiem, tirgotājiem un uzņēmumiem ir maksājumu pakalpojumu izvēle un pārredzamība, lai pilnībā gūtu labumu no iekšējā tirgus.
- (6) Būtu jāizstrādā jauni noteikumi, lai novērstu nepilnības regulējumā, vienlaikus nodrošinot lielāku juridisko skaidrību un tiesiskā regulējuma saskaņotu piemērošanu visā Savienībā. Esošajiem un jaunajiem tirgus dalībniekiem būtu jāgarantē līdzvērtīgi darbības apstākļi, atvieglojot jaunu maksāšanas līdzekļu piekļuvi plašākam tirgum un nodrošinot augsta līmeņa patērētāju aizsardzību šo maksājumu pakalpojumu izmantošanā visā Savienībā. Tam būtu jārada efektivitāte maksājumu sistēmā kopumā, un tādējādi būtu jārodas lielākai maksājumu pakalpojumu izvēlei un lielākai pārredzamībai, vienlaikus stiprinot patērētāju uzticēšanos saskaņotam maksājumu tirgum.
- (7) Pēdējos gados ir palielinājušies ar elektroniskajiem maksājumiem saistīti drošības riski. Tas tā ir tāpēc, ka elektroniskie maksājumi ir kļuvuši tehniski sarežģītāki, to apjoms visā pasaulē pastāvīgi pieaug un rodas jauni maksājumu pakalpojumu veidi. Droši maksājumu pakalpojumi ir būtiski svarīgs nosacījums labi funkcionējošam maksājumu pakalpojumu tirgum. Maksājumu pakalpojumu lietotājiem tāpēc vajadzētu būt pienācīgi aizsargātiem pret šādiem riskiem. Maksājumu pakalpojumi ir būtiski svarīgu ekonomisko un sabiedrisko darbību veikšanai.
- (8) Šīs direktīvas noteikumi par pārredzamību un informācijas prasībām maksājumu pakalpojumu sniedzējiem un par tiesībām un pienākumiem saistībā ar maksājumu pakalpojumu sniegšanu un izmantošanu vajadzības gadījumā būtu arī jāpiemēro darījumiem, kuros viens no maksājumu pakalpojumu sniedzējiem atrodas ārpus Eiropas Ekonomikas zonas (EEZ), lai izvairītos no atšķirīgām pieejām dažādās dalībvalstīs, kas nenāktu par labu patērētājiem. Vajadzības gadījumā minētie noteikumi būtu jāattiecinā arī uz darījumiem visās oficiālajās valūtās, kas veikti starp maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, kuri atrodas EEZ.
- (9) Bezkonta naudas pārvedums ir vienkāršs maksājumu pakalpojums, ko parasti veic skaidrā naudā, kuru maksātājs sniedz maksājumu pakalpojumu sniedzējam, kas attiecīgo summu, piemēram, ar komunikāciju tīkla palīdzību, nodod maksājuma saņēmējam vai citam maksājumu pakalpojumu sniedzējam, kurš rīkojas maksājuma saņēmēja vārdā. Dažās dalībvalstīs lielveikali, tirgotāji un citi mazumtirgotāji klientiem sniedz attiecīgus pakalpojumus, ar kuru palīdzību tie var samaksāt rēķinus par komunālajiem pakalpojumiem un citus regulārus ikdienas rēķinus. Šie rēķinu maksāšanas pakalpojumi būtu jāuzskata par bezkonta naudas pārvedumiem, ja vien kompetentās iestādes neuzskata, ka šī darbība atbilst citam maksājumu pakalpojumam.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2015/751 (2015. gada 29. aprīlis) par starpbanku komisijas maksām, ko piemēro kartēm piesaistītiem maksājumu darījumiem (OV L 123, 19.5.2015., 1. lpp.).

- (10) Ar šo direktīvu tiek ieviesta neitrāla maksājumu darījumu pieņemšanas definīcija, lai aptvertu ne tikai tradicionālos pieņemšanas modeļus, kas balstīti uz maksājumu karšu lietojumu, bet arī citus darījumdarbības modeļus, tostarp tos, kur iesaistīts vairāk nekā viens pieņēmējs. Ar to būtu jānodrošina, lai tirgotāji saņemtu tādu pašu aizsardzību neatkarīgi no maksājuma instrumenta, ja darbība ir tāda pati kā maksājumu karšu darījumu pieņemšana. Maksājumu pakalpojumu sniedzējiem sniegtie tehniskie pakalpojumi, piemēram, tīra datu apstrāde un uzglabāšana vai termināļu izmantošana, nebūtu uzskatāma par pieņemšanu. Turklāt daži pieņemšanas modeļi neparedz, ka pieņēmējs veic faktisku naudas līdzekļu nodošanu maksājuma saņēmējam, jo iesaistītās puses var vienoties par cita veida norēķiniem.
- (11) Izslēgšana no Direktīvas 2007/64/EK darbības jomas attiecībā uz tādiem maksājumu darījumiem, ko izdara ar tirdzniecības pārstāvja starpniecību maksātāja vai maksājuma saņēmēja vārdā, dažādās dalībvalstīs tiek piemērota ļoti dažādi. Dažas dalībvalstis atļauj izmantot šo izslēgšanu e-komercijas platformām, kuras darbojas kā starpnieki gan atsevišķo pircēju, gan pārdevēju vārdā bez īstas iespējas risināt sarunas vai veikt preču vai pakalpojumu pārdošanu vai pirkšanu. Šādas izslēgšanas piemērošana pārsniedz minētajā direktīvā paredzēto atbrīvojuma darbības jomu un var potenciāli palielināt risku patērētājiem, jo minētie pakalpojumu sniedzēji paliek ārpus tiesiskā regulējuma nodrošinātās aizsardzības. Atšķirīgās piemērošanas prakses izkropļo arī konkurenci maksājumu tirgū. Lai novērstu minētās problēmas, izslēgšana būtu jāpiemēro tad, ja pārstāvji darbojas tikai maksātāja vai tikai maksājuma saņēmēja vārdā – neatkarīgi no tā, vai to īpašumā ir klienta naudas līdzekļi vai nav. Ja pārstāvji darbojas gan maksātāja, gan maksājuma saņēmēja vārdā (piemēram, noteiktās e-komercijas platformās), izslēgšana tiem būtu jāpiemēro vienīgi tad, ja klienta naudas līdzekļi ne brīdi nenonāk to īpašumā vai kontrolē.
- (12) Šī direktīva nebūtu jāpiemēro skaidrās naudas pārvaldījumu uzņēmumu (CIT) un skaidrās naudas pārvaldības uzņēmumu (CMC) darbībām, ja attiecīgās darbības attiecas tikai uz banknošu un monētu fizisku transportēšanu.
- (13) Informācija no tirgus liecina, ka maksājumu darījumi, kuriem piemēro ierobežotā tīkla izslēgšanu, bieži aptver nozīmīgus maksājumu apjomus un vērtības un piedāvā patērētājiem simtiem vai tūkstošiem dažādu preču un pakalpojumu. Tas neatbilst Direktīvā 2007/64/EK paredzētā ierobežotā tīkla izslēgšanas mērķim un nozīmē lielāku risku un tiesiskās aizsardzības trūkumu maksājumu pakalpojumu lietotājiem, jo īpaši patērētājiem, kā arī acīmredzami nelabvēlīgāku stāvokli regulētā tirgus dalībniekiem. Lai palīdzētu ierobežot minētos riskus, vienu un to pašu instrumentu nebūtu jāvar izmantot, lai veiktu maksājumu darījumus nolūkā iegādāties preces un pakalpojumus vairāk nekā vienā ierobežotā tīklā vai nolūkā iegādāties neierobežotu preču un pakalpojumu klāstu. Maksājumu instruments būtu uzskatāms par tādu, ko lieto šādā ierobežotā tīklā, ja to var izmantot vienīgi šādos apstākļos, pirmkārt, lai iegādātos preces un pakalpojumus no konkrēta mazumtirgotāja vai konkrētā mazumtirdzniecības ķēdē, ja iesaistītie subjekti ir tieši saistīti ar komerciālu vienošanos, kurā, piemēram, paredzēta viena maksājumu zīmola izmantošana un tas, ka minēto maksājumu zīmolu izmanto tirdzniecības vietās un ka tas – ja iespējams – tiek norādīts uz maksājumu instrumenta, ko tajās var izmantot; otrkārt, lai iegādātos ļoti ierobežotu preču vai pakalpojumu klāstu, piemēram, ja izmantošanas joma ir faktiski ierobežota līdz konkrētam skaitam funkcionāli saistītu preču vai pakalpojumu, neatkarīgi no tirdzniecības vietas ģeogrāfiskā izvietojuma; vai, treškārt, ja maksājumu instrumentu reglamentē valsts vai reģionāla valsts iestāde konkrētiem sociāliem vai nodokļu mērķiem, lai iegādātos konkrētas preces vai pakalpojumus.
- (14) Maksājumu instrumenti, uz kuriem attiecas ierobežotā tīkla izslēgšana, varētu ietvert veikalu kartes, degvielas kartes, dalības kartes, sabiedriskā transporta kartes, autostāvvietu kuponus, maltīšu kuponus vai kuponus par konkrētiem pakalpojumiem, kam dažkārt piemēro īpašu nodokli vai darba tiesisko regulējumu ar nolūku sekmēt šo instrumentu izmantošanu, lai sasniegtu sociālās jomas tiesību aktos noteiktos mērķus. Ja šāds instruments specifiskai izmantošanai kļūst par vispārējas lietošanas instrumentu, uz to vairs nebūtu jāattiecas izslēgšanai no šīs direktīvas darbības jomas. Instrumenti, kurus var izmantot pirkumiem konkrētu tirgotāju veikalos, nebūtu jāizslēdz no šīs direktīvas darbības jomas, jo šādi instrumenti parasti tiek izstrādāti pakalpojumu sniedzēju tīklam, kas nepārtraukti aug. Ierobežotā tīkla izslēgšana būtu jāpiemēro kopā ar potenciālo maksājumu pakalpojumu sniedzēju pienākumu ziņot par darbībām, kas ietilpst tā darbības jomā.
- (15) Direktīvā 2007/64/EK noteikts, ka no tās piemērošanas ir izslēgti konkrēti maksājumu darījumi ar telesakaru vai informācijas tehnoloģiju ierīču starpniecību, kur tīkla operators darbojas ne tikai kā starpnieks digitālo preču un pakalpojumu piegādei ar attiecīgās ierīces starpniecību, bet arī pievieno šīm precēm vai pakalpojumiem vērtību. Konkrētāk, minētā izslēgšana ļauj noteikt tā saukto operatora maksu vai veikt pirkumus ar telefona rēķinu, kuri, sākot, piemēram, ar zvanu melodijas vai īpašus īsziņu pakalpojumiem, veicina jaunu darījumdarbības modeļu attīstību, kas balstīti uz nelielas vērtības digitālā satūra un balss pakalpojumu pārdošanu. Minētie pakalpojumi ietver izklaidi, piemēram, tērēšanu, leļupielādi, piemēram, video, mūzikas un spēļu leļupielādi, informācijas sniegšanu, piemēram, par laika apstākļiem, jaunumiem, sporta aktualitātēm, akcijām un informācijas dienestus, līdzdalību TV un radio, piemēram, balsošanu, pieteikšanos konkursos un atsauksmju sniegšanu tiešraidē. Tirgus atbildes reakcija neliecina, ka šādi maksāšanas darījumi, kas ir ieguvuši patērētāju uzticību un ir ērti neliela apjoma maksājumiem, būtu attīstījušies par vispārēju maksājumu starpniecības pakalpojumu. Tomēr, ņemot vērā attiecīgās izslēgšanas neskaidro formulējumu, tā dalībvalstīs ir īstenota dažādi, un tas ir radījis juridiskās noteiktības trūkumu

operatoriem un patērētājiem un dažkārt ir ļāvis pieprasīt neierobežotu izslēgšanu no Direktīvas 2007/64/EK darbības jomas maksājumu starpniecības pakalpojumiem. Tādēļ ir lietderīgi precizēt un ierobežot atbilstības jomu attiecībā uz minēto izslēgšanu šādiem pakalpojumu sniedzējiem, precizējot maksājumu darījumu veidus, kuriem tas ir piemērojams.

- (16) Izslēgšanai, kas attiecas uz noteiktiem maksājumu darījumiem, ko veic ar teleskaru vai informācijas tehnoloģijas iekārtām, vajadzētu būt īpaši vērstam uz mikromaksājumiem par digitālo saturu un balss pakalpojumiem. Būtu jāiekļauj skaidra atsauce uz maksājumu darījumiem elektronisko biļešu iegādei, lai ņemtu vērā situācijas attīstību attiecībā uz maksājumiem, kad klienti jo īpaši var pasūtīt, samaksāt, saņemt un validēt elektroniskās biļetes no jebkuras vietas un jebkurā laikā, izmantojot mobilos tālrunus vai citas ierīces. Elektroniskās biļetes atļauj un atvieglo tādu pakalpojumu sniegšanu, kurus patērētāji citādi varētu iegādāties papīra biļešu formā, un tās attiecas uz tādām pakalpojumu jomām kā transports, izklaide, autostāvvietas un ieeja pasākumos, taču neattiecas uz fiziskām precēm. Tās tādējādi samazina ražošanas un izplatīšanas izmaksas, kas saistītas ar tradicionālajiem papīra biļešu pārdošanas kanāliem, un palielina klientu ērtības, piedāvājot jaunus un vienkāršus biļešu iegādes veidus. Lai samazinātu apgrūtinājumu tiem subjektiem, kas vāc ziedojumus labdarībai, maksājumu darījumi saistībā ar šādiem ziedojumiem arī būtu jāizslēdz. Dalībvalstīm būtu jābūt brīvībai saskaņā ar valsts tiesībām piemērot izslēgšanu tikai tiem ziedojumiem, ko vāc reģistrētas labdarības organizācijas. Izslēgšana kopumā būtu jāpiemēro tikai tad, ja maksājumu darījumu vērtība ir zemāka par konkrēto robežvērtību, lai skaidri ierobežotu to tikai attiecībā uz zema riska profila maksājumiem.
- (17) Vienotā euro maksājumu telpa (SEPA) ir atvieglojusi Savienības mēroga maksājumu apstrādes uzņēmumu (*payment factories*) un iekasēšanas uzņēmumu (*collection factories*) izveidošanu, atļaujot centralizēt vienas un tās pašas grupas maksājumu darījumus. Šajā ziņā maksājumu darījumiem, ko veic starp mātesuzņēmumu un tā meitasuzņēmumu vai starp viena un tā paša mātesuzņēmuma meitasuzņēmumiem un ko nodrošina maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kurš pieder pie tās pašas uzņēmumu grupas, vajadzētu būt izslēgtiem no šīs direktīvas darbības jomas. Mātesuzņēmuma vai tā meitasuzņēmuma veiktu maksājumu uzdevumu apkopošana grupas vārdā tālākai nosūtīšanai maksājumu pakalpojumu sniedzējam nebūtu jāuzskata par maksājumu pakalpojumu šīs direktīvas piemērošanai.
- (18) Direktīvā 2007/64/EK noteikts, ka no tās darbības jomas ir izslēgti maksājumu pakalpojumi, kurus piedāvā bankomātu izvietotāji ("bankomāti"), kas ir neatkarīgi no kontu apkalpojošiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem. Minētā izslēgšana ir veicinājusi neatkarīgu bankomātu pakalpojumu pieaugumu daudzās dalībvalstīs, jo īpaši mazāk apdzīvotos apgabalos. Minētās strauji augošās bankomātu tirgus daļas pilnīga izslēgšana no direktīvas darbības jomas tomēr radītu neskaidrību attiecībā uz naudas izņemšanas maksām. Pārrobežu situācijās tas varētu radīt dubultas maksas iekasēšanu par vienu un to pašu naudas izņemšanu, ko iekasē kontu apkalpojošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs un bankomāta izvietotājs. Attiecīgi, lai saglabātu bankomāta pakalpojumu sniegšanu, vienlaicīgi nodrošinot skaidrību par izņemšanas maksām, ir lietderīgi saglabāt izslēgšanu, taču pieprasīt bankomātu operatoriem ievērot konkrētus šīs direktīvas pārredzamības noteikumus. Turklāt maksām, ko piemēro bankomāta operatori, nebūtu jāskar Regula (EK) Nr. 924/2009.
- (19) Pakalpojumu sniedzēji, kas vēlas izmantot izslēgšanu no Direktīvas 2007/64/EK darbības jomas, bieži iestādēm nav jautājuši, vai to darbība ietilpst vai ir izslēgta no minētās direktīvas darbības jomas, bet paļāvušies paši uz savu situācijas novērtējumu. Tas ir novedis pie tā, ka dažādās dalībvalstīs noteikta izslēgšana tiek piemērota atšķirīgi. Turklāt šķiet, ka dažreiz izslēgšanu maksājumu pakalpojumu sniedzēji varētu būt izmantojuši, lai pārveidotu darījumdarbības modeļus tā, lai piedāvātās maksājumu darbības neietilptu minētās direktīvas darbības jomā. Tādējādi var palielināties risks maksājumu pakalpojumu lietotājiem un veidoties dažādi apstākļi maksājumu pakalpojumu sniedzējiem iekšējā tirgū. Tādēļ pakalpojumu sniedzējiem par attiecīgām darbībām būtu pienākums ziņot kompetentām iestādēm, lai kompetentās iestādes varētu izvērtēt, vai tiek izpildītas attiecīgajos noteikumos izklāstītās prasības, un nodrošināt noteikumu viendabīgu interpretāciju iekšējā tirgū. Jo īpaši attiecībā uz visām izslēgšanām, kas balstītas uz robežvērtības ievērošanu, būtu jāparedz paziņošanas procedūra, lai nodrošinātu atbilstību konkrētām prasībām.
- (20) Turklāt ir svarīgi iekļaut prasību, ka potenciālajiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem jāziņo kompetentām iestādēm par darbībām, ko tie veic ierobežotā tīklā, pamatojoties uz šajā direktīvā izklāstītajiem kritērijiem, ja maksājumu darījumu vērtība pārsniedz konkrētu robežvērtību. Kompetentajām iestādēm būtu jāizvērtē, vai šādi paziņotās darbības var uzskatīt par darbībām, ko sniedz ierobežotā tīklā.
- (21) Maksājumu pakalpojumu definīcijai vajadzētu būt tehnoloģiski neitrālai un būtu jāļauj attīstīties jauniem maksājumu pakalpojumu veidiem, vienlaikus nodrošinot līdzvērtīgus darbības apstākļus gan esošajiem, gan jaunajiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem.

- (22) Ar šo direktīvu būtu jāturpina Direktīvā 2007/64/EK noteiktā pieeja, kas aptver visus elektronisko maksājumu pakalpojumu veidus. Tādēļ šobrīd vēl nebūtu lietderīgi jaunus noteikumus piemērot pakalpojumiem, kur naudas līdzekļu nodošanu no maksātāja maksājuma saņēmējam vai to transportēšanu veic vienīgi banknotēs un monētās vai ja nodošanu veic ar čeku, vekseli, parādzīmi vai citiem instrumentiem, kuponiem vai kartēm, uz ko pamatojoties maksājumu pakalpojumu sniedzējs vai cita persona nodos naudas līdzekļus maksājuma saņēmēja rīcībā.
- (23) Šai direktīvai nebūtu jāattiecas uz maksājumu darījumiem skaidrā naudā, jo skaidras naudas maksājumu vienotais tirgus jau pastāv. Šai direktīvai nebūtu jāattiecas arī uz maksājumu darījumiem ar drukātiem čekiem, jo drukātos čekus pēc būtības nevar apstrādāt tikpat efektīvi kā citus maksāšanas līdzekļus. Tomēr labai praksei šajā jomā būtu jābalstās uz šajā direktīvā izklāstītajiem principiem.
- (24) Ir jānosaka to maksājumu pakalpojumu sniedzēju kategorijas, kuri var likumīgi sniegt maksājumu pakalpojumus visā Savienībā, proti, kredītiestādes, kas pieņem no lietotājiem noguldījumus, kurus var izmantot, lai finansētu maksājumu darījumus, un uz ko būtu jāturpina attiecināt prudenciālās prasības, kas noteiktas Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2013/36/ES⁽¹⁾, elektroniskās naudas iestādes, kas emitē elektronisko naudu, kuru var izmantot, lai finansētu maksājumu darījumus, un uz ko būtu jāturpina attiecināt prudenciālās prasības, kas noteiktas Direktīvā 2009/110/EK, un maksājumu iestādes un pasta žiro norēķinu iestādes, kurām ir tādas tiesības saskaņā ar valsts tiesību aktiem. Minētā tiesiskā regulējuma piemērošana būtu jāattiecina tikai uz tādiem pakalpojumu sniedzējiem, kuriem maksājumu pakalpojumu sniegšana ir pastāvīga nodarbošanās vai darījumdarbība saskaņā ar šo direktīvu.
- (25) Šajā direktīvā ir paredzēti noteikumi tādu maksājumu darījumu izpildīšanai, kuros naudas līdzekļi ir elektroniskā nauda, kā definēts Direktīvā 2009/110/EK. Taču ar šo direktīvu nereglamentē elektroniskās naudas emisiju, kā paredzēts Direktīvā 2009/110/EK. Tādējādi maksājumu iestādēm nebūtu jāatļauj elektroniskās naudas emitēšana.
- (26) Ar Direktīvu 2007/64/EK ir izveidots prudenciālais režīms, ieviešot vienotu licenci visiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, kas nav saistīti ar noguldījumu pieņemšanu vai elektroniskās naudas emisiju. Šim nolūkam ar Direktīvu 2007/64/EK ir ieviesta jauna maksājumu pakalpojumu sniedzēju kategorija, proti, "maksājumu iestādes", tādējādi saskaņā ar stingru un visaptverošu nosacījumu kopumu dodot atļauju sniegt maksājumu pakalpojumus visā Savienībā tādām juridiskām personām, kas neietilpst jau esošajās kategorijās. Tādējādi šādiem pakalpojumiem visā Savienībā būtu jāpiemēro vieni un tie paši nosacījumi.
- (27) Kopš Direktīvas 2007/64/EK pieņemšanas ir radušies jauni maksājumu pakalpojumu veidi, sevišķi interneta maksājumu jomā. Konkrētāk, e-komercijas jomā ir attīstījušies maksājumu iniciēšanas pakalpojumi. Minētos maksājumu pakalpojumus izmanto e-komercijas maksājumos, nodrošinot programmatūras savienojumu starp tirgotāja tīmekļa vietni un maksātāja kontu apkalpojošā maksājumu pakalpojuma sniedzēja tiešsaistes bankas pakalpojumu platformu, lai iniciētu maksājumus internetā uz kredīta pārveduma pamata.
- (28) Turklāt tehnoloģijas attīstība pēdējos gados ir radījusi virkni papildpakalpojumu, piemēram, konta informācijas pakalpojumus. Minētie pakalpojumi sniedz maksājumu pakalpojumu lietotājam apkopotu informāciju tiešsaistē par vienu vai vairākiem maksājumu kontiem, kuri atrodas viena vai vairāku citu maksājumu pakalpojumu sniedzēju turējumā un kuriem piekļūst, izmantojot kontu apkalpojošā maksājumu pakalpojumu sniedzēja saskarnes tiešsaistē. Tādējādi maksājumu pakalpojuma lietotājs var nekavējoties iegūt vispārēju pārskatu par savu finansiālo situāciju ikvienā konkrētā brīdī. Šai direktīvai būtu jāattiecas arī uz minētajiem pakalpojumiem, lai patērētāju maksājums un konta dati būtu pienācīgi aizsargāti, kā arī lai būtu juridiskā noteiktība par konta informācijas pakalpojumu sniedzēju statusu.
- (29) Maksājuma iniciēšanas pakalpojumi maksājuma iniciēšanas pakalpojumu sniedzējam sniedz iespēju maksājuma saņēmējam nodrošināt pārlicību, ka maksājums ir iniciēts, lai stimulētu maksājuma saņēmēju bez liekas kavēšanās izlaist preci vai sniegt pakalpojumu. Šādi pakalpojumi gan tirgotājiem, gan patērētājiem piedāvā lētu risinājumu un sniedz patērētājiem iespēju iepirkties tiešsaistē, pat ja viņiem nav maksājumu kartes. Tā kā uz maksājumu iniciēšanas pakalpojumiem šobrīd Direktīva 2007/64/EK neattiecas, tos ne vienmēr uzrauga kāda kompetentā iestāde un tiem ne vienmēr ir jāatbilst Direktīvai 2007/64/EK. Tas rada virkni juridisku jautājumu, piemēram, attiecībā uz

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/36/ES (2013. gada 26. jūnijs) par piekļuvi kredītiestāžu darbībai un kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību prudenciālo uzraudzību, ar ko groza Direktīvu 2002/87/EK un atceļ Direktīvas 2006/48/EK un 2006/49/EK (OV L 176, 27.6.2013., 338. lpp.).

patērētāju aizsardzību, drošību un atbildību, kā arī konkurences un datu aizsardzības jautājumus, jo īpaši attiecībā uz maksājumu pakalpojumu lietotāju datu aizsardzību saskaņā ar Savienības datu aizsardzības noteikumiem. Tādēļ minētās problēmas būtu jārisina ar jaunajiem noteikumiem.

- (30) Personalizēti drošības dati, kurus izmanto drošai klientu autentificēšanai, ko veic maksājumu pakalpojumu lietotājs vai maksājuma iniciēšanas pakalpojumu sniedzējs, parasti ir tie dati, ko izdod kontu apkalpojošie maksājumu pakalpojumu sniedzēji. Maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējiem nav nepieciešams noslēgt līgumattiecības ar kontu apkalpojošo maksājumu pakalpojumu sniedzēju, un neatkarīgi no tā, kādu darījumdarbības modeli maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēji izmanto, kontu apkalpojošiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem būtu jādod iespēja maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējiem pajauties uz autentifikācijas procedūrām, kuras nodrošinājuši kontu apkalpojošie maksājumu pakalpojumu sniedzēji, lai maksātāja vārdā iniciētu konkrētu maksājumu.
- (31) Maksājuma iniciēšanas pakalpojuma sniedzējs, sniedzot tikai maksājuma iniciēšanas pakalpojumu, nevienā no maksājuma sistēmas ķēdes posmiem netur lietotāja naudas līdzekļus. Ja maksājuma iniciēšanas pakalpojuma sniedzējs vēlas sniegt maksājumu pakalpojumus, attiecībā uz kuriem tā turējumā ir lietotāja naudas līdzekļi, tam būtu jāiegūst pilnīga atļauja attiecībā uz šiem pakalpojumiem.
- (32) Maksājuma iniciēšanas pakalpojumi balstās uz maksājuma iniciēšanas pakalpojumu sniedzēju tiešu vai netiešu piekļuvi maksātāju kontiem. Kontu apkalpošajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam, kas nodrošina mehānismu netiešai piekļuvei, būtu arī jāpieskir tieša piekļuve maksājuma iniciēšanas pakalpojumu sniedzējiem.
- (33) Ar šo direktīvu būtu jācenšas nodrošināt nepārtrauktību tirgū, ļaujot esošajiem un jaunajiem pakalpojumu sniedzējiem neatkarīgi no tā, kādu darījumdarbības modeli tie izmanto, piedāvāt savus pakalpojumus saskaņā ar skaidru un saskaņotu tiesisko regulējumu. Kamēr minētie noteikumi vēl netiek piemēroti, neskarot vajadzību nodrošināt maksājumu darījumu drošību un klientu aizsardzību pret acīmredzamu krāpšanas risku, dalībvalstīm, Komisijai, Eiropas Centrālajai bankai (ECB) un Eiropas Uzraudzības iestādei (Eiropas Banku iestādei), kas izveidota ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 1093/2010⁽¹⁾ (EBI), būtu jāgarantē godīga konkurence šajā tirgū, izvairoties no nepamatotas diskriminācijas pret jebkuru esošo tirgus dalībnieku. Jebkuram pakalpojumu sniedzējam, tostarp maksājumu pakalpojumu lietotāja kontu apkalpošajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam, būtu jāvar piedāvāt maksājumu iniciēšanas pakalpojumus.
- (34) Šī direktīva būtiski nemaina nosacījumus, ar kādiem pieskir un saglabā spēkā atļauju maksājumu iestādēm. Tāpat kā Direktīvā 2007/64/EK, šie nosacījumi ietver prudenciālās prasības, kas ir samērīgas ar darbības un finansiālo risku, ar ko šīs iestādes sastopas, veicot darījumdarbību. Tādēļ nepieciešams pārdomāts režīms attiecībā uz sākotnējo kapitālu, apvienojot to ar pastāvīgo kapitālu, kuru atkarībā no tirgus vajadzībām noteiktā laikā varētu izstrādāt vēl detalizētāk. Tā kā maksājumu pakalpojumu jomā pastāv dažādība, šai direktīvai būtu jāpieļauj dažādas metodes un zināma uzraudzības brīvība, lai nodrošinātu, ka visi maksājumu pakalpojumu sniedzēji pret vienādiem riskiem izturētos vienādi. Prasībās attiecībā uz maksājumu iestādēm būtu jāņem vērā tas, ka maksājumu iestādes veic konkrētākas un ierobežotākas darbības, tādējādi radot šaurāka diapazona riskus, ko ir vieglāk uzraudzīt un kontrolēt nekā riskus, kas rodas saistībā ar kredītiestāžu darbības plašāku spektru. Jo īpaši maksājumu iestādēm būtu jāaizliedz pieņemt noguldījumus no lietotājiem, un tām būtu jāatļauj no lietotājiem pieņemtos naudas līdzekļus izmantot vienīgi maksājumu pakalpojumu sniegšanai. Nepieciešamajiem prudenciālajiem noteikumiem, tostarp sākotnējam kapitālam, vajadzētu būt samērīgiem ar risku, kas saistīts ar maksājumu iestādes sniegto attiecīgo maksājumu pakalpojumu. Maksājumu pakalpojumu sniedzēji, kas sniedz tikai maksājumu iniciēšanas pakalpojumus, būtu jāuzskata par vidēji riskantiem attiecībā uz sākotnējo kapitālu.
- (35) Maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēji un konta informācijas pakalpojumu sniedzēji, sniedzot vienīgi minētos pakalpojumus, netur klienta naudas līdzekļus. Tāpēc būtu nesamērīgi minētajiem jaunajiem tirgus dalībniekiem uzlikt pašu kapitāla prasības. Tomēr ir svarīgi, ka tie attiecībā uz savām darbībām būtu spējīgi izpildīt savas saistības. Tādēļ būtu jāprasa, lai tiem būtu vai nu profesionālās darbības civiltiesiskās atbildības apdrošināšana, vai salīdzināma garantija. EBI būtu jāizstrādā pamatnostādnes saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1093/2010 16. pantu attiecībā uz kritērijiem, kas dalībvalstīm jāizmanto, lai noteiktu profesionālās darbības civiltiesiskās atbildības apdrošināšanas vai salīdzināmas garantijas minimālo naudas summu. EBI nebūtu jānoskir profesionālās darbības civiltiesiskās atbildības apdrošināšana no salīdzināmas garantijas, jo tām vajadzētu būt savstarpēji aizstājamām.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 1093/2010 (2010. gada 24. novembris), ar ko izveido Eiropas Uzraudzības iestādi (Eiropas Banku iestādi), groza Lēmumu Nr. 716/2009/EK un atceļ Komisijas Lēmumu 2009/78/EK (OV L 331, 15.12.2010., 12. lpp.).

- (36) Lai izvairītos no tā, ka tiek ļaunprātīgi izmantota brīvība veikt uzņēmējdarbību, ir jāparedz prasība, ka maksājumu iestāde, kas lūdz atļauju dalībvalstī, vismaz daļu no tās maksājumu pakalpojumu darījumdarbības sniedz minētajā dalībvalstī.
- (37) Būtu jāparedz noteikums, ka maksājuma pakalpojuma lietotāja naudas līdzekļi jātur atsevišķi no maksājumu iestādes naudas līdzekļiem. Drošības prasības ir nepieciešamas, kad maksājumu iestādes rīcībā ir maksājuma pakalpojuma lietotāja naudas līdzekļi. Kad viena un tā pati maksājumu iestāde veic maksājumu darījumu gan maksātājam, gan maksājuma saņēmējam un kredītlīnija tiek sniegta maksātājam, varētu būt lietderīgi aizsargāt naudas līdzekļus maksājuma saņēmēja labā, ja tie ir maksājuma saņēmēja prasījums, ko vērs pret maksājumu iestādi. Uz maksājumu iestādēm būtu jāattiecinā arī spēkā esošās prasības nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas novēršanai.
- (38) Ar šo direktīvu nemaina maksājumu iestāžu pienākumus ziņot par saviem kontiem vai to pienākumus veikt kontu revīziju gada un konsolidētajos pārskatos. Maksājumu iestādēm tiek prasīts sagatavot gada un konsolidētos pārskatus saskaņā ar Padomes Direktīvu 86/635/EEK⁽¹⁾ un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2013/34/ES⁽²⁾. Gada pārskati un konsolidētie pārskati jāpārbauda revidentiem, ja vien maksājumu iestāde saskaņā ar minētajām direktīvām nav atbrīvota no šā pienākuma.
- (39) Ja maksājumu pakalpojumu sniedzēji sniedz vienu vai vairākus maksājumu pakalpojumus, uz ko attiecas šī direktīva, tiem būtu vienmēr jātur maksājumu konti, kurus izmanto vienīgi maksājumu darījumiem. Lai maksājumu pakalpojumu sniedzēji varētu sniegt maksājumu pakalpojumus, ir būtiski svarīgi, lai tiem būtu iespēja atvērt un uzturēt kontus kredītiestādēs. Dalībvalstīm būtu jānodrošina, lai piekļuve šādiem kontiem tiktu nodrošināta nediskriminējoši un būtu samērīga ar likumīgo mērķi, ko ar to vēlas sasniegt. Kaut arī nodrošinātā piekļuve var būt ļoti vienkāršota, tai vienmēr vajadzētu būt pietiekami plašai, lai maksājumu iestāde spētu sniegt savus pakalpojumus netraucēti un efektīvi.
- (40) Ar šo direktīvu būtu jāreglamentē kredīta piešķiršana, ko veic maksājumu iestādes, proti, kredītlīnijas piešķiršana un kredītkaršu izdošana, tikai tad, ja tas ir cieši saistīts ar maksājumu pakalpojumiem. Tikai tad, ja kredītu piešķir, lai atvieglotu maksājumu pakalpojumus, un ja šāds kredīts ir īstermiņa un to piešķir uz laiku, kas nepārsniedz 12 mēnešus, tostarp ar iespēju to atjaunot, ir lietderīgi atļaut maksājumu iestādēm piešķirt šādu kredītu attiecībā uz to pārrobežu darbībām ar nosacījumu, ka tas tiek refinansēts, galvenokārt izmantojot maksājumu iestādes pašu kapitālu, kā arī citus kapitāla tirgū iegūtus naudas līdzekļus, nevis naudas līdzekļus, ko tā maksājumu pakalpojumu veikšanai tur klientu vārdā. Šiem noteikumiem nebūtu jāskar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2008/48/EK⁽³⁾ vai citi attiecīgi Savienības tiesības vai valstu pasākumi par nosacījumiem kredīta piešķiršanai patērētājiem, kas nav saskaņoti ar šo direktīvu.
- (41) Kopumā sadarbība starp valstu kompetentajām iestādēm, kuras ir atbildīgas par atļauju piešķiršanu maksājumu iestādēm un kontroles veikšanu un kuras lemj par piešķirto atļauju atsauksanu, ir izrādījusies apmierinoša. Tomēr kompetento iestāžu sadarbība būtu jāstiprina gan attiecībā uz informāciju, ar kuru tās apmainās, gan attiecībā uz šīs direktīvas saskaņotu piemērošanu un interpretēšanu, ar atļauju saņēmusī maksājumu iestāde vēlētos sniegt maksājumu pakalpojumus tādā dalībvalstī, kas nav tās piederības dalībvalsts, izmantojot tiesības veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu sniegšanas brīvību ("atļauju (pasu) piešķiršanas režīms"), tostarp internetā. EBI būtu jāpalīdz izšķirt strīdus starp kompetentajām iestādēm pārrobežu sadarbības kontekstā saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 1093/2010. Tai arī būtu jāizstrādā regulatīvo tehnisko standartu kopuma projekts attiecībā uz sadarbību un datu apmaiņu.
- (42) Lai pastiprinātu to maksājumu iestāžu, tostarp to pārstāvju, darbības pārredzamību, kuras ir saņēmušas piederības dalībvalsts kompetento iestāžu atļauju vai tajās reģistrētas, un lai nodrošinātu augsta līmeņa patērētāju aizsardzību Savienībā, ir nepieciešams nodrošināt netraucētu publisko piekļuvi sarakstam ar subjektiem, kas sniedz maksājumu pakalpojumus. Tādēļ EBI būtu jāizstrādā un jāuztur centrālais reģistrs, kurā tā publicē tādu subjektu nosaukumus, kas sniedz maksājumu pakalpojumus. Dalībvalstīm būtu jānodrošina, lai dati, ko tās sniedz, tiktu atjaunināti. Ar minētajiem pasākumiem būtu arī jāveicina kompetento iestāžu sadarbības pastiprināšana.

⁽¹⁾ Padomes Direktīva 86/635/EEK (1986. gada 8. decembris) par banku un citu finanšu iestāžu gada pārskatiem un konsolidētajiem pārskatiem (OV L 372, 31.12.1986., 1. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/34/ES (2013. gada 26. jūnijs) par noteiktu veidu uzņēmumu gada finanšu pārskatiem, konsolidētajiem finanšu pārskatiem un saistītiem ziņojumiem, ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2006/43/EK un atceļ Padomes Direktīvas 78/660/EEK un 83/349/EEK (OV L 182, 29.6.2013., 19. lpp.).

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2008/48/EK (2008. gada 23. aprīlis) par patēriņa kredītlīgumiem un ar ko atceļ Direktīvu 87/102/EEK (OV L 133, 22.5.2008., 66. lpp.).

- (43) Būtu jāveicina precīzas un atjauninātas informācijas pieejamība, pieprasot maksājumu iestādēm nekavējoties informēt savas piederības dalībvalsts kompetento iestādi par jebkādām izmaiņām, kuras ietekmē tās informācijas un apliecinājumu pareizību, kas sniegti saistībā ar atļauju, tostarp par papildu pārstāvjiem vai vienībām, kuru ārpakalpojumi tiek izmantoti. Tāpat kompetentajām iestādēm šaubu gadījumā būtu arī jāpārlicinās, ka saņemtā informācija ir pareiza.
- (44) Dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai pieprasīt, lai maksājumu iestādes, kas darbojas to teritorijā un kuru galvenais birojs atrodas citā dalībvalstī, regulāri ziņotu tām par savām darbībām to teritorijā informatīvos vai statistikas nolūkos. Ja minētās maksājumu iestādes darbojas, ievērojot tiesības veikt uzņēmējdarbību, būtu jābūt iespējamam šo informāciju izmantot arī, lai pārraudzītu atbilstību šīs direktīvas III un IV sadaļai, un dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai pieprasīt, lai šīs maksājumu iestādes ieceļ centrālo kontaktpunktu savā teritorijā nolūkā atvieglot kompetento iestāžu veiktu pārstāvju tīklu uzraudzību. EBI būtu jāizstrādā regulatīvo standartu projekts, izklāstot kritērijus, ar ko nosaka, kad centrālā kontaktpunkta iecelšana ir lietderīga un kādām vajadzētu būt tā funkcijām. Prasībai iecelt centrālo kontaktpunktu vajadzētu būt samērīgai ar to, lai panāktu mērķi nodrošināt pienācīgu saziņu un informācijas sniegšanu par atbilstību III un IV sadaļai uzņēmējā dalībvalstī.
- (45) Ārkārtas situācijās, kad ir vajadzīga tūlītēja rīcība, lai novērstu nopietnu apdraudējumu maksājumu pakalpojumu lietotāju kopīgajām interesēm uzņēmējā dalībvalstī, piemēram, krāpšanu lielā apmērā, uzņēmējas dalībvalsts kompetentajām iestādēm līdztekus uzņēmējas un piederības kompetento iestāžu pārrobežu sadarbībai būtu jāvar veikt piesardzības pasākumus, gaidot, ka piederības dalībvalsts kompetentās iestādes veiks pasākumus. Minētajiem pasākumiem vajadzētu būt atbilstīgiem, samērīgiem ar to mērķi, nediskriminējošiem un pagaidu rakstura. Visiem pasākumiem vajadzētu būt pienācīgi pamatotiem. Attiecīgās maksājumu iestādes piederības dalībvalsts kompetentās iestādes un citas attiecīgās iestādes, piemēram, Komisija un EBI, būtu jāinformē iepriekš vai – ja ārkārtas situācijā tas nav iespējams – bez liekas kavēšanās.
- (46) Lai gan šajā direktīvā ir noteikts minimālo pilnvaru kopums, kas kompetentajām iestādēm būtu vajadzīgs, lai uzraudzītu maksājumu iestāžu atbilstīgumu, minētās pilnvaras būtu jāizmanto, ievērojot pamattiesības, tostarp tiesības uz privātumu. Neskarot neatkarīgas iestādes (valsts datu aizsardzības iestādes) kontroli un saskaņā ar Eiropas Savienības Pamattiesību hartu dalībvalstīs būtu jāievieš pienācīgi un efektīvi aizsardzības pasākumi, ja pastāv iespēja, ka minēto pilnvaru izmantošana varētu izraisīt ļaunprātīgu izmantošanu vai patvaļu, ievērojami ietekmējot šādas tiesības, piemēram, vajadzības gadījumā paredzot nepieciešamību saņemt iepriekšēju atļauju no attiecīgās dalībvalsts tiesu iestādes.
- (47) Ir svarīgi nodrošināt, lai uz visām personām, kas sniedz maksājumu pakalpojumus, attiektos konkrētas tiesiskas un reglamentējošas minimālās prasības. Tādēļ ir vēlams pieprasīt reģistrēt visu personu, kas sniedz maksājumu pakalpojumus, identitāti un atrašanās vietu, tostarp arī tādu personu identitāti un atrašanās vietu, kuras nevar izpildīt visus nosacījumus, lai saņemtu atļauju kā maksājumu iestādes. Šāda pieeja atbilst Nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas apkarošanas finanšu darba grupas VI īpašajam ieteikumam, kurā paredzēta tāda mehānisma izveide, lai maksājumu pakalpojumu sniedzējus, kas nevar izpildīt visus minētajā ieteikumā izklāstītos nosacījumus, tomēr varētu uzskatīt par maksājumu iestādēm. Šim nolūkam dalībvalstīm, pat ja personas ir pilnībā vai daļēji atbrīvotas no atļaujas nosacījumiem, tās būtu jāiekļauj maksājumu iestāžu reģistrā. Tomēr ir svarīgi paredzēt, ka iespēja piešķirt atbrīvojumu ir atkarīga no stingrām prasībām saistībā ar maksājumu darījumu vērtību. Maksājumu iestādēm, kuras izmanto atbrīvojumu, nebūtu jāizmanto tiesības veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu sniegšanas brīvību, un tām arī nebūtu jāisteno šīs tiesības netiešā veidā, kamēr tās ir maksājumu sistēmas dalībnieces.
- (48) Ņemot vērā veikto darbību būtību un risku, kas saistīts ar konta informācijas pakalpojumu sniegšanu, ir lietderīgi nodrošināt īpašu prudenciālo režīmu konta informācijas pakalpojumu sniedzējiem. Konta informācijas pakalpojumu sniedzējiem būtu jāatļauj sniegt pārrobežu pakalpojumus, gūstot labumu no "atļauju (pasu) piešķiršanas" noteikumiem.
- (49) Ir svarīgi, lai jebkurš maksājumu pakalpojumu sniedzējs spētu piekļūt maksājumu sistēmu tehniskās infrastruktūras pakalpojumiem. Tomēr šādi piekļuvei vajadzētu būt atkarīgai no attiecīgām prasībām, lai nodrošinātu šo sistēmu integritāti un stabilitāti. Katram maksājumu pakalpojumu sniedzējam, kurš iesniedz pieteikumu līdzdalībai maksājumu sistēmā, būtu jāuzņemas risks pašam izvēlēties sistēmu un jāsniedz pierādījumi maksājumu sistēmai, ka tā iekšējās procedūras ir pietiekami nodrošinātas pret jebkāda veida risku. Šajās maksājumu sistēmās parasti ir iekļautas četrpusējas karšu shēmas, kā arī galvenās sistēmas kredīta pārvedumu un tiešā debeta maksājumu

apstrādei. Lai visā Savienībā nodrošinātu vienādu attieksmi pret dažādu kategoriju atļauju saņēmējiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem saskaņā ar to licences noteikumiem, ir svarīgi precizēt noteikumus par piekļuvi maksājumu sistēmām.

- (50) Būtu jāparedz noteikumi par nediskriminējošu attieksmi pret atļauju saņēmējam maksājumu iestādēm un kredītiestādēm, lai visi iekšējā tirgū konkurējošie maksājumu pakalpojumu sniedzēji minēto maksājumu sistēmu tehniskās infrastruktūras pakalpojumus varētu izmantot ar vieniem un tiem pašiem nosacījumiem. Ir lietderīgi paredzēt dažādu attieksmi pret atļauju saņēmējiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem un tiem, kuri izmanto šajā direktīvā noteikto atbrīvojumu, kā arī Direktīvas 2009/110/EK 3. pantā noteikto atbrīvojumu, ņemot vērā atšķirības to attiecīgajā prudenciālajā režīmā. Katrā ziņā atšķirības cenu nosacījumos būtu jāatļauj tikai tad, ja tās ir pamatotas ar atšķirīgām izmaksām, kas rodas maksājumu pakalpojumu sniedzējiem. Tam nebūtu jāskar dalībvalstu tiesības ierobežot piekļuvi sistēmiski svarīgām sistēmām saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 98/26/EK ⁽¹⁾, kā arī ECB un Eiropas Centrālo banku sistēmas kompetence attiecībā uz piekļuvi maksājumu sistēmām.
- (51) Šī direktīva neskar Direktīvas 98/26/EK piemērošanas jomu. Tomēr, lai nodrošinātu godīgu konkurenci starp maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, noteiktas maksājumu sistēmas dalībniekam, uz kuru attiecas Direktīvas 98/26/EK nosacījumi un kas sniedz pakalpojumus saistībā ar šādu sistēmu kādam atļauju saņēmējam vai reģistrētam maksājumu pakalpojumu sniedzējam, ja tam tiek lūgts tā darīt, šādiem pakalpojumiem objektīvā, samērīgā un nediskriminējošā veidā būtu jāsniedz piekļuve jebkuram citam atļauju saņēmējam vai reģistrētam maksājumu pakalpojumu sniedzējam. Maksājumu pakalpojumu sniedzēji, kam ir piešķirta šāda piekļuve, tomēr nebūtu jāuzskata par dalībniekiem, kā definēts Direktīvā 98/26/EK, un tādēļ tiem nebūtu jāizmanto aizsardzība, kas piešķirta saskaņā ar minēto direktīvu.
- (52) Noteikumi par piekļuvi maksājumu sistēmām nebūtu jāpiemēro sistēmām, ko ir izveidojis un ko izmanto viens maksājumu pakalpojumu sniedzējs. Šādas slēgtas maksājumu sistēmas var izmantot vai nu kā tiešas konkurentes maksājumu sistēmām, vai arī drīzāk tās izmanto tādā tirgus nišā, kurā maksājumu sistēmas pienācīgi nedarbojas. Šādās sistēmās ietilpst trīspusējas shēmas, piemēram, trīspusējas karšu shēmas, ciktāl tās nekad nedarbojas kā *de facto* četrpusējas karšu shēmas, piemēram, pamatojoties uz licencēm, pārstāvjiem vai zīmolu koplietošanas partneriem. Šādās sistēmās parasti ietilpst arī tādi maksājumu pakalpojumi, ko piedāvā telesakaru operatori, ja shēmas operators gan maksātājam, gan maksājuma saņēmējam ir maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kā arī banku grupu iekšējās sistēmas. Lai stimulētu konkurenci, ko šādas slēgtas maksājumu sistēmas var radīt tradicionālajām maksājumu sistēmām, nebūtu piemēroti piešķirt trešām personām piekļuvi šīm slēgtajām patentētajām maksājumu sistēmām. Tomēr šādām slēgtām sistēmām vienmēr būtu jāpiemēro Savienības un valstu konkurences noteikumi, kuros var izvirzīt prasību nodrošināt piekļuvi šīm shēmām, lai saglabātu efektīvu konkurenci maksājumu tirgos.
- (53) Tā kā patērētāji un uzņēmumi nav vienādā stāvoklī, tiem nav vajadzīgs vienāds aizsardzības līmenis. Lai gan ir svarīgi garantēt patērētāju tiesības, līgumā paredzot noteikumus, no kuriem nevar atkāpties, ir saprātīgi ļaut uzņēmumiem un organizācijām vienoties citādi, kad tās nestrādā ar patērētājiem. Tomēr dalībvalstīm būtu jāvar paredzēt, ka pret mikrouzņēmumiem, kā definēts Komisijas Ieteikumā 2003/361/EK ⁽²⁾, būtu jāattiecas tāpat kā pret patērētājiem. Katrā ziņā daži šīs direktīvas pamatnoteikumi vajadzētu būt piemērojamiem vienmēr – neatkarīgi no lietotāja statusa.
- (54) Šajā direktīvā būtu jāprecizē maksājumu pakalpojumu sniedzēju pienākumi attiecībā uz informācijas sniegšanu maksājumu pakalpojumu lietotājiem, kam būtu jāsaņem vienādi augstvērtīga, skaidra informācija par maksājumu pakalpojumiem, lai viņi varētu veikt uz informāciju balstītu un brīvu izvēli visā Savienībā. Pārskatāmības labad šajā direktīvā ir paredzētas saskaņotas prasības, lai nodrošinātu to, ka maksājumu pakalpojumu lietotājiem tiek sniegta vajadzīga, pietiekama un saprotama informācija attiecībā uz maksājumu pakalpojumu līgumu un maksājumu darījumiem. Lai sekmētu maksājumu pakalpojumu vienotā tirgus raitu darbību, dalībvalstīm būtu jāpieņem tikai tie informēšanas noteikumi, kas paredzēti šajā direktīvā.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 98/26/EK (1998. gada 19. maijs) par norēķinu galīgumu maksājumu un vērtspapīru norēķinu sistēmās (OV L 166, 11.6.1998., 45. lpp.).

⁽²⁾ Komisijas Ieteikums 2003/361/EK (2003. gada 6. maijs) par mikrouzņēmumu, mazo un vidējo uzņēmumu definīciju (OV L 124, 20.5.2003., 36. lpp.).

- (55) Patērētājiem vajadzētu būt aizsargātiem pret negodīgu un maldinošu praksi saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/29/EK ⁽¹⁾, kā arī ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvām 2000/31/EK ⁽²⁾, 2002/65/EK ⁽³⁾, 2008/48/EK, 2011/83/ES ⁽⁴⁾ un 2014/92/ES ⁽⁵⁾. Arī turpmāk piemēro minētajās direktīvās paredzētos noteikumus. Tomēr īpaši būtu jāprecizē saistība starp šajā direktīvā un Direktīvā 2002/65/EK paredzētajām informēšanas prasībām pirms līguma slēgšanas.
- (56) Prasītajai informācijai vajadzētu būt samērīgai ar lietotāju vajadzībām, un tā būtu jāpaziņo standartizētā veidā, lai uzlabotu efektivitāti. Tomēr informēšanas prasībām saistībā ar vienreizēju maksājumu darījumu būtu jāatšķiras no informēšanas prasībām saistībā ar tādu pamatlīgumu, kurā paredzēta virkne maksājumu darījumu.
- (57) Praksē pamatlīgumi un maksājumu darījumi, uz ko tie attiecas, ir daudz vairāk izplatīti un ekonomiski svarīgāki nekā vienreizēji maksājumu darījumi. Ja izmanto maksājumu kontu vai konkrētu maksājumu instrumentu, ir vajadzīgs pamatlīgums. Tādējādi prasībām attiecībā uz iepriekšēju informēšanu saistībā ar pamatlīgumiem vajadzētu būt visaptverošām un informācija vienmēr būtu jāsniedz papīra formā vai ar cita pastāvīga informācijas nesēja palīdzību, tostarp izmantojot kontu izrakstu printera izdrukā, CD-ROM, DVD, cieto disku personālajā datorā, kurā var glabāt elektronisko pastu, un interneta vietnes ar noteikumu, ka šīs vietnes ir pieejamas turpmākai atsaucēi pietiekamā laikposmā informācijas piekļuves mērķiem, un ar noteikumu, ka šīs vietnes ļauj atveidot tur uzglabāto informāciju neizmainītā veidā. Tomēr par to, kādā veidā sniegt turpmāku informāciju par veiktiem maksājumu darījumiem, maksājumu pakalpojumu sniedzējam un maksājumu pakalpojumu lietotājam būtu jānodrošina vienoties pamatlīgumā – piemēram, ka, izmantojot interneta bankas pakalpojumus, visa informācija par maksājumu kontu ir pieejama tiešsaistē.
- (58) Vienreizējos maksājumu darījumos vienmēr būtu jāsniedz tikai svarīgākā informācija pēc maksājumu pakalpojumu sniedzēja ierosmes. Tā kā maksātājs, iesniedzot maksājuma uzdevumu, parasti ir klāt, nebūtu jāpieprasa, lai informācija katrā ziņā tiktu sniegta papīra formā vai izmantojot citu pastāvīgu informācijas nesēju. Maksājumu pakalpojumu sniedzējam būtu jāvar informāciju sniegt mutiski pie lodziņa vai darīt to viegli pieejamu citā veidā, piemēram, turot informāciju par nosacījumiem uz ziņojumu dēļa telpās. Turklāt būtu jāsniedz informācija arī par to, kur var atrast citu sīkāku informāciju, piemēram, tīmekļa vietnes adresi. Tomēr, ja patērētājs pieprasa, svarīgākā informācija būtu jāsniedz papīra formā vai izmantojot citu pastāvīgu informācijas nesēju.
- (59) Šajā direktīvā būtu jānodrošina patērētājiem tiesības saņemt attiecīgo informāciju bez maksas, pirms tas uzņemas saistības, ko uzliek jebkāds maksājumu pakalpojumu līgums. Tāpat patērētājiem jebkurā līgumattiecību laikā būtu jābūt iespējai bez maksas papīra formā pieprasīt iepriekšēju informāciju, kā arī pamatlīgumu, lai tie varētu salīdzināt maksājumu pakalpojumu sniedzēju pakalpojumus un to nosacījumus un strīdu gadījumā varētu pārbaudīt savas līgumtiesības un saistības, tādējādi saglabājot augstu patērētāju aizsardzības līmeni. Šiem noteikumiem būtu jāatbilst Direktīvas 2002/65/EK noteikumiem. No šajā direktīvā paredzētajiem konkrētajiem noteikumiem par bezmaksas informāciju nebūtu jāizriet tam, ka tiktu atļauts iekasēt maksu par to, ka informācija patērētājiem tiek sniegta saskaņā ar citām piemērojamām direktīvām.
- (60) Izvēloties veidu, kādā maksājumu pakalpojumu sniedzējam pieprasītā informācija jāsniedz maksājumu pakalpojumu lietotājam, būtu jāņem vērā lietotāja vajadzības, kā arī praktiski tehniskie un izmaksu efektivitātes aspekti atkarībā no konkrētās situācijas attiecībā uz vienošanos attiecīgajā maksājumu pakalpojumu līgumā. Tādējādi šajā direktīvā būtu jāizšķir divi veidi, kādos maksājumu pakalpojumu sniedzējam jāsniedz informācija: vai nu informācija būtu jāsniedz, t. i., maksājumu pakalpojumu sniedzējam pašam pēc savas ierosmes attiecīgā laikā aktīvi jānodrošina zināma informācija, kā noteikts šajā direktīvā, negaidot, kamēr maksājumu pakalpojumu lietotājs to lūgs; vai – informācija būtu jānodrošina pieejama maksājumu pakalpojumu lietotājam, pamatojoties uz lūgumu par papildu informācijas sniegšanu. Otrajā situācijā maksājumu pakalpojumu lietotājam būtu jāizrāda aktīva ieinteresētība saņemt

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2005/29/EK (2005. gada 11. maijs), kas attiecas uz uzņēmēju negodīgu komercpraksi iekšējā tirgū attiecībā pret patērētājiem un ar ko groza Padomes Direktīvu 84/450/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 97/7/EK, 98/27/EK un 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 2006/2004 (OV L 149, 11.6.2005., 22. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2000/31/EK (2000. gada 8. jūnijs) par dažiem informācijas sabiedrības pakalpojumu tiesiskiem aspektiem, jo īpaši elektronisko tirdzniecību iekšējā tirgū (OV L 178, 17.7.2000., 1. lpp.).

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/65/EK (2002. gada 23. septembris) par patēriņa finanšu pakalpojumu tālpārdošanu un grozījumiem Padomes Direktīvā 90/619/EEK un Direktīvās 97/7/EK un 98/27/EK (OV L 271, 9.10.2002., 16. lpp.).

⁽⁴⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2011/83/ES (2011. gada 25. oktobris) par patērētāju tiesībām un ar ko groza Padomes Direktīvu 93/13/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 1999/44/EK un atceļ Padomes Direktīvu 85/577/EEK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 97/7/EK (OV L 304, 22.11.2011., 64. lpp.).

⁽⁵⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/92/ES (2014. gada 23. jūlijs) par maksājumu kontu tarifu salīdzināmību, maksājumu kontu maiņu un piekļuvi maksājumu kontiem ar pamatfunkcijām (OV L 257, 28.8.2014., 214. lpp.).

informāciju, piemēram, tā skaidri jāprasa maksājumu pakalpojumu sniedzējam, jāiereģistrējas bankas konta pastkastē vai jāieliek bankas karte kontu pārskatu printerī. Šādiem nolūkiem maksājumu pakalpojumu sniedzējam būtu jānodrošina, lai piekļuve informācijai būtu iespējama un lai informācija maksājumu pakalpojumu lietotājam būtu pieejama.

- (61) Galvenā informācija par veiktajiem maksājumu darījumiem patērētājam būtu jāsaņem bez papildu maksas. Veicot vienreizēju maksājumu darījumu, maksājumu pakalpojumu sniedzējam nebūtu jāpieprasa atsevišķa maksa par minēto informāciju. Tāpat arī turpmāka ik mēnesi sniegta informācija par maksājumu darījumiem saskaņā ar pamatlīgumu būtu jāsniedz bez maksas. Tomēr, ņemot vērā pārredzamības nozīmi cenu noteikšanā un atšķirīgās klientu vajadzības, pusēm būtu jānodrošina vienoties attiecībā uz maksu par biežāku informāciju vai papildinformāciju. Lai ņemtu vērā atšķirīgu praksi valstīs, dalībvalstīm būtu jābūt iespējai pieprasīt, ka maksājumu konta ikmēneša izrakstu uz papīra vai citā paliekošā veidā vienmēr sniedz bez maksas.
- (62) Lai atvieglotu patērētāju mobilitāti, patērētājiem vajadzētu būt iespējai bez maksas izbeigt pamatlīgumu. Tomēr attiecībā uz līgumiem, ko patērētāji izbeidz agrāk nekā sešu mēnešu laikā pēc stāšanās spēkā, maksājumu pakalpojumu sniedzējiem būtu jāatļauj piemērot maksas atbilstīgi izmaksām, kuras radušās tādēļ, ka patērētājs ir izbeidzis pamatlīgumu. Iepriekšējās paziņošanas termiņam, par kuru vienojas, attiecībā uz patērētājiem nevajadzētu būt garākam par vienu mēnesi, bet attiecībā uz maksājumu pakalpojumu sniedzējiem – ne īsākam par diviem mēnešiem. Šai direktīvai nebūtu jāskar maksājumu pakalpojumu sniedzēja pienākums ārkārtas apstākļos izbeigt maksājumu pakalpojumu līgumu saskaņā ar citiem attiecīgiem Savienības vai valsts tiesību aktiem, piemēram, par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu vai terorisma finansēšanu, saskaņā ar jebkādam darbībām, kas vērstas uz naudas līdzekļu iesaldēšanu, vai jebkādiem īpašiem pasākumiem, kas saistīti ar noziedzumu novēršanu un izmeklēšanu.
- (63) Lai nodrošinātu augsta līmeņa patērētāju aizsardzību, dalībvalstīm patērētāju interesēs būtu jāspēj paturēt spēkā vai ieviest ierobežojumus vai aizliegumus attiecībā uz vienpusējām izmaiņām pamatlīguma nosacījumos, piemēram, ja nav pamatota iemesla šādām izmaiņām.
- (64) Līguma noteikumu mērķim vai sekām nevajadzētu būt tādu patērētāju diskriminācijai viņu valstspiederības vai dzīvesvietas dēļ, kas ir likumīgi Savienības rezidenti. Piemēram, ja pamatlīgumā ir paredzētas tiesības bloķēt maksājumu instrumenta izmantošanu objektīvi pamatotu iemeslu dēļ, maksājumu pakalpojumu sniedzējam nebūtu jāvar izmantot minētās tiesības tikai tādēļ, ka maksājumu pakalpojumu lietotājs Savienībā ir mainījis dzīvesvietu.
- (65) Attiecībā uz pakalpojumu maksu pieredze liecina, ka maksas dalīšana starp maksātāju un maksājuma saņēmēju ir visefektīvākā sistēma, jo tā atvieglo maksājumu tūlītēju apstrādi. Tādēļ būtu jāparedz noteikums, lai attiecīgie maksājumu pakalpojumu sniedzēji parastos apstākļos pakalpojumu maksu no maksātāja un maksājuma saņēmēja iekasētu tiešā veidā. Uzliktās maksas summa var arī būt nulles vērtībā, jo šīs direktīvas noteikumiem nebūtu jāietekmē prakse, kad maksājumu pakalpojumu sniedzējs neiekasē maksu no patērētājiem par naudas ieskaitīšanu viņu kontos. Līdzīgā veidā atkarībā no līguma noteikumiem maksājumu pakalpojumu sniedzējs par maksājuma pakalpojuma lietošanu var iekasēt maksu tikai no maksājuma saņēmēja (tirgotāja), tādā gadījumā neuzliekot maksu maksātājam. Ir iespējams, ka maksājumu sistēmas uzliek maksu abonēšanas maksas veidā. Noteikumiem par pārskaitīto summu vai iekasēto maksu nav tiešas ietekmes, nosakot cenas starp maksājumu pakalpojumu sniedzējiem vai starpniekiem.
- (66) Dažādas valstu prakses saistībā ar maksas noteikšanu par konkrēta maksājumu instrumenta izmantošanu ("papildmaksas") ir radījušas ārkārtīgu neviendabīgumu Savienības maksājumu tirgū un neskaidrību patērētājiem, sevišķi e-komercijas un pārrobežu apstākļos. Tirgotāji tajās dalībvalstīs, kur papildmaksas ir atļautas, piedāvā produktus un pakalpojumus dalībvalstīs, kur tā ir aizliegta, un pieprasa no patērētāja papildmaksu. Ir zināmi arī daudzi piemēri tam, kā tirgotāji no patērētājiem pieprasa papildmaksas, kas ir daudz lielākas par izmaksām, kuras tirgotājam radušās saistībā ar konkrēta maksājumu instrumenta izmantošanu. Tomēr pārliecinošs pamatojums papildmaksas noteikšanas prakses pārskatīšanai ir tāds, ka ar Regulu (ES) 2015/751 tiek paredzēti noteikumi par starpbanku komisijas maksām, ko piemēro kartēm piesaistītiem maksājumiem. Starpbanku komisijas maksas ir galvenais elements, kas veido tirgotāju maksas attiecībā uz kartēm un kartēm piesaistītiem maksājumiem. Papildmaksas noteikšana ir novirzīšanas prakse, ko tirgotāji dažkārt izmanto, lai kompensētu kartēm piesaistītu maksājumu papildu izmaksas. Regula (ES) 2015/751 uzliek ierobežojumu starpbanku komisijas maksām. Minētais ierobežojums tiks piemērots pirms aizlieguma, kas noteikts ar šo direktīvu. Tādēļ dalībvalstīm būtu jāapsver iespēja maksājumu saņēmējiem aizliegt pieprasīt maksas par maksājumu instrumentu lietošanu, attiecībā uz ko starpbanku komisijas maksas ir reglamentētas saskaņā ar Regulas (ES) 2015/751 II nodaļu.

- (67) Kaut arī šajā direktīvā tiek atzīta maksājumu iestāžu nozīme, patērētāji maksājumu instrumentus tomēr galvenokārt iegūst ar kredītiestāžu starpniecību. Maksājumu pakalpojumu sniedzējam – kredītiestādei vai maksājumu iestādei –, kas neapkalpo patērētāja kontu, izdodot kartei piesaistītu maksājumu instrumentu, palielinātu konkurenci tirgū un tādējādi sniegtu lielākas izvēles iespējas un labāku piedāvājumu patērētājiem. Lai gan mūsdienās lielākā daļa maksājumu tirdzniecības vietā ir kartei piesaistīti maksājumi, pašreiz vērojamā novatorisma pakāpe maksājumu jomā tuvāko gadu laikā varētu strauji radīt jaunus maksājumu kanālus. Tādēļ ir lietderīgi, ka pārskatā par šo direktīvu Komisija pievērš īpašu uzmanību minētajai attīstībai un tam, vai būtu nepieciešams pārskatīt noteikuma par naudas līdzekļu pieejamības apstiprinājumu darbības jomu. Attiecībā uz maksājumu pakalpojumu sniedzēju, kas izdod kartei piesaistītus maksājumu instrumentus, jo īpaši debetkartes, saņemot kontu apkalpojošā maksājumu pakalpojumu sniedzēja apstiprinājumu par naudas līdzekļu pieejamību patērētāja kontā, izdevējam tiktu dota iespēja labāk pārvaldīt un samazināt savu kredītrisku. Vienlaikus minētajam apstiprinājumam kontu apkalpojošam maksājumu pakalpojumu sniedzējam nebūtu jāļauj bloķēt naudas līdzekļus maksātāja maksājumu kontā.
- (68) Izmantojot karti vai kartei piesaistītu maksājumu instrumentu, bieži tiks izraisīta paziņojuma sagatavošana, ar ko apstiprina naudas līdzekļu pieejamību un divus izrietošus maksājumu darījumus. Pirmais darījums notiek starp izdevēju un tirgotāja kontu apkalpojošo maksājumu pakalpojumu sniedzēju, bet otrais – parasti tiešā debeta maksājums – notiek starp maksātāja kontu apkalpojošo maksājumu pakalpojumu sniedzēju un izdevēju. Pret abiem darījumiem būtu jāattiecas tāpat kā pret jebkuru citu līdzvērtīgu darījumu. Maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, kas izdod kartei piesaistītus maksājumu instrumentus, vajadzētu būt tādām pašām tiesībām un tādiem pašiem saskaņā ar šo direktīvu noteiktiem pienākumiem neatkarīgi no tā, vai tie ir maksātāja kontu apkalpojošie maksājumu pakalpojumu sniedzēji vai nav, jo īpaši attiecībā uz atbildību (piemēram, autentificēšanu) un atbildību pret maksājumu ķēdes dažādajiem dalībniekiem. Tā kā maksājumu pakalpojumu sniedzēja pieprasījumu un apstiprinājumu par naudas līdzekļu pieejamību var veikt, izmantojot esošus drošus saziņas kanālus, tehniskas procedūras un infrastruktūru attiecībā uz saziņu starp maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējiem vai starp konta informācijas pakalpojumu sniedzējiem un kontu apkalpojošajiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, ievērojot nepieciešamos drošības pasākumus, maksājumu pakalpojumu sniedzējiem vai karšu turētājiem nedrīkstētu rasties papildu izmaksas. Turklāt – neatkarīgi no tā, vai maksājumu darījums notiek interneta vidē (tirgotāja tīmekļa vietnē) vai mazumtirdzniecības telpās, – kontu apkalpojošajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam būtu jāparedz pienākums sniegt izdevēja pieprasītu apstiprinājumu vienīgi tad, ja kontu apkalpojošo maksājumu pakalpojumu sniedzēju turēti konti minētajam apstiprinājumam ir elektroniski pieejami, vismaz tiešsaistē. Ņemot vērā elektroniskās naudas specifiskumu, minēto mehānismu nebūtu jāvar piemērot maksājumu darījumiem ar kartēm, kurās tiek glabāta elektroniskā nauda, kā definēts Direktīvā 2009/110/EK.
- (69) Pienākumam personalizētos drošības datus glabāt drošībā ir ļoti liela nozīme, lai aizsargātu maksājumu pakalpojumu lietotāja naudas līdzekļus un ierobežotu riskus, kas saistīti ar krāpšanu un neautorizētu piekļuvi maksājumu kontam. Tomēr noteikumi vai citi pienākumi, ko maksājumu pakalpojumu sniedzēji uzlikuši maksājumu pakalpojumu lietotājiem saistībā ar personalizēto drošības datu glabāšanu drošībā, nebūtu jāizstrādā tā, ka maksājumu pakalpojumu lietotāji nevar izmantot priekšrocības, ko sniedz citu maksājumu pakalpojumu sniedzēju piedāvāti pakalpojumi, tostarp maksājumu iniciēšanas pakalpojumi un konta informācijas pakalpojumi. Turklāt minētajos noteikumos nebūtu jāiekļauj nekādi noteikumi, kas apgrūtinātu jebkādā veidā izmantot tādu citu maksājumu pakalpojumu sniedzēju maksājumu pakalpojumus, kas saņēmuši atļauju vai reģistrēti, ievērojot šo direktīvu.
- (70) Lai samazinātu risku un sekas, ko rada neautorizēti vai nepareizi veikti maksājumu darījumi, maksājumu pakalpojumu lietotājam pēc iespējas drīz būtu jāinformē maksājumu pakalpojumu sniedzējs par jebkādu apstrīdējumu attiecībā uz iespējami neautorizētiem vai nepareizi veiktiem maksājumu darījumiem ar noteikumu, ka maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir izpildījis šajā direktīvā noteiktos informēšanas pienākumus. Ja maksājumu pakalpojumu lietotājs ievēro šo paziņošanas termiņu, maksājumu pakalpojumu lietotājam vajadzētu būt iespējai uzturēt savus prasījumus, uz kurām attiecas valsts noilguma termiņi. Šai direktīvai nebūtu jāietekmē citas savstarpējas prasības starp maksājumu pakalpojumu lietotājiem un maksājumu pakalpojumu sniedzējiem.
- (71) Neautorizēta maksājumu darījuma gadījumā maksājumu pakalpojumu sniedzējam nekavējoties maksātājam būtu jāatmaksā minētā darījuma summa. Tomēr, ja pastāv lielas aizdomas par neautorizētu darījumu, kas izriet no maksājumu pakalpojumu lietotāja krāpnieciskas darbības, un ja aizdomas balstās uz objektīviem iemesliem, kuri ir paziņoti attiecīgajai valsts iestādei, maksājumu pakalpojumu sniedzējam būtu jāvar saprātīgā laikposmā veikt izmeklēšanu, pirms maksātājam tiek veikts atmaksājums. Lai maksātāju aizsargātu no nonākšanas nelabvēlīgā stāvoklī, atmaksājuma kredītešanas valūtēšanas dienai nevajadzētu būt pēc tās dienas, kad summa tikusi debetēta. Lai maksājumu pakalpojumu lietotāju mudinātu bez liekas kavēšanās ziņot maksājumu pakalpojumu sniedzējam par maksājumu instrumenta zādzību vai nozaudēšanu un tādējādi samazināt neautorizētu maksājumu darījumu risku, lietotāja atbildībai vajadzētu būt ļoti ierobežotas summas apjomā, ja vien maksājumu pakalpojumu lietotājs

nav rīkojies krāpnieciski vai pieļāvis rupju neuzmanību. Tādējādi EUR 50 šķiet piemērota summa, lai lietotājiem nodrošinātu saskaņotu augsta līmeņa aizsardzību Savienībā. Ja maksātājam nav iespējas uzzināt par maksājumu instrumenta nozaudēšanu, zādzību vai piesavināšanos, atbildībai nebūtu jāpastāv. Turklāt, tiklīdz lietotāji ir informējuši maksājumu pakalpojumu sniedzēju, ka viņu maksājumu instrumenta drošība, iespējams, ir apdraudēta, no maksājumu pakalpojuma lietotājiem nebūtu jāprasa segt jebkādus turpmākus zaudējumus, kas izriet no minētā instrumenta neatļautas lietošanas. Šai direktīvai nebūtu jāskar maksājumu pakalpojumu sniedzēju atbildību par savu produktu tehnisko drošību.

- (72) Lai izvērtētu maksājumu pakalpojumu lietotāja iespējami pieļautu neuzmanību vai rupju neuzmanību, būtu jāņem vērā visi apstākļi. Pierādījumi par iespējamu rupju neuzmanību un tās apjomu parasti būtu jāvērtē saskaņā ar valsts tiesību aktiem. Tomēr, lai arī neuzmanības jēdziens ietver rūpības pienākuma pārkāpumu, ar rupju neuzmanību būtu jāsaprot vairāk nekā tikai neuzmanība, proti, uzvedība, kas norāda uz ievērojamu nevērību, piemēram, turēt tuvu maksājumu instrumentam atklātā un trešām personām viegli atrodamā formā datus, kas izmantojami, lai atļautu maksājumu darījumu. Tādi līguma noteikumi par maksājumu instrumenta nodrošināšanu un izmantošanu, kuru mērķis būtu palielināt patērētāja pierādīšanas pienākumu vai samazināt izdevēja pierādīšanas pienākumu, būtu uzskatāmi par spēkā neesošiem. Turklāt konkrētās situācijās un jo īpaši, ja maksājumu instrumenta pārdošanas vietā nav klāt, piemēram, tiešsaistes maksājumos, ir lietderīgi pieprasīt maksājumu pakalpojumu sniedzējam sniegt pierādījumus par iespējamu neuzmanību, jo maksātāja iespējas to izdarīt šādos gadījumos ir ļoti ierobežotas.
- (73) Būtu jāparedz noteikumi, kas reglamentē zaudējumu sadalījumu, ja notikuši neautorizēti maksājumu darījumi. Maksājumu pakalpojumu lietotājiem, kas nav patērētāji, var piemērot citus noteikumus, jo šādi lietotāji parasti var labāk izvērtēt krāpšanas risku un veikt pretpasākumus. Lai nodrošinātu augsta līmeņa patērētāju aizsardzību, maksātājam vienmēr vajadzētu būt tiesīgam pieprasīt savam kontu apkalpojošajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam veikt atmaksājumu, pat ja maksājumu darījumā ir iesaistīts maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējs. Tas neskar atbildības sadalījumu starp maksājumu pakalpojumu sniedzējiem.
- (74) Maksājumu iniciēšanas pakalpojumu gadījumā maksājumu pakalpojumu lietotāju un iesaistīto maksājumu pakalpojumu sniedzēju tiesībām un pienākumiem vajadzētu būt atbilstīgiem sniegtajam pakalpojumam. Konkrētāk, ar atbildības sadali starp maksājumu pakalpojumu sniedzēju, kas apkalpo kontu, un darījumā iesaistīto maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēju būtu jāliek tiem uzņemt atbildību katram par savu attiecīgo darījuma daļu, kuru tie kontrolē.
- (75) Šīs direktīvas mērķis ir palielināt patērētāju aizsardzību kartēm piesaistītu maksājumu darījumu gadījumos, kad darījumu precīza summa nav zināma, kad maksātājs dod piekrišanu maksājumu darījuma izpildei, piemēram, automātiskajās degvielas uzpildes stacijās, automašīnu nomas līgumos vai viesnīcu rezervācijās. Maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējam būtu jāvar bloķēt naudas līdzekļus maksātāja maksājumu kontā vienīgi tad, ja maksātājs ir devis piekrišanu attiecībā uz bloķējamo naudas līdzekļu precīzu summu, un šie naudas līdzekļi būtu jāatbloķē bez liekas kavēšanās pēc tam, kad ir saņemta informācija par maksājumu darījuma precīzu summu, un vēlākais uzreiz pēc maksājuma uzdevuma saņemšanas.
- (76) SEPA projekta mērķis ir turpināt izstrādāt kopīgus Savienības mēroga maksājumu pakalpojumus, kas aizstātu pašreizējos iekšzemes maksājumu pakalpojumus attiecībā uz maksājumiem, kuri denominēti euro. Lai nodrošinātu pilnīgu pāreju uz Savienības mēroga kredīta pārvedumiem un tiešā debeta maksājumiem, ar Regulu (ES) Nr. 260/2012 nosaka tehniskās un darbības prasības kredīta pārvedumiem un tiešā debeta maksājumiem euro. Saistībā ar tiešā debeta maksājumiem minētā regula paredz, ka maksātājs sniedz piekrišanu gan maksājuma saņēmējam, gan maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējam (tieši vai netieši – ar maksājuma saņēmēja starpniecību) un ka mandātu kopā ar vēlāk izdarītajiem labojumiem vai atsaukumu glabā maksājuma saņēmējs vai maksājuma saņēmēja vārdā – trešā persona. Pašreizējā un līdz šim vienīgā Eiropas mēroga tiešā debeta maksājumu shēma patērētāju maksājumiem euro, ko izstrādājusi Eiropas Maksājumu padome, balstās uz principu, ka mandātu izpildīt tiešā debeta maksājumu maksātājs sniedz maksājuma saņēmējam un to glabā maksājuma saņēmējs. Mandātu var arī glabāt trešā persona maksājuma saņēmēja vārdā. Lai nodrošinātu plašu sabiedrības atbalstu SEPA un augstu patērētāju aizsardzības līmeni vienotajā euro maksājumu telpā, spēkā esošā Eiropas mēroga tiešā debeta sistēma nodrošina beznosacījumu tiesības uz atmaksājumu par autorizētiem maksājumiem. Ņemot to vērā, šīs direktīvas mērķis ir noteikt beznosacījumu tiesības uz atmaksājumu kā vispārēju prasību visiem euro denominētiem tiešā debeta darījumiem Savienībā.

Tomēr dalībvalstīs, kuru valūta nav euro, paralēli SEPA turpina pastāvēt līdzšinējās tādu tiešā debeta maksājumu shēmas, kas nav euro. Minētās shēmas ir efektīvas un nodrošina maksātājam tādu pašu augstu aizsardzības līmeni ar citiem drošības līdzekļiem, kas ne vienmēr balstās uz beznosacījuma tiesībām uz atmaksājumu. Šādā gadījumā maksātājam vajadzētu būt aizsargātam ar vispārīgu noteikumu par atmaksājumu, ja izpildītā maksājumu darījuma summa pārsniedz paredzamo summu. Turklāt dalībvalstīm būtu jāvar paredzēt noteikumus attiecībā uz atmaksājuma tiesībām, kas ir labvēlīgākas maksātājam. Pastāv reāls pieprasījums pēc konkrētiem euro denominētiem tiešā debeta maksājumu produktiem vienotajā euro maksājumu telpā, ko apliecina tas, ka dažās dalībvalstīs joprojām pastāv konkrēti līdzšinēji maksājumu pakalpojumi euro. Būtu samērīgi atļaut, lai maksātājs un maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs pamatlīgumā vienotos, ka maksātājam nav tiesību uz atmaksājumu situācijās, kad maksātājs ir aizsargāts vai nu tādēļ, ka maksātājs dod savu piekrišanu maksājumu darījuma izpildei tieši savam maksājumu pakalpojumu sniedzējam, tostarp, ja maksājumu pakalpojumu sniedzējs darbojas maksājuma saņēmēja vārdā, vai tādēļ, ka attiecīgā gadījumā maksājumu pakalpojumu sniedzējs vai maksājuma saņēmējs vismaz četras nedēļas pirms attiecīgās dienas maksātājam veidā, par kādu ir panākta vienošanās, ir sniedzis vai darījis pieejamu informāciju par maksājumu darījumu nākotnē. Katrā ziņā maksātājam vienmēr vajadzētu būt aizsargātam ar vispārīgu atmaksājuma noteikumu neautorizēta vai nepareizi izpildīta maksājumu darījuma gadījumā.

- (77) Lai laikus varētu veikt finanšu plānošanu un maksājumu saistību izpildi, patērētājiem un uzņēmumiem ir jābūt skaidrībai par laikposmu, kas vajadzīgs maksājuma uzdevuma izpildei. Tādēļ šajā direktīvā būtu jānosaka, kad tiesības un pienākumi stājas spēkā, proti, kad maksājumu pakalpojumu sniedzējs saņem maksājuma uzdevumu, ieskaitot arī brīdi, kad maksājumu pakalpojumu sniedzējam ir bijusi iespēja to saņemt ar maksājumu pakalpojumu līgumā noteiktā saziņas līdzekļa palīdzību, neraugoties uz jebkādu agrāku iesaisti procesā līdz maksājuma uzdevuma izveidei un nosūtīšanai, piemēram, drošības un naudas līdzekļu pieejamības pārbaudēs, informācijā par personas identitātes numura lietošanu vai maksājuma vekseļa izdošanu. Turklāt maksājuma uzdevums būtu jāsaņem, kad maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir saņēmis maksājuma uzdevumu, ar ko konkrētā summa jādebitē no maksātāja konta. Šajā ziņā nebūtu svarīgi, kurā dienā vai brīdī maksājuma saņēmējs dod maksājumu pakalpojumu sniedzējam maksājuma uzdevumu, piemēram, kartes maksājumu vai tiešā debeta maksājuma iekasēšanai, vai kad maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina maksājuma saņēmējam attiecīgo summu priekšfinansējumu kā iespējamu kredītmaksājumu tā kontā. Lietotājiem būtu jāvar paļauties uz pilnīgi sagatavotu un derīgu maksājuma uzdevuma pienācīgu izpildi, ja maksājumu pakalpojumu sniedzējam līgumā vai noteikumos nav paredzēts iemesls izpildes atteikumam. Ja maksājumu pakalpojumu sniedzējs atsakās izpildīt maksājuma uzdevumu, atteikums un atteikuma iemesls būtu jādara zināms maksājumu pakalpojuma lietotājam, tiklīdz tas iespējams, ievērojot Savienības un valsts tiesību aktu prasības. Ja pamatlīgumā ir paredzēts, ka maksājumu pakalpojumu sniedzējs var iekasēt maksu par atteikumu, šādi maksai vajadzētu būt objektīvi pamatotai un pēc iespējas zemākai.
- (78) Ņemot vērā to, cik ātri modernās un pilnībā automatizētās maksājumu sistēmas apstrādā maksājumu darījumus, kas nozīmē to, ka pēc noteikta brīža maksājuma uzdevumus vairs nevar atsaukt bez lielām izmaksām par manuālu operāciju, ir skaidri jānosaka termiņš, līdz kuram iespējams atsaukt maksājumu. Tomēr atkarībā no maksājumu pakalpojuma un maksājuma uzdevuma veida pusēm būtu jāvar mainīt maksājuma atsaukuma termiņu. Šajā ziņā atsaukumam vajadzētu būt piemērojamam vienīgi maksājumu pakalpojumu lietotāja un maksājumu pakalpojumu sniedzēja starpā, tādējādi neskarot maksājumu darījumu neatsaucamību un galīgumu maksājumu sistēmās.
- (79) Šādi neatsaucamībai nebūtu jāietekmē maksājumu pakalpojumu sniedzēja tiesības vai pienākumi, kas paredzēti saskaņā ar dažu dalībvalstu tiesību aktiem, pamatojoties uz maksātāja pamatlīgumu vai attiecīgās valsts tiesību aktiem, normatīvajiem vai administratīvajiem aktiem vai pamatnostādņēm, – atmaksāt maksātājam izpildītā maksājumu darījuma summu, ja maksātājam ir strīds ar maksājuma saņēmēju. Šāds atmaksājums būtu jāuzskata par jaunu maksājuma uzdevumu. Izņemot šos gadījumus, juridiski strīdi, kas rodas attiecībās, kuras ir maksājuma uzdevuma pamatā, būtu jārisina tikai starp maksātāju un maksājuma saņēmēju.
- (80) Attiecībā uz pilnībā integrētu tūlītēju maksājumu apstrādi un juridisko noteiktību par jebkādu pakārtotu saistību izpildi maksājumu pakalpojumu lietotāju starpā ir būtiski, lai visa summa, ko pārskaita maksātājs, tiktu kredīta maksājuma saņēmēja kontā. Attiecīgi nevienam no starpniekiem, kas iesaistīti maksājumu darījumu izpildē, nebūtu jādod iespēja veikt atskaitījumus no pārskaitītās summas. Tomēr būtu jāparedz iespēja maksājuma saņēmējiem ar viņu maksājumu pakalpojumu sniedzēju noslēgt vienošanos, kas ļauj pakalpojumu sniedzējam atskaitīt sevis noteiktās maksas. Tomēr, lai maksājuma saņēmējs varētu pārliecināties, ka atbilstīgā summa ir pareizi samaksāta, pēc tam sniegtajā informācijā par maksājumu darījumu būtu jāiekļauj ne tikai pārskaitīto naudas līdzekļu pilna summa, bet arī jebkādu atskaitīto maksu apjoms.

- (81) Nelielas vērtības maksājumu instrumentiem vajadzētu būt lētai un viegli lietojamai alternatīvai lētu preču un pakalpojumu gadījumā, un tie nebūtu jāpārslogo ar pārmērīgām prasībām. Tādēļ attiecīgas informēšanas prasības un noteikumi par to izpildi būtu jāattiecinā tikai uz būtisku informāciju, ņemot vērā arī tehniskās iespējas, ko var pamatot gaidīt no instrumentiem, kuri attiecas tikai uz nelielas vērtības maksājumiem. Neraugoties uz atvieglināto režīmu, maksājumu pakalpojumu lietotāji būtu pienācīgi jāaizsargā, ņemot vērā šo maksājumu instrumentu radīto ierobežoto risku, īpaši attiecībā uz priekšapmaksas maksājumu instrumentiem.
- (82) Lai uzlabotu maksājumu efektivitāti visā Savienībā, būtu jāparedz maksimālais izpildes laiks – viena diena visiem maksātāja iniciētiem maksājuma uzdevumiem euro vai tādas dalībvalsts valūtā, kuras naudas vienība nav euro, tostarp kredīta pārvedumiem un bezkonta naudas pārvedumiem. Visiem pārējiem maksājumiem, piemēram, maksājumiem, ko iniciē maksājuma saņēmējs vai ar tā starpniecību, tostarp tiešā debeta un karšu maksājumiem, ja nav skaidras vienošanās starp maksājumu pakalpojumu sniedzēju un maksātāju par ilgāku izpildes laiku, būtu jāpiemēro tas pats vienas dienas izpildes laiks. Vajadzētu būt iespējai minētos laikposmus pagarināt par vienu darbdienu, ja maksājuma uzdevums ir iesniegts papīra formā, lai ļautu saņemt maksājumu pakalpojumus patērētājiem, kuri ir pieraduši lietot dokumentus vienīgi papīra formā. Ja tiek izmantota tiešā debeta maksājumu sistēma, maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējam būtu jāiesniedz iekasēšanas rikožums termiņā, par kuru ir vienojušies maksājuma saņēmējs un maksājumu pakalpojumu sniedzējs, tādējādi ļaujot nokārtot maksājumu dienā, par ko panākta vienošanās. Tā kā maksājumu infrastruktūras bieži ir ļoti efektīvas un lai novērstu esošās pakalpojumu kvalitātes pazemināšanos, dalībvalstīm būtu jāļauj saglabāt vai izstrādāt noteikumus, vajadzības gadījumā nosakot izpildes laiku, kas ir īsāks par vienu darbdienu.
- (83) Noteikumi par izpildi pilnā apmērā un par izpildes laiku būtu jāuzskata par labu praksi, ja viens no maksājumu pakalpojumu sniedzējiem atrodas ārpus Savienības.
- (84) Lai stiprinātu patērētāju uzticēšanos saskaņotam maksājumu tirgum, maksājumu pakalpojumu lietotājiem ir svarīgi zināt maksājumu pakalpojumu faktiskās izmaksas un piemērojamās maksas, lai viņi varētu izdarīt savu izvēli. Tādējādi būtu jāizslēdz izmantot nepārrēdzamas cenu noteikšanas metodes, jo pastāv vispārējs uzskats, ka šo metožu rezultātā lietotājiem ir ārkārtīgi sarežģīti noteikt maksājumu pakalpojuma faktisko cenu. Jo īpaši nedrīkstētu atļaut izmantot lietotājam neizdevīgu valutēšanas dienu.
- (85) Lai nodrošinātu maksājumu sistēmas raitu un efektīvu darbību, lietotājam jāspēj palūties uz to, ka maksājumu pakalpojumu sniedzējs izpildīs maksājumu darījumu pareizi un noteiktajā laikā. Parasti maksājumu pakalpojumu sniedzējs spēj izvērtēt riskus, kas saistīti ar maksājumu darījumu. Tieši maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kas nodrošina maksājumu sistēmu, veic pasākumus, lai atsauktu nepareizi vai kļūdaini piešķirtus naudas līdzekļus, un vairumā gadījumu lemj par maksājumu darījuma izpildē iesaistītajiem starpniekiem. Ņemot vērā visus šos apsvērumus, ir piemēroti noteikt maksājumu pakalpojumu sniedzēja atbildību, izņemot ārkārtas un neparedzamus apstākļos, par tāda maksājumu darījuma izpildi, kam piekritis lietotājs, izņemot darbības un bezdarbības gadījumus, ko pieļāvis maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kuru izvēlēties vienīgi maksājuma saņēmējs. Tomēr, lai maksātājs nepaliktu neaizsargāts mazticamos apstākļos, kad nav skaidrs, vai maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir pienācīgi saņēmis maksājuma summu, attiecīgais pierādīšanas pienākums būtu jāuzņemas maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējam. Parasti var sagaidīt, ka starpniekiestāde, parasti "neitrāla" struktūra, piemēram, centrālā banka vai tūrvērtes iestāde, kas nosūta maksājuma summu no maksājumu pakalpojuma sniedzēja, kas atbild par nosūtīšanu, tam, kurš atbild par maksājuma saņemšanu, saglabā konta datus un vajadzības gadījumā tos varēs darīt zināmus. Ja maksājuma summa ir kreditēta saņemšanā maksājumu pakalpojumu sniedzēja kontā, maksājuma saņēmējam nekavējoties būtu jāiesniedz prasījums savam maksājumu pakalpojumu sniedzējam par summas ieskaitīšanu kontā.
- (86) Maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējam, proti, konta apkalpošanas maksājumu pakalpojumu sniedzējam vai – attiecīgajā gadījumā – maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējam, būtu jāuzņemas atbildība par maksājuma pareizu izpildi, tostarp jo īpaši par maksājumu darījuma pilnu summu un izpildes laiku, kā arī pilna atbildība par jebkādam kļūmēm, ko izraisījušas citas personas maksājumu sistēmas ķēdē līdz pat maksājuma saņēmēja kontam. No šīs atbildības izriet, ka maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējam vajadzētu labot maksājumu darījuma izpildi vai nekavējoties atmaksāt attiecīgā darījuma summu maksātājam, ja maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējam nav kreditēta vai tikai ar kavēšanos ir kreditēta pilna summa, neskarot citus iespējamus prasījumus, kas iespējami saskaņā ar valsts tiesību aktiem. Tā kā atbildību uzņemas maksājumu pakalpojumu sniedzējs, maksātājam vai maksājuma saņēmējam nebūtu jāuzņemas nekādas izmaksas saistībā ar nepareizo maksājumu. Ja maksājumu darījumi netiek izpildīti, tiek izpildīti kļūdaini vai ar kavēšanos, dalībvalstīm būtu jānodrošina, lai maksājumu pakalpojumu sniedzēju veikto laboto maksājumu valutēšanas datums vienmēr atbilstu pareizas izpildes valutēšanas datumam.

- (87) Šai direktīvai būtu jāattiecas tikai uz maksājumu pakalpojumu lietotāja un maksājumu pakalpojumu sniedzēja savstarpējām līgumsaistībām un pienākumiem. Tomēr, lai kredītu pārvedumi un citi maksājumu pakalpojumi darbotos pareizi, ir vajadzīgs, lai maksājumu pakalpojumu sniedzējiem un to starpniekiem, piemēram, apstrādātājiem, būtu līgumi, kuros noteiktas to savstarpējās tiesības un pienākumi. Šo vienveidīgo līgumu būtiska daļa ir jautājumi par saistībām. Lai nodrošinātu maksājumu pakalpojumu sniedzēju un starpnieku, kuri piedalās maksājumu darījumā, uzticamību, ir jābūt juridiskai noteiktībai, ka maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kas nav atbildīgs, saņem kompensāciju par tam radītajiem zaudējumiem vai samaksātajām summām, ievērojot šīs direktīvas noteikumus par atbildību. Turpmākas tiesības un sīkāka informācija par regresa prasījumu saturu, kā arī tas, kā apstrādāt prasības pret maksājumu pakalpojumu sniedzēju vai starpnieku saistībā ar kļūdaini veiktu maksājumu darījumu, būtu jānosaka līgumā.
- (88) Maksājumu pakalpojumu sniedzējam vajadzētu varēt nepārprotami norādīt vajadzīgo informāciju, lai pareizi izpildītu maksājuma uzdevumu. Tomēr, no otras puses, lai izvairītos no sadrumstalotības un neapdraudētu integrētas maksājumu sistēmas izveidi Savienībā, dalībvalstīm nedrīkstētu ļaut noteikt prasību attiecībā uz maksājumu darījumiem lietot konkrētu identifikatoru. Tomēr tam nebūtu jāliedz dalībvalstīm prasīt maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējam pienācīgu rūpību un to, ka tas pārbauda, ja vien tas ir tehniski iespējams un ja nav vajadzīga manuāla iejaukšanās, unikālā identifikatora atbilstību un, ja konstatē, ka unikālais identifikators nesaskan, atteikt maksājuma uzdevumu un par to informēt maksātāju. Maksājumu pakalpojumu sniedzēja atbildībai būtu jāattiecas tikai uz pareizu maksājumu darījuma izpildi saskaņā ar maksājumu pakalpojumu lietotāja doto maksājuma uzdevumu. Ja maksājumu darījumā iesaistītie naudas līdzekļi nonāk pie nepareizā saņēmēja tādēļ, ka maksātājs ir norādījis nepareizu unikālo identifikatoru, maksātāja un maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējiem nebūtu jābūt atbildīgiem, taču tiem būtu jābūt pienākumam sadarboties, darot visu iespējamo, lai atgūtu naudas līdzekļus, tostarp sniegt attiecīgu informāciju.
- (89) No tā, ka maksājumu pakalpojumu sniedzēji sniedz maksājumu pakalpojumus, var izrietēt personas datu apstrāde. Personas datu apstrādei šīs direktīvas nolūkos piemēro Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 95/46/EK⁽¹⁾, valstu noteikumus, ar kuriem transponē Direktīvu 95/46/EK, un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 45/2001⁽²⁾. Jo īpaši, ja personas dati tiek apstrādāti šīs direktīvas nolūkos, būtu jāprecizē konkrēts mērķis, jāmin juridiskais pamats un jāievēro attiecīgās drošības prasības, kas minētas Direktīvā 95/46/EK, un jāievēro tādi principi kā nepieciešamība, samērīgums, mērķa ierobežojums un samērīgs datu glabāšanas termiņš. Turklāt visās datu apstrādes sistēmās, kas tiek izstrādātas un izmantotas šīs direktīvas ietvaros, būtu jāiekļauj integrēta datu aizsardzība un datu aizsardzība pēc noklusējuma.
- (90) Šajā direktīvā tiek ievērotas pamattiesības un principi, kas atzīti Eiropas Savienības Pamattiesību hartā, tostarp tiesības uz privātās un ģimenes dzīves neaizskaramību, tiesības uz personas datu aizsardzību, darījumdarbības brīvību, tiesības uz efektīvu tiesību aizsardzību un tiesības netikt divreiz tiesātam vai sodītam krimināllietā par to pašu noziedzīgo nodarījumu. Šī direktīva jāīsteno saskaņā ar minētajām tiesībām un principiem.
- (91) Maksājumu pakalpojumu sniedzēji ir atbildīgi par drošības pasākumiem. Minētajiem pasākumiem ir jābūt samērīgiem ar attiecīgajiem drošības riskiem. Maksājumu pakalpojumu sniedzējiem būtu jāizveido sistēma risku mazināšanai un jāuztur efektīvas incidentu pārvaldības procedūras. Būtu jāizveido regulārs ziņošanas mehānisms, lai nodrošinātu, ka maksājumu pakalpojumu sniedzēji regulāri kompetentajām iestādēm sniedz atjauninātu novērtējumu par saviem drošības riskiem un pasākumiem, ko tie ir veikuši šo risku novēršanai. Turklāt, lai nodrošinātu, ka tiek līdz minimumam samazināts kaitējums lietotājiem, citiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem vai maksājumu sistēmām (piemēram, būtiski traucējumi kādā maksājumu sistēmā), ir ļoti svarīgi, lai maksājumu pakalpojumu sniedzējiem būtu pienākums par ievērojamiem drošības incidentiem bez liekas kavēšanās ziņot kompetentajām iestādēm. EBI būtu jāparedz koordinators loma.
- (92) Drošības incidentu ziņošanas pienākumiem nebūtu jāskar citi incidentu ziņošanas pienākumi, kas paredzēti citos Savienības tiesību aktos, un jebkuras šajā direktīvā paredzētās prasības būtu jāsaista ar ziņošanas pienākumiem, kuri noteikti ar citiem Savienības tiesību aktiem, un tām vajadzētu būt samērīgām ar minētajiem pienākumiem.

(1) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 95/46/EK (1995. gada 24. oktobris) par personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi un šādu datu brīvu apriti (OV L 281, 23.11.1995., 31. lpp.).

(2) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 45/2001 (2000. gada 18. decembris) par fizisku personu aizsardzību attiecībā uz personas datu apstrādi Kopienas iestādēs un struktūrās un par šādu datu brīvu apriti (OV L 8, 12.1.2001., 1. lpp.).

- (93) Jāizstrādā skaidrs tiesiskais regulējums, ar ko nosaka nosacījumus, saskaņā ar kuriem maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēji un konta informācijas pakalpojumu sniedzēji ar konta turētāja piekrišanu var sniegt savus pakalpojumus, kad kontu apkalpojošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs minēto pakalpojumu veidu sniegšanai neprasa izmantot īpašu, uz tiešu vai netiešu piekļuvi balstītu darījumdarbības modeli. Maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējiem un konta informācijas pakalpojumu sniedzējiem, no vienas puses, un kontu apkalpojošajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam, no otras puses, būtu jāievēro nepieciešamās datu aizsardzības un drošības prasības, kas noteiktas vai minētas šajā direktīvā vai iekļautas regulatīvajos tehniskajos standartos. Minētajiem regulatīvajiem tehniskajiem standartiem vajadzētu būt savietojamam ar dažādajiem pieejamajiem tehnoloģiskiem risinājumiem. Lai nodrošinātu drošu saziņu starp attiecīgajiem dalībniekiem saistībā ar minētajiem pakalpojumiem, EBI būtu arī jāprecizē vienotu un atklātu saziņas standartu prasības, kas jāsteno visiem kontu apkalpojošajiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, kuri ļauj sniegt maksājumu pakalpojumus tiešsaistē. Tas nozīmē, ka ar minētajiem atklātajiem standartiem būtu jānodrošina dažādo tehnoloģisko saziņas risinājumu sadarbība. Ar minētajiem vienotajiem un atklātajiem standartiem būtu jānodrošina arī, lai kontu apkalpojošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs būtu informēts par to, ka pie viņa vēršas maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējs vai konta informācijas pakalpojumu sniedzējs, nevis pats klients. Standartiem būtu jānodrošina arī, lai maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēji un konta informācijas pakalpojumu sniedzēji sazinātos ar kontu apkalpojošo maksājumu pakalpojumu sniedzēju un iesaistītajiem klientiem drošā veidā. Izstrādājot minētās prasības, EBI īpaša uzmanība būtu jāpievērš tam, lai piemērojamie standarti ļauj dažādu maksājumu pakalpojumu veikšanai izmantot jebkura veida izplatītās ierīces (tādas kā dators, planšetdators un mobilais telefons).
- (94) Izstrādājot regulatīvos tehniskos standartus par autentificēšanu un saziņu, EBI sistemātiski būtu jāizvērtē un jāņem vērā privātuma aspekts, lai apzinātu riskus, kas saistīti ar katru no pieejamām tehniskām iespējām, un to, kādus aizsarglīdzekļus varētu ieviest, lai apdraudējumu datu aizsardzībai samazinātu līdz minimālam līmenim.
- (95) Ļoti nozīmīga ir elektronisko maksājumu drošība, lai garantētu lietotāju aizsardzību un stabilas vides attīstību e-komercijai. Visi maksājumu pakalpojumi, kas tiek piedāvāti elektroniski, būtu jāveic drošā veidā, pielietojot tehnoloģijas, ar kurām var garantēt drošu lietotāja autentificēšanu un, cik iespējams, maksimāli samazināt krāpšanas risku. Nešķiet pamatoti garantēt tādu pašu aizsardzības līmeni attiecībā uz to maksājumu darījumu aizsardzību, kurus iniciē un izpilda saskaņā ar citu kārtību, kas nav elektronisko platformu vai ierīču izmantošana, piemēram, uz papīra formātu balstīti maksājumu darījumi, tirdzniecība pa pastu vai pasūtījumi pa telefonu. Stabils interneta un mobilo maksājumu pieaugums būtu jāpavada vispārējai drošības pasākumu pastiprināšanai. Maksājumu pakalpojumus, kurus piedāvā ar interneta starpniecību vai izmantojot citus distances sakaru kanālus un kuru darbība nav atkarīga no tā, kur fiziski atrodas ierīce, kas izmantota maksājumu darījumu iniciēšanai, vai izmantotais maksājumu instruments, tāpēc būtu jāietilpst darījumu autentificēšanai, izmantojot dinamiskos kodus, lai lietotājs jebkurā brīdī būtu informēts par sevis autorizētā darījuma apjomu un maksājuma saņēmēju.
- (96) Drošības pasākumiem būtu jāatbilst ar maksājumu pakalpojumu saistītā riska līmenim. Lai ļautu izstrādāt lietotājdraudzīgus un pieejamus maksāšanas līdzekļus zema riska maksājumiem, piemēram, nelielas vērtības bezkontakta maksājumiem tirdzniecības vietā ar mobilo tālruni vai bez tā, regulatīvajos tehniskajos standartos būtu jāprecizē izņēmumi attiecībā uz drošības prasību piemērošanu. Lai mazinātu riskus, kas saistīti ar personas datu izmānīšanu un citām krāpnieciskām darbībām, ir jānodrošina personalizētu drošības datu droša izmantošana. Šajā ziņā lietotājam būtu jāvar paļauties uz tādu pasākumu pieņemšanu, kas aizsargā personalizētu drošības datu konfidencialitāti un integritāti. Minētie pasākumi parasti ietver šifrēšanas sistēmas, kas balstās uz maksātāja personīgajām ierīcēm – ieskaitot karšu lasītājus vai mobilos tālruņus, vai kuras maksātājam nodrošina kontu apkalpojošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs, izmantojot citus kanālus, piemēram, SMS vai e-pastus. Pasākumi, kas parasti ietver šifrēšanas sistēmas, kuras var dot autentificēšanas kodus, piemēram, vienreizējas paroles, var pastiprināt maksājumu darījumu drošību. Tas, ka maksājumu pakalpojumu lietotāji izmanto šādus autentificēšanas kodus, būtu uzskatāms par saderīgu ar tiem noteiktajiem pienākumiem attiecībā uz maksājumu instrumentiem un personalizētajiem drošības datiem arī tad, ja ir iesaistīti maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēji vai konta informācijas pakalpojumu sniedzēji.
- (97) Dalībvalstīm būtu jānosaka, vai tās kompetentās iestādes, kas ir izraudzītas, lai maksājumu iestādēm izsniegtu atļauju, varētu būt kompetentās iestādes arī attiecībā uz strīdu alternatīvas izšķiršanas (SAI) procedūrām.
- (98) Neskarot klientu tiesības vērsties tiesā, dalībvalstīm būtu jānodrošina viegli pieejama, atbilstīga, neatkarīga, objektīva, pārredzama un efektīva maksājumu pakalpojumu sniedzēju un maksājumu pakalpojumu lietotāju SAI procedūra, kas izriet no šajā direktīvā paredzētajām tiesībām un pienākumiem. Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā

(EK) Nr. 593/2008 ⁽¹⁾ ir noteikts, ka patērētāja aizsardzība, kas noteikta saistošos tās valsts tiesību aktu noteikumos, kurā ir patērētāja parastā dzīvesvieta, netiek mazināta ar līguma noteikumiem par līgumam piemērojamām tiesībām. Lai izveidotu efektīvu un lietderīgu strīdu izšķiršanas procedūru, dalībvalstīm būtu jānodrošina, lai maksājumu pakalpojumu sniedzēji ieviestu efektīvu sūdzību izskatīšanas procedūru, kuru to maksājumu pakalpojumu lietotāji var izmantot, pirms strīds tiek nodots izšķiršanai SAI procedūrā vai tiesā. Sūdzību izskatīšanas procedūrā būtu jāiekļauj īsi un skaidri noteikti termiņi, kuros maksājumu pakalpojumu sniedzējam uz sūdzību būtu jāatbild. Dalībvalstīm būtu jānodrošina, lai SAI vienībām būtu pietiekamas spējas atbilstošā un efektīvā veidā iesaistīties pārrobežu sadarbībā attiecībā uz strīdiem saistībā ar tiesībām un pienākumiem, ievērojot šo direktīvu.

- (99) Ir jānodrošina, lai tiktu efektīvi piemēroti valstu tiesību aktu noteikumi, kas pieņemti, ievērojot šo direktīvu. Tādēļ būtu jāizstrādā attiecīgas procedūras, ar kuru palīdzību būs iespējams izskatīt sūdzības pret maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, kas nepilda šos noteikumus, un vajadzības gadījumā nodrošināt, lai tiek noteikti efektīvi, samērīgi un preventīvi sodi. Lai nodrošinātu efektīvu atbilstību šai direktīvai, dalībvalstīm būtu jāizraugās kompetentās iestādes, kas atbilst Regulā (ES) Nr. 1093/2010 paredzētajiem nosacījumiem un darbojas neatkarīgi no maksājumu pakalpojumu sniedzējiem. Pārredzamības nolūkos dalībvalstīm būtu jāpaziņo Komisijai, kuras iestādes ir izraudzītas, un jāsniedz to pienākumu apraksts, ievērojot šo direktīvu.
- (100) Neskarot tiesības vērsties tiesā nolūkā nodrošināt atbilstību šai direktīvai, dalībvalstīm būtu jānodrošina, lai arī kompetentajām iestādēm tiktu piešķirtas vajadzīgās pilnvaras, tostarp pilnvaras uzlikt sodus, ja maksājumu pakalpojumu sniedzējs nepilda šajā direktīvā paredzētās tiesības un pienākumus, jo īpaši, ja pastāv atkārtota pārkāpuma risks vai bažas par patērētāju kopīgajām interesēm.
- (101) Ir svarīgi, lai patērētāji tiktu skaidri un saprotami informēti par viņu tiesībām un pienākumiem saskaņā ar šo direktīvu. Tādēļ Komisijai par minētajām tiesībām un pienākumiem būtu jā sagatavo brošūra.
- (102) Šī direktīva neskar valstu tiesību aktu noteikumus par sekām attiecībā uz atbildību par neprecizitātēm izraksta formulējumā vai nosūtīšanā.
- (103) Šai direktīvai nebūtu jāskar noteikumi attiecībā uz maksājumu pakalpojumiem piemērojamo PVN režīmu Padomes Direktīvā 2006/112/EK ⁽²⁾.
- (104) Ja šī direktīva atsaucas uz summām euro, minētās summas būtu jāsaprot kā ekvivalenta summa valsts valūtā dalībvalstīs, kuru valūta nav euro.
- (105) Juridiskās noteiktības labad ir lietderīgi izstrādāt pārejas noteikumus, kas ļautu personām, kuras saskaņā ar valsts tiesību aktiem, ar ko transponēta Direktīva 2007/64/EK, pirms šīs direktīvas spēkā stāšanās ir sākušas darbību kā maksājumu iestādes, attiecīgajā dalībvalstī noteiktu laiku turpināt šo darbību.
- (106) Komisijai būtu jādeleģē pilnvaras pieņemt aktus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienības darbību 290. pantu attiecībā uz to, lai pielāgotu atsauci uz lēmumu 2003/361/EK, ja šis ieteikums tiek grozīts, un lai atjauninātu maksājumu pakalpojumu sniedzēja izpildīto maksājumu darījumu vidējo apjomu, ko izmanto par robežvērtību dalībvalstīm, kuras izmanto iespēju atbrīvot no autorizēšanas prasībām (kādas to daļas) mazas maksājumu iestādes, lai ņemtu vērā inflāciju. Ir īpaši būtiski, lai Komisija, veicot sagatavošanas darbus, rīkotu atbilstīgas apspriešanās, tostarp ekspertu līmenī. Komisijai, sagatavojot un izstrādājot deleģētos aktus, būtu jānodrošina vienlaicīga, savlaicīga un atbilstīga attiecīgo dokumentu nosūtīšana Eiropas Parlamentam un Padomei.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 593/2008 (2008. gada 17. jūnijs) par tiesību aktiem, kas piemērojami līgumsaistībām (ROMA I) (OV L 177, 4.7.2008., 6. lpp.).

⁽²⁾ Padomes Direktīva 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV L 347, 11.12.2006., 1. lpp.).

- (107) Lai nodrošinātu šīs direktīvas saskaņotu piemērošanu, Komisijai būtu jāvar paļauties uz EBI speciālajām zināšanām un atbalstu, kurai būtu jādod uzdevums izstrādāt pamatnostādnes un regulatīvu tehnisko standartu projektu par maksājumu pakalpojumu drošības aspektiem, jo īpaši attiecībā uz drošu klienta autentificēšanu, kā arī par dalībvalstu sadarbību saistībā ar atļauju saņēmēju maksājumu iestāžu pakalpojumu sniegšanu un uzņēmējdarbības veikšanu citās dalībvalstīs. Komisijai vajadzētu būt pilnvarotai pieņemt šos regulatīvo tehnisko standartu projektus. Šie īpašie uzdevumi pilnībā saskan ar EBI lomu un pienākumiem, kas paredzēti Regulā (ES) Nr. 1093/2010.
- (108) EBI, kad tā izstrādā pamatnostādnes, regulatīvo tehnisko standartu projektu un īstenošanas tehnisko standartu projektu, ievērojot šo direktīvu un saskaņā ar Regulu (ES) Nr. 1093/2010, būtu jānodrošina, lai tā apspriestos ar visām attiecīgajām ieinteresētajām personām, tostarp maksājumu pakalpojumu tirgū, atspoguļojot visas iesaistīto intereses. Ja ir vajadzīgs pareizs viedokļu līdzsvars, EBI būtu jāpieliek īpaši centieni uzzināt attiecīgo nebanku sektora dalībnieku viedokļus.
- (109) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķi – proti, iekšējā maksājumu pakalpojumu tirgus turpmāku integrāciju – nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, jo ir jāsaņem liels daudzums atšķirīgu noteikumu, kas šobrīd pastāv daudzu dalībvalstu tiesību sistēmās, bet to mēroga un iedarbības dēļ minētos mērķus var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas vajadzīgi šā mērķa sasniegšanai.
- (110) Saskaņā ar dalībvalstu un Komisijas 2011. gada 28. septembra kopīgo politisko deklarāciju par skaidrojošiem dokumentiem ⁽¹⁾ dalībvalstis ir apņēmušās pamatotos gadījumos ziņojumam par saviem transponēšanas pasākumiem pievienot vienu vai vairākus dokumentus, kuros ir paskaidrota saikne starp direktīvas sadaļām un attiecīgajām daļām valsts transponēšanas instrumentos. Attiecībā uz šo direktīvu likumdevējs uzskata, ka šādu dokumentu nosūtīšana ir pamatota.
- (111) Ir notikusi apspriešanās ar Eiropas Datu aizsardzības uzraudzītāju saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 45/2001 28. panta 2. punktu, un tas ir sniedzis atzinumu 2013. gada 5. decembrī ⁽²⁾.
- (112) Tāpēc attiecīgi būtu jāgroza Direktīvas 2002/65/EK, 2009/110/EK un 2013/36/ES un Regula (ES) Nr. 1093/2010.
- (113) Ņemot vērā Direktīvā 2007/64/EK veicamo izmaiņu daudzumu, ir lietderīgi to atcelt un aizstāt,

IR PIEŅĒMUŠI ŠO DIREKTĪVU.

I SADAĻA

PRIEKŠMETS, DARBĪBAS JOMA UN DEFINĪCIJAS

1. pants

Priekšmets

1. Ar šo direktīvu paredz noteikumus, saskaņā ar kuriem dalībvalstis izšķir šādas maksājumu pakalpojumu sniedzēju kategorijas:

⁽¹⁾ OV C 369, 17.12.2011., 14. lpp.

⁽²⁾ OV C 38, 8.2.2014., 14. lpp.

- a) kredītiestādes, kā definēts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 575/2013 ⁽¹⁾ 4. panta 1. punkta 1. apakšpunktā, tostarp to filiāles kā definēts minētās regulas 4. panta 1. punkta 17. apakšpunktā, ja šādas filiāles atrodas Savienībā – neatkarīgi no tā, vai minēto filiāļu galvenie biroji atrodas Savienībā vai saskaņā ar Direktīvas 2013/36/ES 47. pantu un valsts tiesību aktiem – ārpus Savienības;
- b) elektroniskās naudas iestādes, kā definēts Direktīvas 2009/110/EK 2. panta 1. punktā, tostarp saskaņā ar minētās direktīvas 8. pantu un valsts tiesību aktiem, minēto iestāžu filiāles, ja šādas filiāles atrodas Savienībā un to galvenie biroji atrodas ārpus Savienības, un vienīgi tiktāl, ciktāl minēto filiāļu sniegtie maksājumu pakalpojumi ir saistīti ar elektroniskās naudas emitēšanu;
- c) pasta žiro norēķinu iestādes, kuras saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir tiesīgas sniegt maksājumu pakalpojumus;
- d) maksājumu iestādes;
- e) ECB un valstu centrālās bankas, kad tās nerīkojas kā monetāras vai citas valsts iestādes;
- f) dalībvalstis vai to reģionālās vai vietējās iestādes, kad tās nerīkojas kā valsts iestādes.

2. Šajā direktīvā paredzēti arī noteikumi par:

- a) nosacījumu pārredzamību un informēšanas prasībām attiecībā uz maksājumu pakalpojumiem; kā arī
- b) maksājumu pakalpojumu lietotāju un maksājumu pakalpojumu sniedzēju attiecīgās tiesības un pienākumi saistībā ar maksājumu pakalpojumu sniegšanu kā pastāvīgu nodarbošanos vai darījumdarbību.

2. pants

Darbības joma

1. Šo direktīvu piemēro Savienībā sniegtiem maksājumu pakalpojumiem.
2. III un IV sadaļu piemēro maksājumu darījumiem dalībvalsts valūtā, ja maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs un maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs vai maksājumu darījumā iesaistītais vienīgais maksājumu pakalpojumu sniedzējs atrodas Savienībā.
3. III sadaļu, izņemot 45. panta 1. punkta b) apakšpunktu, 52. panta 2. punkta e) apakšpunktu un 56. panta a) punktu, un IV sadaļu, izņemot 81.–86. pantu, attiecībā uz tām maksājumu darījumu daļām, kas tiek veiktas Savienībā, piemēro arī maksājumu darījumiem valūtā, kas nav kādas dalībvalsts valūta, ja maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs un maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs vai maksājumu darījumā iesaistītais vienīgais maksājumu pakalpojumu sniedzējs atrodas Savienībā.
4. III sadaļu, izņemot 45. panta 1. punkta b) apakšpunktu, 52. panta 2. punkta e) apakšpunktu, 52. panta 5. punkta g) apakšpunktu un 56. panta a) punktu, un IV sadaļu, izņemot 62. panta 2. un 4. punktu, 76., 77., 81. pantu, 83. panta 1. punktu, 89. pantu un 92. pantu, attiecībā uz tām maksājumu darījumu daļām, kas tiek veiktas Savienībā, piemēro arī tiem maksājumu darījumiem jebkurā valūtā, kuros tikai viens no maksājumu pakalpojumu sniedzējiem atrodas Savienībā.
5. Dalībvalstis var daļēji vai vispār atbrīvot no šīs direktīvas noteikumu piemērošanas iestādes, kas minētas Direktīvas 2013/36/ES 2. panta 5. punkta 4. līdz 23. apakšpunktā.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 575/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par prudenčuālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām, un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV L 176, 27.6.2013., 1. lpp.).

3. pants

Izslēgšana

Šo direktīvu nepiemēro:

- a) maksājumu darījumiem, ko izdara tikai skaidrā naudā tieši no maksātāja maksājumu saņēmējam bez jebkādiem starpniekiem;
- b) maksājumu darījumiem starp maksātāju un maksājuma saņēmēju, ko izdara ar tirdzniecības pārstāvja starpniecību, kurš ar vienošanos ir pilnvarots risināt sarunas vai veikt preču vai pakalpojumu pārdošanu vai pirkšanu tikai maksātāja vai tikai maksājuma saņēmēja vārdā;
- c) profesionālām darbībām banknošu un monētu fiziskai transportēšanai, tostarp to iekasēšanai, apstrādei un piegādei;
- d) bezpeļņas darbības vai labdarības nolūkos veiktiem maksājumu darījumiem, kas ietver skaidras naudas iekasēšanu un piegādi un ko neveic kā profesionālu darbību;
- e) pakalpojumiem, kuros maksājumu saņēmējs skaidru naudu kā daļu no maksājumu darījuma nodod maksātājam pēc tam, kad maksājumu pakalpojumu lietotājs tieši pirms maksājumu darījuma izpildes to tiešā veidā ir pieprasījis kā maksu par preču vai pakalpojumu iegādi;
- f) valūtas maiņas darbībām ar skaidru naudu, ja naudas līdzekļi nav noguldīti maksājumu kontā;
- g) maksājumu darījumiem, kas pamatojas uz kādu no turpmāk minētajiem dokumentiem, kuri izrakstīti maksājumu pakalpojumu sniedzējam, lai nodotu naudas līdzekļus maksājumu saņēmēja rīcībā:
 - i) čeki (papīra formā), ko reglamentē 1931. gada 19. marta Ženēvas Konvencija par vienotiem tiesību aktiem attiecībā uz čekiem;
 - ii) čeki (papīra formā), kas ir līdzīgi i) apakšpunktā minētajiem čekiem un ko reglamentē to dalībvalstu tiesību akti, kuras nav dalībnieces 1931. gada 19. marta Ženēvas Konvencijā par vienotiem tiesību aktiem attiecībā uz čekiem;
 - iii) maksājumu čeki (papīra formā) saskaņā ar 1930. gada 7. jūnija Ženēvas Konvenciju, kurā attiecībā uz vekseliem un parādzīmēm paredzēts vienots regulējums;
 - iv) parādzīmes (papīra formā), kas ir līdzīgas iii) apakšpunktā minētajiem čekiem un ko reglamentē to dalībvalstu tiesību akti, kuras nav puses 1930. gada 7. jūnija Ženēvas Konvencijā, kurā attiecībā uz vekseliem un parādzīmēm paredzēts vienots regulējums;
 - v) kuponi (papīra formā);
 - vi) ceļojumu čeki (papīra formā);
 - vii) Pasaules Pasta savienības noteiktie pasta pārvedumi (papīra formā);
- h) maksājumu darījumiem, ko veic maksājumu vai vērtspapīru norēķinu sistēmā starp norēķinu iestādēm, galvenajiem darījumu partneriem, tūrvērtes iestādēm un/vai centrālajām bankām un citiem sistēmas dalībniekiem, un maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, neskarot 35. pantu;

- i) maksājumu darījumiem saistībā ar vērtspapīru aktīvu apkalpošanu, ietverot dividendes, ieņēmumus vai citu sadali, vai izpirkšanu vai pārdošanu, ko veic h) apakšpunktā minētās personas vai ieguldījumu brokeru sabiedrības, kredītiestādes, kolektīvu ieguldījumu uzņēmumi vai aktīvu pārvaldīšanas uzņēmumi, kas sniedz ieguldījumu pakalpojumus, vai citas vienības, kurām atļauts turēt finanšu instrumentus;
- j) tehnisko pakalpojumu sniedzēju sniegtajiem pakalpojumiem, kas atbalsta maksājumu pakalpojumu sniegšanu, ja to īpašumā nevienu brīdi nenonāk pārskaitāmie naudas līdzekļi, tostarp datu apstrādei un uzglabāšanai, uzticēšanās un privātuma aizsardzības pakalpojumiem, datu un subjektu autentificēšanai, informācijas tehnoloģiju (IT) un komunikāciju tīklu nodrošināšanai, termināļu un maksājumu pakalpojumiem izmantojamo ierīču nodrošināšanai un uzturēšanai, izņemot maksājumu iniciēšanas pakalpojumus un konta informācijas pakalpojumus;
- k) pakalpojumiem, kas balstās uz konkrētiem maksājumu instrumentiem, kurus var izmantot tikai ierobežotā veidā un kuri atbilst vienam no šādiem nosacījumiem:
- i) instrumenti, ar kuru palīdzību turētājs var iegādāties preces vai pakalpojumus vienīgi izdevēja telpās vai pakalpojumu sniedzēju ierobežotā tīklā saskaņā ar tiešu komerciālu vienošanos ar profesionālu izdevēju;
 - ii) instrumenti, kurus var izmantot vienīgi ļoti ierobežota preču vai pakalpojumu klāsta iegādei;
 - iii) instrumenti, kas derīgi tikai vienā dalībvalstī un ko nodrošina, ja to lūdz uzņēmums vai publiskā sektora struktūra, un ko reglamentē valsts vai reģionāla valsts iestāde konkrētiem sociāliem vai nodokļu mērķiem, lai iegādātos konkrētas preces vai pakalpojumus no piegādātājiem, kam ir komerciāla vienošanās ar izdevēju;
- l) maksājumu darījumiem, ko elektronisko komunikāciju tīklu vai pakalpojumu sniedzējs tīkla vai pakalpojuma abonentam sniedz papildus elektronisko komunikāciju pakalpojumiem:
- i) digitālā saturs un balss pakalpojumu iegādei neatkarīgi no ierīces, ko izmanto digitālā saturs iegādei vai patēriņam, un par kuriem samaksa tiek iekļauta attiecīgajā rēķinā; vai
 - ii) maksājumu darījumiem labdarības nolūkos un biļešu iegādei, kurus īsteno, izmantojot elektronisku ierīci vai no tās, un par kuriem samaksa tiek iekļauta attiecīgajā rēķinā;
- ar noteikumu, ka viena i) un ii) apakšpunktā minētā maksājumu darījuma vērtība nepārsniedz EUR 50 un:
- viena abonenta maksājumu darījumu kopējā vērtība individuālam abonentam nepārsniedz EUR 300 mēnesī, vai
 - ja abonents savā kontā, kas tam ir pie elektronisko komunikāciju tīkla vai pakalpojumu sniedzēja, veic iepriekšēju finansēšanu, maksājumu darījumu kopējā vērtība mēnesī nepārsniedz EUR 300;
- m) maksājumu darījumiem, ko veic starp maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, to pārstāvjiem vai filiālēm pašu vajadzībām;
- n) maksājumu darījumiem un saistītiem pakalpojumiem, ko veic starp mātesuzņēmumu un tā meitasuzņēmumu vai starp viena un tā paša mātesuzņēmuma meitasuzņēmumiem, neiesaistot tādus maksājumu pakalpojumu sniedzēju starpniekus, kuri nepieder pie tās pašas uzņēmumu grupas;
- o) skaidras naudas izņemšanas pakalpojumiem, ko, izmantojot bankomātus, piedāvā pakalpojumu sniedzēji, rīkojoties viena vai vairāku karšu izdevēju vārdā, kuri nav puse pamatlīgumā ar klientu, kas izņem skaidru naudu no maksājuma konta, ar nosacījumu, ka šie pakalpojumu sniedzēji neveic citus I pielikumā minētos maksājumu pakalpojumus. Tomēr klients būtu jāinformē par jebkādam naudas izņemšanas maksām, kas minētas 45., 48., 49. un 59. pantā, pirms tiek veikta naudas izņemšana, kā arī skaidras naudas saņemšanas brīdī naudas izņemšanas darījuma beigās.

4. pants

Definīcijas

Šajā direktīvā piemēro šādas definīcijas:

- 1) "piederības dalībvalsts" ir:
 - a) dalībvalsts, kurā atrodas maksājumu pakalpojumu sniedzēja juridiskā adrese; vai
 - b) ja maksājumu pakalpojumu sniedzējam saskaņā ar savas valsts tiesību aktiem nav juridiskās adreses, – dalībvalsts, kurā atrodas tā galvenais birojs;
- 2) "uzņēmēja dalībvalsts" ir dalībvalsts, kura nav piederības dalībvalsts un kurā maksājumu pakalpojumu sniedzējam ir pārstāvis vai filiāle, vai kurā tas sniedz maksājumu pakalpojumus;
- 3) "maksājumu pakalpojums" ir kāds no I pielikumā izklāstītajiem darījumdarbības veidiem;
- 4) "maksājumu iestāde" ir juridiska persona, kurai saskaņā ar 11. pantu piešķirta atļauja sniegt un izpildīt maksājumu pakalpojumus visā Savienībā;
- 5) "maksājumu darījums" ir maksātāja vai maksātāja vārdā iniciēta vai maksājuma saņēmēja iniciēta naudas līdzekļu nodošanas, pārskaitīšanas vai izņemšanas darbība neatkarīgi no maksātāja un maksājuma saņēmēja attiecību pamatā esošajiem pienākumiem;
- 6) "attālināts maksājumu darījums" ir maksājumu darījums, kas iniciēts ar interneta starpniecību vai ar ierīci, ko var izmantot distances saziņai;
- 7) "maksājumu sistēma" ir naudas līdzekļu pārskaitīšanas sistēma, kurā ir oficiālas un standartizētas procedūras un kopīgi noteikumi attiecībā uz maksājumu darījumu apstrādi, tūrvērti un/vai norēķināšanos;
- 8) "maksātājs" ir tāda fiziska vai juridiska persona, kura ir maksājumu konta turētāja un kura atļauj veikt maksājuma uzdevumu no šā maksājumu konta, vai gadījumā, ja maksājumu konta nav, fiziska vai juridiska persona, kas dod maksājuma uzdevumu;
- 9) "maksājuma saņēmējs" ir fiziska vai juridiska persona, kas ir maksājumu darījuma naudas līdzekļu iecerētais saņēmējs;
- 10) "maksājumu pakalpojumu lietotājs" ir fiziska vai juridiska persona, kas izmanto maksājumu pakalpojumu kā maksātājs, maksājuma saņēmējs vai kā abi;
- 11) "maksājumu pakalpojumu sniedzējs" ir 1. panta 1. punktā minētā struktūra vai fiziska vai juridiska persona, kura izmanto atbrīvojumu atbilstīgi 32. vai 33. pantam;
- 12) "maksājumu konts" ir tāds konts uz viena vai vairāku maksājumu pakalpojumu lietotāju vārda, ko izmanto maksājumu darījumu izpildei;
- 13) "maksājuma uzdevums" ir maksātāja vai maksājuma saņēmēja rīkojums savam maksājumu pakalpojumu sniedzējam, ar kuru pieprasa izpildīt maksājumu darījumu;
- 14) "maksājumu instruments" ir jebkāda personalizēta ierīce un/vai procedūru kopums, par ko maksājumu pakalpojumu lietotājs un maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir vienojušies un ko izmanto, lai iniciētu maksājuma uzdevumu;

- 15) "maksājumu iniciēšanas pakalpojums" ir pakalpojums, ar ko iniciē maksājuma uzdevumu pēc maksājumu pakalpojumu lietotāja pieprasījuma attiecībā uz maksājumu kontu, kuru tur cits maksājumu pakalpojumu sniedzējs;
- 16) "konta informācijas pakalpojums" ir tiešsaistes pakalpojums, ar ko sniedz konsolidētu informāciju par vienu vai vairākiem maksājumu kontiem, kas atrodas maksājumu pakalpojumu lietotāja turējumā vai nu pie cita maksājumu pakalpojumu sniedzēja, vai pie vairāk nekā viena maksājumu pakalpojumu sniedzēja;
- 17) "kontu apkalpojošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs" ir maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kas nodrošina un uztur maksātāja maksājumu kontu;
- 18) "maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējs" ir maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kas veic I pielikuma 7. punktā minēto darījumdarbību;
- 19) "konta informācijas pakalpojumu sniedzējs" ir maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kas veic I pielikuma 8. punktā minēto darījumdarbību;
- 20) "patērētājs" ir fiziska persona, kas maksājumu pakalpojumu līgumos, uz kuriem attiecas šī direktīva, darbojas nolūkos, kas nav saistīti ar tās komercdarbību, darījumdarbību vai profesiju;
- 21) "pamatlīgums" ir maksājumu pakalpojumu līgums, ar kuru reglamentē atsevišķu un secīgu maksājumu darījumu izpildi nākotnē un kurā var būt iekļautas saistības un nosacījumi maksājumu konta izveidei;
- 22) "bezkonta naudas pārvedums" ir tāds maksājumu pakalpojums, ar kuru naudas līdzekļus saņem no maksātāja, neizveidojot maksājumu kontu maksātāja vai maksājuma saņēmēja vārdā, un tā vienīgais mērķis ir pārskaitīt atbilstīgu summu maksājuma saņēmējam vai citam maksājumu pakalpojumu sniedzējam, kas rīkojas maksājuma saņēmēja vārdā, un/vai šādus naudas līdzekļus saņem maksājuma saņēmēja vārdā un dara pieejamus maksājuma saņēmējam;
- 23) "tiešā debeta maksājums" ir maksājumu pakalpojums maksātāja maksājumu konta debetēšanai, ja maksājumu darījumu iniciē maksājumu saņēmējs, pamatojoties uz maksātāja piekrišanu maksājumu saņēmējam, maksājumu saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējam vai maksātāja paša maksājumu pakalpojumu sniedzējam;
- 24) "kredīta pārvedums" ir maksājumu pakalpojums maksājuma saņēmēja maksājumu konta kreditēšanai ar tādu maksājumu darījumu vai virkni maksājumu darījumu no maksātāja maksājumu konta, kuru, pamatojoties uz maksātāja sniegtu rīkojumu, veic tas maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kurš ir maksātāja maksājumu konta turētājs;
- 25) "naudas līdzekļi" ir banknotes un monētas, bezskaidra nauda vai elektroniskā nauda, kā definēts Direktīvas 2009/110/EK 2. panta 2. punktā;
- 26) "valutēšanas diena" ir atskaites brīdis, ko maksājumu pakalpojumu sniedzējs izmanto, lai aprēķinātu procentus par naudas līdzekļiem, kas debetēti no maksājumu konta vai kreditēti tajā;
- 27) "atsauces valūtas maiņas kurss" ir valūtas maiņas kurss, ko izmanto par pamatu, lai aprēķinātu jebkādu valūtas maiņu, un ko dara pieejamu maksājumu pakalpojumu sniedzējs vai ko iegūst no publiski pieejama avota;
- 28) "atsauces procentu likme" ir procentu likme, ko izmanto par pamatu, lai aprēķinātu jebkādas piemērojamos procentus, un ko iegūst no publiski pieejama avota, kuru abas maksājumu pakalpojumu līguma puses var pārbaudīt;
- 29) "autenticēšana" ir procedūra, kas maksājumu pakalpojumu sniedzējam dod iespēju pārbaudīt maksājumu pakalpojumu lietotāja identitāti vai konkrēta maksājumu instrumenta izmantošanas pamatojumu, tostarp lietotāja personalizēto drošības datu pielietojumu;

- 30) “droša lietotāju autentificēšana” ir autentificēšana, izmantojot divus vai vairākus elementus, ko klasificē kā zināšanas (to, ko zina tikai lietotājs), valdījumu (to, kas ir tikai lietotāja valdījumā) un neatņemamas īpašības (lietotājam raksturīgas īpašības) un kas ir savstarpēji neatkarīgi, proti, neatbilstība vienam kritērijam neapdraud pārējo elementu uzticamību, un kas ir izstrādāti tā, lai nodrošinātu autentificēšanas datu konfidencialitātes aizsardzību;
- 31) “personalizēti drošības dati” ir personalizēti elementi, ko maksājumu pakalpojumu sniedzējs sniedz maksājumu pakalpojumu lietotājam autentificēšanas nolūkā;
- 32) “sensitīvi maksājumu dati” ir dati, tostarp personalizēti drošības dati, ko var izmantot krāpnieciskā nolūkā. Maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēju un konta informācijas pakalpojumu sniedzēju darbībām konta īpašnieka vārds/uzvārds un konta numurs nav sensitīvi maksājumu dati;
- 33) “unikāls identifikators” ir burtu, ciparu vai simbolu kombinācija, ko maksājumu pakalpojumu sniedzējs noteicis maksājumu pakalpojumu lietotājam un kas maksājumu pakalpojumu lietotājam jānorāda, lai nepārprotami identificētu citu maksājumu darījumā iesaistīto maksājumu pakalpojumu lietotāju un/vai šā otra maksājumu pakalpojuma lietotāja maksājumu kontu;
- 34) “distances saziņas līdzekļi” ir metode, ko bez maksājumu pakalpojumu sniedzēja un maksājumu pakalpojumu lietotāja vienlaicīgas fiziskās klātbūtnes var izmantot maksājumu pakalpojumu līguma slēgšanai;
- 35) “pastāvīgs informācijas nesējs” ir instruments, kurš dod iespēju maksājumu pakalpojumu lietotājam uzglabāt informāciju, kas adresēta šim maksājumu pakalpojumu lietotājam personīgi, tā, lai tā būtu pieejama turpmākai atsaucēi informēšanas nolūkam atbilstīgu laikposmu un ļautu neizmainītā veidā atveidot uzglabāto informāciju;
- 36) “mikrouzņēmums” ir uzņēmums, kas brīdī, kad noslēdz maksājumu pakalpojumu līgumu, ir uzņēmums, kā definēts Ieteikuma 2003/361/EK pielikuma 1. pantā un 2. panta 1. un 3. punktā;
- 37) “darbdiena” ir diena, kurā maksātāja attiecīgais maksājumu pakalpojumu sniedzējs vai maksājumu saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kas iesaistīts maksājumu darījuma izpildē, ir atvērts darījumdarbībai, kas nepieciešama maksājumu darījuma izpildei;
- 38) “pārstāvis” ir fiziska vai juridiska persona, kas maksājumu pakalpojumu sniegšanā rīkojas maksājumu iestādes vārdā;
- 39) “filiāle” ir tāda darījumdarbības vieta, kura nav maksājumu iestādes galvenais birojs un kura nav tiesību subjekts, un kura tieši veic dažus vai visus darījumus, kas ir raksturīgi maksājumu iestādes darījumdarbībai; visas darījumdarbības vietas, ko vienā dalībvalstī izveidojusi maksājumu iestāde, kuras galvenais birojs ir citā dalībvalstī, uzskata par vienu filiāli;
- 40) “grupa” ir tādu uzņēmumu grupa, kurus savstarpēji saista Direktīvas 2013/34/ES 22. panta 1., 2. vai 7. punktā minētās attiecības, vai tādu uzņēmumu grupa, kuri definēti Komisijas Deleģētās regulas (ES) Nr. 241/2014 ⁽¹⁾ 4., 5., 6. un 7. pantā un kurus savstarpēji saista attiecības, kas minētas Regulas (ES) Nr. 575/2013 10. panta 1. punktā vai 113. panta 6. vai 7. punktā;
- 41) “elektronisko komunikāciju tīkls” ir tīkls, kā definēts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2002/21/EK ⁽²⁾ 2. panta a) punktā;
- 42) “elektronisko komunikāciju pakalpojums” ir pakalpojums, kā definēts Direktīvas 2002/21/EK 2. panta c) punktā;

⁽¹⁾ Komisijas Deleģētā regula (ES) Nr. 241/2014 (2014. gada 7. janvāris), ar kuru Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 575/2013 papildina saistībā ar regulatīvajiem tehniskajiem standartiem, kas attiecas uz iestāžu pašu kapitāla prasībām (OV L 74, 14.3.2014., 8. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2002/21/EK (2002. gada 7. marts) par kopējiem reglamentējošiem noteikumiem attiecībā uz elektronisko komunikāciju tīkliem un pakalpojumiem (pamatdirektīva) (OV L 108, 24.4.2002., 33. lpp.).

- 43) "digitālais saturs" ir preces vai pakalpojumi, kurus rada un piegādā digitālā formātā, kura izmantošana vai patēriņš ir iespējams vienīgi ar kādu tehnisku ierīci, un kurš nekādā veidā neietver fizisku preču un pakalpojumu izmantošanu vai patēriņu;
- 44) "maksājumu darījumu pieņemšana" ir maksājumu pakalpojums, ko sniedz maksājumu pakalpojumu sniedzējs, līgumiski vienojoties ar maksājuma saņēmēju par to, ka tas pieņems un apstrādās maksājumu darījumus, kuru rezultātā naudas līdzekļi tiek pārskaitīti maksājuma saņēmējam;
- 45) "maksājumu instrumentu izdošana" ir maksājumu pakalpojums, ko sniedz maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kurš ir noslēdzis līgumisku vienošanos nodrošināt maksātājam maksājumu instrumentu, ar ko iniciēt un apstrādāt maksātāja maksājumu darījumus;
- 46) "pašu kapitāls" ir kapitāls, kā definēts Regulas (ES) Nr. 575/2013 4. panta 1. punkta 118. apakšpunktā, kad vismaz 75 % no pirmā līmeņa kapitāla ir pirmā līmeņa pamata kapitāls, kā minēts minētās regulas 50. pantā, un otrā līmeņa kapitāls ir vienāds ar vienu trešdaļu no pirmā līmeņa kapitāla vai mazāks par to;
- 47) "maksājumu zīmols" ir jebkurš materiāls vai digitāls nosaukums, jēdziens, zīme, simbols vai to kombinācija, kas ļauj noteikt, ar kuras maksājumu karšu shēmas palīdzību tiek veikti kartēm piesaistīti maksājumu darījumi;
- 48) "maksājumu zīmolu koplietošana" ir divu vai vairāku maksājumu zīmolu vai viena maksājumu zīmola maksājumu lietojumprogrammu iekļaušana vienā un tajā pašā maksājumu instrumentā.

II SADAĻA

MAKSĀJUMU PAKALPOJUMU SNIEDZĒJI

1. NODAĻA

Maksājumu iestādes

1. iedaļa

Vispārīgi noteikumi

5. pants

Pieteikums atļaujas saņemšanai

1. Lai saņemtu atļauju kļūt par maksājumu iestādi, piederības dalībvalsts kompetentajās iestādēs iesniedz pieteikumu, tam pievienojot:
- a) darbības programmu, kurā jo īpaši norāda paredzēto maksājumu pakalpojumu veidu;
 - b) darījumdarbības plānu, ietverot provizorisku budžeta aprēķinu pirmajiem trim finanšu gadiem, kas liecina par to, ka pieteikuma iesniedzējs spēj lietot piemērotas un samērīgas sistēmas, resursus un procedūras, lai stabili darbotos;
 - c) pierādījumus tam, ka maksājumu iestādei ir 7. pantā paredzētais sākotnējais kapitāls;
 - d) attiecībā uz maksājumu iestādēm, kas minētas 10. panta 1. punktā, – to pasākumu aprakstu, kas veikti, lai aizsargātu maksājumu pakalpojumu lietotāju naudas līdzekļus saskaņā ar 10. pantu;
 - e) aprakstu par pieteikuma iesniedzēja pārvaldības pasākumiem un iekšējās kontroles mehānismiem, tostarp administratīvām, riska pārvaldības un grāmatvedības procedūrām, kas liecina par to, ka minētie pārvaldības pasākumi, kontroles mehānismi un procedūras ir samērīgas, piemērotas, pareizas un pietiekamas;
 - f) aprakstu par izstrādātajām procedūrām, lai uzraudzītu, izskatītu un turpmāk pārraudzītu drošības incidentus un klientu sūdzības, kas saistītas ar drošību, tostarp ziņošanas mehānismu par incidentiem, kurā ņemti vērā 96. pantā paredzētie maksājumu iestāžu ziņošanas pienākumi;

- g) aprakstu par izstrādātajiem procesiem, lai reģistrētu, uzraudzītu, izsekotu un ierobežotu piekļuvi sensitīviem maksājumu datiem;
- h) aprakstu par darījumdarbības nepārtrauktības kārtību, tostarp skaidri noteiktas kritiski svarīgas darbības, efektīvus ārkārtas situāciju plānus un procedūru šādu plānu regulārai atbilstības un efektivitātes pārbaudei un pārskatīšanai;
- i) aprakstu par principiem un definīcijām, kuras piemēro statistikas datu vākšanai attiecībā uz darbības rezultātiem, darījumiem un krāpšanu;
- j) drošības politikas dokumentu, tostarp detalizētu riska novērtējumu attiecībā uz maksājumu pakalpojumiem un aprakstu par drošības kontroli un riska mazināšanas pasākumiem, kas veikti, lai maksājumu pakalpojumu lietotājus pienācīgi aizsargātu pret apzinātajiem riskiem, tostarp krāpšanu un sensitīvu un personas datu nelikumīgu izmantošanu;
- k) maksājumu iestādēm, uz kurām attiecas pienākumi attiecībā uz nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas novēršanu saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu (ES) 2015/849 ⁽¹⁾ un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) 2015/847 ⁽²⁾ – to iekšējās kontroles mehānismu aprakstu, ko pieteikuma iesniedzējs ir ieviesis, lai ievērotu šos pienākumus;
- l) aprakstu par pieteikuma iesniedzēja organizatorisko struktūru, tostarp attiecīgā gadījumā aprakstu par to, kā paredzēts izmantot pārstāvjus un filiāles, un par veicamajām pārbaudēm no attāluma un uz vietas, ko pieteikuma iesniedzējs apņemas tajās veikt vismaz reizi gadā, kā arī aprakstu par ārpakalpojumu mehānismiem un par tā dalību valsts vai starptautiskā maksājumu sistēmā;
- m) to personu identitāti, kurām Regulas (ES) Nr. 575/2013 4. panta 1. punkta 36. apakšpunkta nozīmē ir tieši vai netieši iegūta būtiska līdzdalība pieteikuma iesniedzējā, kā arī to faktiskās līdzdalības apjomu un pierādījumus par to atbilstību, ņemot vērā vajadzību nodrošināt maksājumu iestādes pārdomātu un piesardzīgu vadību;
- n) valdes locekļu un par maksājumu iestādes vadību atbildīgo personu identitāti un attiecīgā gadījumā to personu identitāti, kas atbildīgas par maksājumu iestādes maksājumu pakalpojumu darbību vadību, kā arī pierādījumus, ka šīm personām ir laba reputācija un ka tām ir atbilstīgas zināšanas un pieredze, lai sniegtu maksājumu pakalpojumus, kā noteikts maksājumu iestādes piederības dalībvalstī;
- o) attiecīgā gadījumā obligāto revidentu un revīzijas uzņēmumu identitāti, kā paredzēts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2006/43/EK ⁽³⁾;
- p) datus par pieteikuma iesniedzēja juridisko statusu un statūtus;
- q) pieteikuma iesniedzēja galvenā biroja adresi.

Lai piemērotu pirmās daļas d), e), f) un l) apakšpunktu, pieteikuma iesniedzējs iesniedz aprakstu par tā ieviestajiem revīzijas pasākumiem un organizatoriskajiem pasākumiem, lai veiktu visus vajadzīgos pasākumus lietotāju interešu aizsardzībai un lai nodrošinātu nepārtrauktību un uzticamību maksājumu pakalpojumu izpildē.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2015/849 (2015. gada 20. maijs) par to, lai nepieļautu finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai vai teroristu finansēšanai, un ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 684/2012 un atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/60/EK un Komisijas Direktīvu 2006/70/EK (OV L 141, 5.6.2015., 73. lpp.).

⁽²⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2015/847 (2015. gada 20. maijs) par līdzekļu pārvedumiem pievienoto informāciju un ar ko atceļ Regulu (EK) Nr. 1781/2006 (OV L 141, 5.6.2015., 1. lpp.).

⁽³⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2006/43/EK (2006. gada 17. maijs), ar ko paredz gada pārskatu un konsolidēto pārskatu obligātās revīzijas, groza Padomes Direktīvu 78/660/EEK un Padomes Direktīvu 83/349/EEK un atceļ Padomes Direktīvu 84/253/EEK (OV L 157, 9.6.2006., 87. lpp.).

Drošības kontroles un riska mazināšanas pasākumos, kas minēti pirmās daļas j) apakšpunktā, norāda, kā tie nodrošina augstu tehniskās drošības un datu aizsardzības līmeni, tostarp attiecībā uz programmatūru un IT sistēmām, ko izmanto pieteikuma iesniedzējs vai apakšuzņēmumi, ko tas nolīdzis visām darbībām vai to daļai. Minētajos pasākumos ietver arī 95. panta 1. punktā paredzētos drošības pasākumus. Minētajos pasākumos ņem vērā arī 95. panta 3. punktā minētās EBI pamatnostādnes par drošības pasākumiem (kad tās tiks pieņemtas).

2. Dalībvalstis prasa, lai uzņēmumiem, kas iesniedz pieteikumu atļaujas saņemšanai nolūkā sniegt maksājumu pakalpojumus, kā minēts I pielikuma 7. punktā, kā nosacījums atļaujas saņemšanai būtu profesionālās darbības civiltiesiskās atbildības apdrošināšana, kas attiecas uz teritoriju, kurā tie sniedz pakalpojumus, vai kāda cita salīdzināma atbildības garantija, lai nodrošinātu, ka tie var uzņemties atbildību, kā noteikts 73., 89., 90. un 92. pantā.

3. Dalībvalstis prasa, lai uzņēmumiem, kas iesniedz pieteikumu reģistrācijai nolūkā sniegt maksājumu pakalpojumus, kā minēts I pielikuma 8. punktā, kā nosacījums reģistrācijai būtu profesionālās darbības civiltiesiskās atbildības apdrošināšana, kas attiecas uz teritoriju, kurā tie sniedz pakalpojumus, vai kāda cita salīdzināma garantija, ka tie attiecībā uz kontu apkalpojošo maksājumu pakalpojumu sniedzēju vai maksājumu pakalpojuma lietotāju nes atbildību, kas rodas no neautorizētas vai krāpnieciskas piekļuves maksājumu konta informācijai vai neautorizētas vai krāpnieciskas maksājumu konta informācijas izmantošanas.

4. Līdz 2017. gada 13. janvārim EBI pēc apspriešanās ar visām ieinteresētajām personām, tostarp maksājumu pakalpojumu tirgū, atspoguļojot visas iesaistīto intereses, saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1093/2010 16. pantu izdod kompetentajām iestādēm pamatnostādnes par kritērijiem, pēc kuriem noteikt 2. un 3. punktā minētās profesionālās darbības civiltiesiskās atbildības apdrošināšanas vai citas salīdzināmas garantijas minimālo naudas summu.

Izstrādājot šā punkta pirmajā daļā minētās pamatnostādnes, EBI ņem vērā sekojošo:

- a) uzņēmuma riska profilu;
- b) to, vai uzņēmums sniedz citus I pielikumā minētos maksājumu pakalpojumus vai ir iesaistīts cita veida darījumdarbībā;
- c) darbības apmēru:
 - i) uzņēmumiem, kas iesniedz pieteikumu atļaujas saņemšanai nolūkā sniegt maksājumu pakalpojumus, kā minēts I pielikuma 7. punktā, – iniciēto darījumu vērtību;
 - ii) uzņēmumiem, kas iesniedz pieteikumu reģistrācijai nolūkā sniegt maksājumu pakalpojumus, kā minēts I pielikuma 8. punktā, – to klientu skaitu, kuri izmanto konta informācijas pakalpojumus;
- d) salīdzināmu garantiju konkrētās iezīmes un kritērijus to īstenošanai.

EBI regulāri pārskata minētās pamatnostādnes.

5. Līdz 2017. gada 13. jūlijam EBI pēc apspriešanās ar visām ieinteresētajām personām, tostarp maksājumu pakalpojumu tirgū, atspoguļojot visas iesaistīto intereses, saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1093/2010 16. pantu izdod pamatnostādnes par informāciju, kas jāsniedz kompetentajām iestādēm maksājumu iestāžu atļaujas pieteikumā, tostarp 1. punkta pirmās daļas a), b), c), e) un g) līdz j) apakšpunktā izklāstītās prasības.

EBI regulāri, katrā ziņā vismaz reizi trijos gados, pārskata minētās pamatnostādnes.

6. Vajadzības gadījumā ņemot vērā 5. punktā minēto pamatnostādņu piemērošanā gūto pieredzi, EBI var izstrādāt regulatīvo tehnisko standartu projektu, precizējot informāciju, kas jāsniedz kompetentajām iestādēm maksājumu iestāžu atļaujas pieteikumā, tostarp 1. punkta a), b), c), e) un g) līdz j) apakšpunktā izklāstītās prasības.

Komisijai deleģē pilnvaras pieņemt pirmajā daļā minētos regulatīvos tehniskos standartus saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1093/2010 10.-14. pantu.

7. Šā panta 4. punktā minēto informāciju kompetentajām iestādēm paziņo saskaņā ar 1. punktu.

6. pants

Līdzdalības kontrole

1. Jebkura fiziska vai juridiska persona, kas pieņēmusi lēmumu tieši vai netieši kādā maksājumu iestādē iegūt vai vēl vairāk palielināt būtisko līdzdalību Regulas (ES) Nr. 575/2013 4. panta 1. punkta 36. apakšpunkta nozīmē, kā rezultātā tās turētā kapitāla vai balsstiesību daļa sasniegtu vai pārsniegtu 20 %, 30 % vai 50 % vai arī maksājumu iestāde kļūtu par tās meitasuzņēmumu, iepriekš rakstiski informē minētās maksājumu iestādes kompetentās iestādes par savu nodomu. Tas pats attiecas uz jebkuru fizisku vai juridisku personu, kas ir pieņēmusi lēmumu tieši vai netieši pārdot būtisku līdzdalību vai samazināt savu būtisko līdzdalību tā, lai tās turētā kapitāla vai balsstiesību daļa būtu mazāka par 20 %, 30 % vai 50 %, vai arī tā, lai maksājumu iestāde vairs nebūtu tās meitasuzņēmums.

2. Potenciālais būtiskas līdzdalības ieguvējs informē kompetento iestādi par plānotās līdzdalības apjomu un sniedz Direktīvas 2013/36/ES 23. panta 4. punktā minēto attiecīgo informāciju.

3. Ja šā panta 2. punktā minētā potenciālā būtiskas līdzdalības ieguvēja ietekme var kaitēt maksājumu iestādes piesardzīgai un pareizai vadībai, dalībvalstis prasa, lai kompetentās iestādes izsaka savus iebildumus vai veic piemērotus pasākumus, lai izbeigtu šādu situāciju. Šādi pasākumi var ietvert rīkojumus, sodus pret valdes locekļiem vai personām, kas atbild par vadību, vai attiecīgās maksājumu iestādes akcionāru vai dalībnieku akcijām atbilstīgo balsstiesību īstenošanas apturēšanu.

Līdzīgus pasākumus piemēro fiziskām vai juridiskām personām, kas neievēro pienākumu sniegt iepriekšēju informāciju, kā paredzēts šajā pantā.

4. Ja līdzdalība iegūta, neskatoties uz kompetento iestāžu iebildumiem, dalībvalstis neatkarīgi no jebkuriem citiem sodiem, kas jāpieņem, nodrošina atbilstīgo balsstiesību atcelšanu, balsojuma atzišanu par nederīgu vai iespēju to anulēt.

7. pants

Sākotnējais kapitāls

Dalībvalstis izvirza prasību maksājumu iestādēm, lai atļaujas piešķiršanas laikā tām būtu šāds sākotnējais kapitāls, kas ietvertu vienu vai vairākus no Regulas (ES) Nr. 575/2013 26. panta 1. punkta a) līdz e) apakšpunktā minētajiem elementiem:

a) ja maksājumu iestāde sniedz tikai maksājumu pakalpojumu, kas minēts I pielikuma 6. punktā, tās kapitāls nekad nav mazāks par EUR 20 000;

b) ja maksājumu iestāde sniedz maksājumu pakalpojumu, kas minēts I pielikuma 7. punktā, tās kapitāls nekad nav mazāks par EUR 50 000;

- c) ja maksājumu iestāde sniedz jebkādu no maksājumu pakalpojumiem, kas minēti I pielikuma 1.–5. punktā, tās kapitāls nekad nav mazāks par EUR 125 000.

8. pants

Pašu kapitāls

1. Maksājumu iestādes pašu kapitāls nav mazāks par sākotnējo kapitālu, kas minēts šīs direktīvas 7. pantā vai pašu kapitāla summu, kas aprēķināta saskaņā ar šīs direktīvas 9. pantu, atkarībā no tā, kura no šīm summām ir lielāka.
2. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai izvairītos no situācijas, kad vairākkārt izmanto elementus, kurus var iekļaut pašu kapitālu aprēķinā, ja maksājumu iestāde pieder tai pašai grupai kā cita maksājumu iestāde, kredītiestāde, ieguldījumu brokeru sabiedrība, aktīvu pārvaldīšanas uzņēmums vai apdrošināšanas uzņēmums. Šo punktu piemēro arī gadījumos, kad maksājumu iestādei ir hibrīda raksturs un tā veic darbības, kas nav maksājumu pakalpojumu sniegšana.
3. Ja ir ievēroti Regulas (ES) Nr. 575/2013 7. panta nosacījumi, dalībvalstis vai to kompetentās iestādes var izvēlēties nepiemērot šīs direktīvas 9. pantu maksājumu iestādēm, kuras saskaņā ar Direktīvu 2013/36/ES ir ietvertas tādas kredītiestādes konsolidētajā uzraudzībā, kura ir to mātesuzņēmums.

9. pants

Pašu kapitāla aprēķināšana

1. Neatkarīgi no 7. pantā izklāstītajām sākotnējā kapitāla prasībām, dalībvalstis maksājumu iestādēm, izņemot tās, kas piedāvā tikai I pielikuma 7. vai 8. punktā vai abos minētos pakalpojumus, izvirza prasību nepārtraukti uzturēt pašu kapitālu, ko aprēķina saskaņā ar vienu no turpmāk norādītajām trim metodēm, ko kompetentās iestādes noteikušas saskaņā ar valsts tiesību aktiem:

A metode

Maksājumu iestāžu pašu kapitāls ir vismaz 10 % no to fiksēto pieskaitāmo izdevumu kopsummas iepriekšējā gadā. Kompetentās iestādes var pielāgot šo prasību, ja kopš iepriekšējā gada maksājumu iestādes darbīdarbībā ir notikušas būtiskas pārmaiņas. Ja maksājumu iestāde aprēķinu veikšanas dienā nav veikusi darbīdarbību pilnu gadu, minētā prasība ir vismaz 10 % attiecībā uz tās darbīdarbības plānā paredzēto fiksēto pieskaitāmo izdevumu kopsummu, ja vien kompetentās iestādes neprasa veikt korekciju minētajā plānā.

B metode

Maksājumu iestādes pašu kapitāls ir summa, kas ir vismaz tik liela kā kopsumma, ko veido turpmāk norādītie elementi, sareizināti ar mēroga koeficientu k , kā noteikts 2. punktā turpmāk, kur maksājumu summa (MS) ir viena divpadsmitā daļa no maksājumu darbīdarbību kopsummas, ko maksājumu iestāde izpildījusi iepriekšējā gadā:

- a) 4,0 % no šīs MS daļas, kas ir mazāka par EUR 5 miljoniem,

kam pieskaita

- b) 2,5 % no šīs MS daļas, kas ir lielāka par EUR 5 miljoniem, bet mazāka par EUR 10 miljoniem,

kam pieskaita

- c) 1 % no šīs MS daļas, kas ir lielāka par EUR 10 miljoniem, bet mazāka par EUR 100 miljoniem,

kam pieskaita

d) 0,5 % no šīs MS daļas, kas ir lielāka par EUR 100 miljoniem, bet mazāka par EUR 250 miljoniem,

kam pieskaita

e) 0,25 % no šīs MS daļas, kas ir lielāka par EUR 250 miljoniem.

C metode

Maksājumu iestādes pašu kapitāls ir summa, kas ir vismaz tik liela kā atbilstīgais rādītājs, kā noteikts a) apakšpunktā, sareizinot gan ar reizinājuma koeficientu, kas noteikts b) apakšpunktā, gan ar mēroga koeficientu k, kas noteikts 2. punktā:

a) atbilstīgais rādītājs ir turpmāk norādīto lielumu kopsumma:

i) procentu ienākumi;

ii) procentu izdevumi;

iii) saņemtās komisijas maksas un nodevas; un

iv) pārējie darbības ienākumi.

Katru elementu iekļauj kopsummā kā pozitīvu vai negatīvu. Ienākumus no ārkārtas posteņiem vai nestandarta posteņiem neizmanto atbilstīgā rādītāja aprēķinā. Trešo personu sniegto ārpakalpojumu izdevumi var samazināt atbilstīgo rādītāju, ja izdevumus radījis uzņēmums, kuram piemēro uzraudzību saskaņā ar šo direktīvu. Atbilstīgo rādītāju aprēķina iepriekšējā finanšu gada beigās, pamatojoties uz divpadsmit mēnešu novērojumiem. Atbilstīgo rādītāju aprēķina par iepriekšējo finanšu gadu. Tomēr pašu kapitāls, kas aprēķināts atbilstīgi C metodei, nav mazāks par 80 % no atbilstīgā rādītāja vidējā lieluma iepriekšējos trijos finanšu gados. Ja nav pieejami revidentu pārbaudīti rādītāji, drīkst izmantot darījumu aplēses;

b) reizināšanas koeficientu iegūst šādi:

i) 10 % no šīs atbilstīgā rādītāja daļas, kas ir mazāka par EUR 2,5 miljoniem;

ii) 8 % no šīs atbilstīgā rādītāja daļas no EUR 2,5 miljoniem līdz EUR 5 miljoniem;

iii) 6 % no šīs atbilstīgā rādītāja daļas no EUR 5 miljoniem līdz EUR 25 miljoniem;

iv) 3 % no šīs atbilstīgā rādītāja daļas no EUR 25 miljoniem līdz EUR 50 miljoniem;

v) 1,5 % virs EUR 50 miljoniem.

2. Mēroga koeficientu k, kuru paredzēts izmantot B un C metodē, iegūst šādi:

a) 0,5, ja maksājumu iestāde sniedz tikai maksājumu pakalpojumu, kas minēts I pielikuma 6. punktā;

b) 1, ja maksājumu iestāde sniedz jebkādu no maksājumu pakalpojumiem, kas minēti I pielikuma 1.–5. punktā.

3. Kompetentās iestādes, pamatojoties uz maksājumu iestādes riska pārvaldības procesu, riska zaudējumu datu bāzes un iekšējās kontroles mehānismu izvērtējumu, var vai nu izvirzīt prasību, ka maksājumu iestādei jātur pašu kapitāls, kas ir līdz 20 % lielāks par summu, kādu iegūst, piemērojot metodi, kas izvēlēta saskaņā ar 1. punktu, vai atļaut maksājumu iestādei turēt pašu kapitālu, kas ir līdz pat 20 % mazāks par summu, kādu iegūst, piemērojot metodi, kas izvēlēta saskaņā ar 1. punktu.

10. pants

Nodrošinājuma prasības

1. Dalībvalstis vai kompetentās iestādes izvirza prasību, ka maksājumu iestādei, kas sniedz maksājumu pakalpojumus, kas minēti I pielikuma 1.–6. punktā, jāaizsargā visi naudas līdzekļi, kas saņemti no maksājumu pakalpojumu lietotājiem vai saņemti no cita maksājumu pakalpojumu sniedzēja, lai izpildītu maksājumu darījumus, kādā no turpmāk minētajiem veidiem:

- a) naudas līdzekļus nevienu brīdi nesajauc kopā ar citu fizisku vai juridisku personu naudas līdzekļiem, kas nav maksājumu pakalpojumu lietotāji, kā vārdā naudas līdzekļi tiek glabāti, un, ja nākamās darbības beigās, kura seko dienai, kad naudas līdzekļi saņemti, tos joprojām glabā maksājumu iestāde, kas tos vēl nav nogādājusi maksājuma saņēmējam, nedz nosūtījusi citam maksājumu pakalpojumu sniedzējam, tos novieto atsevišķā kontā kredītiestādē vai iegulda drošos, likvidos, zema riska aktīvos, kā tos definējušas pieredzības dalībvalsts kompetentās iestādes; un tos novieto atsevišķi atbilstīgi valsts tiesību aktiem maksājumu pakalpojumu lietotāju interesēs, aizsargājot pret citu maksājumu iestādes kreditoru prasījumiem, jo īpaši maksātnespējas gadījumā;
- b) naudas līdzekļus nodrošina ar apdrošināšanas polisi vai kādu citu salīdzināmu garantiju, ko izsniedzis tāds apdrošināšanas uzņēmums vai kredītiestāde, kas nepieder tai pašai grupai, kam pieder pati maksājumu iestāde, par tādu pašu summu, kādu nošķirtu apdrošināšanas polises vai citas salīdzināmas garantijas neesamības gadījumā; attiecīgā summa izmaksājama gadījumā, ja maksājumu iestāde nespēj pildīt savas finanšu saistības.

2. Ja maksājumu iestādei izvirza prasību nodrošināt naudas līdzekļus saskaņā ar 1. punktu un daļu no šajā punktā minētajiem naudas līdzekļiem izmanto turpmākiem maksājumu darījumiem un atlikumu izmanto pakalpojumiem, kas nav maksājumu pakalpojumi, uz šo naudas līdzekļu daļu, kas saņemta maksājumu darījumu veikšanai nākotnē, arī attiecas 1. punktā noteiktās prasības. Ja šī daļa svārstās vai nav iepriekš zināma, dalībvalstis ļauj maksājumu iestādēm piemērot šo punktu reprezentatīvai daļai, ko uzskata par tādu, kas izmantojama maksājumu pakalpojumiem, ja kompetentās iestādes uzskata, ka šādu reprezentatīvu daļu var ticami aplēst, pamatojoties uz darījumu vēsturiskiem datiem.

11. pants

Atļaujas piešķiršana

1. Dalībvalstis prasa, lai tie uzņēmumi, kas nav 1. panta 1. punkta a), b), c), e) un f) apakšpunktā minētie un kas nav fiziskas vai juridiskas personas, kuras izmanto atbrīvojumu atbilstīgi 32. vai 33. pantam, un kas plāno sniegt maksājumu pakalpojumus, pirms maksājumu pakalpojumu sniegšanas sākuma iegūst atļauju būt par maksājumu iestādēm. Atļauju piešķir tikai juridiskai personai, kas veic uzņēmējdarbību dalībvalstī.

2. Kompetentās iestādes atļauju piešķir, ja pieteikumam pievienotā informācija un pierādījumi atbilst visām 5. pantā izklāstītajām prasībām un ja kompetento iestāžu vispārējais novērtējums pēc pieteikuma izskatīšanas ir labvēlīgs. Pirms atļaujas piešķiršanas kompetentās iestādes attiecīgā gadījumā var, ja nepieciešams, konsultēties ar valsts centrālo banku vai citām attiecīgām valsts iestādēm.

3. Maksājumu iestādei, kurai saskaņā ar pieredzības dalībvalsts tiesību aktiem ir jābūt juridiskajai adresei, galvenais birojs ir tajā pašā dalībvalstī, kurā tai ir juridiskā adrese, un tur tā veic vismaz daļu no savas maksājumu pakalpojumu darījumdarbības.

4. Kompetentās iestādes piešķir atļauju tikai tad, ja, ņemot vērā vajadzību nodrošināt maksājumu iestādes pārdomātu un piesardzīgu vadību, maksājumu iestādei ir stingri pārvaldības pasākumi attiecībā uz tās maksājumu pakalpojumu darījumdarbību, kas ietver skaidru organizatorisko struktūru ar labi noteiktām, pārskatāmām un konsekventām atbildības pamatnostādņēm, efektīvām procedūrām, kā noteikt, pārvaldīt, uzraudzīt riskus, kam tās ir vai varētu būt pakļautas, un

ziņot par tiem, kā arī atbilstīgus iekšējās kontroles mehānismus, tostarp pareizas administratīvās un grāmatvedības procedūras; šie pasākumi, procedūras un mehānismi ir vispārēji un proporcionāli attiecībā uz maksājumu iestādes nodrošināto maksājuma pakalpojumu veidu, apjomu un sarežģītību.

5. Ja maksājumu iestāde sniedz kādu no I pielikuma 1.–7. punktā minētajiem maksājumu pakalpojumiem un vienlaicīgi iesaistās cita veida darījumdarbībā, kompetentās iestādes var pieprasīt, lai tiktu izveidots atsevišķs maksājumu pakalpojumu darījumdarbības subjekts, ja maksājumu iestādes ar maksājumiem nesaistītās darbības pasliktina vai var pasliktināt vai nu maksājumu iestādes finansiālo stabilitāti, vai kompetento iestāžu spēju uzraudzīt to, vai maksājumu iestādes pilda visus šajā direktīvā paredzētos pienākumus.

6. Kompetentās iestādes atļauju atsaka, ja, ņemot vērā vajadzību nodrošināt pārdomātu un piesardzīgu maksājumu iestādes vadību, tās nav pārliecinātas par to akcionāru vai dalībnieku piemērotību, kuriem ir būtiska līdzdalība.

7. Ja starp maksājumu iestādi un citām fiziskām vai juridiskām personām pastāv ciešas attiecības, kā noteikts Regulas (ES) Nr. 575/2013 4. panta 1. punkta 38. apakšpunktā, kompetentās iestādes atļauju piešķir tikai tad, ja šīs attiecības netraucē kompetentajām iestādēm efektīvi veikt uzraudzības funkcijas.

8. Kompetentās iestādes piešķir atļauju tikai tad, ja trešās valsts normatīvie un administratīvie akti, kas reglamentē vienu vai vairākas fiziskas vai juridiskas personas, ar kurām maksājumu iestādei ir ciešas attiecības, vai šo normatīvo un administratīvo aktu piemērošanas grūtības tām netraucē efektīvi īstenot uzraudzības funkcijas.

9. Atļauja ir derīga visās dalībvalstīs, un tā ļauj attiecīgajai maksājumu iestādei sniegt atļaujā norādītos maksājumu pakalpojumus visā Savienībā atbilstīgi vai nu pakalpojumu sniegšanas brīvībai, vai brīvībai veikt uzņēmējdarbību.

12. pants

Lēmuma paziņošana

Trīs mēnešu laikā pēc pieteikuma saņemšanas vai, ja pieteikums ir nepilnīgs, pēc visas informācijas saņemšanas, kas vajadzīga lēmuma pieņemšanai, kompetentās iestādes informē pieteikuma iesniedzēju par to, vai atļauju piešķir vai atsaka. Kompetentā iestāde norāda atteikuma iemeslus, ja tā atsaka atļauju.

13. pants

Atļaujas atsaukšana

1. Kompetentās iestādes var atsaukt maksājumu iestādēm piešķirtu atļauju vienīgi tad, ja šāda iestāde:
 - a) nav izmantojusi atļauju 12 mēnešu laikā, nepārprotami atsakās no tās vai ilgāk par sešiem mēnešiem nav nodarbojusies ar darījumdarbību, ja vien attiecīgā dalībvalsts nav noteikusi, ka šādos gadījumos atļauja zaudē spēku; vai arī
 - b) ir saņēmusi atļauju, iesniedzot nepatiesas ziņas vai ar citiem nelikumīgiem līdzekļiem; vai arī
 - c) vairs neatbilst atļaujas piešķiršanas nosacījumiem vai neinformē kompetento iestādi par būtiskām izmaiņām šajā ziņā; vai arī
 - d) turpinot tās maksājumu pakalpojumu darījumdarbību, apdraudētu maksājumu sistēmas stabilitāti vai uzticēšanos tai; vai

- e) atbilst kādam no citiem gadījumiem, kuros attiecīgās valsts tiesību akti paredz atļaujas atsaukšanu.
2. Kompetentā iestāde pamato atļaujas atsaukšanu un par to attiecīgi informē iesaistītās personas.
 3. Kompetentā iestāde atļaujas atsaukšanu publisko, tostarp 14. un 15. pantā minētajos reģistros.

14. pants

Reģistrācija piederības dalībvalstī

1. Dalībvalstis izveido publisku reģistru, kurā iekļauj:
 - a) atļauju saņēmušās maksājumu iestādes un to pārstāvjus;
 - b) fiziskās un juridiskās personas, kuras izmanto atbrīvojumu atbilstīgi 32. vai 33. pantam, un to pārstāvjus; un
 - c) iestādes, kuras minētas 2. panta 5. punktā un kuras saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir tiesīgas sniegt maksājumu pakalpojumus.

Maksājumu iestāžu filiāles, ja minētās filiāles sniedz pakalpojumus dalībvalstī, kas nav to piederības dalībvalsts, iekļauj piederības dalībvalsts reģistrā.

2. Publiskajā reģistrā norāda maksājumu pakalpojumus, kuru veikšanai maksājumu iestādei ir atļauja vai kuru veikšanai fiziska vai juridiska persona ir reģistrējusies. Atļauju saņēmušās maksājumu iestādes reģistrā iekļauj atsevišķi no fiziskām un juridiskām personām, kas gūst labumu no atbrīvojuma atbilstīgi 32. vai 33. pantam. Reģistrs ir publiski pieejams uzziņām, tam var piekļūt tiešsaistē, un to nekavējoties atjaunina.
3. Kompetentās iestādes iekļauj publiskajā reģistrā jebkuru atsauktu atļauju un jebkuru atsauktu 32. vai 33. pantā noteikto atbrīvojumu.
4. Kompetentās iestādes paziņo EBI par jebkuras atļaujas atsaukšanas un jebkura 32. vai 33. pantā noteiktā atbrīvojuma atsaukšanas iemesliem.

15. pants

Eiropas Banku iestādes (EBI) reģistrs

1. EBI izstrādā, ekspluatē un uztur elektronisku centrālo reģistru, kurā iekļauta informācija, ko paziņo kompetentās iestādes saskaņā ar 2. punktu. EBI ir atbildīga par minētās informācijas precīzu izklāstu.

EBI savā tīmekļa vietnē šo reģistru dara publiski pieejamu un nodrošina vienkāršu piekļuvi informācijai un vienkāršu iekļautās informācijas meklēšanu bez maksas.

2. Kompetentās iestādes nekavējoties paziņo EBI par savos publiskajos reģistros ievadīto informāciju, kā minēts 14. pantā, tādā valodā, ko parasti izmanto finanšu jomā.
3. Kompetentās iestādes ir atbildīgas par 2. punktā minētās informācijas precizitāti un par minētās informācijas atjaunināšanu.

4. EBI izstrādā regulatīvo tehnisko standartu projektus, ar ko nosaka tehniskas prasības elektroniska centrālā reģistra izstrādei, ekspluatācijai un uzturēšanai un tajā iekļautās informācijas piekļuvei. Ar tehniskajām prasībām nodrošina to, ka informāciju var grozīt tikai kompetentā iestāde un EBI.

EBI iesniedz šo regulatīvo tehnisko standartu projektus Komisijai līdz 2018. gada 13. janvārim.

Komisijai deleģē pilnvaras pieņemt pirmajā daļā minētos regulatīvos tehniskos standartus saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1093/2010 10.–14. pantu.

5. EBI izstrādā īstenošanas tehnisko standartu projektus attiecībā uz tās informācijas detaļām un struktūru, kura jāpaziņo atbilstīgi 1. punktam, tostarp attiecībā uz vienotu formātu un modeli, kādā šo informāciju sniedz.

EBI iesniedz šo īstenošanas tehnisko standartu projektus Komisijai līdz 2017. gada 13. jūlijam.

Komisijai piešķir pilnvaras pieņemt pirmajā daļā minētos īstenošanas tehniskos standartus saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1093/2010 15. pantu.

16. pants

Atļaujas uzturēšana spēkā

Tiklīdz saskaņā ar 5. pantu sniegtās informācijas un pierādījumu precizitāti ietekmē jebkādas izmaiņas, maksājumu iestāde attiecīgi bez liekas kavēšanās informē par to piederības dalībvalsts kompetentās iestādes.

17. pants

Grāmatvedība un obligātā revīzija

1. Direktīvas 86/635/EEK un 2013/34/ES un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1606/2002 ⁽¹⁾ piemēro maksājumu iestādēm *mutatis mutandis*.

2. Ja vien nav noteikts atbrīvojums Direktīvā 2013/34/ES un attiecīgos gadījumos Direktīvā 86/635/EEK, maksājumu iestāžu gada pārskatu un konsolidēto pārskatu revīziju veic obligātie revidenti vai revīzijas uzņēmumi Direktīvas 2006/43/EK nozīmē.

3. Uzraudzības nolūkā dalībvalstis pieprasa, lai maksājumu iestādes sniegtu atsevišķu grāmatvedības informāciju par maksājumu pakalpojumiem un par 18. panta 1. punktā minētajām darbībām, par kurām sniedz revīzijas ziņojumu. Šo ziņojumu attiecīgā gadījumā sagatavo obligātie revidenti vai revīzijas uzņēmums.

4. Direktīvas 2013/36/ES 63. pantā paredzētie pienākumi *mutatis mutandis* attiecas uz maksājumu iestāžu obligātajiem revidentiem vai revīzijas uzņēmumiem attiecībā uz maksājumu pakalpojumu darbībām.

18. pants

Darbības

1. Papildus maksājumu pakalpojumu sniegšanai maksājumu iestādes ir tiesīgas veikt šādas darbības:

a) darbības pakalpojumu un ar tiem cieši saistītu palīgpakalpojumu sniegšana, piemēram, maksājumu darījumu izpildes nodrošināšana, ārvalstu valūtas maiņas pakalpojumi, glabāšana, kā arī datu uzglabāšana un apstrāde;

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1606/2002 (2002. gada 19. jūlijs) par starptautisko grāmatvedības standartu piemērošanu (OV L 243, 11.9.2002., 1. lpp.).

- b) maksājumu sistēmu ekspluatācija, neskarot 35. pantu;
- c) darījumdarbība, kas nav maksājumu pakalpojumu sniegšana, ņemot vērā piemērojamos Savienības un valsts tiesību aktus.
2. Ja maksājumu iestādes sniedz vienu vai vairākus maksājumu pakalpojumus, tās var turēt tikai maksājumu kontus, ko izmanto vienīgi maksājumu darījumiem.
3. Jebkādi naudas līdzekļi, ko maksājumu iestādes saņem no maksājumu pakalpojumu lietotājiem nolūkā sniegt maksājumu pakalpojumus, nav noguldījumi vai citi atmaksājami naudas līdzekļi Direktīvas 2013/36/ES 9. panta nozīmē vai elektroniskā nauda, kā definēts Direktīvas 2009/110/EK 2. panta 2. punktā.
4. Maksājumu iestādes var piešķirt ar maksājumu pakalpojumiem saistītus kredītus, kā minēts I pielikuma 4. vai 5. punktā, tikai tad, ja ir ievēroti visi šie nosacījumi:
- a) kredīts ir palīgdarbība, un to piešķir vienīgi saistībā ar maksājumu darījuma izpildi;
- b) neatkarīgi no valsts noteikumiem par kredītu sniegšanu, izmantojot kredītkartes, saistībā ar maksājumu piešķirtais un saskaņā ar 11. panta 9. punktu un 28. pantu izsniegtais kredīts ir atmaksājams īsā laikposmā, kas nekādā gadījumā nav ilgāks par 12 mēnešiem;
- c) šādu kredītu nepiešķir no naudas līdzekļiem, kas saņemti vai tiek turēti maksājumu darījumu izpildes nolūkā;
- d) lai atbilstu uzraudzības iestāžu prasībām, maksājumu iestādes pašu kapitāls jebkurā laikā ir atbilstīgs piešķirtā kredīta kopējai summai.
5. Maksājumu iestādes nevar pieņemt noguldījumus vai citus atmaksājamus naudas līdzekļus Direktīvas 2013/36/ES 9. panta nozīmē.
6. Šī direktīva neskar Direktīvu 2008/48/EK vai citus attiecīgus Savienības tiesības vai valsts pasākumus attiecībā uz tādiem nosacījumiem kredīta piešķiršanai patērētājiem, kuri nav saskaņoti ar šo direktīvu un ir saskaņā ar Savienības tiesībām.

2. i e d a ļ a

Citas prasības

19. pants

Pārstāvju, filiāļu vai ārpakalpojumu vienību izmantošana

1. Ja maksājumu iestāde vēlas sniegt maksājumu pakalpojumus ar pārstāvja starpniecību, tā piederības dalībvalsts kompetentajām iestādēm paziņo šādu informāciju:
- a) pārstāvja vārdu un uzvārdu/nosaukumu un adresi;
- b) aprakstu par iekšējās kontroles mehānismiem, kurus pārstāvis izmantos nolūkā pildīt pienākumus saistībā ar nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu un terorisma finansēšanu saskaņā ar Direktīvu (ES) 2015/849 un kurus nekavējoties atjaunina gadījumā, ja sākotnējā paziņojumā sniegtajā informācijā tiek ieviestas būtiskas izmaiņas;
- c) datus par valdes locekļiem un personām, kas atbild par tā pārstāvja vadību, kuru izmantos maksājumu pakalpojumu sniegšanai, un tiem pārstāvjiem, kuri nav maksājumu pakalpojumu sniedzēji, kā arī pierādījumus tam, ka šīs personas ir atbilstīgas un piemērotas;
- d) maksājumu iestādes maksājumu pakalpojumus, par kuriem pārstāvis saņems pilnvaras; un

e) attiecīgā gadījumā pārstāvja unikālo identifikācijas kodu vai numuru.

2. Divu mēnešu laikā pēc 1. punktā minētās informācijas saņemšanas piederības dalībvalsts kompetentā iestāde paziņo maksājumu iestādei, vai pārstāvis ir vai nav iekļauts 14. pantā paredzētajā reģistrā. Pēc iekļaušanas reģistrā pārstāvis var sākt sniegt maksājumu pakalpojumus.

3. Pirms pārstāvja iekļaušanas reģistrā kompetentās iestādes, ja tās uzskata, ka tām sniegtā informācija ir nepareiza, veic papildu darbības, lai pārbaudītu attiecīgo informāciju.

4. Ja pēc darbības veikšanas, lai pārbaudītu informāciju, kompetentās iestādes nav pārliecinātas par to, ka informācija, kura tām sniegta, ievērojot 1. punktu, ir pareiza, tās attiecīgo pārstāvi neiekļauj 14. pantā paredzētajā reģistrā un bez liekas kavēšanās par to informē maksājumu iestādi.

5. Ja maksājumu iestāde vēlas sniegt maksājumu pakalpojumus citā dalībvalstī, iesaistot pārstāvi vai izveidojot filiāli, tā ievēro 28. pantā izklāstītās procedūras.

6. Ja maksājumu iestāde vēlas uzticēt maksājumu pakalpojumu darbības funkcijas ārvalsts sniedzējiem, tā attiecīgi informē par to savas piederības dalībvalsts kompetentās iestādes.

Svarīgu darbības funkciju, tostarp IT sistēmu, uzticēšanu ārvalsts sniedzējiem nedara veidā, kas var būtiski pasliktināt maksājumu iestādes iekšējās kontroles kvalitāti un kompetento iestāžu spēju uzraudzīt maksājumu iestādes atbilstību visiem šajā direktīvā noteiktajiem pienākumiem un izsekot tai.

Otrās daļas nolūkos darbības funkciju uzskata par svarīgu, ja tās nepilnīga izpilde vai neizpilde būtiski vājinātu maksājumu iestādes pastāvīgu atbilstību šajā sadaļā paredzētajā darbības atļaujā noteiktajām prasībām vai citiem tās pienākumiem saskaņā ar šo direktīvu vai tās finansiālo darbību, vai tās maksājumu pakalpojumu stabilitāti vai nepārtrauktību. Dalībvalstis nodrošina, lai, uzticot svarīgas darbības funkcijas ārvalsts sniedzējiem, maksājumu iestādes izpildītu šādus nosacījumus:

a) ar ārvalsts pakalpojumiem neparedz augstākās vadības atbildības deleģēšanu;

b) šajā direktīvā noteiktās maksājumu iestādes attiecības un pienākumi attiecībā uz tās maksājumu pakalpojumu lietotājiem paliek nemainīgas;

c) netiek vājināti nosacījumi, kuri maksājumu iestādei jāievēro, lai tā varētu saņemt atļauju saskaņā ar šo sadaļu un lai šī atļauja paliktu spēkā;

d) netiek atcelti vai grozīti nekādi citi nosacījumi, ar kādiem maksājumu iestādei piešķirta atļauja.

7. Maksājumu iestādes nodrošina, lai pārstāvji vai filiāles, kas rīkojas to vārdā, par to informētu maksājumu pakalpojumu lietotājus.

8. Maksājumu iestādes bez liekas kavēšanās paziņo piederības dalībvalsts kompetentajām iestādēm par jebkādam izmaiņām attiecībā uz ārvalsts pakalpojumu vienību izmantošanu un saskaņā ar 2., 3. un 4. punktā paredzēto procedūru – pārstāvju, tostarp papildu pārstāvju, izmantošanu.

20. pants

Atbildība

1. Dalībvalstis nodrošina, lai tad, ja maksājumu iestāžu darbības funkciju izpildi uztic trešām personām, minētās maksājumu iestādes veiktu piemērotus pasākumus, kas nodrošina šīs direktīvas prasību ievērošanu.
2. Dalībvalstis pieprasa, lai maksājumu iestādes saglabātu pilnu atbildību par visām savu darbinieku vai pārstāvju, filiāļu vai ārpakalpojumu vienību darbībām.

21. pants

Uzskaites dokumentācija

Neskarot Direktīvu (ES) 2015/849 vai citus attiecīgos Savienības tiesību aktus, dalībvalstis pieprasa maksājumu iestādēm visu attiecīgo dokumentāciju šīs sadaļas vajadzībām glabāt vismaz piecus gadus.

3. iedaļa

Kompetentās iestādes un uzraudzība

22. pants

Kompetento iestāžu izraudzīšanās

1. Dalībvalstis par atļauju izsniegšanu maksājumu iestādēm un maksājumu iestāžu, kas pilda šajā sadaļā paredzētos pienākumus, prudenciālo uzraudzību atbildīgajām kompetentajām iestādēm izraugās vai nu valsts iestādes, vai struktūras, kuras atzītas saskaņā ar valsts tiesību aktiem vai kuras atzinušas valsts iestādes, kam šajā nolūkā saskaņā ar valsts tiesību aktiem ir piešķirtas skaidras pilnvaras, tostarp valstu centrālās bankas.

Kompetentās iestādes garantē neatkarību no ekonomiskām struktūrām un izvairās no interešu konfliktiem. Neskarot pirmo daļu, maksājumu iestādes, kredītiestādes, elektroniskās naudas iestādes vai pasta žiro norēķinu iestādes netiek izraudzītas par kompetentajām iestādēm.

Dalībvalstis attiecīgi informē Komisiju.

2. Dalībvalstis nodrošina, lai saskaņā ar 1. punktu izraudzītajām kompetentajām iestādēm būtu visas pienākumu veikšanai vajadzīgās pilnvaras.
3. Dalībvalstis, kuru teritorijā ir vairāk nekā viena šajā sadaļā aptvertajos jautājumos kompetentā iestāde, nodrošina šo iestāžu ciešu sadarbību tā, lai tās varētu efektīvi pildīt savus attiecīgos pienākumus. Tas pats attiecas uz to, ja šajā sadaļā aptvertajos jautājumos kompetentās iestādes nav kompetentās iestādes, kuras ir atbildīgas par kredītiestāžu uzraudzību.
4. Saskaņā ar 1. punktu izraudzīto kompetento iestāžu uzdevumus pilda piederības dalībvalsts kompetentās iestādes.
5. Šā panta 1. punktā nav noteikts, ka kompetentajām iestādēm liek uzraudzīt maksājumu iestāžu darījumdarbību, izņemot maksājumu pakalpojumu sniegšanu un 18. panta 1. punkta a) apakšpunktā minēto darbību veikšanu.

23. pants

Uzraudzība

1. Dalībvalstis nodrošina, lai pārbaudes, ko kompetentās iestādes veic nolūkā pārbaudīt pastāvīgu atbilstību šīs sadaļas noteikumiem, būtu samērīgas, piemērotas un atbilstīgas riskam, kādam maksājumu iestādes ir pakļautas.

Lai pārbaudītu atbilstību šīs sadaļas noteikumiem, kompetentās iestādes jo īpaši ir tiesīgas veikt šādus pasākumus:

- a) izvirzīt maksājumu iestādei prasību sniegt visu informāciju, kas nepieciešama atbilstības uzraudzībai, attiecīgā gadījumā precizējot prasības iemeslu un termiņu, kādā informācija ir jāsniedz;
- b) veikt pārbaudes uz vietas maksājumu iestādē, pie jebkura pārstāvja vai jebkurā filiālē, kas sniedz maksājumu pakalpojumus, par ko atbild maksājumu iestāde, vai jebkurā ārpakalpojumu vienībā;
- c) izdot ieteikumus, pamatnostādnes un attiecīgā gadījumā saistošus administratīvos noteikumus;
- d) apturēt vai atsaukt atļauju atbilstīgi 13. pantam.

2. Neskarot atļaujas atsaukšanas procedūras un krimināltiesību normas, dalībvalstis nodrošina, lai to attiecīgās kompetentās iestādes attiecībā uz tām maksājumu iestādēm vai to faktiskajiem vadītājiem, kas pārkāpj normatīvos un administratīvos aktus saistībā ar to maksājumu pakalpojumu darījumdarbību vai darījumdarbības uzraudzību, varētu pieņemt vai noteikt sodus vai pasākumus, kas īpaši paredzēti, lai izskaustu konstatētos pārkāpumus vai šādu pārkāpumu cēloņus.

3. Neatkarīgi no 7. panta, 8. panta 1. un 2. punkta un 9. panta prasībām, dalībvalstis nodrošina to, ka kompetentās iestādes ir tiesīgas veikt šā panta 1. punktā izklāstītos pasākumus, lai nodrošinātu pietiekamu kapitālu maksājumu pakalpojumu sniegšanai, jo īpaši gadījumos, kad maksājumu iestāžu ar maksājumu pakalpojumiem nesaistītā darbība vājina vai var vājināt maksājumu iestādes finansiālo stabilitāti.

24. pants

Dienesta noslēpums

1. Dalībvalstis nodrošina, lai visām personām, kas strādā vai ir strādājušas kompetentajās iestādēs, kā arī ekspertiem, kas rīkojas kompetento iestāžu vārdā, būtu saistošs pienākums glabāt dienesta noslēpumu, neskarot gadījumus, uz kuriem attiecas krimināltiesības.
2. Veicot informācijas apmaiņu saskaņā ar 26. pantu, ievēro stingras dienesta noslēpuma prasības, lai nodrošinātu personas un uzņēmuma tiesību aizsardzību.
3. Dalībvalstis var piemērot šo pantu, *mutatis mutandis* ņemot vērā Direktīvas 2013/36/ES 53.–61. panta noteikumus.

25. pants

Tiesības vērsties tiesā

1. Dalībvalstis nodrošina, lai lēmumus, ko kompetentās iestādes pieņemušas attiecībā uz maksājumu iestādi, ievērojot normatīvos un administratīvos aktus, kas pieņemti saskaņā ar šo direktīvu, varētu apstrīdēt tiesās.
2. Šā panta 1. punkts attiecas arī uz bezdarbību.

26. pants

Informācijas apmaiņa

1. Dažādu dalībvalstu kompetentās iestādes sadarbojas savā starpā un vajadzības gadījumā ar ECB un dalībvalstu centrālajām bankām, EBI un citām attiecīgām kompetentām iestādēm, kas ir izraudzītas saskaņā ar Savienības vai valsts tiesībām, kuras piemēro maksājumu pakalpojumu sniedzējiem.

2. Turklāt dalībvalstis pieļauj informācijas apmaiņu starp savām kompetentajām iestādēm un šādām organizācijām:
- a) citu dalībvalstu kompetentajām iestādēm, kas ir atbildīgas par atļaujas piešķiršanu maksājumu iestādēm un to uzraudzību;
 - b) ECB un dalībvalstu centrālajām bankām, kas rīkojas kā monetārās un pārraudzības iestādes, un vajadzības gadījumā citām valsts iestādēm, kuras ir atbildīgas par maksājumu un norēķinu sistēmu pārraudzību;
 - c) citām attiecīgajām iestādēm, kas izraudzītas saskaņā ar šo direktīvu, Direktīvu (ES) 2015/849 un citiem Savienības tiesību aktiem, kurus piemēro maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, piemēram, tiesību aktiem, kas piemērojami nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanas un terorisma finansēšanas novēršanas jomā;
 - d) EBI, kuras uzdevums ir palīdzēt nodrošināt uzraudzības mehānismu konsekventu un saskaņotu darbību, kā minēts Regulas (ES) Nr. 1093/2010 1. panta 5. punkta a) apakšpunktā.

27. pants

Domstarpību izšķiršana starp dažādu dalībvalstu kompetentajām iestādēm

1. Ja dalībvalsts kompetentā iestāde uzskata, ka konkrētā lietā pārrobežu sadarbība ar citas dalībvalsts kompetentajām iestādēm, kā minēts šīs direktīvas 26., 28., 29., 30. vai 31. pantā, neatbilst minētajiem noteikumiem, tā var lietu nodot EBI un lūgt tās palīdzību saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1093/2010 19. pantu.
2. Ja EBI ir lūgta atbilstīgi šā panta 1. punktam sniegt palīdzību, tā pieņem lēmumu saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1093/2010 19. panta 3. punktu bez liekas kavēšanās. EBI var palīdzēt kompetentajām iestādēm panākt vienošanos arī pēc savas iniciatīvas saskaņā ar minētās regulas 19. panta 1. punkta otro daļu. Katrā ziņā iesaistītās kompetentās iestādes atliek savus lēmumus, gaidot risinājumu saskaņā ar minētās regulas 19. pantu.

28. pants

Pieteikums izmantot tiesības veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvība

1. Jebkura atļauju saņēmusi maksājumu iestāde, kas vēlas pirmoreiz sniegt maksājumu pakalpojumus citā dalībvalstī, kas nav tās piederības dalībvalsts, izmantojot tiesības veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu sniegšanas brīvību, sniedz šādu informāciju kompetentajām iestādēm savā piederības dalībvalstī:
- a) maksājumu iestādes nosaukums, adrese un atļaujas numurs, ja tāds ir;
 - b) dalībvalsts(-is), kurā(-ās) tā plāno darboties;
 - c) sniedzamais(-ie) maksājumu pakalpojums(-i);
 - d) ja maksājumu iestāde plāno izmantot pārstāvi – 19. panta 1. punktā minētā informācija;
 - e) ja maksājumu iestāde plāno izmantot filiāli – 5. panta 1. punkta b) un e) apakšpunktā minētā informācija attiecībā uz maksājumu pakalpojumu darījumdarbību uzņēmējā dalībvalstī, filiāles organizatoriskās struktūras apraksts un to personu identitāte, kas atbildīgi par filiāles vadību.

Ja maksājumu iestāde plāno uzticēt maksājumu pakalpojumu darbības funkcijas citām vienībām uzņēmējā dalībvalstī, tā attiecīgi informē par to savas piederības dalībvalsts kompetentās iestādes.

2. Mēneša laikā pēc visas 1. punktā minētās informācijas saņemšanas piederības dalībvalsts kompetentās iestādes to pārsūta uzņēmējas dalībvalsts kompetentajām iestādēm.

Mēneša laikā pēc informācijas saņemšanas no piederības dalībvalsts kompetentajām iestādēm uzņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes minēto informāciju izvērtē un sniedz piederības dalībvalsts kompetentajām iestādēm attiecīgo informāciju saistībā ar paredzēto maksājumu pakalpojumu sniegšanu, ko veiks attiecīgā maksājumu iestāde, izmantojot brīvību veikt uzņēmējdarbību vai pakalpojumu sniegšanas brīvību. Uzņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes informē piederības dalībvalsts kompetentās iestādes jo īpaši par jebkurām pamatotām bažām, ko rada paredzētā pārstāvja iesaiste vai filiāles izveidošana attiecībā uz nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizāciju vai terorisma finansēšanu Direktīvas (ES) 2015/849 nozīmē.

Ja piederības dalībvalsts kompetentās iestādes nepiekrīt uzņēmējas dalībvalsts kompetento iestāžu izvērtējumam, tās sniedz pēdējām minētajām sava lēmuma pamatojumu.

Ja piederības dalībvalsts kompetento iestāžu izvērtējums, jo īpaši ņemot vērā no uzņēmējas dalībvalsts kompetentajām iestādēm saņemto informāciju, nav pozitīvs, piederības dalībvalsts kompetentā iestāde atsakās reģistrēt pārstāvi vai filiāli vai atsauc reģistrāciju, ja tā jau ir notikusi.

3. Trīs mēnešu laikā pēc 1. punktā minētās informācijas saņemšanas piederības dalībvalsts kompetentās iestādes savu lēmumu paziņo uzņēmējas dalībvalsts kompetentajām iestādēm un maksājumu iestādei.

Tiklīdz pārstāvis vai filiāle ir iekļauts 14. pantā minētajā reģistrā, tie var sākt savu darbību attiecīgajā uzņēmējā dalībvalstī.

Maksājumu iestāde paziņo piederības dalībvalsts kompetentajām iestādēm datumu, no kura tā sāk savu darbību, izmantojot pārstāvi vai filiāli attiecīgajā(-ās) uzņēmējā(-ās) dalībvalstī. Piederības dalībvalsts kompetentās iestādes attiecīgi informē uzņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes.

4. Maksājumu iestāde bez liekas kavēšanās informē piederības dalībvalsts kompetentās iestādes par jebkādam izmaiņām informācijā, kas sniegta saskaņā ar 1. punktu, tostarp par papildu pārstāvjiem, filiālēm vai vienībām, kas sniedz ārpalpojumus piederības dalībvalstīs, kurās tā darbojas. Piemēro 2. un 3. punktā paredzēto procedūru.

5. EBI izstrādā regulatīvu tehnisko standartu projektus, lai precizētu sadarbības un informācijas apmaiņas režīmu starp piederības un uzņēmējas dalībvalsts kompetentajām iestādēm saskaņā ar šo pantu. Minētajos regulatīvo tehnisko standartu projektos precizē sadarbības metodi, naudas līdzekļus un sīkāku informāciju par tādu maksājumu iestāžu paziņojumiem, kas veic pārrobežu darbības, jo īpaši par sniedzamās informācijas jomu un apstrādi, tostarp kopīgu terminoloģiju un standarta paziņojuma veidlapas, lai nodrošinātu konsekventu un efektīvu paziņošanas procesu.

EBI iesniedz šo regulatīvo tehnisko standartu projektus Komisijai līdz 2018. gada 13. janvārim.

Komisijai deleģē pilnvaras pieņemt pirmajā daļā minētos regulatīvos tehniskos standartus saskaņā ar procedūru, kas paredzēta Regulas (ES) Nr. 1093/2010 10.–14. pantā.

29. pants

To maksājumu iestāžu uzraudzība, kuras izmanto tiesības veikt uzņēmējdarbību un pakalpojumu sniegšanas brīvību

1. Lai varētu veikt pārbaudes un vajadzīgos pasākumus, kas paredzēti šajā sadaļā un valsts tiesību aktu noteikumos, kas transponē III un IV sadaļu, saskaņā ar 100. panta 4. punktu attiecībā uz maksājumu iestādes pārstāvi vai filiāli, kura atrodas citas dalībvalsts teritorijā, piederības dalībvalsts kompetentās iestādes sadarbojas ar uzņēmējas dalībvalsts kompetentajām iestādēm.

Sadarbojoties saskaņā ar šā punkta pirmo daļu, piederības dalībvalsts kompetentās iestādes informē uzņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes katru reizi, kad tās gatavojas veikt pārbaudi uz vietas uzņēmējas dalībvalsts teritorijā.

Tomēr piederības dalībvalsts kompetentās iestādes var deleģēt uzņēmējas dalībvalsts kompetentajām iestādēm uzdevumu veikt pārbaudes uz vietas minētajā iestādē.

2. Uzņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes var pieprasīt visām maksājumu iestādēm, kurām ir pārstāvji vai filiāles to teritorijā, regulāri ziņot uzņēmējas dalībvalsts kompetentajām iestādēm par savu darbību to valsts teritorijā.

Šādi ziņojumi ir vajadzīgi informatīvos vai statistikas nolūkos un, ciktāl pārstāvji un filiāles veic maksājumu pakalpojumu darījumdarbību saskaņā ar tiesībām veikt uzņēmējdarbību, lai pārraudzītu atbilstību noteikumiem valsts tiesību aktos, kas transponē III un IV sadaļu. Šādiem pārstāvjiem un filiālēm piemēro dienesta slepenības prasības, kas ir vismaz līdzvērtīgas 24. pantā minētajām prasībām.

3. Kompetentās iestādes savstarpēji sniedz visu būtisko un/vai attiecīgo informāciju, jo īpaši gadījumos, kad pārstāvis vai filiāle ir izdarījusi pārkāpumu vai ir aizdomas, ka tā izdarījusi pārkāpumu, un ja minētie pārkāpumi ir notikuši, izmantojot pakalpojumu sniegšanas brīvību. Šajā ziņā kompetentās iestādes pēc pieprasījuma sniedz visu attiecīgo informāciju un pēc savas iniciatīvas – visu būtisko informāciju, tostarp par maksājumu iestādes atbilstību 11. panta 3. punkta nosacījumiem.

4. Dalībvalstis var prasīt maksājumu iestādei, kura darbojas to teritorijā ar pārstāvju starpniecību saskaņā ar tiesībām veikt uzņēmējdarbību un kuras galvenais birojs atrodas citā dalībvalstī, iecelt centrālo kontaktpunktu to teritorijā, lai nodrošinātu pienācīgu saziņu un informācijas sniegšanu par atbilstību III un IV sadaļai, neskarot nekādus noteikumus par nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizācijas un teroristu finansēšanas apkarošanu un atvieglot piederības dalībvalsts un uzņēmējas dalībvalsts kompetento iestāžu veikto uzraudzību, tostarp kompetentajām iestādēm pēc pieprasījuma nodrošinot dokumentus un informāciju.

5. EBI izstrādā regulatīvo tehnisko standartu projektus, lai, ievērojot 4. punktu, precizētu kritērijus, kas jāpiemēro, nosakot apstākļus saskaņā ar proporcionalitātes principu, kādos ir piemēroti iecelt centrālo kontaktpunktu, un šādu kontaktpunktu funkcijas.

Minētajos regulatīvo tehnisko standartu projektos jo īpaši ņem vērā:

- a) visu to darījumu apjomu un vērtību, ko maksājumu iestāde veic uzņēmējās dalībvalstīs;
- b) sniegto maksājumu pakalpojumu veidu; un
- c) kopējo pārstāvju skaitu, kas veic uzņēmējdarbību uzņēmējā dalībvalstī.

EBI iesniedz šo regulatīvo tehnisko standartu projektus Komisijai līdz 2017. gada 13. janvārim.

6. EBI izstrādā regulatīvo tehnisko standartu projektus, lai precizētu sadarbības un informācijas apmaiņas režīmu starp piederības dalībvalsts kompetentajām iestādēm un uzņēmējas valsts kompetentajām iestādēm saskaņā ar šo sadaļu un lai pārraudzītu atbilstību noteikumiem valsts tiesību aktos, kas transponē III un IV sadaļu. Regulatīvo tehnisko standartu projektos precizē sadarbības metodi, naudas līdzekļus un sīkāku informāciju par tādu maksājumu iestāžu uzraudzību, kas veic pārrobežu darbības, jo īpaši par tādas informācijas jomu un apstrādi, ar ko apmainīsies, lai nodrošinātu tādu maksājumu iestāžu konsekventu un efektīvu uzraudzību, kas veic maksājumu pakalpojumu pārrobežu sniegšanu.

Minētajos regulatīvo tehnisko standartu projektos precizē arī to ziņojumu veidus un sīkāku informāciju par ziņojumiem, ko no maksājumu iestādēm pieprasa uzņēmējas dalībvalstis par maksājumu darījumdarbību, kas veikta to teritorijā saskaņā ar 2. punktu, tostarp šādu ziņojumu sniegšanas biežumu.

EBI iesniedz šo regulatīvo tehnisko standartu projektu Komisijai līdz 2018. gada 13. janvārim.

7. Komisijai deleģē pilnvaras pieņemt 5. un 6. punktā minētos regulatīvos tehniskos standartus saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1093/2010 10.–14. pantu.

30. pants

Pasākumi neatbilstības gadījumā, tostarp piesardzības pasākumi

1. Neskarot piederības dalībvalsts kompetento iestāžu atbildību, ja uzņēmējas dalībvalsts kompetentā iestāde noskaidro, ka maksājumu iestāde, kuras pārstāvji vai filiāles atrodas tās teritorijā, neatbilst šajā sadaļā paredzētajiem noteikumiem vai noteikumiem valsts tiesību aktos, kas transponē III vai IV sadaļu, tā nekavējoties informē piederības dalībvalsts kompetento iestādi.

Piederības dalībvalsts kompetentā iestāde pēc saskaņā ar pirmo daļu saņemtās informācijas izvērtēšanas nekavējoties veic visus attiecīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka attiecīgā maksājumu iestāde novērš šo neatbilstību. Piederības dalībvalsts kompetentā iestāde par minētajiem pasākumiem nekavējoties paziņo uzņēmējas dalībvalsts un jebkuras citas attiecīgās dalībvalsts kompetentajai iestādei.

2. Ārkārtas situācijās, kad ir vajadzīga tūlītēja rīcība, lai novērstu nopietnu apdraudējumu maksājumu pakalpojumu lietotāju kopīgajām interesēm uzņēmējā dalībvalstī, līdztekus kompetento iestāžu pārrobežu sadarbībai un gaidot, kad piederības dalībvalsts kompetentās iestādes veiks pasākumus, kā izklāstīts 29. pantā, uzņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes var veikt piesardzības pasākumus.

3. Visi piesardzības pasākumi saskaņā ar 2. punktu ir atbilstīgi un samērīgi ar to mērķi aizsargāt maksājumu pakalpojumu lietotāju kopīgās intereses pret nopietnu apdraudējumu uzņēmējā dalībvalstī. To rezultātā netiek dota priekšroka uzņēmējas dalībvalsts maksājumu iestādes maksājumu pakalpojumu lietotājiem attiecībā pret citās dalībvalstīs esošas maksājumu iestādes maksājumu pakalpojumu lietotājiem.

Piesardzības pasākumi ir pagaidu pasākumi, un tos pārtrauc, kad konstatētais apdraudējums ir novērsts, tostarp ar piederības dalībvalsts kompetento iestāžu palīdzību vai sadarbībā ar tām vai ar EBI, kā paredzēts 27. panta 1. punktā.

4. Ja tas ir saderīgi ar ārkārtas situāciju, uzņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes katrā ziņā bez liekas kavēšanās informē piederības dalībvalsts kompetentās iestādes un jebkuras citas attiecīgās dalībvalsts kompetentās iestādes, Komisiju un EBI par piesardzības pasākumiem, kas veikti saskaņā ar 2. punktu, un par to pamatojumu.

31. pants

Pamatojums un informēšana

1. Visus pasākumus, ko veikušas kompetentās iestādes, ievērojot 23., 28., 29. vai 30. pantu, un kas paredz sodus vai ierobežojumus attiecībā uz pakalpojumu sniegšanas brīvības vai brīvības veikt uzņēmējdarbību īstenošanu, pienācīgi pamato un dara zināmus attiecīgajai maksājumu iestādei.

2. Direktīvas 28.–30. pants neskar Direktīvā (ES) 2015/849 un Regulā (ES) 2015/847, jo īpaši Direktīvas (ES) 2015/849 48. panta 1. punktā un Regulas (ES) 2015/847 22. panta 1. punktā, paredzēto kompetento iestāžu pienākumu uzraudzīt vai pārbaudīt atbilstību šajos tiesību aktos noteiktajām prasībām.

4. iedaļa

Atbrīvojums

32. pants

Nosacījumi

1. Dalībvalstis var atbrīvot vai atļaut savām kompetentajām iestādēm atbrīvot fiziskās vai juridiskās personas, kas sniedz maksājumu pakalpojumus, kas minēti I pielikuma 1.–6. punktā, pilnībā vai daļēji no 1., 2. un 3. iedaļā izklāstītās procedūras un nosacījumu piemērošanas, izņemot 14., 15., 22., 24., 25. un 26. pantu, ja:

- a) attiecīgās personas, tostarp jebkura pārstāvja, par ko tā uzņemas pilnu atbildību, iepriekšējos 12 mēnešos izpildīto maksājumu darījumu ikmēneša vidējā kopējā vērtība nepārsniedz dalībvalsts noteiktu ierobežojumu, bet nekādā gadījumā nav lielāka par EUR 3 miljoniem. Minēto prasību novērtē attiecībā pret tās darījumdarbības plānā paredzēto maksājumu darījumu kopējo summu, ja vien kompetentās iestādes neprasa minēto plānu koriģēt; un
- b) neviena fiziskā persona, kas ir atbildīga par darījumdarbības pārvaldību vai vadīšanu, nav tiesāta par noziedzīgiem nodarījumiem, kas ir saistīti ar nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu vai teroristu finansēšanu, vai citiem finanšu noziegumiem.

2. Jebkuras fiziskas vai juridiskas personas, kas reģistrēta saskaņā ar 1. punktu, galvenais birojs vai dzīvesvieta ir tajā dalībvalstī, kur tā faktiski veic darījumdarbību.

3. Šā panta 1. punktā minētās personas uzskata par maksājumu iestādēm, ievērojot, ka 11. panta 9. punkts un 28., 29. un 30. pants uz tām neattiecas.

4. Dalībvalstis var arī noteikt, ka jebkura fiziska vai juridiska persona, kas reģistrēta saskaņā ar šā panta 1. punktu, var veikt tikai dažas no 18. pantā norādītajām darbībām.

5. Šā panta 1. punktā minētās personas ziņo kompetentajām iestādēm par visām savas situācijas izmaiņām, kas attiecas uz minētajā punktā norādītajiem nosacījumiem. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka tad, ja šā panta 1., 2. vai 4. punktā izklāstītie nosacījumi vairs netiek izpildīti, attiecīgās personas pieprasa atļauju 30 kalendāro dienu laikā saskaņā ar 11. pantā noteikto procedūru.

6. Šā panta 1.–5. punktu nepiemēro attiecībā uz Direktīvu (ES) 2015/849 vai valstu tiesību aktiem par vēršanos pret nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanu.

33. pants

Konta informācijas pakalpojumu sniedzēji

1. Fiziskās vai juridiskās personas, kas sniedz tikai maksājumu pakalpojumu, kas minēts I pielikuma 8. punktā, ir atbrīvotas no 1. un 2. iedaļā izklāstītās procedūras un nosacījumu piemērošanas, izņemot 5. panta 1. punkta a), b), e)–h), j), l), n), p) un q) apakšpunktu un 5. panta 3. punktu, un 14. un 15. pantu. Piemēro 3. iedaļu, izņemot 22. panta 3. punktu.

2. Šā panta 1. punktā minētās personas uzskata par maksājumu iestādēm, ievērojot, ka III un IV sadaļa uz tām neattiecas, izņemot 41. pantu, vajadzības gadījumā 45. un 52. pantu, un 67., 69. un 95.–98. pantu.

34. pants

Paziņošana un informēšana

Ja dalībvalsts piemēro atbrīvojumu, ievērojot 32. pantu, tā attiecīgi paziņo Komisijai par savu lēmumu līdz 2018. gada 13. janvārim un nekavējoties paziņo Komisijai par visām turpmākajām izmaiņām. Turklāt dalībvalsts paziņo Komisijai attiecīgo fizisko un juridisko personu skaitu un informē Komisiju par izpildīto ikgadējo maksājumu darījumu kopējo vērtību katra kalendārā gada 31. decembrī, kā paredzēts 32. panta 1. punkta a) apakšpunktā.

2. NODAĻA

Kopīgi noteikumi

35. pants

Piekļuve maksājumu sistēmām

1. Dalībvalstis nodrošina, lai noteikumi par atļauju saņēmumu vai reģistrētu maksājumu pakalpojumu sniedzēju, kas ir juridiskas personas, piekļuvi maksājumu sistēmām ir objektīvi, nediskriminējoši un samērīgi un lai tie netraucē piekļuvi vairāk, nekā tas vajadzīgs gan aizsardzībai pret īpašiem riskiem, piemēram, pret norēķinu risku, darbības risku, darījumu darbības risku, gan maksājumu sistēmas finansiālās un darbības stabilitātes aizsardzībai.

Maksājumu sistēmas nenosaka maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, maksājumu pakalpojumu lietotājiem vai citām maksājumu sistēmām nevienu no šādām prasībām:

- a) ierobežojošus noteikumus attiecībā uz faktiski līdzdalību citās maksājumu sistēmās;
- b) noteikumus, kas savstarpēji diskriminē atļauju saņēmumus maksājumu pakalpojumu sniedzējus vai reģistrētus maksājumu pakalpojumu sniedzējus attiecībā uz dalībnieku tiesībām, pienākumiem un pilnvarām;
- c) ierobežojumus, kuru pamatā ir iestādes statuss.

2. Šā panta 1. punktu nepiemēro:

- a) Direktīvā 98/26/EK paredzētajām maksājumu sistēmām;
- b) maksājumu sistēmām, kas aptver tikai un vienīgi maksājumu pakalpojumu sniedzējus, kuri pieder vienai grupai.

Šā punkta pirmās daļas a) apakšpunkta piemērošanas nolūkos dalībvalstis nodrošina, lai tad, kad noteiktas sistēmas dalībnieks ļauj atļauju saņēmumam vai reģistrētam maksājumu pakalpojumu sniedzējam, kas nav sistēmas dalībnieks, veikt pārskaitījuma uzdevumus caur sistēmu, minētais dalībnieks – ja tiek lūgts – sniegtu šādu iespēju objektīvā, samērīgā un nediskriminējošā veidā citam atļauju saņēmumam vai reģistrētam maksājumu pakalpojumu sniedzējam saskaņā ar 1. punktu.

Dalībnieks sniedz lūgumu izteikušajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam visus atteikuma iemeslus.

36. pants

Piekļuve kredītiestādes uzturētiem kontiem

Dalībvalstis nodrošina, lai maksājumu iestādēm būtu piekļuve kredītiestāžu maksājumu kontu pakalpojumiem, balstoties uz objektīviem, nediskriminējošiem un samērīgiem pamatiem. Šāda piekļuve ir pietiekami plaša, lai maksājumu iestādes spētu sniegt savus pakalpojumus netraucēti un efektīvi.

Kredītiestāde par visiem atteikumiem sniedz kompetentajai iestādei pienācīgus pamatojumus.

37. pants

Aizliegums personām, kas nav maksājumu pakalpojumu sniedzēji, sniegt maksājumu pakalpojumus, un paziņošanas pienākums

1. Dalībvalstis aizliedz fiziskām vai juridiskām personām, kas nav maksājumu pakalpojumu sniedzēji un ir nepārprotami izslēgtas no šīs direktīvas darbības jomas, sniegt maksājumu pakalpojumus.

2. Dalībvalstis prasa, lai pakalpojumu sniedzēji, kas veic kādu no 3. panta k) punkta i) vai ii) apakšpunktā minētajām darbībām vai abas, attiecībā uz ko iepriekšējo 12 mēnešu laikā izpildīto maksājumu darījumu kopējā vērtība pārsniedz EUR 1 miljonu, nosūtītu paziņojumu kompetentajām iestādēm, iekļaujot aprakstu par piedāvātajiem pakalpojumiem un norādot, saskaņā ar kuru no 3. panta k) punkta i) un ii) apakšpunktā minēto izslēgšanu darbība veicama.

Pamatojoties uz šo paziņojumu, kompetentā iestāde pieņem pienācīgi pamatotu lēmumu, balstoties uz 3. panta k) punktā minēto kritēriju, ja darbību nevar atzīt par ierobežotu tīklu, un attiecīgi informē pakalpojumu sniedzēju.

3. Dalībvalstis prasa, lai pakalpojumu sniedzēji, kas veic 3. panta l) punktā minētās darbības, nosūtītu paziņojumu kompetentajām iestādēm un sniegtu kompetentajām iestādēm ikgadēju revīzijas atzinumu, apliecinot, ka darbība atbilst ierobežojumiem, kas izklāstīti 3. panta l) punktā.

4. Neatkarīgi no šā panta 1. punkta, kompetentās iestādes informē EBI par pakalpojumiem, kas paziņoti, ievērojot 2. un 3. punktu, norādot, saskaņā ar kuru izslēgšanu šī darbība tiek sniegta.

5. Tās darbības aprakstu, kura paziņota saskaņā ar šā panta 2. un 3. punktu, dara publiski pieejamu 14. un 15. pantā paredzētajos reģistros.

III SADAĻA

MAKSĀJUMU PAKALPOJUMU NOSACĪJUMU PĀRRREDZAMĪBA UN INFORMĒŠANAS PRASĪBAS

1. NODAĻA

Vispārīgi noteikumi

38. pants

Darbības joma

1. Šo sadaļu piemēro vienreizējiem maksājumu darījumiem, pamatlīgumiem un maksājumu darījumiem, uz ko tie attiecas. Puses var vienoties, ka to nepiemēro pilnībā vai piemēro daļēji, ja maksājumu pakalpojumu lietotājs nav patērētājs.

2. Dalībvalstis var piemērot šīs sadaļas noteikumus mikrouzņēmumiem tāpat kā patērētājiem.

3. Šī direktīva neskar Direktīvu 2008/48/EK, citus attiecīgus Savienības tiesību aktus vai valstu pasākumus attiecībā uz tādiem nosacījumiem kredīta piešķiršanai patērētājiem, kuri nav saskaņoti ar šo direktīvu un ir saskaņā ar Savienības tiesībām.

39. pants

Citi noteikumi Savienības tiesībās

Šīs sadaļas noteikumi neskar Savienības tiesības, kas ietver papildu prasības par iepriekšēju informēšanu.

Tomēr tad, ja ir piemērojama arī Direktīva 2002/65/EK, minētās direktīvas 3. panta 1. punktā izklāstītās informēšanas prasības, izņemot minētā punkta 2. apakšpunkta c)–g) punktu, 3. apakšpunkta a), d) un e) punktu un 4. apakšpunkta b) punktu, aizstāj ar šīs direktīvas 44., 45., 51. un 52. pantu.

40. pants

Maksa par informāciju

1. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs neprasa no maksājumu pakalpojuma lietotāja maksu par informācijas sniegšanu saskaņā ar šo sadaļu.

2. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs un maksājumu pakalpojumu lietotājs var vienoties par maksu par tādu papildu vai biežāk sniegtu informāciju, kuru sniedz pēc pakalpojumu lietotāja pieprasījuma, vai par tās sniegšanu ar pamatlīgumā neparedzētiem saziņas līdzekļiem.

3. Ja maksājumu pakalpojumu sniedzējs var uzlikt maksu par informāciju saskaņā ar 2. punktu, tā ir saprātīga un samērīga ar maksājumu pakalpojumu sniedzēja faktiskajām izmaksām.

41. pants

Pierādīšanas pienākums attiecībā uz informēšanas prasībām

Dalībvalstis paredz, ka pierādīšanas pienākums ir maksājumu pakalpojuma sniedzēja atbildība – pakalpojumu sniedzējs pierāda, ka ir ievērojis šajā sadaļā noteiktās informēšanas prasības.

42. pants

Atkāpe no informēšanas prasībām attiecībā uz nelielas vērtības maksājumu instrumentiem un elektronisko naudu

1. Tādu maksājumu instrumentu gadījumā, kas saskaņā ar attiecīgo pamatlīgumu attiecas tikai uz atsevišķiem maksājumu darījumiem, kuri nepārsniedz EUR 30 vai kuriem ir vai nu EUR 150 tērēšanas limits, vai kuros uzglabā naudas līdzekļus, kas nekad nepārsniedz EUR 150:

- a) atkāpjoties no 51., 52. un 56. panta, maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina maksātājam tikai informāciju par maksājumu pakalpojumu galvenajām iezīmēm, tostarp veidu, kādā maksājuma instrumentu var izmantot, atbildību, uzlikto maksu un citu būtisku informāciju, kas vajadzīga, lai varētu pieņemt pamatotu lēmumu, kā arī norāda, kur viegli pieejama cita informācija un nosacījumi, kas minēti 52. pantā;
- b) var vienoties par to, ka, atkāpjoties no 54. panta, maksājumu pakalpojumu sniedzējam netiek prasīts ierosināt izmaiņas pamatlīguma nosacījumos tādā pašā veidā, kā noteikts 51. panta 1. punktā;
- c) var vienoties par to, ka, atkāpjoties no 57. un 58. panta, pēc maksājumu darījuma izpildes:
 - i) maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina vai dara pieejamu tikai atsauci, kas ļauj maksājumu pakalpojumu lietotājam identificēt maksājumu darījumu, maksājumu darījuma summu, jebkādu maksu un/vai, ja veikti vairāki tāda paša veida maksājumu darījumi tam pašam maksājuma saņēmējam, tikai informāciju par šo maksājumu darījumu kopējo summu un maksu;
 - ii) maksājumu pakalpojumu sniedzējam netiek prasīts nodrošināt vai darīt pieejamu i) punktā minēto informāciju, ja maksājumu instruments ir lietots anonīmi vai ja maksājumu pakalpojumu sniedzējs citādi nav tehniski spējīgs to nodrošināt. Tomēr maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina maksātājam iespēju pārbaudīt glabāto naudas līdzekļu summu.

2. Maksājumu darījumiem valsts robežās dalībvalstis vai to kompetentās iestādes var samazināt vai divkāršot 1. punktā norādītās summas. Dalībvalstis var palielināt minētās summas līdz EUR 500 priekšapmaksas maksājumu instrumentiem.

2. NODAĻA

Vienreizēji maksājumu darījumi

43. pants

Darbības joma

1. Šo nodaļu piemēro vienreizējiem maksājumu darījumiem, uz kuriem neattiecas pamatlīgums.
2. Ja maksājuma uzdevumu vienreizējam maksājumu darījumam iesniedz ar maksājumu instrumentu, uz ko attiecas pamatlīgums, maksājumu pakalpojumu sniedzējam nav pienākuma sniegt vai darīt pieejamu informāciju, kura maksājumu pakalpojuma lietotājam jau ir sniegta, pamatojoties uz pamatlīgumu ar citu maksājumu pakalpojumu sniedzēju, vai kuru viņam sniegs saskaņā ar minēto pamatlīgumu.

44. pants

Iepriekšēja vispārējā informācija

1. Dalībvalstis pieprasa, lai maksājumu pakalpojumu sniedzējs maksājumu pakalpojuma lietotājam tam viegli pieejamā formā nodotu informāciju un nosacījumus, kas minēti 45. pantā attiecībā uz saviem pakalpojumiem, pirms maksājumu pakalpojumu lietotājam kļūst saistošs jebkāds vienreizēja maksājumu pakalpojuma līgums vai piedāvājums. Pēc maksājumu pakalpojumu lietotāja pieprasījuma maksājumu pakalpojumu sniedzējs informāciju un nosacījumus sniedz papīra formā vai izmantojot citu pastāvīgu informācijas nesēju. Informāciju un nosacījumus izklāsta viegli saprotamā formulējumā un skaidrā un nepārprotamā veidā tās dalībvalsts oficiālajā valodā, kurā piedāvā maksājumu pakalpojumu, vai kādā citā valodā, par kuru puses vienojušās.

2. Ja pēc maksājumu pakalpojumu lietotāja pieprasījuma ir noslēgts vienreizēja maksājumu pakalpojuma līgums, izmantojot distances saziņas līdzekļus, kas maksājumu pakalpojumu sniedzējam neļauj ievērot 1. punktu, maksājumu pakalpojumu sniedzējs izpilda savus pienākumus saskaņā ar minēto punktu uzreiz pēc maksājumu darījuma izpildes.

3. Šā panta 1. punktā minētos pienākumus arī var izpildīt, iesniedzot vienreizēja maksājumu pakalpojuma līguma projektu vai maksājuma uzdevuma projektu, kas ietver informāciju un nosacījumus, kas noteikti 45. pantā.

45. pants

Informācija un nosacījumi

1. Dalībvalstis nodrošina, lai maksājumu pakalpojumu lietotājam maksājumu pakalpojumu sniedzējs sniegtu vai darītu pieejamu šādu informāciju un nosacījumus:

- a) norāde uz informāciju vai unikālu identifikatoru, kas jāsniedz maksājumu pakalpojumu lietotājam, lai varētu pienācīgi iniciēt vai izpildīt maksājuma uzdevumu;
- b) maksājumu pakalpojuma izpildes maksimālo laiku;
- c) visas maksas, kas maksājumu pakalpojumu lietotājam jāmaksā maksājumu pakalpojumu sniedzējam, un attiecīgā gadījumā minēto maksu sadalījums;
- d) attiecīgā gadījumā faktisko vai atsauces valūtas maiņas kursu, ko piemēro maksājumu darījumam.

2. Turklāt dalībvalstis nodrošina, lai maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēji pirms iniciēšanas maksātājam sniegtu vai darītu pieejamu šādu precīzu un saprotamu informāciju:

- a) maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēja nosaukums, tā galvenā biroja ģeogrāfiskā adrese un attiecīgā gadījumā tā pārstāvja vai filiāles ģeogrāfiskā adrese, kas veic uzņēmējdarbību dalībvalstī, kurā piedāvā maksājumu pakalpojumu, un jebkāda cita kontaktinformācija, tostarp elektroniskā pasta adrese, kas ir atbilstīga saziņai ar maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēju; un
- b) kompetentās iestādes kontaktinformācija.

3. Attiecīgā gadījumā jebkādu 52. pantā norādīto informāciju un nosacījumus maksājumu pakalpojumu lietotājam nodod viegli pieejamā veidā.

46. pants

Informācija maksātājam un maksājuma saņēmējam pēc maksājuma uzdevuma iniciēšanas

Papildus 45. pantā noteiktajai informācijai un nosacījumiem, ja maksājuma uzdevumu iniciē ar maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēja starpniecību, šis maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējs uzreiz pēc iniciēšanas maksātājam un attiecīgā gadījumā maksājuma saņēmējam sniedz vai dara pieejamu visus šādus datus:

- a) apstiprinājumu par maksājuma uzdevuma veiksmīgu iniciēšanu, ko izsniedz maksātāja kontu apkalpojošajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam;
- b) atsauci, kas ļauj maksātājam un maksājuma saņēmēja identificēt maksājumu darījumu un vajadzības gadījumā maksājuma saņēmējam identificēt maksātāju un jebkādu informāciju, kas pārsūtīta kopā ar maksājumu darījumu;
- c) maksājumu darījuma summu;
- d) attiecīgā gadījumā jebkādas tādas maksas apmēru, kas maksājama maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējam par darījumu un attiecīgā gadījumā minētās maksas apmēra sadalījumu.

47. pants

Informācija maksātāja kontu apkalpojošajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam maksājumu iniciēšanas pakalpojuma gadījumā

Ja maksājuma uzdevumu iniciē, izmantojot maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēju, tas kontu apkalpojošajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam dara pieejamas maksājuma darījuma atsauces.

48. pants

Informācija maksātājam pēc maksājuma uzdevuma saņemšanas

Uzreiz pēc maksājuma uzdevuma saņemšanas maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs tādā pašā veidā, kā noteikts 44. panta 1. punktā, sniedz vai dara pieejamus maksātājam šādus datus par saviem pakalpojumiem:

- a) atsauci, kas ļauj maksātājam identificēt maksājumu darījumu, un vajadzības gadījumā informāciju par maksājuma saņēmēju;
- b) maksājumu darījuma summu valūtā, kāda izmantota maksājuma uzdevumā;
- c) jebkādas maksājumu darījuma maksas apmēru, kas maksātājam jāmaksā, un attiecīgā gadījumā minētās maksas apmēra sadalījumu;
- d) attiecīgā gadījumā valūtas maiņas kursu, ko maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs izmantojis maksājumu darījumā, vai atsauci uz to, ja tas atšķiras no kursa, kas noteikts saskaņā ar 45. panta 1. punkta d) apakšpunktu, un maksājumu darījuma summu pēc valūtas konvertēšanas;
- e) maksājuma uzdevuma saņemšanas dienu.

49. pants

Informācija maksājuma saņēmējam pēc darījuma izpildes

Uzreiz pēc maksājumu darījuma izpildes maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs tādā pašā veidā, kā noteikts 44. panta 1. punktā, sniedz vai dara pieejamus maksājuma saņēmējam visus šādus datus par saviem pakalpojumiem:

- a) atsauci, kas ļauj maksājuma saņēmējam identificēt maksājumu darījumu un vajadzības gadījumā maksātāju, kā arī jebkādu informāciju, kas pārsūtīta kopā ar maksājumu darījumu;
- b) maksājumu darījuma summu valūtā, kādā naudas līdzekļi ir maksājuma saņēmēja rīcībā;
- c) jebkādas maksājumu darījuma maksas apmēru, kas maksājuma saņēmējam jāmaksā, un attiecīgā gadījumā minētās maksas apmēra sadalījumu;

- d) attiecīgā gadījumā valūtas maiņas kursu, ko maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs izmantojis maksājumu darījumā, un maksājumu darījuma summu pirms minētās valūtas konvertēšanas;
- e) kreditēšanas valūtēšanas dienu.

3. NODAĻA

Pamatlīgumi

50. pants

Darbības joma

Šo nodaļu piemēro maksājumu darījumiem, uz kuriem attiecas pamatlīgums.

51. pants

Iepriekšēja vispārējā informācija

1. Dalībvalstis pieprasa, lai savlaicīgi pirms tam, kad maksājumu pakalpojumu lietotājam kļūst saistošs jebkāds pamatlīgums vai piedāvājums, maksājumu pakalpojumu sniedzējs, izmantojot papīru vai jebkādu citu pastāvīgu informācijas nesēju, maksājumu pakalpojumu lietotājam dara zināmu informāciju un nosacījumus, kas paredzēti 52. pantā. Informāciju un nosacījumus izklāsta viegli saprotamā formulējumā un skaidrā un nepārprotamā veidā tās dalībvalsts oficiālajā valodā, kurā piedāvā maksājumu pakalpojumu, vai kādā citā valodā, par kuru puses vienojušās.
2. Ja pēc maksājumu pakalpojumu lietotāja pieprasījuma ir noslēgts pamatlīgums, izmantojot distances saziņas līdzekļus, kas maksājumu pakalpojumu sniedzējam neļauj ievērot 1. punktu, maksājumu pakalpojumu sniedzējs izpilda savus pienākumus saskaņā ar minēto punktu uzreiz pēc pamatlīguma noslēgšanas.
3. Šā panta 1. punktā minētos pienākumus arī var izpildīt, sniedzot pamatlīguma projekta kopiju, kas ietver informāciju un nosacījumus, kuri paredzēti 52. pantā.

52. pants

Informācija un nosacījumi

Dalībvalstis nodrošina, ka maksājumu pakalpojumu lietotājam sniedz šādu informāciju un nosacījumus:

- 1) par maksājumu pakalpojumu sniedzēju:
 - a) maksājumu pakalpojumu sniedzēja nosaukums, tā galvenā biroja ģeogrāfiskā adrese un attiecīgā gadījumā tā pārstāvja vai filiāles ģeogrāfiskā adrese, kas veic uzņēmējdarbību dalībvalstī, kurā piedāvā maksājumu pakalpojumu, un jebkādas citas adreses, tostarp elektroniskā pasta adrese, kas ir atbilstīga saziņai ar maksājumu pakalpojumu sniedzēju;
 - b) dati par attiecīgajām uzraudzības iestādēm un par 14. pantā paredzēto reģistru vai jebkādu citu attiecīgu publisku reģistru, kas sniedz maksājumu pakalpojumu sniedzējam atļauju un reģistrācijas numuru vai līdzvērtīgus identifikācijas līdzekļus, kuri noteikti attiecīgajā reģistrā;
- 2) par maksājumu pakalpojumu izmantošanu:
 - a) sniedzamā pakalpojuma galveno iezīmju apraksts;
 - b) norāde uz informāciju vai unikālu identifikatoru, kas jāsniedz maksājumu pakalpojumu lietotājam, lai varētu pienācīgi iniciēt vai izpildīt maksājuma uzdevumu;
 - c) veids un procedūra, kā sniedz piekrišanu maksājuma uzdevuma iniciēšanai vai maksājumu darījuma izpildei un šādas piekrišanas atsaukumam saskaņā ar 64. un 80. pantu;

- d) norāde par laiku, kad saņemts maksājuma uzdevums, saskaņā ar 78. pantā, un – ja tāds ir – par maksājumu noslēgšanas laiku (*cut-off time*), kuru noteicis maksājumu pakalpojumu sniedzējs;
- e) maksājumu pakalpojumu izpildes maksimālais laiks;
- f) vai pastāv iespēja vienoties par maksājumu instrumentu izmantošanai piemērotajiem tērēšanas limitiem saskaņā ar 68. panta 1. punktu;
- g) koplietotu maksājumu zīmolu kartei piesaištītu maksājumu instrumentu gadījumā – maksājumu pakalpojumu lietotāja tiesības saskaņā ar Regulas (ES) 2015/751 8. pantu;
- 3) par maksām, procentu likmēm un valūtas maiņas kursiem:
- a) visas maksas, kas maksājumu pakalpojumu lietotājam jāmaksā maksājumu pakalpojumu sniedzējam, tostarp tās, kuras saistītas ar to, kādā veidā un cik bieži tiek sniegta vai darīta pieejama šajā direktīvā noteiktā informācija un – attiecīgā gadījumā – minēto maksu apmēra sadalījums;
- b) attiecīgā gadījumā piemērojamās procentu likmes un valūtas maiņas kursi vai, ja jāizmanto atsauces procentu likme un valūtas maiņas kurss, faktiskās procentu likmes aprēķina metode un attiecīgais šādas atsauces procentu likmes vai valūtas maiņas kursa noteikšanas datums un indekss vai bāze;
- c) ja ir vienošanās – atsauces procentu likmes vai valūtas maiņas kursa izmaiņu tūlītēja piemērošana un informēšanas prasības saistībā ar izmaiņām saskaņā ar 54. panta 2. punktu;
- 4) par saziņu:
- a) attiecīgā gadījumā saziņas līdzekļi, tostarp tehniskās prasības attiecībā uz maksājumu pakalpojumu lietotāja aparāturu un programmatūru, par ko puses vienojušās, lai pārsūtītu informāciju vai paziņojumus saskaņā ar šo direktīvu;
- b) tas, kādā veidā un cik bieži ir jāsniedz vai jādara pieejama šajā direktīvā noteiktā informācija;
- c) valoda vai valodas, kādās noslēgs pamatlīgumu un kurās veiks saziņu šo līgumattiecību laikā;
- d) maksājumu pakalpojumu lietotāja tiesības saņemt pamatlīguma noteikumus, kā arī informāciju un nosacījumus saskaņā ar 53. pantu;
- 5) par aizsardzības un korektīviem pasākumiem:
- a) attiecīgā gadījumā pasākumu apraksts, kas jāveic maksājumu pakalpojumu lietotājam maksājuma instrumenta drošai uzglabāšanai, un informācija par to, kā informēt maksājumu pakalpojumu sniedzēju saistībā ar 69. panta 1. punkta b) apakšpunktu;
- b) droša procedūra, kādā maksājumu pakalpojumu sniedzējs informē maksājuma pakalpojuma lietotāju par krāpšanu vai drošības draudiem vai to iespēju;
- c) ja ir vienošanās – apstākļi, kādos maksājumu pakalpojumu sniedzējs patur tiesības bloķēt maksājuma instrumentu saskaņā ar 68. pantu;

- d) atsauce uz maksātāja atbildību saskaņā ar 74. pantu, tostarp informācija par attiecīgo summu;
- e) informācija par to, kā un kādā laikposmā maksājumu pakalpojumu lietotājam ir jāpaziņo maksājumu pakalpojumu sniedzējam par jebkādiem neautorizētiem vai nepareizi iniciētiem vai izpildītiem maksājumu darījumiem saskaņā ar 71. pantu, kā arī par maksājumu pakalpojumu sniedzēja atbildību par neautorizētiem maksājumu darījumiem saskaņā ar 73. pantu;
- f) atsauce uz maksājumu pakalpojumu sniedzēja atbildību par maksājumu darījumu iniciēšanu vai izpildi saskaņā ar 89. pantu;
- g) atmaksājuma nosacījumi saskaņā ar 76. un 77. pantu;
- 6) par izmaiņām pamatlīgumā un pamatlīguma izbeigšanu:
- a) ja ir vienošanās – informācija par to, ka tiks uzskatīts, ka maksājumu pakalpojumu lietotājs ir pieņēmis nosacījumu izmaiņas saskaņā ar 54. pantu, ja maksājumu pakalpojumu lietotājs līdz ierosinātajai izmaiņu spēkā stāšanās dienai nav paziņojis maksājumu pakalpojumu sniedzējam par to, ka izmaiņas nav pieņemtas;
- b) pamatlīguma termiņš;
- c) maksājumu pakalpojumu lietotāja tiesības izbeigt pamatlīgumu un jebkādas vienošanās saistībā ar tā izbeigšanu saskaņā ar 54. panta 1. punktu un 55. pantu;
- 7) par pārsūdzību:
- a) jebkāds līguma noteikums par tiesībām, ko piemēro pamatlīgumam, un/vai kompetentās tiesas;
- b) norāde par SAI procedūrām, kas maksājumu pakalpojumu lietotājam ir pieejamas saskaņā ar 99.–102. pantu.

53. pants

Informācijas un pamatlīguma nosacījumu pieejamība

Jebkurā līgumattiecību laikposmā maksājumu pakalpojumu lietotājam ir tiesības pēc pieprasījuma saņemt pamatlīguma noteikumus, kā arī 52. pantā norādīto informāciju un nosacījumus papīra formā vai uz cita pastāvīga informācijas nesēja.

54. pants

Izmaiņas pamatlīguma nosacījumos

1. Jebkādas izmaiņas pamatlīgumā, kā arī 52. pantā noteiktajā informācijā un nosacījumos, maksājumu pakalpojumu sniedzējs ierosina tādā pašā veidā, kā noteikts 51. panta 1. punktā, un ne vēlāk kā divus mēnešus pirms to ierosinātās piemērošanas dienas. Maksājumu pakalpojumu lietotājs var vai nu pieņemt, vai noraidīt izmaiņas pirms to ierosinātās spēkā stāšanās dienas.

Attiecīgā gadījumā saskaņā ar 52. panta 6. punkta a) apakšpunktu maksājumu pakalpojumu sniedzējs informē maksājumu pakalpojumu lietotāju par to, ka tiks uzskatīts, ka maksājumu pakalpojumu lietotājs ir pieņēmis šīs izmaiņas, ja tas līdz to ierosinātajai spēkā stāšanās dienai nav paziņojis maksājumu pakalpojumu sniedzējam par to, ka izmaiņas nav pieņemtas. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs arī informē maksājumu pakalpojumu lietotāju, ka gadījumā, ja maksājumu pakalpojumu lietotājs nepiekrīt minētajām izmaiņām, maksājumu pakalpojumu lietotājam ir tiesības bez maksas un jebkurā laikā līdz dienai, kad izmaiņas sāktu piemērot, izbeigt pamatlīgumu.

2. Procentu likmes vai valūtas maiņas kursa izmaiņas var piemērot uzreiz un bez iepriekšējas paziņošanas ar noteikumu, ka par šādām tiesībām ir panākta vienošanās pamatlīgumā un ka šo procentu likmes vai valūtas maiņas kursa izmaiņu pamatā ir atsaucies procentu likmes vai valūtas maiņas kurss, par ko ir panākta vienošanās saskaņā ar 52. panta 3. punkta b) un c) apakšpunktu. Maksājumu pakalpojumu lietotāju pēc iespējas ātrāk informē par izmaiņām procentu likmē tādā pašā veidā, kā noteikts 51. panta 1. punktā, ja vien puses nav vienojušās par konkrētu periodiskumu vai veidu, kādā ir jāsniedz vai jādara pieejama informācija. Tomēr procentu likmes vai valūtas maiņas kursa izmaiņas, kas ir labvēlīgākas maksājumu pakalpojumu lietotājam, var piemērot bez iepriekšējas paziņošanas.

3. Izmaiņas procentu likmē vai valūtas maiņas kursā, ko izmanto maksājumu darījumos, īsteno un aprēķina neitrāli, lai nediskriminētu maksājumu pakalpojumu lietotājus.

55. pants

Pamatlīguma izbeigšana

1. Maksājumu pakalpojumu lietotājs var izbeigt pamatlīgumu jebkurā laikā, izņemot, ja puses ir vienojušās par iepriekšējas paziņošanas termiņu. Šāds termiņš nepārsniedz vienu mēnesi.

2. Pamatlīguma izbeigšana maksājumu pakalpojuma lietotājam ir bez maksas, izņemot tad, ja līgums ir bijis spēkā mazāk nekā sešus mēnešus. Maksa, ja tāda ir, par pamatlīguma izbeigšanu ir atbilstīga un samērīga ar izdevumiem.

3. Ja panākta vienošanās pamatlīgumā, maksājumu pakalpojumu sniedzējs var izbeigt pamatlīgumu, kas noslēgts uz nenoteiktu laiku, paziņojot par to vismaz divus mēnešus iepriekš tādā pašā veidā, kā noteikts 51. panta 1. punktā.

4. Maksas, ko regulāri iekasē par maksājumu pakalpojumiem, maksājumu pakalpojumu lietotājs maksā vienīgi proporcionāli līdz līguma izbeigšanai. Ja šādu maksu veic avansā, to proporcionāli atmaksā.

5. Šā panta nosacījumi neskar dalībvalstu tiesību aktus un noteikumus, ar ko nosaka pušu tiesības paziņot, ka pamatlīgums nav īstenojams vai ir spēkā neesošs.

6. Dalībvalstis var paredzēt maksājumu pakalpojumu lietotājiem izdevīgākus noteikumus.

56. pants

Informācija pirms atsevišķu maksājumu darījumu izpildes

Gadījumā, ja atsevišķu maksājumu darījumu saskaņā ar pamatlīgumu ir iniciējis maksātājs, maksājumu pakalpojumu sniedzējs pēc maksātāja pieprasījuma attiecībā uz šo konkrēto maksājumu darījumu sniedz precīzu informāciju par visiem šiem elementiem:

a) izpildes maksimālo laiku;

b) maksu, kas jāsedz maksātājam;

c) attiecīgā gadījumā jebkādu maksu apmēra sadalījumu.

57. pants

Informācija maksātājam par atsevišķiem maksājumu darījumiem

1. Pēc tam, kad atsevišķa maksājumu darījuma summa ir debitēta no maksātāja konta, vai ja maksātājs pēc maksājuma uzdevuma saņemšanas neizmanto maksājumu kontu, maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs bez liekas kavēšanās un tādā pašā veidā, kā noteikts 51. panta 1. punktā, sniedz maksātājam šādu informāciju par visiem šiem elementiem:

- a) atsauci, kas ļauj maksātājam identificēt katru maksājumu darījumu, un – attiecīgā gadījumā – informāciju par maksājuma saņēmēju;
- b) maksājumu darījuma summu valūtā, kādā tā debetēta no maksātāja maksājumu konta, vai valūtā, kādā izmantota maksājuma uzdevumā;
- c) jebkuras maksājumu darījuma maksas apmēru un – attiecīgā gadījumā – minētās maksas apmēra sadalījumu vai procentus, kas jāsedz maksātājam;
- d) attiecīgā gadījumā – valūtas maiņas kursu, ko maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs izmantojis maksājumu darījumā, un maksājumu darījuma summu pēc minētās valūtas konvertēšanas;
- e) debetēšanas valutēšanas dienu vai maksājuma uzdevuma saņemšanas dienu.

2. Pamatlīgumā iekļauj nosacījumu, ka maksātājs var pieprasīt, lai 1. punktā minēto informāciju sniegtu vai darītu pieejamu periodiski vismaz reizi mēnesī bez maksas un veidā, par kādu panākta vienošanās, kas ļauj maksātājam informāciju saglabāt un pavairot nemainītu.

3. Tomēr dalībvalstis var maksājumu pakalpojumu sniedzējiem lūgt informāciju sniegt papīra formātā vai uz cita pastāvīga informācijas nesēja vismaz reizi mēnesī bez maksas.

58. pants

Informācija maksājuma saņēmējam par atsevišķiem maksājumu darījumiem

1. Pēc atsevišķa maksājumu darījuma izpildes maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs tādā pašā veidā, kā noteikts 51. panta 1. punktā, bez liekas kavēšanās sniedz maksājuma saņēmējam visu šādu informāciju:

- a) atsauci, kas ļauj maksājuma saņēmējam identificēt maksājumu darījumu un maksātāju, kā arī jebkādu informāciju, kas pārsūtīta līdz ar maksājumu darījumu;
- b) maksājumu darījuma summu valūtā, kādā ir kreditēts maksājuma saņēmēja maksājumu konts;
- c) jebkuras maksājumu darījuma maksas apmēru un – attiecīgā gadījumā – minētās maksas apmēra sadalījumu vai procentus, kas jāsedz maksājuma saņēmējam;
- d) attiecīgā gadījumā valūtas maiņas kursu, ko maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs izmantojis maksājumu darījumā, un maksājumu darījuma summu pirms minētās valūtas konvertēšanas;
- e) kreditēšanas valutēšanas dienu.

2. Pamatlīgumā var būt iekļauts nosacījums, ka 1. punktā minētā informācija ir jāsniedz vai jādara pieejama periodiski vismaz reizi mēnesī un veidā, par kādu panākta vienošanās, kas ļauj maksājuma saņēmējam informāciju saglabāt un pavairot nemainītu.

3. Tomēr dalībvalstis var maksājumu pakalpojumu sniedzējiem lūgt informāciju sniegt papīra formātā vai uz cita pastāvīga informācijas nesēja vismaz reizi mēnesī bez maksas.

4. NODAĻA

Kopīgi noteikumi

59. pants

Valūta un valūtas konvertēšana

1. Maksājumus veic tādā valūtā, par kādu puses vienojušās.
2. Ja pirms maksājumu darījuma uzsākšanas piedāvā veikt valūtas konvertēšanas pakalpojumu un ja valūtas konvertēšanas pakalpojumu piedāvā bankomātā, tirdzniecības vietā vai to piedāvā maksājuma saņēmējs, tad tā puse, kura maksātājam piedāvā valūtas konvertēšanas pakalpojumu, atklāj maksātājam visas maksas, kā arī to valūtas maiņas kursu, ko lieto, lai veiktu maksājumu darījuma konvertēšanu.

Maksātājs piekrīt uz šāda pamata veiktam valūtas konvertēšanas pakalpojumam.

60. pants

Informācija par papildu maksu vai atlaidēm

1. Ja maksājuma saņēmējs pieprasa maksu vai piedāvā atlaidi par noteikta maksājuma instrumenta izmantošanu, maksājuma saņēmējs par to informē maksātāju pirms maksājumu darījuma iniciēšanas.
2. Ja maksājumu pakalpojumu sniedzējs vai cita darījumā iesaistītā persona pieprasa maksu par noteikta maksājuma instrumenta izmantošanu, pirms maksājumu darījuma iniciēšanas tas par to informē maksājumu pakalpojumu lietotāju.
3. Maksātājam ir pienākums veikt 1. un 2. punktā minētās maksas tikai tad, ja pirms maksājumu darījuma iniciēšanas tas ir informēts par šo maksu pilno apmēru.

IV SADAĻA

TIESĪBAS UN PIENĀKUMI SAISTĪBĀ AR MAKSĀJUMU PAKALPOJUMU SNIEGŠANU UN IZMANTOŠANU

1. NODAĻA

Kopīgi noteikumi

61. pants

Darbības joma

1. Ja maksājumu pakalpojumu lietotājs nav patērētājs, maksājumu pakalpojumu lietotājs un maksājumu pakalpojumu sniedzējs var vienoties, ka pilnībā vai daļēji nepiemēro 62. panta 1. punktu, 64. panta 3. punktu, 72., 74., 76., 77., 80. un 89. pantu. Maksājumu pakalpojumu lietotājs un maksājumu pakalpojumu sniedzējs var vienoties arī par citiem termiņiem nekā tiem, kas paredzēti 71. pantā.
2. Dalībvalstis var noteikt, ka 102. pantu nepiemēro, ja maksājumu pakalpojumu lietotājs nav patērētājs.
3. Dalībvalsts var paredzēt, ka šīs sadaļas noteikumus piemēro mikrouzņēmumiem tādā pašā veidā kā patērētājiem.
4. Šī direktīva neskar Direktīvu 2008/48/EK, citas attiecīgus Savienības tiesības vai valstu pasākumus par tādiem nosacījumiem kredīta piešķiršanai patērētājiem, kuri nav saskaņoti ar šo direktīvu un atbilst Savienības tiesībām.

62. pants

Piemērojamās maksas

1. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs neiekasē maksu no maksājumu pakalpojumu lietotāja par savu informēšanas pienākumu pildīšanu vai par korektīvu un novēršanas pasākumu veikšanu saskaņā ar šo sadaļu, ja vien 79. panta 1. punktā, 80. panta 5. punktā un 88. panta 2. punktā nav noteikts citādi. Par šīm maksām vienojas maksājumu pakalpojumu lietotājs un maksājumu pakalpojumu sniedzējs, un šīs maksas tiek piemērotas un ir samērīgas ar maksājumu pakalpojumu sniedzēja faktiskajām izmaksām.

2. Dalībvalstis pieprasa, lai attiecībā uz maksājumu darījumiem, kas sniegti Savienībā, kur atrodas gan maksātāja, gan maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzēji vai kur atrodas vienīgais maksājumu pakalpojumu sniedzējs maksājumu darījumā, maksājuma saņēmējs maksātu sava maksājumu pakalpojumu sniedzēja uzlikto maksu, savukārt maksātājs maksātu sava maksājumu pakalpojumu sniedzēja uzlikto maksu.

3. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs neliedz maksājuma saņēmējam pieprasīt no maksātāja maksu, piedāvājot tam atlaidi vai citādi novirzot to uz kāda konkrēta maksājumu instrumenta izmantošanu. Tomēr neviena no piemērotajām maksām nepārsniedz tiešās izmaksas, kas radušās maksājuma saņēmējam par konkrēta maksājumu instrumenta izmantošanu.

4. Katrā ziņā dalībvalstis nodrošina, lai maksājuma saņēmējs nepieprasītu maksu par tādu maksājumu instrumentu izmantošanu, kuriem starpbanku komisijas maksas tiek reglamentētas saskaņā ar Regulas (ES) 2015/751 II nodaļu, un par tādiem maksājumu pakalpojumiem, uz kuriem attiecas Regula (ES) Nr. 260/2012.

5. Dalībvalstis var aizliegt vai ierobežot maksājuma saņēmēja tiesības pieprasīt maksu, ņemot vērā vajadzību stimulēt konkurenci un veicināt efektīvu maksājumu instrumentu izmantošanu.

63. pants

Atkāpe attiecībā uz nelielas vērtības maksājumu instrumentiem un elektronisko naudu

1. Tādu maksājumu instrumentu gadījumā, kuri saskaņā ar pamatlīgumu attiecas vienīgi uz atsevišķiem maksājumu darījumiem, kas nepārsniedz EUR 30, vai kuriem ir vai nu EUR 150 tērēšanas limits, vai kuros uzglabā naudas līdzekļus, kas nepārsniedz EUR 150, maksājumu pakalpojumu sniedzēji jebkurā brīdī var vienoties ar saviem maksājumu pakalpojumu lietotājiem par to, ka:

- a) nepiemēro 69. panta 1. punkta b) apakšpunktu, 70. panta 1. punkta c) un d) apakšpunktu un 74. panta 3. punktu, ja maksājumu instrumentā nav atļauta tā bloķēšana vai tā turpmākas lietošanas novēršana;
- b) nepiemēro 72. un 73. pantu un 74. panta 1. un 3. punktu, ja maksājumu instrumentu izmanto anonīmi vai ja maksājumu pakalpojuma sniedzējs cita, maksājumu instrumentam raksturīga iemesla dēļ nevar pierādīt, ka maksājumu darījums ir ticis autorizēts;
- c) atkāpjoties no 79. panta 1. punkta, maksājumu pakalpojumu sniedzējam nav jāziņo maksājumu pakalpojumu lietotājam par maksājuma uzdevuma izpildes atteikumu, ja neizpilde ir skaidra no apstākļiem;
- d) atkāpjoties no 80. panta, maksātājs nevar atsaukt maksājuma uzdevumu pēc tam, kad ir nodots maksājuma uzdevums vai ir dota piekrišana izpildīt maksājumu darījumu maksājuma saņēmējam;
- e) atkāpjoties no 83. un 84. panta, piemēro citus izpildes laikposmus.

2. Maksājumu darījumiem valsts robežās dalībvalstis vai to kompetentās iestādes var samazināt vai divkāršot 1. punktā norādītās summas. Tās var palielināt šīs summas līdz EUR 500 priekšapmaksas maksājumu instrumentiem.

3. Šis direktīvas 73. un 74. pantu piemēro arī elektroniskajai naudai, kā definēts Direktīvas 2009/110/EK 2. panta 2. punktā, izņemot gadījumus, kad maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs nevar iesaldēt maksājumu kontu, kurā tiek glabāta elektroniskā nauda, vai bloķēt maksājumu instrumentu. Dalībvalstis šo atkāpi var ierobežot un attiecināt tikai uz maksājumu kontiem, kuros tiek glabāta elektroniskā nauda, vai konkrētas vērtības maksājumu instrumentiem.

2. NODAĻA

Maksājumu darījumu autorizācija

64. pants

Piekrišana un piekrišanas atsaukšana

1. Dalībvalstis nodrošina, lai maksājumu darījums tiktu uzskatīts par autorizētu tikai tad, ja maksātājs ir devis piekrišanu izpildīt maksājumu darījumu. Maksātājs var autorizēt maksājumu darījumu pirms maksājumu darījuma izpildes vai, ja par to ir vienojušies maksātājs un maksājumu pakalpojumu sniedzējs, – pēc izpildes.
2. Piekrišanu izpildīt maksājumu darījumu vai vairākus maksājumu darījumus dod tādā formā, par kādu maksātājs un maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir vienojušies. Piekrišanu izpildīt maksājumu darījumu var dot arī ar maksājuma saņēmēja vai maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēja starpniecību.

Ja piekrišana nav dota, maksājumu darījumu uzskata par neautorizētu.

3. Maksātājs jebkurā laikā var atsaukt savu piekrišanu, bet ne vēlāk par neatsaucamības laiku saskaņā ar 80. pantu. Arī vairāku maksājumu darījumu izpildei dotu piekrišanu var atsaukt, kā rezultātā jebkādos maksājumu darījumus nākotnē uzskata par neautorizētiem.
4. Par piekrišanas došanas procedūru vienojas maksātājs un attiecīgais(-ie) maksājumu pakalpojumu sniedzējs(-i).

65. pants

Apstiprinājums par naudas līdzekļu pieejamību

1. Dalībvalstis nodrošina, lai kontu apkalpojošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs pēc tā maksājumu pakalpojumu sniedzēja pieprasījuma, kas izdevis kartei piesaistītus maksājumu instrumentus, nekavējoties apstiprinātu, vai summa, kas nepieciešama kartei piesaistīta maksājumu darījuma izpildei, ir pieejama maksātāja maksājumu kontā, ar noteikumu, ka ir izpildīti visi šādi nosacījumi:

- a) pieprasījuma brīdī maksātāja maksājumu konts ir pieejams tiešsaistē;
- b) maksātājs ir devis nepārprotamu piekrišanu tam, ka kontu apkalpojošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs atbild uz konkrēta maksājumu pakalpojumu sniedzēja pieprasījumiem, lai apstiprinātu, ka summa, kas atbilst konkrētajam kartei piesaistītajam maksājumu darījumam, ir pieejama maksātāja maksājumu kontā;
- c) šā punkta b) apakšpunktā minētā piekrišana ir dota, pirms tiek saņemts pirmais pieprasījums sniegt apstiprinājumu.

2. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs var pieprasīt 1. punktā minēto apstiprinājumu, ja ir izpildīti visi šādi nosacījumi:

- a) maksātājs ir devis nepārprotamu piekrišanu tam, ka maksājumu pakalpojumu sniedzējs pieprasa 1. punktā minēto apstiprinājumu;
- b) maksātājs ir iniciējis kartei piesaistīto maksājumu darījumu par attiecīgo summu, izmantojot maksājumu pakalpojumu sniedzēja izdotu karti piesaistītu maksājumu instrumentu;
- c) maksājumu pakalpojumu sniedzējs autentificējas kontu apkalpojošā maksājumu pakalpojumu sniedzēja sistēmā pirms katra apstiprinājuma pieprasījuma un drošā veidā sazinās ar kontu apkalpojošo maksājumu pakalpojumu sniedzēju saskaņā ar 98. panta 1. punkta d) apakšpunktu.

3. Saskaņā ar Direktīvu 95/46/EK šā panta 1. punktā minēto apstiprinājumu sniedz vienkāršas "jā" vai "nē" atbildes veidā un nevis kā paziņojumu par konta atlikumu. Minēto atbildi neuzglabā vai neizmanto nekādos citos nolūkos kā vienīgi, lai izpildītu karti piesaistīto maksājumu darījumu.

4. Dots apstiprinājums neļauj kontu apkalpojošajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam bloķēt naudas līdzekļus maksātāja maksājumu kontā.
5. Maksātājs var pieprasīt kontu apkalpojošajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam paziņot maksātājam maksājumu pakalpojumu sniedzēja identifikāciju un sniegto atbildi.
6. Šo pantu nepiemēro maksājumu darījumiem, kurus iniciē, izmantojot kartēm piesaistītus maksājumu instrumentus, kuros tiek uzglabāta elektroniskā nauda, kā definēts Direktīvas 2009/110/EK 2. pantā.

66. pants

Noteikumi par piekļuvi maksājumu kontam maksājumu iniciēšanas pakalpojumu gadījumā

1. Dalībvalstis nodrošina, ka maksātājam ir tiesības izmantot maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēju, lai saņemtu maksājumu pakalpojumus, kā minēts I pielikuma 7. punktā. Tiesības izmantot maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēju nepiemēro, ja maksājumu konts nav pieejams tiešsaistē.
2. Ja maksātājs dod nepārprotamu piekrišanu tam, ka maksājums tiek izpildīts saskaņā ar 64. pantu, kontu apkalpojošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs veic šā panta 4. punktā izklāstītās darbības, lai nodrošinātu maksātāja tiesības izmantot maksājumu iniciēšanas pakalpojumu.
3. Maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējs:
 - a) saistībā ar maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniegšanu nevienā brīdī netur maksātāja naudas līdzekļus;
 - b) nodrošina, lai maksājumu pakalpojumu lietotāja personalizētie drošības dati nebūtu pieejami citām personām, izņemot lietotāju un personalizēto drošības datu izdevēju, un lai maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējs tos pārsūtītu, izmantojot drošus un efektīvus kanālus;
 - c) nodrošina, lai jebkura cita informācija par maksājumu pakalpojumu lietotāju, kas iegūta, sniedzot maksājumu iniciēšanas pakalpojumus, tiktu sniegta tikai maksājuma saņēmējam un tikai ar maksājumu pakalpojumu lietotāja nepārprotamu piekrišanu;
 - d) katru reizi, kad tiek iniciēts maksājums, identificē sevi maksātāja kontu apkalpojošā maksājumu pakalpojumu sniedzēja sistēmā un drošā veidā sazinās ar kontu apkalpojošo maksājumu pakalpojumu sniedzēju, maksātāju un maksājuma saņēmēju saskaņā ar 98. panta 1. punkta d) apakšpunktu;
 - e) neuzglabā sensitīvus maksājumu pakalpojumu lietotāja maksājumu datus;
 - f) nepieprasa maksājumu pakalpojumu lietotājam nekādus citus datus kā tikai tos, kas vajadzīgi, lai sniegtu maksājumu iniciēšanas pakalpojumu;
 - g) neizmanto nekādus datus, nepieklūst tiem vai neuzglabāt tos nekādos citos nolūkos kā vienīgi, lai sniegtu maksājumu iniciēšanas pakalpojumu, kā to nepārprotami lūdzis maksātājs;
 - h) nemaina darījuma summu, maksājuma saņēmēju vai jebkādu citu tā elementu.
4. Kontu apkalpojošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs:
 - a) droši sazinās ar maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējiem saskaņā ar 98. panta 1. punkta d) apakšpunktu;

- b) nekavējoties pēc tam, kad no maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēja ir saņemts maksājuma uzdevums, sniedz vai dara pieejamu maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējam visu informāciju par maksājumu darījuma iniciēšanu un visu informāciju, kas pieejama kontu apkalpojošajam maksājumu pakalpojumu sniedzējam par maksājumu darījuma izpildi;
- c) apstrādā maksājuma uzdevumus, kas pārsūtīti, izmantojot maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēja pakalpojumus, tieši tādā pašā veidā, izņemot, ja atšķirīgai apstrādei ir objektīvi iemesli, – jo īpaši attiecībā uz termiņiem, prioritāti vai maksām – kā maksājuma uzdevumus, ko maksātājs pārsūtījis pats tieši.
5. Maksājumu iniciēšanas pakalpojumus sniedz neatkarīgi no tā, vai minētajā nolūkā pastāv līgumattiecības starp maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējiem un kontus apkalpojošajiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem.

67. pants

Noteikumi par piekļuvi maksājumu konta informācijai un tās izmantošanu konta informācijas pakalpojumu gadījumā

1. Dalībvalstis nodrošina, lai maksājumu pakalpojumu lietotājam būtu tiesības izmantot pakalpojumus, kas ļauj piekļūt konta informācijai, kā minēts I pielikuma 8. punktā. Minētās tiesības nepiemēro, ja maksājumu konts nav pieejams tiešsaistē.
2. Konta informācijas pakalpojumu sniedzējs:
- a) sniedz pakalpojumus vienīgi ar maksājumu pakalpojumu lietotāja nepārprotamu piekrišanu;
- b) nodrošina, lai maksājumu pakalpojumu lietotāja personalizētie drošības dati nebūtu pieejami citām personām, izņemot lietotāju un personalizēto drošības datu izdevēju, un lai konta informācijas pakalpojumu sniedzējs, tos pārsūtot, izmantotu drošus un efektīvus kanālus;
- c) katrā saziņas sesijā identificē sevi maksājumu pakalpojumu lietotāja kontu apkalpojošā(-o) maksājumu pakalpojumu sniedzēja(-u) sistēmā un drošā veidā sazinās ar kontu apkalpojošo(-ajiem) maksājumu pakalpojumu sniedzēju(-iem) un maksājumu pakalpojuma lietotāju saskaņā ar 98. panta 1. punkta d) apakšpunktu;
- d) piekļūst vienīgi informācijai no konkrētiem maksājumu kontiem un saistītiem maksājumu darījumiem;
- e) nepieprasa sensitīvus maksājumu datus, kas saistīti ar maksājumu kontiem;
- f) neizmanto nekādus datus, nepieklūt tiem vai neuzglabā tos nekādos citos nolūkos kā vienīgi, lai veiktu konta informācijas pakalpojumu, ko nepārprotami lūdzis maksājumu pakalpojumu lietotājs, saskaņā ar datu aizsardzības noteikumiem.
3. Saistībā ar maksājumu kontiem kontu apkalpojošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs:
- a) droši sazinās ar konta informācijas pakalpojumu sniedzējiem saskaņā ar 98. panta 1. punkta d) apakšpunktu; un
- b) datu pieprasījumus, kuri nosūtīti, izmantojot konta informācijas pakalpojumu sniedzēja pakalpojumus, apstrādā vienādi, izņemot, ja atšķirīgai apstrādei ir objektīvi iemesli.
4. Konta informācijas pakalpojumus sniedz neatkarīgi no tā, vai minētajā nolūkā pastāv līgumattiecības starp konta informācijas pakalpojumu sniedzējiem un kontus apkalpojošajiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem.

68. pants

Maksājumu instrumenta izmantošanas ierobežojumi un ierobežojumi maksājumu pakalpojumu sniedzēju piekļuvei maksājumu kontiem

1. Ja piekrišanas došanai izmanto konkrētu maksājumu instrumentu, maksātājs un maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs var vienoties par tērēšanas limitu maksājumu darījumiem, kas izpildīti, izmantojot minēto maksājumu instrumentu.
2. Ja par to ir panākta vienošanās pamatlīgumā, maksājumu pakalpojumu sniedzējs var paturēt tiesības bloķēt maksājumu instrumenta izmantošanu objektīvi pamatotu iemeslu dēļ, kas saistīti ar maksājumu instrumenta drošību, ja ir aizdomas par maksājumu instrumenta neatļautu vai krāpniecisku izmantošanu vai gadījumā, kad maksājumu instruments ir saistīts ar kredītlīniju, ir būtiski pieaudzis risks, ka maksātājs var nebūt spējīgs izpildīt savas maksājumu saistības.
3. Šādos gadījumos maksājumu pakalpojumu sniedzējs veidā, par kādu ir panākta vienošanās, informē maksātāju par maksājumu instrumenta bloķēšanu un tās iemesliem, ja iespējams, pirms instrumenta bloķēšanas un vēlākais – nekavējoties pēc bloķēšanas, izņemot gadījumus, kad šādas informācijas sniegšana apdraudētu objektīvi pamatotos drošības apsvērumus vai ir aizliegta ar citiem attiecīgiem Savienības vai valsts tiesību aktiem.
4. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs atbloķē maksājumu instrumentu vai aizstāj to ar jaunu maksājumu instrumentu, tiklīdz vairs nepastāv iemesli bloķēšanai.
5. Kontu apkalpojošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs konta informācijas pakalpojumu sniedzējam vai maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējam var liegt piekļuvi maksājumu kontam objektīvi pamatotu un atbilstoši pierādītu iemeslu dēļ, kuri saistīti ar konta informācijas pakalpojumu sniedzēja vai maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēja neautorizētu vai krāpniecisku piekļuvi maksājumu kontam, tostarp maksājumu darījuma neautorizētu vai krāpniecisku iniciēšanu. Šādos gadījumos kontu apkalpojošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs veidā, par kādu ir panākta vienošanās, informē maksātāju par to, ka piekļuve maksājumu kontam ir liegta, un tā iemesliem. Minēto informāciju, ja iespējams, sniedz maksātājam pirms tiek liegta piekļuve un vēlākais – nekavējoties pēc tam, kad piekļuve ir liegta, izņemot gadījumus, kad šādas informācijas sniegšana apdraudētu objektīvi pamatotos drošības apsvērumus vai ir aizliegta ar citiem attiecīgiem Savienības vai valsts tiesību aktiem.

Kontu apkalpojošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs ļauj piekļūt maksājumu kontam, tiklīdz vairs nepastāv iemesli piekļuves liegumam.

6. Šā panta 5. punktā minētajos gadījumos kontu apkalpojošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs nekavējoties ziņo kompetentajai iestādei par incidentu, kas saistīts ar konta informācijas pakalpojumu sniedzēju vai maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēju. Šī informācija ietver arī attiecīgās ziņas par lietu un veiktās darbības iemesliem. Kompetentā iestāde izvērtē lietu un, ja vajadzīgs, veic piemērotus pasākumus.

69. pants

Maksājumu pakalpojumu lietotāja pienākumi saistībā ar maksājumu instrumentiem un personalizētiem drošības datiem

1. Maksājumu pakalpojumu lietotājs, kurš ir tiesīgs izmantot maksājumu instrumentu:
 - a) lieto maksājumu instrumentu saskaņā ar noteikumiem, kas reglamentē maksājumu instrumenta izdošanu un lietošanu, kuriem jābūt objektīviem, nediskriminējošiem un samērīgiem;
 - b) bez liekas kavēšanās informē maksājumu pakalpojumu sniedzēju vai tā norādīto subjektu, tiklīdz kļuvis zināms, ka maksājumu instruments ir nozaudēts, nozagts, nelikumīgi piesavināts vai notikusi tā neatļauta lietošana.
2. Šā panta 1. punkta a) apakšpunkta piemērošanas nolūkos maksājumu pakalpojumu lietotājs jo īpaši tūlīt pēc maksājumu instrumenta saņemšanas veic visus vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu savu personalizēto drošības datu drošību.

70. pants

Maksājumu pakalpojumu sniedzēja pienākumi saistībā ar maksājumu instrumentiem

1. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kas izdevis maksājumu instrumentu:
 - a) nodrošina, lai personalizētie drošības dati nebūtu pieejami citām personām, kuras nav tāds maksājumu pakalpojumu lietotājs, kas ir tiesīgs izmantot maksājumu instrumentu, neskarot maksājumu pakalpojumu lietotāja pienākumus, kas izklāstīti 69. pantā;
 - b) atturas no nepieprasītu maksājumu instrumentu sūtīšanas, izņemot gadījumus, kad maksājumu instruments, kas jau atrodas maksājumu pakalpojumu lietotāja turējumā, ir jāaizstāj;
 - c) nodrošina, lai maksājumu pakalpojumu lietotājam pastāvīgi būtu pieejami vajadzīgie naudas līdzekļi, kas tam ļauj veikt paziņošanu, ievērojot 69. panta 1. punkta b) apakšpunktu, vai prasīt atbloķēt maksājumu instrumentu, ievērojot 68. panta 4. punktu; pēc maksājumu pakalpojumu lietotāja pieprasījuma maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina maksājumu pakalpojumu lietotājam naudas līdzekļus, ar kuriem 18 mēnešus pēc paziņošanas pierādīt, ka maksājumu pakalpojumu lietotājs ir veicis šādu paziņošanu;
 - d) sniedz maksājuma pakalpojuma lietotājam iespēju veikt paziņošanu, ievērojot 69. panta 1. punkta b) apakšpunktu, bez maksas un, ja nosaka maksu, tad tikai par aizstāšanas izmaksām, kas tieši saistītas ar maksājumu instrumentu;
 - e) novērš maksājumu instrumenta jebkāda veida lietošanu, kad ir veikta paziņošana, ievērojot 69. panta 1. punkta b) apakšpunktu.
2. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs uzņemas risku par maksājumu instrumenta vai par jebkādu ar to saistīto personalizēto drošības datu nosūtīšanu maksājuma pakalpojuma lietotājam.

71. pants

Paziņojums par neautorizētiem vai nepareizi izpildītiem maksājumu darījumiem un to izlabošana

1. Maksājumu pakalpojumu lietotājs no maksājumu pakalpojumu sniedzēja panāk kļūdas labojumu neautorizētiem vai nepareizi izpildītiem maksājumu darījumiem tikai tad, ja maksājumu pakalpojumu lietotājs ir informējis pakalpojumu sniedzēju bez liekas kavēšanās, tiklīdz viņš ir uzzinājis par jebkādu šādu darījumu, kas dod pamatu prasības celšanai, tostarp par 89. pantā minēto, un ne vēlāk par 13 mēnešiem pēc debetēšanas dienas.

Pirmajā daļā paredzētie informēšanas termiņi netiek piemēroti, ja attiecīgā gadījumā maksājumu pakalpojumu sniedzējs nav sniedzis vai darījis pieejamu informāciju par maksājumu darījumu saskaņā ar III sadaļu.

2. Ja ir iesaistīts maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējs, maksājumu pakalpojumu lietotājs, neskarot 73. panta 2. punktu un 89. panta 1. punktu, no kontu apkalpojošā maksājumu pakalpojumu sniedzēja panāk kļūdas labojumu, ievērojot šā panta 1. punktu.

72. pants

Pierādījumi par maksājumu darījumu autentificēšanu un izpildi

1. Dalībvalstis prasa, lai tad, ja maksājumu pakalpojumu lietotājs noliedz, ka viņš ir atļāvis kādu izpildītu maksājumu darījumu, vai ja viņš apgalvo, ka maksājumu darījums ir izpildīts kļūdaini, maksājumu pakalpojumu sniedzējam būtu jāpierāda, ka maksājumu darījums ir autentificēts, precīzi reģistrēts un iegrāmatots kontā un ka to nav ietekmējušas maksājumu pakalpojumu sniedzēja sniegtā pakalpojuma tehniskas kļūmes vai citi trūkumi.

Ja maksājumu darījums tiek iniciēts, izmantojot maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēja pakalpojumu, maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējam jāpierāda, ka tā kompetences jomā maksājumu darījums ir autentificēts, precīzi reģistrēts un darījumu nav ietekmējusi tehniska kļūme vai citi trūkumi, kas saistīti ar maksājumu pakalpojumu, par ko tas ir atbildīgs.

2. Ja maksājumu pakalpojumu lietotājs noliedz, ka viņš ir autorizējis kādu izpildītu maksājumu darījumu, tad –ar to vien, ka maksājumu pakalpojumu sniedzējs, tostarp attiecīgā gadījumā maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējs, ir reģistrējis maksājumu instrumenta lietojumu, pats par sevi nepietiek, lai pierādītu, ka maksātājs vai nu bija autorizējis maksājumu darījumu, vai maksātājs ir rīkojies krāpnieciski, pieļāvis rupju neuzmanību vai tīši nav pildījis vienu vai vairākus savus 69. pantā paredzētos pienākumus. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs, tostarp attiecīgā gadījumā maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējs, sniedz apliecināšus pierādījumus, lai pierādītu maksājumu pakalpojumu lietotāja krāpniecību vai rupju neuzmanību.

73. pants

Maksājumu pakalpojumu sniedzēja atbildība par neautorizētiem maksājumu darījumiem

1. Dalībvalstis nodrošina, lai, neskarot 71. pantu, neautorizēta maksājumu darījuma gadījumā maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs atmaksātu maksātājam neautorizētā maksājumu darījuma summu nekavējoties un katrā ziņā ne vēlāk kā līdz nākamās darbdienas beigām pēc tam, kad tas ir pamanījis darījumu vai ticis par to informēts, izņemot gadījumus, kad maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējam ir pamatots iemesls aizdomām par krāpniecību un tas rakstiski dara zināmus šos iemeslus attiecīgajai valsts iestādei. Attiecīgā gadījumā maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs atjauno debetētā maksājumu konta stāvokli līdz tādām stāvoklim, kādā tas būtu bijis, ja nebūtu noticis neautorizētais maksājumu darījums. Tas arī nodrošina to, ka kreditēšanas valūtēšanas diena maksātāja maksājumu kontam nav vēlāka par dienu, kad summa debetēta.

2. Ja maksājumu darījumu ir iniciējis maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējs, kontu apkalpojošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs atmaksā neautorizētā maksājumu darījuma summu nekavējoties un katrā ziņā ne vēlāk kā līdz nākamās darbdienas beigām un attiecīgā gadījumā atjauno debetētā maksājumu konta stāvokli līdz tādām stāvoklim, kādā tas būtu bijis, ja nebūtu noticis neautorizētais maksājumu darījums.

Ja maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējs ir atbildīgs par neautorizēto maksājumu darījumu, tas pēc kontu apkalpojošā maksājumu pakalpojumu sniedzēja pieprasījuma nekavējoties kompensē tam visus radušos zaudējumus vai summas, kas atmaksātas maksātājam, tostarp neautorizētā maksājumu darījuma summu. Saskaņā ar 72. panta 1. punktu maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējam ir jāpierāda, ka tā kompetences jomā maksājumu darījums ir autentificēts, precīzi reģistrēts un darījumu nav ietekmējusi kāda tehniska kļūme vai citi trūkumi, kas saistīti ar maksājumu pakalpojumu, par ko tas ir atbildīgs.

3. Papildu finansiālo kompensāciju var noteikt saskaņā ar tiem tiesību aktiem, ko piemēro līgumam, kas noslēgts starp maksātāju un maksājumu pakalpojumu sniedzēju, vai attiecīgā gadījumā līgumam, kas noslēgts starp maksātāju un maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēju.

74. pants

Maksātāja atbildība par neautorizētiem maksājumu darījumiem

1. Atkāpjoties no 73. panta, maksātājam var tikt noteikts pienākums segt zaudējumus līdz maksimums EUR 50 saistībā ar jebkādiem neautorizētiem maksājumu darījumiem, ko rada nozaudēta vai nozagta maksājumu instrumenta izmantošana vai maksājumu instrumenta nelikumīga piesavināšanās.

Pirmo daļu nepiemēro, ja:

- a) maksājumu instrumenta nozaudēšanu, zādzību vai nelikumīgu piesavināšanos maksātājam nebija iespējams atklāt pirms maksājuma, izņemot gadījumus, kad maksātājs ir rīkojies krāpnieciski; vai
- b) zaudējumi radušies maksājumu pakalpojumu sniedzēja darbinieka, pārstāvja vai filiāles vai ārpuspakalpojumu vienības darbības vai bezdarbības rezultātā.

Maksātājs sedz visus zaudējumus saistībā ar jebkādiem neautorizētiem maksājumu darījumiem, ja tos radījis maksātājs, rīkojoties krāpnieciski vai arī tīši vai rupjas neuzmanības dēļ nepildot vienu vai vairākus 69. pantā izklāstītos pienākumus. Šādos gadījumos pirmajā daļā minētā maksimālā summa nav spēkā.

Ja maksātājs nav rīkojies ne krāpnieciski, ne tīši nepildījis tam 69. pantā noteiktos pienākumus, dalībvalstis var samazināt šajā punktā minētās atbildības apmēru, ņemot vērā jo īpaši personalizētos drošības datus un konkrētos apstākļus, kādos maksājumu instruments ir ticis nozaudēts, nozagts vai nelikumīgi piesavināts.

2. Ja maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs nepieprasa drošu klienta autentificēšanu, maksātājs nesedz finansiālus zaudējumus, ja vien maksātājs nav rīkojies krāpnieciski. Ja maksājuma saņēmējs vai maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs nepieņem drošu klienta autentificēšanu, tas atmaksā finansiālo kaitējumu, kas nodarīts maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējam.

3. Maksātājs nesedz finansiālās sekas, kas rodas no tā, ka nozaudēts, nozagts vai nelikumīgi piesavināts maksājumu instruments tiek lietots pēc tam, kad ir izdarīts paziņojums saskaņā ar 69. panta 1. punkta b) apakšpunktu, izņemot gadījumus, kad maksātājs ir rīkojies krāpnieciski.

Ja maksājumu pakalpojumu sniedzējs nenodrošina piemērotus līdzekļus, lai jebkurā brīdī būtu iespējams paziņot par maksājumu instrumenta nozaudēšanu, zādzību vai nelikumīgu piesavināšanu, kā noteikts 70. panta 1. punkta c) apakšpunktā, maksātājam nav saistošas finansiālās sekas, kas rodas no tā, ka tiek lietots minētais maksājumu instruments, izņemot gadījumus, kad maksātājs ir rīkojies krāpnieciski.

75. pants

Maksājumu darījumi, kuru darījumu summa iepriekš nav zināma

1. Ja maksājumu darījumu ir iniciējis maksājuma saņēmējs vai tas iniciēts ar maksājuma saņēmēja starpniecību saistībā ar karti piesaistītu maksājumu darījumu un tā precīza summa nav zināma brīdī, kad maksātājs sniedz piekrišanu izpildīt maksājumu darījumu, maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs var bloķēt naudas līdzekļus maksātāja maksājumu kontā vienīgi tad, ja maksātājs ir devis piekrišanu attiecībā uz bloķējamo naudas līdzekļu precīzu summu.

2. Kad maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir saņēmis informāciju par precīzu maksājumu darījuma summu, tas bez liekas kavēšanās un vismaz tūlīt pēc maksājuma uzdevuma saņemšanas atbrīvo bloķētos naudas līdzekļus maksātāja maksājumu kontā saskaņā ar 1. punktu.

76. pants

Atmaksājumi par maksājumu darījumiem, ko iniciējis maksājuma saņēmējs vai kas iniciēti ar maksājuma saņēmēja starpniecību

1. Dalībvalstis nodrošina, lai maksātājam būtu tiesības uz tāda autorizēta maksājumu darījuma atmaksājumu no maksājumu pakalpojumu sniedzēja puses, ko iniciējis maksājuma saņēmējs vai kas iniciēts ar maksājuma saņēmēja starpniecību un kas jau ir izpildīts, ja ir izpildīti abi no šādiem nosacījumiem:

a) veicot maksājumu darījuma autorizāciju, nav norādīta precīza maksājumu darījuma summa;

b) maksājumu darījuma summa pārsniedz summu, ko maksātājs pamatoti būtu varējis paredzēt, ņemot vērā iepriekšējo maksājumu vēsturi, pamatlīguma nosacījumus un attiecīgos lietas apstākļus.

Pēc maksājumu pakalpojumu sniedzēja pieprasījuma maksātājam jāpierāda, ka šādi nosacījumi ir izpildīti.

Atmaksā pilnu izpildītā maksājumu darījuma summu. Kreditēšanas valutēšanas diena maksātāja maksājumu kontam nav vēlāka par dienu, kad summa debetēta.

Neskarot 3. punktu, dalībvalstis nodrošina, lai papildus tiesībām, kas minētas šajā punktā, attiecībā uz tiešā debeta maksājumiem, kā minēts Regulas (ES) Nr. 260/2012 1. pantā, maksātājam būtu beznosacījumu tiesības uz atmaksājumu termiņos, kas paredzēti šīs direktīvas 77. pantā.

2. Tomēr saistībā ar 1. punkta pirmās daļas b) apakšpunktu maksātājs nepamatojas uz apsvērumiem saistībā ar valūtas maiņu, ja ir piemērots atsauces valūtas maiņas kurss, par ko bija panākta vienošanās ar tā maksājumu pakalpojumu sniedzēju saskaņā ar 45. panta 1. punkta d) apakšpunktu un 52. panta 3. punkta b) apakšpunktu.

3. Maksātājs un maksājumu pakalpojumu sniedzējs pamatlīgumā var vienoties, ka maksātājam nav tiesību uz atmaksājumu, ja:

a) maksātājs ir devis savu piekrišanu maksājumu darījuma izpildei tieši maksājumu pakalpojumu sniedzējam; un

b) attiecīgā gadījumā – maksājumu pakalpojumu sniedzējs vai maksājuma saņēmējs vismaz četras nedēļas pirms attiecīgās dienas maksātājam veidā, par kādu ir panākta vienošanās, ir sniedzis vai darījis pieejamu informāciju par maksājumu darījumu nākotnē.

4. Attiecībā uz tiešā debeta maksājumiem valūtā, kas nav euro, dalībvalstis var pieprasīt saviem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem piedāvāt labvēlīgākas tiesības uz atmaksājumu saskaņā ar to tiešā debeta sistēmām ar noteikumu, ka tās ir labvēlīgākas maksātājam.

77. pants

Atmaksājuma pieprasījumi par maksājumu darījumiem, ko iniciējis maksājuma saņēmējs vai kas iniciēti ar maksājuma saņēmēja starpniecību

1. Dalībvalstis nodrošina, lai maksātājs varētu pieprasīt 76. pantā minēto atmaksājumu par autorizētu maksājumu darījumu, ko iniciējis maksājuma saņēmējs, astoņu nedēļu laikā no dienas, kad naudas līdzekļi ir debetēti.

2. Desmit darbdienu laikā no brīža, kad saņemts atmaksājuma pieprasījums, maksājumu pakalpojumu sniedzējs vai nu atmaksā pilnu maksājumu darījuma summu, vai sniedz atmaksāšanas atteikuma pamatojumu un norāda, kurās struktūrās saskaņā ar 99.–102. pantu maksātājs var vērsties šajā lietā, ja maksātājs neatzīst sniegtos iemeslus.

Šā punkta pirmajā daļā paredzētās maksājumu pakalpojumu sniedzēja tiesības atteikt atmaksājumu neattiecas uz gadījumu, kas izklāstīts 76. panta 1. punkta ceturtajā daļā.

3. NODAĻA

Maksājumu darījumu izpilde

1. iedaļa

Maksājuma uzdevumi un pārskaitītās summas

78. pants

Maksājuma uzdevumu saņemšana

1. Dalībvalstis nodrošina, lai saņemšanas brīdis būtu tas, kad maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs saņem maksājuma uzdevumu.

Maksātāja kontu nedebetē, pirms nav saņemts maksājuma uzdevums. Ja saņemšanas brīdis neiekrīt maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzēja darbdienu, maksājuma uzdevumu uzskata par saņemtu nākamajā darbdienu. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs vēlāko saņemšanas termiņu var noteikt darbdienu beigās, un visus pēc tam saņemtus maksājuma uzdevumus uzskata par saņemtiem nākamajā darbdienu.

2. Ja maksājumu pakalpojumu lietotājs, kas iniciē maksājuma uzdevumu, vienojas ar maksājumu pakalpojumu sniedzēju, ka maksājuma uzdevuma izpilde sākas konkrētā dienā vai konkrēta termiņa beigās, vai dienā, kad maksātājs maksājumu pakalpojumu sniedzēja rīcībā ir nodevis naudas līdzekļus, par maksājuma uzdevuma saņemšanas brīdi 83. panta piemērošanas nolūkos uzskata dienu, par ko ir panākta vienošanās. Ja diena, par ko panākta vienošanās, nav maksājumu pakalpojumu sniedzēja darbdienu, saņemto maksājuma uzdevumu uzskata par saņemtu nākamajā darbdienu.

79. pants

Maksājuma uzdevumu izpildes atteikumi

1. Ja maksājumu pakalpojumu sniedzējs atsakās izpildīt maksājuma uzdevumu vai iniciēt maksājumu darījumu, maksājumu pakalpojumu lietotājam paziņo par atteikumu un, ja iespējams, par tā iemesliem un procedūru, kā labot faktu kļūdas, kas ir izraisījušas atteikumu, ja vien tas nav aizliegts ar citiem attiecīgajiem Savienības vai valsts tiesību aktiem.

Maksājumu pakalpojumu sniedzējs, cik ātri vien iespējams un katrā ziņā termiņos, kas paredzēti 83. pantā, sniedz paziņojumu vai dara to pieejamu veidā, par kādu ir panākta vienošanās.

Pamatlīgumā var iekļaut nosacījumu, ka maksājumu pakalpojumu sniedzējs var iekasēt samērīgu maksu par šādu atteikumu, ja atteikums ir objektīvi pamatots.

2. Ja ir ievēroti visi maksātāja pamatlīguma nosacījumi, maksātāja kontu apkalpojošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs neatsakās izpildīt autorizētu maksājuma uzdevumu neatkarīgi no tā, vai maksājuma uzdevumu ir iniciējis maksātājs, tostarp ar maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēja vai arī maksājuma saņēmēja starpniecību, ja vien tas nav aizliegts ar citiem attiecīgajiem Savienības vai valsts tiesību aktiem.

3. Direktīvas 83. un 89. panta piemērošanas nolūkos maksājuma uzdevumu neuzskata par saņemtu, ja maksājuma uzdevuma izpilde ir atteikta.

80. pants

Maksājuma uzdevuma neatsaucamība

1. Dalībvalstis nodrošina, lai maksājumu pakalpojumu lietotājs nevar atsaukt maksājuma uzdevumu pēc tam, kad to ir saņēmis maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs, ja vien šajā pantā nav paredzēts citādi.

2. Ja maksājumu darījumu ir iniciējis maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējs vai maksājuma saņēmējs vai arī ja tas iniciēts ar maksājuma saņēmēja starpniecību, maksātājs neatsauc maksājuma uzdevumu pēc tam, kad ir devis piekrišanu maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējam iniciēt maksājumu darījumu, vai pēc tam, kad ir devis piekrišanu maksājuma saņēmējam izpildīt maksājumu darījumu.

3. Tomēr tiešā debeta maksājuma gadījumā un neskarot tiesības uz atmaksājumu, maksātājs var atsaukt maksājuma uzdevumu vēlākais līdz tās darbdienu beigām, kas ir pirms dienas, par kuru panākta vienošanās debetēt naudas līdzekļus.

4. Šīs direktīvas 78. panta 2. punktā minētajā gadījumā maksājumu pakalpojumu lietotājs var atsaukt maksājuma uzdevumu vēlākais līdz tās darbdienu beigām, kas ir pirms dienas, par kuru panākta vienošanās.

5. Pēc 1.–4. punktā paredzēto termiņu beigām maksājuma uzdevumu var atsaukt tikai tad, ja maksājumu pakalpojumu lietotājs par to vienojas ar attiecīgajiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem. Šā panta 2. un 3. punktā minētos gadījumos ir vajadzīga arī maksājuma saņēmēja piekrišana. Attiecīgais maksājumu pakalpojumu sniedzējs var iekasēt maksu par atsaukšanu, ja pamatlīgumā par to ir panākta vienošanās.

81. pants

Pārskaitītās summas un saņemtās summas

1. Dalībvalstis pieprasa, lai maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs(-i), maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs(-i) un visi maksājumu pakalpojumu sniedzēju starpnieki pārskaitītu pilnu maksājumu darījuma summu un atturētos no maksu ieturēšanas no pārskaitītās summas.

2. Tomēr maksājuma saņēmējs un maksājumu pakalpojumu sniedzējs var vienoties, ka attiecīgais maksājumu pakalpojumu sniedzējs ietur maksu no pārskaitītās summas, pirms to kredītē maksājuma saņēmējam. Šādā gadījumā maksājuma saņēmējam sniegtajā informācijā atsevišķi norāda maksājumu darījuma pilnu summu un ieturēto maksu.

3. Ja no pārskaitītas summas ietur maksas, kas nav 2. punktā minētās maksas, maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina, lai maksājuma saņēmējs saņemtu pilnu maksātāja iniciētā maksājumu darījuma summu. Ja maksājuma saņēmējs iniciē maksājumu darījumu vai to iniciē ar tā starpniecību, maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina, lai maksājuma saņēmējs saņemtu pilnu maksājumu darījuma summu.

2. iedaļa

Maksājuma izpildes laiks un valutēšanas diena

82. pants

Darbības joma

1. Šī iedaļa attiecas uz:

- a) maksājumu darījumiem euro;
- b) maksājumu darījumiem valsts robežās tādas dalībvalsts valūtā, kura nav eurozonā;
- c) maksājumu darījumiem, kuros notiek tikai vienas valūtas konvertēšana no euro tādas dalībvalsts valūtā, kura nav eurozonā, ar noteikumu, ka vajadzīgā valūtas konvertēšana notiek attiecīgajā dalībvalstī, kas nav eurozonā, un – pārrobežu maksājumu darījumu gadījumā – pārrobežu pārskaitījums notiek euro.

2. Šī iedaļa attiecas uz maksājumu darījumiem, kas nav minēti 1. punktā, ja vien maksājumu pakalpojumu lietotājs un maksājumu pakalpojumu sniedzējs nav vienojušies citādi, izņemot 87. pantu, kas nav pušu rīcībā. Tomēr, ja maksājumu pakalpojumu lietotājs un maksājumu pakalpojumu sniedzējs vienojas par garāku termiņu, nekā noteikts 83. pantā, attiecībā uz maksājumu darījumiem Savienības teritorijā, minētais garākais termiņš nepārsniedz četras darbdienu pēc saņemšanas brīža, kas minēts 78. pantā.

83. pants

Maksājumu darījumi ar pārskaitījumu maksājumu kontā

1. Dalībvalstis pieprasa maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējam nodrošināt, ka pēc saņemšanas brīža, kā minēts 78. pantā, līdz nākamās darbdienu beigām maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzēja kontā tiktu kreditēta maksājumu darījuma summa. Minēto termiņu var pagarināt vēl par vienu darbdienu tādiem maksājumu darījumiem, kas iniciēti, izmantojot papīra dokumentus.
2. Dalībvalstis pieprasa, lai maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs valutēšanu datētu un maksājumu darījuma summu darītu pieejamu maksājuma saņēmēja maksājumu kontā pēc tam, kad maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir saņēmis naudas līdzekļus saskaņā ar 87. pantu.
3. Dalībvalstis pieprasa maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējam pārsūtīt maksājuma uzdevumu, ko iniciējis maksājuma saņēmējs vai kas iniciēts ar maksājuma saņēmēja starpniecību, maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējam termiņos, par ko vienojušies maksājuma saņēmējs un maksājumu pakalpojumu sniedzējs, ļaujot izdarīt norēķinu – ciktāl tas attiecas uz tiešā debeta maksājumu – datumā, par ko tie ir vienojušies.

84. pants

Gadījumi, kad maksājuma saņēmējam nav maksājumu konta maksājumu pakalpojumu sniedzējā

Ja maksājuma saņēmējam nav maksājumu konta maksājumu pakalpojumu sniedzējā, maksājuma saņēmējam naudas līdzekļus dara pieejamus tāds maksājumu pakalpojumu sniedzējs, kas maksājuma saņēmējam paredzētos naudas līdzekļus saņem 83. pantā paredzētajā termiņā.

85. pants

Maksājumu kontā noguldīta skaidra nauda

Ja patērētājs nogulda skaidru naudu kādā maksājumu pakalpojumu sniedzējā atvērtā maksājumu kontā minētā maksājumu konta valūtā, maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina, lai summa būtu pieejama, un valūtēšanu datē tūlīt pēc naudas līdzekļu saņemšanas. Ja maksājumu pakalpojumu lietotājs nav patērētājs, summu dara pieejamu un valūtēšanu datē vēlākais nākamajā darb dienā pēc tam, kad naudas līdzekļi ir saņemti.

86. pants

Maksājumu darījumi valsts robežās

Maksājumu darījumiem valsts robežās dalībvalstis var paredzēt īsākus maksimāli pieļaujamus izpildes termiņus nekā šajā iedaļā paredzētie.

87. pants

Valūtēšanas diena un naudas līdzekļu pieejamība

1. Dalībvalstis nodrošina, lai maksājuma saņēmēja maksājumu konta kreditēšanas valūtēšanas diena nebūtu vēlāka par to darb dienu, kad maksājumu darījuma summa ir kreditēta maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzēja kontā.

2. Maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina, lai maksājumu darījuma summa būtu maksājuma saņēmēja rīcībā tūlīt pēc tam, kad minētā summa ir kreditēta maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzēja kontā, ja no maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzēja puses:

- a) nav veikta nekāda valūtas konvertēšana; vai
- b) nav veikta nekāda valūtas konvertēšana starp euro un dalībvalsts valūtu vai starp divām dalībvalsts valūtām.

Šajā punktā minēto pienākumu piemēro arī maksājumiem, kas notiek pie viena maksājumu pakalpojumu sniedzēja.

3. Dalībvalstis nodrošina, lai maksātāja maksājumu konta debetēšanas valūtēšanas diena nebūtu agrāk par to brīdi, kad maksājumu darījuma summa ir debetēta no minētā maksājumu konta.

3. iedaļa

Atbildība

88. pants

Nepareizi unikālie identifikatori

1. Ja kādu maksājuma uzdevumu izpilda saskaņā ar unikālu identifikatoru, maksājuma uzdevumu uzskata par pareizi izpildītu attiecībā uz unikālajā identifikatorā norādīto maksājuma saņēmēju.

2. Ja maksājumu pakalpojumu lietotāja uzrādītais unikālais identifikators ir nepareizs, maksājumu pakalpojumu sniedzējs saskaņā ar 89. pantu nav atbildīgs par maksājumu darījuma neizpildi vai nepareizu izpildi.

3. Tomēr maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs pieliek samērīgas pūles, lai atgūtu maksājumu darījumā iesaistītos naudas līdzekļus. Maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojuma sniedzējs sadarbojas šajos centienos, arī darot maksātāja maksājumu pakalpojuma sniedzējam zināmu visu būtisko informāciju, kas vajadzīga naudas līdzekļu piedziņai.

Ja naudas līdzekļu piedziņa saskaņā ar pirmo daļu nav iespējama, maksātāja maksājumu pakalpojuma sniedzējs pēc rakstiska pieprasījuma sniedz maksātājam visu informāciju, kas pieejama maksātāja maksājumu pakalpojuma sniedzējam un būtiska maksātājam, lai maksātājs varētu vērsties tiesā ar prasību par šo naudas līdzekļu atgūšanu.

4. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs var iekasēt no maksājumu pakalpojumu lietotāja maksu par naudas līdzekļu atgūšanu, ja par to panākta vienošanās pamatlīgumā.

5. Ja maksājumu pakalpojumu lietotājs sniedz informāciju papildus tai, kas ir noteikta 45. panta 1. punkta a) apakšpunktā vai 52. panta 2. punkta b) apakšpunktā, maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir atbildīgs tikai par maksājumu darījumu izpildi saskaņā ar maksājumu pakalpojumu lietotāja uzrādīto unikālo identifikatoru.

89. pants

Maksājumu pakalpojumu sniedzēju atbildība par maksājumu darījumu neizpildi, nepareizu vai novēlotu izpildi

1. Ja maksājuma uzdevumu ir tieši iniciējis maksātājs, maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs, neskarot 71. pantu, 88. panta 2. un 3. punktu un 93. pantu, ir atbildīgs maksātājam par pareizu maksājumu darījuma izpildi, ja tas maksātājam un attiecīgā gadījumā maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējam nevar pierādīt, ka maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir saņēmis maksājumu darījuma summu saskaņā ar 83. panta 1. punktu. Tādā gadījumā maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir atbildīgs maksājuma saņēmējam par pareizu maksājumu darījuma izpildi.

Ja maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir atbildīgs saskaņā ar pirmo daļu, tas nekavējoties atmaksā maksātājam neizpildītā vai nepareizi izpildītā maksājumu darījuma summu un attiecīgā gadījumā atjauno debetētā maksājuma konta stāvokli līdz tādām stāvoklim, kādā tas būtu bijis, ja nebūtu noticis nepareizais maksājumu darījums.

Kreditēšanas valūtēšanas diena maksātāja maksājumu kontam nav vēlāka par dienu, kad summa tika debetēta.

Ja maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir atbildīgs saskaņā ar pirmo daļu, tas nekavējoties maksājumu darījuma summu nodod maksājuma saņēmēja rīcībā un attiecīgā gadījumā kreditē atbilstošo summu maksājuma saņēmēja maksājumu kontā.

Kreditēšanas valūtēšanas diena maksājuma saņēmēja maksājumu kontam nav vēlāka par dienu, kad summas valūtēšanai būtu bijis jābūt datētai pareizas darījuma izpildes gadījumā saskaņā ar 87. pantu.

Ja maksājumu darījums ir izpildīts novēloti, maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošina, lai pēc maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzēja, kas darbojas maksātāja vārdā, pieprasījuma kreditēšanas valūtēšanas diena maksājuma saņēmēja maksājumu kontam nebūtu vēlāka par dienu, kad summas valūtēšanai būtu bijis jābūt datētai pareizas darījuma izpildes gadījumā.

Ja maksājumu darījums nav izpildīts vai ir izpildīts nepareizi un maksājuma uzdevumu ir iniciējis maksātājs, maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs neatkarīgi no atbildības, kas paredzēta saskaņā ar šo punktu, pēc pieprasījuma tūlīt mēģina izsekot maksājumu darījumam un dara maksātājam zināmu iznākumu. To veic, nenosakot maksu maksātājam.

2. Ja maksājuma uzdevumu ir iniciējis maksājuma saņēmējs vai tas iniciēts ar tā starpniecību, maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs, neskarot 71. pantu, 88. panta 2. un 3. punktu un 93. pantu, ir atbildīgs maksājuma saņēmējam par pareizu maksājuma uzdevuma pārsūtīšanu maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējam saskaņā ar 83. panta 3. punktu. Ja maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir atbildīgs saskaņā ar šo daļu, tas nekavējoties atkārtoti pārsūta attiecīgo maksājuma uzdevumu maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējam.

Ja maksājuma uzdevums pārsūtīts novēloti, summas valūtēšanu datē maksājuma saņēmēja maksājumu kontā ne vēlāk kā dienā, kad summas valūtēšanai būtu bijis jābūt datētai pareizas darījuma izpildes gadījumā.

Turklāt, neskarot 71. pantu, 88. panta 2. un 3. punktu un 93. pantu, maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir atbildīgs maksājuma saņēmējam par maksājumu darījuma apstrādi saskaņā ar 87. pantā noteiktajiem pienākumiem. Ja maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir atbildīgs saskaņā ar šo daļu, tas nodrošina, ka maksājumu darījuma summa ir maksājuma saņēmēja rīcībā uzreiz pēc tam, kad summa ir kreditēta maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzēja kontā. Summas valūtēšanu datē maksājuma saņēmēja maksājumu kontā ne vēlāk kā dienā, kad summas valūtēšanai būtu bijis jābūt datētai pareizas darījuma izpildes gadījumā.

Ja maksājumu darījums nav izpildīts vai ir izpildīts nepareizi, par ko maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs nav atbildīgs saskaņā ar pirmo un otro daļu, maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir atbildīgs maksātājam. Ja maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējam ir tāda atbildība, tas attiecīgos gadījumos un bez liekas kavēšanās atmaksā maksātājam neizpildīta vai nepareizi izpildīta maksājumu darījuma summu un atjauno debetētā maksājumu konta stāvokli līdz tādām stāvoklim, kādā tas būtu bijis, ja nebūtu noticis nepareizais maksājumu darījums. Kredītēšanas valūtēšanas diena maksātāja maksājumu kontam nav vēlāka par dienu, kad summa ir debetēta.

Ceturtajā daļā paredzētais pienākums neattiecas uz maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzēju, ja maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs pierāda, ka maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir saņēmis maksājumu darījuma summu, pat ja maksājuma darījums ir tikai aizkavējies. Šādā gadījumā maksājuma saņēmēja maksājumu pakalpojumu sniedzējs summas valūtēšanu datē maksājuma saņēmēja maksājumu kontā ne vēlāk kā dienā, kad summas valūtēšanai būtu bijis jābūt datētai pareizas tā izpildes gadījumā.

Ja maksājumu darījums nav izpildīts vai ir izpildīts nepareizi un maksājuma uzdevumu ir iniciējis maksājuma saņēmējs vai tas ir iniciēts ar tā starpniecību, maksātāja maksājumu pakalpojumu sniedzējs neatkarīgi no atbildības, kas paredzēta saskaņā ar šo punktu, pēc pieprasījuma tūlīt mēģina izsekot maksājumu darījumam un dara maksājuma saņēmējam zināmu iznākumu. To veic, nenosakot maksu maksājuma saņēmējam.

3. Turklāt maksājumu pakalpojumu sniedzēji ir atbildīgi pret to attiecīgajiem maksājumu pakalpojumu lietotājiem par visām maksām, par kurām tie atbildīgi, un par visiem procentu maksājumiem, kas attiecas uz maksājumu pakalpojumu lietotājiem – kā neizpildīta vai nepareizi, tostarp novēloti, izpildīta maksājumu darījuma sekas.

90. pants

Atbildība maksājumu iniciēšanas pakalpojumu gadījumā par maksājumu darījumu neizpildi un nepareizu vai novēlotu izpildi

1. Ja maksājuma uzdevumu ir iniciējis maksātājs ar maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēja starpniecību, kontu apkalpojošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs, neskarot 71. pantu un 88. panta 2. un 3. punktu, atmaksā maksātājam neizpildītā vai nepareizi izpildītā maksājumu darījuma summu un attiecīgā gadījumā atjauno debetētā maksājumu konta stāvokli līdz tādām stāvoklim, kādā tas būtu bijis, ja nebūtu noticis nepareizais maksājumu darījums.

Maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējam ir jāpierāda, ka maksātāja kontu apkalpojošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs ir saņēmis maksājuma uzdevumu saskaņā ar 78. pantu un ka tā kompetences jomā maksājumu darījums ir autentificēts, precīzi reģistrēts un darījumu nav ietekmējusi tehniska kļūme vai citi trūkumi, kas saistīti ar darījuma neizpildi, nepareizu vai novēlotu izpildi.

2. Ja maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējs ir atbildīgs par maksājumu darījuma neizpildi, nepareizu vai novēlotu izpildi, tas pēc kontu apkalpojošā maksājumu pakalpojumu sniedzēja pieprasījuma nekavējoties kompensē tam visus radušos zaudējumus vai summas, kas atmaksātas maksātājam.

91. pants

Papildu finanšu kompensācija

Visas finanšu kompensācijas papildus tai, kas paredzēta šajā iedaļā, var noteikt saskaņā ar tiesībām, kas piemērojamas līgumam, kurš noslēgts starp maksājumu pakalpojumu lietotāju un maksājumu pakalpojumu sniedzēju.

92. pants

Regresa tiesības

1. Ja 73. un 89. pantā paredzētā maksājumu pakalpojumu sniedzēja atbildība ir cēlusies cita maksājumu pakalpojumu sniedzēja vai starpnieka dēļ, minētais maksājumu pakalpojumu sniedzējs vai starpnieks kompensē visus saskaņā ar 73. un 89. pantu radušos pirmā maksājumu pakalpojumu sniedzēja zaudējumus vai saskaņā ar to izmaksātās summas. Minētais ietver kompensāciju, ja kāds maksājumu pakalpojumu sniedzējs neizmanto drošu klienta autentificēšanu.

2. Papildu finanšu kompensāciju var noteikt saskaņā ar maksājumu pakalpojumu sniedzēju un/vai starpnieku savstarpējiem līgumiem un tiesībām, kas attiecas uz to noslēgtiem līgumiem.

93. pants

Ārkārtas un neparedzēti apstākļi

Atbildība saskaņā ar 2. un 3. nodaļu neiestājas gadījumos, ja rodas ārkārtas un neparedzēti apstākļi, ko nevar kontrolēt tāpuse, kas pieprasa ņemt vērā minētos apstākļus, no kuru sekām nevarētu izvairīties par spīti visām pūlēm, vai arī ja maksājumu pakalpojumu sniedzējam Savienības vai valsts tiesībās ir uzlikta citas juridiskas saistības.

4. NODAĻA

Datu aizsardzība

94. pants

Datu aizsardzība

1. Dalībvalstis atļauj maksājumu sistēmām un maksājumu pakalpojumu sniedzējiem apstrādāt personu datus, ja tas ir vajadzīgs, lai nodrošinātu ar maksājumiem saistītas krāpniecības novēršanu, izmeklēšanu un atklāšanu. Piemērojot šo direktīvu, informācijas sniegšanu fiziskām personām par personas datu apstrādi, kā arī šādu personas datu apstrādi un jebkuru citu personas datu apstrādi veic saskaņā ar Direktīvu 95/46/EK, valsts noteikumiem, ar kuriem transponē Direktīvu 95/46/EK, un Regulu (EK) Nr. 45/2001.

2. Maksājumu pakalpojumu sniedzēji piekļūst tikai tādiem personas datiem, kas vajadzīgi to maksājumu pakalpojumu izpildei, un apstrādā un glabā šos datus tikai ar nepārprotamu maksājumu pakalpojumu lietotāja piekrišanu.

5. NODAĻA

Operacionālie un drošības riski un autentificēšana

95. pants

Operacionālo un drošības risku pārvaldība

1. Dalībvalstis nodrošina, ka maksājumu pakalpojumu sniedzēji izveido sistēmu, paredzot tajā atbilstošus riska mazināšanas pasākumus un kontroles mehānismus tādu operacionālo un drošības risku pārvaldībai, kas saistīti ar to sniegtajiem maksājumu pakalpojumiem. Kā daļu no minētās sistēmas maksājumu pakalpojumu sniedzēji nosaka un uztur efektīvas incidentu pārvaldības procedūras, tostarp būtisku operacionālo un drošības incidentu atklāšanai un klasifikācijai.

2. Dalībvalstis nodrošina, ka maksājumu pakalpojumu sniedzēji kompetentajai iestādei ik gadu vai biežāk, kā noteikusi kompetentā iestāde, sniedz atjauninātu un visaptverošu novērtējumu par operacionālajiem un drošības riskiem, kas saistīti ar to sniegtajiem maksājumu pakalpojumiem, un par to, vai, reaģējot uz šiem riskiem, ir veikti adekvāti riska mazināšanas pasākumi un ieviesti kontroles mehānismi.

3. Līdz 2017. gada 13. jūlijam EBI ciešā sadarbībā ar ECB un pēc apspriešanās ar visām ieinteresētajām personām, tostarp maksājumu pakalpojumu tirgū, atspoguļojot visas iesaistīto intereses, izstrādā pamatnostādnes saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1093/2010 16. pantu attiecībā uz drošības pasākumu, tostarp attiecīgā gadījumā sertifikācijas procesu, noteikšanu, īstenošanu un uzraudzību.

EBI ciešā sadarbībā ar ECB regulāri, bet katrā ziņā vismaz reizi divos gados, pārskata pirmajā daļā minētās pamatnostādnes.

4. Ņemot vērā 3. punktā minēto pamatnostādņu piemērošanā gūto pieredzi, EBI vajadzības gadījumā, ja Komisija to pieprasa, izstrādā regulatīvo tehnisko standartu projektu par kritērijiem un par nosacījumiem drošības pasākumu noteikšanai un uzraudzībai.

Komisijai deleģē pilnvaras pieņemt pirmajā daļā minētos regulatīvos tehniskos standartus saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1093/2010 10.–14. pantu.

5. EBI veicina sadarbību, tostarp informācijas apmaiņu, ar maksājumu pakalpojumiem saistītu operacionālo un drošības risku jomā starp kompetentajām iestādēm un ECB un – attiecīgā gadījumā – Eiropas Savienības Tīklu un informācijas drošības aģentūru.

96. pants

Ziņojumi par incidentiem

1. Būtisku operacionālu, tostarp drošības, incidentu gadījumā maksājumu pakalpojumu sniedzēji bez liekas kavēšanās paziņo par tiem kompetentajai iestādei maksājumu pakalpojumu sniedzēja piederības dalībvalstī.

Ja incidents ietekmē vai var ietekmēt maksājumu pakalpojumu sniedzēja maksājumu pakalpojumu lietotāju finanšu intereses, maksājumu pakalpojumu sniedzējs bez liekas kavēšanās informē savus maksājumu pakalpojumu lietotājus par incidentu un par visiem pieejamajiem pasākumiem, ko tie var veikt, lai mazinātu incidenta nelabvēlīgo ietekmi.

2. Kad piederības dalībvalsts kompetentā iestāde ir saņēmusi 1. punktā minēto paziņojumu, tā bez liekas kavēšanās sniedz attiecīgo informāciju par incidentu EBI un ECB. Minētā kompetentā iestāde, izvērtējusi to, cik incidents ir būtisks minētās dalībvalsts attiecīgajām iestādēm, attiecīgi tās par to informē.

EBI un ECB sadarbībā ar piederības dalībvalsts kompetento iestādi izvērtē to, cik incidents ir būtisks citām attiecīgajām Savienības un valstu iestādēm, un attiecīgi tās par to informē. ECB paziņo Eiropas Centrālo banku sistēmas locekļiem par jautājumiem, kuri attiecas uz maksājumu sistēmu.

Pamatojoties uz minēto paziņojumu, kompetentās iestādes vajadzības gadījumā veic visus pasākumus, kas vajadzīgi, lai īstermiņā aizsargātu finanšu sistēmas drošību.

3. Līdz 2018. gada 13. janvārim EBI ciešā sadarbībā ar ECB un pēc apspriešanās ar visām attiecīgajām ieinteresētajām personām, tostarp maksājumu pakalpojumu tirgū, atspoguļojot visas iesaistīto intereses, izdod pamatnostādnes saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1093/2010 16. pantu, kuras ir adresētas katram no šiem:

- a) maksājumu pakalpojumu sniedzējiem par 1. punktā minēto būtisko incidentu klasifikāciju un par šādu incidentu saturu, formātu, tostarp standarta paziņojuma veidlapām, un procedūrām paziņošanai par šādiem incidentiem;
- b) kompetentajām iestādēm par kritērijiem par to, kā novērtēt to, cik incidents ir būtisks, un incidentu ziņojumu elementus, kuri jā dara zināmi citām valsts iestādēm.

4. EBI ciešā sadarbībā ar ECB regulāri, katrā ziņā vismaz reizi divos gados, pārskata 3. punktā minētās pamatnostādnes.

5. Izdodot un pārskatot 3. punktā minētās pamatnostādnes, EBI ņem vērā standartus un/vai specifikācijas, kuras Eiropas Savienības Tīklu un informācijas drošības aģentūra izstrādājusi un publicējusi nozarēm, kuras veic darbības, kas nav maksājumu pakalpojumu sniegšana.

6. Dalībvalstis nodrošina, lai maksājumu pakalpojumu sniedzēji vismaz reizi gadā sniegtu savām kompetentajām iestādēm statistikas datus par krāpšanu, kas saistīta ar dažādiem maksāšanas līdzekļiem. Minētās kompetentā iestādes šādus datus sniedz EBI un ECB apkopotā veidā.

97. pants

Autentificēšana

1. Dalībvalstis nodrošina, lai maksājumu pakalpojumu sniedzējs piemērotu drošu klienta autentificēšanu, kad maksātājs:
 - a) piekļūst savam maksājumu kontam tiešsaistē;
 - b) iniciē elektronisku maksājumu darījumu;
 - c) veic kādu darbību, izmantojot attālinātu kanālu, kas varētu ietvert ar maksājumiem saistītas krāpšanas risku vai cita veida ļaunprātīgu rīcību.
2. Attiecībā uz elektronisku maksājumu darījumu iniciēšanu, kā minēts 1. punkta b) apakšpunktā, dalībvalstis attiecībā uz elektroniskiem attālinātiem maksājumu darījumiem nodrošina to, ka maksājumu pakalpojumu sniedzēji piemēro drošu klienta autentificēšanu, kas ietver elementus, kuri darījumu dinamiski sasaista ar konkrētu summu un konkrētu maksājuma saņēmēju.
3. Attiecībā uz 1. punktu dalībvalstis nodrošina to, ka maksājumu pakalpojumu sniedzēji ievieš piemērotus drošības pasākumus, lai aizsargātu maksājumu pakalpojumu lietotāju personalizēto drošības datu konfidencialitāti un integritāti.
4. Šā panta 2. un 3. punktu piemēro arī gadījumos, kad maksājumi tiek iniciēti ar maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēja starpniecību. Šā panta 1. un 3. punktu piemēro arī gadījumos, kad informācija tiek lūgta ar konta informācijas pakalpojumu sniedzēja starpniecību.
5. Dalībvalstis nodrošina to, ka kontu apkalpojošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs atļauj maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējam un konta informācijas pakalpojumu sniedzējam paļauties uz autentificēšanas procedūrām, kuras kontu apkalpojošais maksājumu pakalpojumu sniedzējs nodrošinājis maksājumu pakalpojuma lietotājam saskaņā ar 1. un 3. punktu, un – ja ir iesaistīts maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējs – saskaņā ar 1., 2. un 3. punktu.

98. pants

Regulatīvie tehniskie standarti attiecībā uz autentificēšanu un saziņu

1. EBI ciešā sadarbībā ar ECB un pēc apspriešanās ar visām ieinteresētajām personām, tostarp maksājumu pakalpojumu tirgū, atspoguļojot visas iesaistīto intereses, izstrādā maksājumu pakalpojumu sniedzējiem paredzētu regulatīvo tehnisko standartu projektu, kā izklāstīts šīs direktīvas 1. panta 1. punktā saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1093/2010 10. pantu, kurā precizē:
 - a) direktīvas 97. panta 1. un 2. punktā minētās drošas klienta autentificēšanas prasības;
 - b) atbrīvojumus no 97. panta 1., 2. un 3. punkta piemērošanas, pamatojoties uz kritērijiem, kas noteikti šā panta 3. punktā;
 - c) prasības, kurām jāatbilst drošības pasākumiem saskaņā ar 97. panta 3. punktu, lai aizsargātu maksājumu pakalpojumu lietotāju personalizēto drošības datu konfidencialitāti un integritāti; un
 - d) prasības attiecībā uz vienotiem un drošiem atklātiem saziņas standartiem identifikācijas, autentificēšanas, paziņošanas un informēšanas nolūkos, kā arī attiecībā uz drošības pasākumu īstenošanu starp kontu apkalpojošajiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzējiem, konta informācijas pakalpojumu sniedzējiem, maksātājiem, maksājumu saņēmējiem un citiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem.
2. Regulatīvo tehnisko standartu projektu, kas minēts 1. punktā, izstrādā EBI, lai:
 - a) nodrošinātu pienācīgu drošības līmeni maksājumu pakalpojumu lietotājiem un maksājumu pakalpojumu sniedzējiem, pieņemot efektīvas un uz risku balstītas prasības;

- b) nodrošinātu maksājumu pakalpojumu lietotāju naudas līdzekļu un personas datu drošību;
- c) nodrošinātu un saglabātu godīgu konkurenci starp visiem maksājumu pakalpojumu sniedzējiem;
- d) nodrošinātu tehnoloģiju un darījumdarbības modeļu neitralitāti;
- e) ļautu izstrādāt lietotājdraudzīgus, pieejamus un inovatīvus maksāšanas līdzekļus.

3. Šā panta 1. punkta b) apakšpunktā minēto atbrīvojumu pamatā ir šādi kritēriji:

- a) ar sniegto pakalpojumu saistītā riska līmenis;
- b) darījuma summa, atkārtotās vai abas;
- c) darījuma izpildei izmantotais maksājumu kanāls.

4. EBI iesniedz minēto regulatīvo tehnisko standartu projektu, kas minēts 1. punktā, Komisijai līdz 2017. gada 13. janvārim.

Komisijai deleģē pilnvaras pieņemt minētos regulatīvos tehniskos standartus saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1093/2010 10.–14. pantu.

5. EBI saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1093/2010 10. pantu regulāri pārskata un vajadzības gadījumā atjaunina regulatīvos tehniskos standartus, lai cita starpā ņemtu vērā inovāciju un tehnoloģiju attīstību.

6. NODAĻA

SAI procedūras strīdu izšķiršanai

1. iedaļa

Sūdzību procedūras

99. pants

Sūdzības

1. Dalībvalstis nodrošina tādu procedūru izstrādi, kas ļauj maksājumu pakalpojumu lietotājiem un citām ieinteresētām personām, tostarp patērētāju apvienībām, iesniegt kompetentām iestādēm sūdzības par maksājumu pakalpojumu sniedzējiem saistībā ar iespējamiem šīs direktīvas pārkāpumiem.

2. Vajadzības gadījumā un neskarot tiesības celt tiesā prasību saskaņā ar procesuāliem valsts tiesību aktiem, kompetentās iestādes savā atbildē informē sūdzības iesniedzēju par to, ka ir pieejamas SAI procedūras, kas izstrādātas saskaņā ar 102. pantu.

100. pants

Kompetentās iestādes

1. Dalībvalstis norīko kompetentās iestādes, lai nodrošinātu un pārraudzītu efektīvu šīs direktīvas ievērošanu. Minētās kompetentās iestādes pieņem visus attiecīgos pasākumus, lai nodrošinātu šīs direktīvas ievērošanu.

Tās ir vai nu:

- a) kompetentās iestādes Regulas (ES) Nr. 1093/2010 4. panta 2. punkta nozīmē; vai

- b) struktūras, kuras atzītas ar valsts tiesībām vai kuras atzinušas valsts iestādes, kam šajā nolūkā piešķirtas pilnvaras valsts tiesībās.

Tās nav maksājumu pakalpojumu sniedzēji, izņemot valstu centrālās bankas.

2. Šā panta 1. punktā minētajām iestādēm ir visas pilnvaras un pietiekami resursi, kas vajadzīgi to uzdevumu veikšanai. Ja pilnvaras nodrošināt un pārraudzīt efektīvu šīs direktīvas ievērošanu ir piešķirtas vairāk nekā vienai kompetentajai iestādei, dalībvalstis nodrošina, ka minētās iestādes cieši sadarbojas tā, lai tās varētu efektīvi pildīt savus attiecīgos pienākumus.

3. Kompetentās iestādes izmanto savas pilnvaras saskaņā ar valsts tiesībām vai nu:

a) tieši saskaņā ar tām piešķirtajām pilnvarām, vai tiesu iestāžu uzraudzībā; vai

b) iesniedzot pieteikumu tiesā, kas ir kompetenta lemt par attiecīgo jautājumu, tostarp vajadzības gadījumā iesniedzot arī apelāciju, ja pieteikuma izskatīšanas iznākumā netiek pieņemts vajadzīgais lēmums.

4. Ja ir pārkāpti valsts tiesību noteikumi, kas transponē III un IV sadaļu, vai ir aizdomas par tādiem pārkāpumiem, šā panta 1. punktā minētās kompetentās iestādes ir maksājumu pakalpojumu sniedzēja piederības dalībvalsts kompetentās iestādes, kas nav pārstāvji un filiāles saskaņā ar tiesībām veikt uzņēmējdarbību, un tādos gadījumos kompetentās iestādes ir uzņēmējas dalībvalsts kompetentās iestādes.

5. Dalībvalstis paziņo Komisijai par norīkotajām kompetentajām iestādēm, kas minētas 1. punktā, pēc iespējas drīz un katrā ziņā līdz 2018. gada 13. janvārim. Tās informē Komisiju par jebkādu pienākumu sadalījumu starp minētajām iestādēm. Tās nekavējoties paziņo Komisijai par jebkādam turpmākām izmaiņām saistībā ar minēto iestāžu norīkošanu un attiecīgo kompetenci.

6. EBI pēc apspriešanās ar ECB izdod kompetentajām iestādēm paredzētas pamatnostādnes saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 1093/2010 16. pantu par sūdzību procedūrām, kas jāņem vērā, lai nodrošinātu atbilstību šā panta 1. punktam. Minētās pamatnostādnes izdod līdz 2018. gada 13. janvārim un vajadzības gadījumā regulāri atjaunina.

2. iedaļa

SAI procedūras un sodi

101. pants

Strīdu izšķiršana

1. Dalībvalstis nodrošina, ka maksājumu pakalpojumu sniedzēji ievieš un piemēro atbilstošas un efektīvas sūdzību izskatīšanas procedūras, lai izskatītu maksājumu pakalpojumu lietotāju sūdzības par tiesībām un pienākumiem, kas izriet no šīs direktīvas III un IV sadaļas, un šajā ziņā uzrauga minēto procedūru izpildi.

Minētās procedūras piemēro katrā dalībvalstī, kurā maksājumu pakalpojumu sniedzējs piedāvā maksājumu pakalpojumus, un tās ir pieejamas attiecīgās dalībvalsts oficiālajā valodā, vai citā valodā, ja par to ir vienojušies maksājumu pakalpojumu sniedzējs un maksājumu pakalpojumu lietotājs.

2. Dalībvalstis paredz, ka maksājumu pakalpojumu sniedzējiem jādara viss iespējamais, lai papīra formā vai, ja maksājumu pakalpojumu sniedzējs un maksājumu pakalpojumu lietotājs par to ir vienojušies, izmantojot citu pastāvīgu informācijas nesēju, sniegtu atbildi uz maksājumu pakalpojumu lietotāju sūdzībām. Šādu atbildi sniedz atbilstīgā laikposmā, bet ne vēlāk kā 15 darbdienu laikā pēc sūdzības saņemšanas, iztīrējot visus izvirzītos jautājumus. Izņēmuma gadījumos, ja atbildi nav iespējams sniegt 15 darbdienu laikā tādu iemeslu dēļ, kas nav atkarīgi no maksājumu pakalpojumu sniedzēja, tad tam ir jānosūta pagaidu atbilde, skaidri izklāstot atbildes uz sūdzību kavēšanās iemeslus un norādot termiņu, līdz kuram maksājumu pakalpojumu lietotājs saņems galīgo atbildi. Katrā ziņā termiņš galīgās atbildes saņemšanai nepārsniedz 35 darbdienas.

Dalībvalstis var ieviest vai saglabāt noteikumus par strīdu izšķiršanas procedūrām, kas ir labvēlīgākas maksājumu pakalpojumu lietotājam nekā tās, kas minētas pirmajā daļā. Tādā gadījumā piemēro minētos noteikumus.

3. Maksājumu pakalpojumu sniedzējs informē maksājumu pakalpojumu lietotāju par vismaz vienu SAI vienību, kas ir kompetena izskatīt strīdus par tiesībām un pienākumiem, kuri izriet no III un IV sadaļas.

4. Informāciju, kas minēta 3. punktā, sniedz skaidrā, saprotamā un viegli pieejamā veidā maksājumu pakalpojuma sniedzēja tīmekļa vietnē, ja tāda vietne ir, filiālē un vispārīgo noteikumu sadaļā līgumā, kas noslēgts starp maksājumu pakalpojumu sniedzēju un maksājumu pakalpojumu lietotāju. Tajā norāda, kā var piekļūt papildu informācijai par attiecīgo SAI vienību un tās izmantošanas nosacījumiem.

102. pants

SAI procedūras

1. Dalībvalstis nodrošina, ka atbilstoši attiecīgajām valsts un Savienības tiesībām saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2013/11/ES ⁽¹⁾ tiek izveidotas atbilstīgas, neatkarīgas, objektīvas, pārredzamas un efektīvas SAI procedūras, lai izšķirtu strīdus starp maksājumu pakalpojumu lietotājiem un maksājumu pakalpojumu sniedzējiem attiecībā uz tiesībām un pienākumiem, kas izriet no šīs direktīvas III un IV sadaļas, attiecīgā gadījumā izmantojot kompetentās struktūras. Dalībvalstis nodrošina, ka SAI procedūras ir piemērojamas maksājumu pakalpojumu sniedzējiem un ka tās attiecas arī uz ieceltu pārstāvju darbībām.

2. Dalībvalstis paredz, ka šā panta 1. punktā minētās struktūras efektīvi sadarbojas, lai efektīvi izšķirtu pārrobežu strīdus par tiesībām un pienākumiem, kas izriet no III un IV sadaļas.

103. pants

Sodi

1. Dalībvalstis paredz noteikumus par sodiem, ko piemēro šo direktīvu transponējošo valstu tiesību pārkāpumu gadījumos, un veic visus pasākumus, kas vajadzīgi, lai nodrošinātu to īstenošanu. Šādi sodi ir efektīvi, samērīgi un preventīvi.

2. Dalībvalstis nosaka, ka to kompetentās iestādes var publiskot jebkurus administratīvos sodus, kas tiek piemēroti par tādu pasākumu neievērošanu, kas pieņemti, transponējot šo direktīvu, ja vien šāda sodu publiskošana nopietni neapdraud finanšu tirgus vai nerada nesamērīgus zaudējumus iesaistītajām personām.

V SADAĻA

DELEĢĒTIE AKTI UN REGULATĪVIE TEHNISKIE STANDARTI

104. pants

Deleģētie akti

Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus saskaņā ar 105. pantu attiecībā uz:

- a) šīs direktīvas 4. panta 36. punktā minētās atsauces uz Ieteikumu 2003/361/EK pielāgošanu, ja šajā ieteikumā izdara grozījumus;
- b) šīs direktīvas 32. panta 1. punktā un 74. panta 1. punktā norādīto summu atjaunināšanu, lai ņemtu vērā inflāciju.

⁽¹⁾ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/11/ES (2013. gada 21. maijs) par patērētāju strīdu alternatīvu izšķiršanu un ar ko groza Regulu (EK) Nr. 2006/2004 un Direktīvu 2009/22/EK (Direktīva par patērētāju SAI) (OV L 165, 18.6.2013., 63. lpp.).

105. pants

Deleģēšanas īstenošana

1. Pilnvaras pieņemt deleģētos aktus Komisijai piešķir, ievērojot šajā pantā izklāstītos nosacījumus.
2. Pilnvaras pieņemt 104. pantā minētos deleģētos aktus Komisijai piešķir uz nenoteiktu laiku no 2016. gada 12. janvāra.
3. Eiropas Parlaments vai Padome jebkurā laikā var atsaukt 104. pantā minēto pilnvaru deleģēšanu. Ar lēmumu par atsaukšanu izbeidz tajā norādīto pilnvaru deleģēšanu. Lēmums stājas spēkā nākamajā dienā pēc tā publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī* vai vēlākā dienā, kas tajā norādīta. Tas neskar jau spēkā esošus deleģētos aktus.
4. Tiklīdz tā pieņem deleģētu aktu, Komisija par to paziņo vienlaikus Eiropas Parlamentam un Padomei.
5. Saskaņā ar 104. pantu pieņemts deleģēts akts stājas spēkā tikai tad, ja trijos mēnešos no dienas, kad minētais akts paziņots Eiropas Parlamentam un Padomei, ne Eiropas Parlaments, ne Padome nav izteikuši iebildumus, vai ja pirms minētā laikposma beigām gan Eiropas Parlaments, gan Padome ir informējuši Komisiju par savu nodomu neizteikt iebildumus. Pēc Eiropas Parlamenta vai Padomes iniciatīvas šo laikposmu pagarina par trim mēnešiem.

106. pants

Pienākums informēt patērētājus par viņu tiesībām

1. Līdz 2018. gada 13. janvārim Komisija izstrādā ērti lietojamu brošūru elektroniskā formātā, kurā ietverta skaidri un viegli saprotama informācija par patērētāju tiesībām saskaņā ar šo direktīvu un saistītajām Savienības tiesībām.
2. Komisija informē dalībvalstis, Eiropas maksājumu pakalpojumu sniedzēju apvienības un Eiropas patērētāju apvienības par 1. punktā minētās brošūras publicēšanu.

Komisija, EBI un kompetentās iestādes katra nodrošina, lai brošūra būtu viegli pieejama savās attiecīgajās tīmekļa vietnēs.

3. Maksājumu pakalpojumu sniedzēji nodrošina, lai brošūra būtu viegli pieejama to attiecīgajās tīmekļa vietnēs, ja tādas ir, un papīra formātā to filiālēs, pie to pārstāvjiem un ārpakalpojumu vienībām.
4. Maksājumu pakalpojumu sniedzēji neprasa maksu saviem klientiem par šajā pantā minētās informācijas sniegšanu.
5. Attiecībā uz personām ar invaliditāti šā panta noteikumus piemēro, izmantojot attiecīgus alternatīvus līdzekļus, kas ļauj darīt informāciju pieejamu saprotamā formā.

VI SADAĻA

NOBEIGUMA NOTEIKUMI

107. pants

Pilnīga saskaņošana

1. Neskarot 2. pantu, 8. panta 3. punktu, 32. pantu, 38. panta 2. punktu, 42. panta 2. punktu, 55. panta 6. punktu, 57. panta 3. punktu, 58. panta 3. punktu, 61. panta 2. un 3. punktu, 62. panta 5. punktu, 63. panta 2. un 3. punktu, 74. panta 1. punkta otro daļu un 86. pantu, ciktāl šajā direktīvā ir saskaņoti noteikumi, dalībvalstis nepatur spēkā vai neievieš citus noteikumus kā vien tos, kas ir ietverti šajā direktīvā.

2. Ja dalībvalsts izmanto kādu no 1. punktā minētām iespējām, tā par to, kā arī par turpmākiem grozījumiem informē Komisiju. Komisija informāciju publisko tīmekļa vietnē vai citā viegli pieejamā veidā.

3. Dalībvalstis nodrošina, lai maksājumu pakalpojumu sniedzēji maksājumu pakalpojumu lietotājiem nelabvēlīgā veidā neatkāptos no valsts tiesību aktu noteikumiem, ar ko transponē šo direktīvu, izņemot gadījumus, ja tas ir skaidri tajos paredzēts.

Tomēr maksājumu pakalpojumu sniedzēji var piešķirt maksājumu pakalpojumu lietotājiem labvēlīgākus noteikumus.

108. pants

Pārskatīšanas klauzula

Komisija līdz 2021. gada 13. janvārim iesniedz Eiropas Parlamentam, Padomei, ECB un Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejai ziņojumu par šīs direktīvas piemērošanu un ietekmi un jo īpaši par:

- a) šīs direktīvas 62. panta 3., 4. un 5. punktā izklāstīto noteikumu par maksu piemērotību un ietekmi;
- b) šīs direktīvas 2. panta 3. un 4. punkta piemērošanu, tostarp novērtējumu par to, vai III un IV sadaļu, ja tas ir tehniski iespējams, var pilnībā piemērot šajos punktos minētajiem maksājumu darījumiem;
- c) piekļuvi maksājumu sistēmām, ņemot vērā jo īpaši konkurences līmeni;
- d) šīs direktīvas 3. panta l) punktā minēto maksājumu darījumu robežvērtību piemērotību un ietekmi;
- e) šīs direktīvas 32. panta 1. punkta a) apakšpunktā minēto atbrīvojumu robežvērtību piemērotību un ietekmi;
- f) to, vai, ņemot vērā notikumu attīstību, būtu vēlams – kā papildinājumu 75. panta noteikumiem par maksājumu darījumiem, kuru summa iepriekš nav zināma un kur tiek bloķēti naudas līdzekļi, – ieviest maksimālos ierobežojumus tam, cik lielas summas šādos gadījumos ir atļauts bloķēt maksātāja maksājumu kontā.

Vajadzības gadījumā Komisija kopā ar ziņojumu iesniedz legīslatīvā akta priekšlikumu.

109. pants

Pārejas noteikumi

1. Dalībvalstis ļauj maksājumu iestādēm, kuras saskaņā ar valsts tiesībām, ar kurām transponē Direktīvu 2007/64/EK, ir uzsākušas darbību līdz 2018. gada 13. janvārim, turpināt šo darbību saskaņā ar prasībām, kas paredzētas Direktīvā 2007/64/EK, bez pienākuma saņemt atļauju saskaņā ar šīs direktīvas 5. pantu vai ievērot citus noteikumus, kas ietverti vai minēti šīs direktīvas II sadaļā, līdz 2018. gada 13. jūlijam.

Dalībvalstis pieprasa šādām maksājumu iestādēm iesniegt kompetentajām iestādēm visu būtisko informāciju, lai ļautu šīm kompetentajām iestādēm līdz 2018. gada 13. jūlijam izvērtēt, vai minētās maksājumu iestādes atbilst II sadaļas prasībām un, ja tā nav, kādi pasākumi ir jāveic, lai nodrošinātu atbilstību, vai arī ir piemērojama atļaujas atsauksana.

Maksājumu iestādēm, kuras, pamatojoties uz kompetento iestāžu veikto pārbaudi, atbilst II sadaļā noteiktajām prasībām, piešķir atļauju, un tās iekļauj reģistros, kas paredzēti 14. un 15. pantā. Ja minētās maksājumu iestādes neatbilst II sadaļā noteiktajām prasībām līdz 2018. gada 13. jūlijam, tām ir aizliegts sniegt maksājumu pakalpojumus saskaņā ar šīs direktīvas 37. pantu.

2. Dalībvalstis var noteikt, ka šā panta 1. punktā minētajām maksājumu iestādēm automātiski piešķir atļauju un tās iekļauj reģistros, kas paredzēti 14. un 15. pantā, ja kompetentajām iestādēm jau ir pierādījumi par to, ka 5. un 11. pantā ietvertās prasības ir ievērotas. Kompetentās iestādes pirms atļaujas piešķiršanas informē attiecīgās maksājumu iestādes.

3. Šo punktu piemēro fiziskām vai juridiskām personām, kurām ir atbrīvojums saskaņā ar Direktīvas 2007/64/EK 26. pantu un kuras pirms 2018. gada 13. janvāra veic maksājumu pakalpojumu darbības Direktīvas 2007/64/EK nozīmē.

Dalībvalstis atļauj šādām personām turpināt šo darbību attiecīgajā dalībvalstī saskaņā ar Direktīvu 2007/64/EK līdz 2019. gada 13. janvārim bez pienākuma saņemt atļauju saskaņā ar šīs direktīvas 5. pantu vai saņemt atbrīvojumu atbilstīgi 32. pantam, vai ievērot citus noteikumus, kas izklāstīti vai minēti šīs direktīvas II sadaļā.

Ikvienai šādai pirmajā daļā minētajai personai, kura nav saņēmusi atļauju vai kurai nav piešķirts atbrīvojums līdz 2019. gada 13. janvārim, ir aizliegts sniegt maksājumu pakalpojumus saskaņā ar šīs direktīvas 37. pantu.

4. Dalībvalstis var atļaut fiziskām un juridiskām personām, kas izmanto šā panta 3. punktā minēto atbrīvojumu, uzskatīt par tādām, kam ir atbrīvojums un ir automātiski iekļautas reģistros, kas minēti 14. un 15. pantā, ja kompetentajām iestādēm ir pierādījumi par to, ka 32. pantā noteiktās prasības ir ievērotas. Kompetentās iestādes informē attiecīgās maksājumu iestādes.

5. Neatkarīgi no šā panta 1. punkta maksājumu iestādēm, kurām ir piešķirta atļauja sniegt maksājumu pakalpojumus, kuri minēti Direktīvas 2007/64/EK pielikuma 7. punktā, saglabā minētajā atļaujā paredzētos nosacījumus attiecībā uz to minēto maksājumu pakalpojumu sniegšanu, kuri tiek uzskatīti par maksājumu pakalpojumiem, kas minēti šīs direktīvas I pielikuma 3. punktā, ja kompetentajām iestādēm līdz 2020. gada 13. janvārim ir pierādījumi, ka ir izpildītas šīs direktīvas 7. panta c) punktā un 9. pantā paredzētās prasības.

110. pants

Direktīvas 2002/65/EK grozījumi

Direktīvas 2002/65/EK 4. panta 5. punktu aizstāj ar šādu:

“5. Ja ir piemērojama arī Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2015/2366 (*), šīs direktīvas 3. panta 1. punktā paredzētos noteikumus par informāciju – izņemot 2. punkta c)–g) apakšpunktu, 3. punkta a), d) un e) apakšpunktu un 4. punkta b) apakšpunktu – aizstāj ar Direktīvas (ES) 2015/2366 44., 45., 51. un 52. pantu.

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2015/2366 (2015. gada 25. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 2002/65/EK, 2009/110/EK, 2013/36/ES un Regulu (ES) Nr. 1093/2010 un atceļ Direktīvu 2007/64/EK (OV L 337, 23.12.2015., 35. lpp).”

111. pants

Direktīvas 2009/110/EK grozījumi

Direktīvu 2009/110/EK groza šādi:

1) direktīvas 3. pantu groza šādi:

a) panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1. Neskarot šo direktīvu, elektroniskās naudas iestādēm *mutatis mutandis* piemēro Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2015/2366 (*) 5. pantu un 11.–17. pantu, 19. panta 5. un 6. punktu un 20.–31. pantu, tostarp deleģētos aktus, kas pieņemti saskaņā ar 15. panta 4. punktu, 28. panta 5. punktu un 29. panta 7. punktu.

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2015/2366 (2015. gada 25. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 2002/65/EK, 2009/110/EK, 2013/36/ES un Regulu (ES) Nr. 1093/2010 un atceļ Direktīvu 2007/64/EK (OV L 337, 23.12.2015., 35. lpp.);”

b) panta 4. un 5. punktu aizstāj ar šādiem:

“4. Dalībvalstis atļauj elektroniskās naudas iestādēm izplatīt un atpirkt elektronisko naudu, izmantojot fiziskas vai juridiskas personas, kas darbojas šo iestāžu vārdā. Ja elektroniskās naudas iestāde izplata elektronisko naudu citā dalībvalstī, izmantojot fiziskas vai juridiskas personas starpniecību, šādām elektroniskās naudas iestādēm *mutatis mutandis* piemēro Direktīvas (ES) 2015/2366 27.–31. pantu, izņemot 29. panta 4. un 5. punktu, tostarp deleģētos aktus, kas pieņemti saskaņā ar 28. panta 5. punktu un 29. panta 7. punktu.

5. Neatkarīgi no šī panta 4. punkta elektroniskās naudas iestādes neemitē elektronisko naudu ar aģentu starpniecību. Elektroniskās naudas iestādēm ir atļauts ar aģentu starpniecību sniegt 6. panta 1. punkta a) apakšpunktā minētos maksājumu pakalpojumus tikai tad, ja ir ievēroti Direktīvas (ES) 2015/2366 19. panta paredzētie nosacījumi.”

2) direktīvas 18. pantam pievieno šādu punktu:

“4. Dalībvalstis atļauj elektroniskās naudas iestādēm, kuras līdz 2018. gada 13. janvārim ir uzsākušas darbību saskaņā ar šo direktīvu un Direktīvu 2007/64/EK dalībvalstī, kurā atrodas to galvenais birojs, turpināt šo darbību minētajā dalībvalstī vai citā dalībvalstī bez pienākuma saņemt atļauju saskaņā ar šīs direktīvas 3. pantu vai ievērot citas prasības, kas ietvertas vai minētas šīs direktīvas II sadaļā, līdz 2018. gada 13. jūlijam.

Dalībvalstis paredz pirmajā daļā minētajām elektroniskās naudas iestādēm pienākumu iesniegt kompetentajām iestādēm visu būtisko informāciju, lai ļautu šīm kompetentajām iestādēm līdz 2018. gada 13. jūlijam izvērtēt, vai minētās elektroniskās naudas iestādes atbilst šīs direktīvas II sadaļas prasībām un, ja tā nav, kādi pasākumi būtu veicami, lai nodrošinātu atbilstību, vai arī ir piemērojama atļaujas atsaukšana.

Pirmajā daļā minētajām elektroniskās naudas iestādēm, kuras, pamatojoties uz kompetento iestāžu veikto pārbaudi, atbilst II sadaļā noteiktajām prasībām, piešķir atļauju, un tās iekļauj reģistrā. Ja minētās elektroniskās naudas iestādes neatbilst II sadaļā noteiktajām prasībām līdz 2018. gada 13. jūlijam, tām ir aizliegts emitēt elektronisko naudu.”

112. pants

Regulas (ES) Nr. 1093/2010 grozījumi

Regulu (ES) Nr. 1093/2010 groza šādi:

1) regulas 1. panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Iestāde rīkojas saskaņā ar pilnvarām, kas tai piešķirtas ar šo regulu, un atbilstīgi Direktīvas 2002/87/EK, Direktīvas 2009/110/EK, Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 575/2013 (*), Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2013/36/ES (**), Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2014/49/ES (***), Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2015/847 (****), Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2015/2366 (*****) darbības jomai un, ciktāl minētie akti attiecas uz kredītiestādēm, finanšu iestādēm un tās uzraugošajām kompetentajām iestādēm, attiecīgajām daļām Direktīvā 2002/65/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā (ES) 2015/849 (*****), tostarp visām direktīvām, regulām un lēmumiem, kas pamatojas uz minētajiem aktiem, kā arī visiem turpmāk pieņemtajiem juridiski saistošajiem Savienības aktiem, ar ko nosaka iestādes uzdevumus. Iestāde rīkojas arī saskaņā ar Padomes Regulu (ES) Nr. 1024/2013 (*****).”

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 575/2013 (2013. gada 26. jūnijs) par prudenciālajām prasībām attiecībā uz kredītiestādēm un ieguldījumu brokeru sabiedrībām, un ar ko groza Regulu (ES) Nr. 648/2012 (OV L 176, 27.6.2013., 1. lpp.).

(**) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2013/36/ES (2013. gada 26. jūnijs) par piekļuvi kredītiestāžu darbībai un kredītiestāžu un ieguldījumu brokeru sabiedrību prudenciālo uzraudzību, ar ko groza Direktīvu 2002/87/EK un atceļ Direktīvas 2006/48/EK un 2006/49/EK (OV L 176, 27.6.2013., 338. lpp.).

(***) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/49/ES (2014. gada 16. aprīlis) par noguldījumu garantiju sistēmām (Dokuments attiecas uz EEZ) (OV L 173, 12.6.2014., 149. lpp.).

(****) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2015/847 (2015. gada 20. maijs) par līdzekļu pārvedumiem pievienoto informāciju un ar ko atceļ Regulu (EK) Nr. 1781/2006 (OV L 141, 5.6.2015., 1. lpp.).

(*****) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2015/2366 (2015. gada 25. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 2002/65/EK, 2009/110/EK, 2013/36/ES un Regulu (ES) Nr. 1093/2010 un atceļ Direktīvu 2007/64/EK (OV L 337, 23.12.2015., 35. lpp.).

(******) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2015/849 (2015. gada 20. maijs) par to, lai nepieļautu finanšu sistēmas izmantošanu nelikumīgi iegūtu līdzekļu legalizēšanai vai teroristu finansēšanai, un ar ko groza Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 684/2012 un atceļ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2005/60/EK un Komisijas Direktīvu 2006/70/EK (OV L 141, 5.6.2015., 73. lpp.).

(******) Padomes Regula (ES) Nr. 1024/2013 (2013. gada 15. oktobris), ar ko Eiropas Centrālajai bankai uztic īpašus uzdevumus saistībā ar politikas nostādņēm, kas attiecas uz kredītiestāžu prudenciālo uzraudzību (OV L 287, 29.10.2013., 63. lpp.).”;

2) regulas 4. panta 1. punktu aizstāj ar šādu:

“1) “finanšu iestādes” ir kredītiestādes, kā definēts Regulas (ES) Nr. 575/2013 4. panta 1. punkta 1. apakšpunktā, ieguldījumu sabiedrības, kā definēts Regulas (ES) Nr. 575/2013 4. panta 1. punkta 2. apakšpunktā, finanšu konglomerāti, kā definēts Direktīvas 2002/87/EK 2. panta 14. punktā, maksājumu pakalpojumu sniedzēji, kā definēts Direktīvas (ES) 2015/2366 4. panta 11. punktā, un elektroniskās naudas iestādes, kā definēts Direktīvas 2009/110/EK 2. panta 1. punktā, izņemot attiecībā uz Direktīvu (ES) 2015/849, kuras izpratnē “finanšu iestādes” ir kredītiestādes un finanšu iestādes, kā definēts Direktīvas (ES) 2015/849 3. panta 1. un 2. punktā;”.

113. pants

Grozījums Direktīvā 2013/36/ES

Direktīvas 2013/36/ES I pielikuma 4. punktu aizstāj ar šādu:

“4. Maksājumu pakalpojumi, kā definēts Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas (ES) 2015/2366 (*) 4. panta 3. punktā.

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva (ES) 2015/2366 (2015. gada 25. novembris) par maksājumu pakalpojumiem iekšējā tirgū, ar ko groza Direktīvas 2002/65/EK, 2009/110/EK, 2013/36/ES un Regulu (ES) Nr. 1093/2010 un atceļ Direktīvu 2007/64/EK (OV L 337, 23.12.2015., 35. lpp.).”

*114. pants***Atcelšana**

Direktīva 2007/64/EK tiek atcelta no 2018. gada 13. janvāra.

Atsauces uz atcelto direktīvu uzskata par atsaucēm uz šo direktīvu, un tās lasa saskaņā ar atbilstības tabulu šīs direktīvas II pielikumā.

*115. pants***Transponēšana**

1. Līdz 2018. gada 13. janvārim dalībvalstis pieņem un publicē aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas prasības. Dalībvalstis nekavējoties dara Komisijai zināmus minēto aktu tekstus.

2. Dalībvalstis piemēro minētos aktus no 2018. gada 13. janvāra.

Kad dalībvalstis pieņem minētos aktus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsauce.

3. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus savu tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

4. Atkāpjoties no 2. punkta, dalībvalstis nodrošina 65., 66., 67. un 97. pantā minēto drošības pasākumu piemērošanu, kad pagājuši 18 mēneši, kopš stājušies spēkā 98. pantā minētie regulatīvie tehniskie standarti.

5. Dalībvalstis neliedz juridiskām personām, kas pirms 2016. gada 12. janvāra ir veikušas to teritorijā maksājumu iniciēšanas pakalpojumu sniedzēju un konta informācijas pakalpojumu sniedzēju darbības šīs direktīvas nozīmē, turpināt veikt tās pašas darbības savā teritorijā 2. un 4. punktā minētajā pārejas laikā saskaņā ar patlaban spēkā esošo tiesisko regulējumu.

6. Dalībvalstis nodrošina to, ka līdz brīdim, kamēr atsevišķi kontu apkalpojoši maksājumu pakalpojumu sniedzēji ievēro 4. punktā minētos regulatīvos tehniskos standartus, kontu apkalpojoši maksājumu pakalpojumu sniedzēji neizmanto ļaunprātīgi savu neatbilstību, lai attiecībā uz kontiem, kurus viņi apkalpo, bloķētu vai kavētu maksājumu iniciēšanas un konta informācijas pakalpojumu lietošanu.

*116. pants***Stāšanās spēkā**

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

*117. pants***Adresāti**

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Strasbūrā, 2015. gada 25. novembrī

Eiropas Parlamenta vārdā –
priekšsēdētājs
M. SCHULZ

Padomes vārdā –
priekšsēdētājs
N. SCHMIT

I PIELIKUMS

MAKSĀJUMU PAKALPOJUMI

(definīcija 4. panta 3. punktā)

1. Pakalpojumi, kas ļauj ieskaitīt skaidru naudu maksājumu kontā, kā arī visas operācijas, kas vajadzīgas, lai maksājumu kontu varētu izmantot.
 2. Pakalpojumi, kas ļauj izņemt skaidru naudu no maksājumu konta, kā arī visas operācijas, kas vajadzīgas, lai maksājumu kontu varētu izmantot.
 3. Maksājumu darījumu izpilde, tostarp naudas līdzekļu pārskaitījumi lietotāja maksājumu pakalpojumu sniedzēja vai cita maksājumu pakalpojumu sniedzēja atvērtā maksājumu kontā:
 - a) tieša debeta maksājumu, tostarp vienreizēju tieša debeta maksājumu, izpilde;
 - b) maksājumu darījumu izpilde ar maksājumu kartēm vai līdzīgām ierīcēm;
 - c) kredīta pārvedumu, tostarp regulāru maksājumu uzdevumu, izpilde.
 4. Maksājumu darījumu izpilde, ja uz naudas līdzekļiem attiecas maksājumu pakalpojumu lietotāja kredītlīnija:
 - a) tieša debeta maksājumu, tostarp vienreizēju tieša debeta maksājumu, izpilde;
 - b) maksājumu darījumu izpilde ar maksājumu kartēm vai līdzīgām ierīcēm;
 - c) kredīta pārvedumu, tostarp regulāru maksājumu uzdevumu, izpilde.
 5. Maksājumu instrumentu izdošana un/vai maksājumu darījumu pieņemšana.
 6. Bezkonta naudas pārvedumi.
 7. Maksājumu iniciēšanas pakalpojumi.
 8. Konta informācijas pakalpojumi.
-

II PIELIKUMS

ATBILSTĪBAS TABULA

Šī direktīva	Direktīva 2007/64/EK
1. panta 1. punkts	1. panta 1. punkts
1. panta 2. punkts	1. panta 2. punkts
2. panta 1. punkts	2. panta 1. punkts
2. panta 2. punkts	
2. panta 3. punkts	
2. panta 4. punkts	
2. panta 5. punkts	2. panta 3. punkts
3. pants	3. pants
4. pants:	4. pants:
1., 2., 3., 4., 5. un 10. punkts	1., 2., 3., 4., 5. un 10. punkts
7. punkts	6. punkts
8. punkts	7. punkts
9. punkts	8. punkts
11. punkts	9. punkts
12. punkts	14. punkts
13. punkts	16. punkts
14. punkts	23. punkts
20., 21., 22. punkts	11., 12., 13. punkts
23. punkts	28. punkts
25. punkts	15. punkts
26., 27. punkts	17., 18. punkts
28. punkts	20. punkts
29. punkts	19. punkts
33. punkts	21. punkts
34., 35., 36., 37. punkts	24., 25., 26., 27. punkts
38. punkts	22. punkts
39., 40. punkts	29., 30. punkts
6., 15.–19., 24., 30.–32., 41.–48. punkts	—
5. panta 1. punkts	5. pants
5. panta 2. punkts	—
5. panta 3. punkts	—
5. panta 4. punkts	—

Šī direktīva	Direktīva 2007/64/EK
5. panta 5. punkts	—
5. panta 6. punkts	—
5. panta 7. punkts	—
6. panta 1. punkts	—
6. panta 2. punkts	—
6. panta 3. punkts	—
6. panta 4. punkts	—
7. pants	6. pants
8. panta 1. punkts	7. panta 1. punkts
8. panta 2. punkts	7. panta 2. punkts
8. panta 3. punkts	7. panta 3. punkts
9. panta 1. punkts	8. panta 1. punkts
9. panta 2. punkts	8. panta 2. punkts
9. panta 3. punkts	8. panta 3. punkts
10. panta 1. punkts	9. panta 1. punkts
10. panta 2. punkts	9. panta 2. punkts
—	9. panta 3. un 4. punkts
11. panta 1. punkts	10. panta 1. punkts
11. panta 2. punkts	10. panta 2. punkts
11. panta 3. punkts	10. panta 3. punkts
11. panta 4. punkts	10. panta 4. punkts
11. panta 5. punkts	10. panta 5. punkts
11. panta 6. punkts	10. panta 6. punkts
11. panta 7. punkts	10. panta 7. punkts
11. panta 8. punkts	10. panta 8. punkts
11. panta 9. punkts	10. panta 9. punkts
12. pants	11. pants
13. panta 1. punkts	12. panta 1. punkts
13. panta 2. punkts	12. panta 2. punkts
13. panta 3. punkts	12. panta 3. punkts
14. panta 1. punkts	13. pants
14. panta 2. punkts	13. pants
14. panta 3. punkts	—
14. panta 4. punkts	—
15. panta 1. punkts	—

Šī direktīva	Direktīva 2007/64/EK
15. panta 2. punkts	—
15. panta 3. punkts	—
15. panta 4. punkts	—
15. panta 5. punkts	—
16. pants	14. pants
17. panta 1. punkts	15. panta 1. punkts
17. panta 2. punkts	15. panta 2. punkts
17. panta 3. punkts	15. panta 3. punkts
17. panta 4. punkts	15. panta 4. punkts
18. panta 1. punkts	16. panta 1. punkts
18. panta 2. punkts	16. panta 2. punkts
18. panta 3. punkts	16. panta 2. punkts
18. panta 4. punkts	16. panta 3. punkts
18. panta 5. punkts	16. panta 4. punkts
18. panta 6. punkts	16. panta 5. punkts
19. panta 1. punkts	17. panta 1. punkts
19. panta 2. punkts	17. panta 2. punkts
19. panta 3. punkts	17. panta 3. punkts
19. panta 4. punkts	17. panta 4. punkts
19. panta 5. punkts	17. panta 5. punkts
19. panta 6. punkts	17. panta 7. punkts
19. panta 7. punkts	17. panta 8. punkts
19. panta 8. punkts	—
20. panta 1. punkts	18. panta 1. punkts
20. panta 2. punkts	18. panta 2. punkts
21. pants	19. pants
22. panta 1. punkts	20. panta 1. punkts
22. panta 2. punkts	20. panta 2. punkts
22. panta 3. punkts	20. panta 3. punkts
22. panta 4. punkts	20. panta 4. punkts
22. panta 5. punkts	20. panta 5. punkts
23. panta 1. punkts	21. panta 1. punkts
23. panta 2. punkts	21. panta 2. punkts
23. panta 3. punkts	21. panta 3. punkts
24. panta 1. punkts	22. panta 1. punkts

Šī direktīva	Direktīva 2007/64/EK
24. panta 2. punkts	22. panta 2. punkts
24. panta 3. punkts	22. panta 3. punkts
25. panta 1. punkts	23. panta 1. punkts
25. panta 2. punkts	23. panta 2. punkts
26. panta 1. punkts	24. panta 1. punkts
26. panta 2. punkts	24. panta 2. punkts
27. panta 1. punkts	—
27. panta 2. punkts	—
28. panta 1. punkts	25. panta 1. punkts
28. panta 2. punkts	—
28. panta 3. punkts	—
28. panta 4. punkts	—
28. panta 5. punkts	—
29. panta 1. punkts	25. panta 2. un 3. punkts
29. panta 2. punkts	—
29. panta 3. punkts	25. panta 4. punkts
29. panta 4. punkts	—
29. panta 5. punkts	—
29. panta 6. punkts	—
30. panta 1. punkts	—
30. panta 2. punkts	—
30. panta 3. punkts	—
30. panta 4. punkts	—
31. panta 1. punkts	—
31. panta 2. punkts	25. panta 4. punkts
32. panta 1. punkts	26. panta 1. punkts
32. panta 2. punkts	26. panta 2. punkts
32. panta 3. punkts	26. panta 3. punkts
32. panta 4. punkts	26. panta 4. punkts
32. panta 5. punkts	26. panta 5. punkts
32. panta 6. punkts	26. panta 6. punkts
33. panta 1. punkts	—
33. panta 2. punkts	—
34. pants	27. pants
35. panta 1. punkts	28. panta 1. punkts

Šī direktīva	Direktīva 2007/64/EK
35. panta 2. punkts	28. panta 2. punkts
36. pants	—
37. panta 1. punkts	29. pants
37. panta 2. punkts	—
37. panta 3. punkts	—
37. panta 4. punkts	—
37. panta 5. punkts	—
38. panta 1. punkts	30. panta 1. punkts
38. panta 2. punkts	30. panta 2. punkts
38. panta 3. punkts	30. panta 3. punkts
39. pants	31. pants
40. panta 1. punkts	32. panta 1. punkts
40. panta 2. punkts	32. panta 2. punkts
40. panta 3. punkts	32. panta 3. punkts
41. pants	33. pants
42. panta 1. punkts	34. panta 1. punkts
42. panta 2. punkts	34. panta 2. punkts
43. panta 1. punkts	35. panta 1. punkts
43. panta 2. punkts	35. panta 2. punkts
44. panta 1. punkts	36. panta 1. punkts
44. panta 2. punkts	36. panta 2. punkts
44. panta 3. punkts	36. panta 3. punkts
45. panta 1. punkts	37. panta 1. punkts
45. panta 2. punkts	—
45. panta 3. punkts	37. panta 2. punkts
46. pants	—
47. pants	—
48. pants	38. pants
49. pants	39. pants
50. pants	40. pants
51. panta 1. punkts	41. panta 1. punkts
51. panta 2. punkts	41. panta 2. punkts
51. panta 3. punkts	41. panta 3. punkts
52. panta 1. punkts	42. panta 1. punkts
52. panta 2. punkts	42. panta 2. punkts

Šī direktīva	Direktīva 2007/64/EK
52. panta 3. punkts	42. panta 3. punkts
52. panta 4. punkts	42. panta 4. punkts
52. panta 5. punkts	42. panta 5. punkts
52. panta 6. punkts	42. panta 6. punkts
52. panta 7. punkts	42. panta 7. punkts
53. pants	43. pants
54. panta 1. punkts	44. panta 1. punkts
54. panta 2. punkts	44. panta 2. punkts
54. panta 3. punkts	44. panta 3. punkts
55. panta 1. punkts	45. panta 1. punkts
55. panta 2. punkts	45. panta 2. punkts
55. panta 3. punkts	45. panta 3. punkts
55. panta 4. punkts	45. panta 4. punkts
55. panta 5. punkts	45. panta 5. punkts
55. panta 6. punkts	45. panta 6. punkts
56. pants	46. pants
57. panta 1. punkts	47. panta 1. punkts
57. panta 2. punkts	47. panta 2. punkts
57. panta 3. punkts	47. panta 3. punkts
58. panta 1. punkts	48. panta 1. punkts
58. panta 2. punkts	48. panta 2. punkts
58. panta 3. punkts	48. panta 3. punkts
59. panta 1. punkts	49. panta 1. punkts
59. panta 2. punkts	49. panta 2. punkts
60. panta 1. punkts	50. panta 1. punkts
60. panta 2. punkts	50. panta 2. punkts
60. panta 3. punkts	—
61. panta 1. punkts	51. panta 1. punkts
61. panta 2. punkts	51. panta 2. punkts
61. panta 3. punkts	51. panta 3. punkts
61. panta 4. punkts	51. panta 4. punkts
62. panta 1. punkts	52. panta 1. punkts
62. panta 2. punkts	52. panta 2. punkts
62. panta 3. punkts	52. panta 3. punkts
62. panta 4. punkts	—

Šī direktīva	Direktīva 2007/64/EK
62. panta 5. punkts	—
63. panta 1. punkts	53. panta 1. punkts
63. panta 2. punkts	53. panta 2. punkts
63. panta 3. punkts	53. panta 3. punkts
64. panta 1. punkts	54. panta 1. punkts
64. panta 2. punkts	54. panta 2. punkts
64. panta 3. punkts	54. panta 3. punkts
64. panta 4. punkts	54. panta 4. punkts
65. panta 1. punkts	—
65. panta 2. punkts	—
65. panta 3. punkts	—
65. panta 4. punkts	—
65. panta 5. punkts	—
65. panta 6. punkts	—
66. panta 1. punkts	—
66. panta 2. punkts	—
66. panta 3. punkts	—
66. panta 4. punkts	—
66. panta 5. punkts	—
67. panta 1. punkts	—
67. panta 2. punkts	—
67. panta 3. punkts	—
67. panta 4. punkts	—
68. panta 1. punkts	55. panta 1. punkts
68. panta 2. punkts	55. panta 2. punkts
68. panta 3. punkts	55. panta 3. punkts
68. panta 4. punkts	55. panta 4. punkts
69. panta 1. punkts	56. panta 1. punkts
69. panta 2. punkts	56. panta 2. punkts
70. panta 1. punkts	57. panta 1. punkts
70. panta 2. punkts	57. panta 2. punkts
71. panta 1. punkts	58. pants
71. panta 2. punkts	—
72. panta 1. punkts	59. panta 1. punkts
72. panta 2. punkts	59. panta 2. punkts

Šī direktīva	Direktīva 2007/64/EK
73. panta 1. punkts	60. panta 1. punkts
73. panta 2. punkts	—
73. panta 3. punkts	60. panta 2. punkts
74. panta 1. punkts	61. panta 1., 2. un 3. punkts
74. panta 2. punkts	—
74. panta 3. punkts	61. panta 4. un 5. punkts
75. panta 1. punkts	—
75. panta 2. punkts	—
76. panta 1. punkts	62. panta 1. punkts
76. panta 2. punkts	62. panta 2. punkts
76. panta 3. punkts	62. panta 3. punkts
76. panta 4. punkts	—
77. panta 1. punkts	63. panta 1. punkts
77. panta 2. punkts	63. panta 2. punkts
78. panta 1. punkts	64. panta 1. punkts
78. panta 2. punkts	64. panta 2. punkts
79. panta 1. punkts	65. panta 1. punkts
79. panta 2. punkts	65. panta 2. punkts
79. panta 3. punkts	65. panta 3. punkts
80. panta 1. punkts	66. panta 1. punkts
80. panta 2. punkts	66. panta 2. punkts
80. panta 3. punkts	66. panta 3. punkts
80. panta 4. punkts	66. panta 4. punkts
80. panta 5. punkts	66. panta 5. punkts
81. panta 1. punkts	67. panta 1. punkts
81. panta 2. punkts	67. panta 2. punkts
81. panta 3. punkts	67. panta 3. punkts
82. panta 1. punkts	68. panta 1. punkts
82. panta 2. punkts	68. panta 2. punkts
83. panta 1. punkts	69. panta 1. punkts
83. panta 2. punkts	69. panta 2. punkts
83. panta 3. punkts	69. panta 3. punkts
84. pants	70. pants
85. pants	71. pants
86. pants	72. pants

Šī direktīva	Direktīva 2007/64/EK
87. panta 1. punkts	73. panta 1. punkts
87. panta 2. punkts	73. panta 1. punkts
87. panta 3. punkts	73. panta 2. punkts
88. panta 1. punkts	74. panta 1. punkts
88. panta 2. punkts	74. panta 2. punkts
88. panta 3. punkts	74. panta 2. punkts
88. panta 4. punkts	74. panta 2. punkts
88. panta 5. punkts	74. panta 3. punkts
89. panta 1. punkts	75. panta 1. punkts
89. panta 2. punkts	75. panta 2. punkts
89. panta 3. punkts	75. panta 3. punkts
90. panta 1. punkts	—
90. panta 2. punkts	—
91. pants	76. pants
92. panta 1. punkts	77. panta 1. punkts
92. panta 2. punkts	77. panta 2. punkts
93. pants	78. pants
94. panta 1. punkts	79. panta 1. punkts
94. panta 2. punkts	—
95. panta 1. punkts	—
95. panta 2. punkts	—
95. panta 3. punkts	—
95. panta 4. punkts	—
95. panta 5. punkts	—
96. panta 1. punkts	—
96. panta 2. punkts	—
96. panta 3. punkts	—
96. panta 4. punkts	—
96. panta 5. punkts	—
96. panta 6. punkts	—
97. panta 1. punkts	—
97. panta 2. punkts	—
97. panta 3. punkts	—
97. panta 4. punkts	—
97. panta 5. punkts	—

Šī direktīva	Direktīva 2007/64/EK
98. panta 1. punkts	—
98. panta 2. punkts	—
98. panta 3. punkts	—
98. panta 4. punkts	—
98. panta 5. punkts	—
99. panta 1. punkts	80. panta 1. punkts
99. panta 2. punkts	80. panta 2. punkts
100. panta 1. punkts	—
100. panta 2. punkts	—
100. panta 3. punkts	—
100. panta 4. punkts	82. panta 2. punkts
100. panta 5. punkts	—
100. panta 6. punkts	—
101. panta 1. punkts	—
101. panta 2. punkts	—
101. panta 3. punkts	—
101. panta 4. punkts	—
102. panta 1. punkts	83. panta 1. punkts
102. panta 2. punkts	83. panta 2. punkts
103. panta 1. punkts	81. panta 1. punkts
103. panta 2. punkts	—
104. pants	—
105. panta 1. punkts	—
105. panta 2. punkts	—
105. panta 3. punkts	—
105. panta 4. punkts	—
105. panta 5. punkts	—
106. panta 1. punkts	—
106. panta 2. punkts	—
106. panta 3. punkts	—
106. panta 4. punkts	—
106. panta 5. punkts	—
107. panta 1. punkts	86. panta 1. punkts
107. panta 2. punkts	86. panta 2. punkts
107. panta 3. punkts	86. panta 3. punkts

Šī direktīva	Direktīva 2007/64/EK
108. pants	87. pants
109. panta 1. punkts	88. panta 1. punkts
109. panta 2. punkts	88. panta 3. punkts
109. panta 3. punkts	88. panta 2. un 4. punkts
109. panta 4. punkts	—
109. panta 5. punkts	—
110. pants	90. pants
111. panta 1. punkts	—
111. panta 2. punkts	—
112. panta 1. punkts	—
112. panta 2. punkts	—
113. pants	92. pants
114. pants	93. pants
115. panta 1. punkts	94. panta 1. punkts
115. panta 2. punkts	94. panta 2. punkts
115. panta 3. punkts	—
115. panta 4. punkts	—
115. panta 5. punkts	—
116. pants	95. pants
117. pants	96. pants
I pielikums	Pielikums

II

(Nelegislatīvi akti)

LĒMUMI

PADOMES LĒMUMS (ES) 2015/2367

(2015. gada 30. novembris)

par nostāju, kas Eiropas Savienības vārdā jāieņem Apvienotajā veterinārijas komitejā, kura izveidota ar Nolīgumu starp Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par lauksaimniecības produktu tirdzniecību, attiecībā uz Lēmumu Nr. 1/2015 par nolīguma 11. pielikuma 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 10. un 11. papildinājuma grozījumiem

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 207. panta 4. punktu saistībā ar 218. panta 9. punktu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

tā kā:

- (1) Nolīgums starp Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par lauksaimniecības produktu tirdzniecību ⁽¹⁾ ("Lauksaimniecības nolīgums") ir stājies spēkā 2002. gada 1. jūnijā.
- (2) Saskaņā ar Lauksaimniecības nolīguma 11. pielikuma 19. panta 1. punktu Apvienotā veterinārijas komiteja izskata visus ar minēto pielikumu un tā īstenošanu saistītos jautājumus un veic tajā paredzētos uzdevumus. Minētā pielikuma 19. panta 3. punkts pilnvaro Apvienoto veterinārijas komiteju grozīt 11. pielikuma papildinājumus, jo īpaši nolūkā tos pielāgot un atjaunināt.
- (3) Padomes un Komisijas Lēmuma 2002/309/EK, Euratom ⁽²⁾ 5. panta 2. punkta pirmajā daļā ir paredzēts, ka Padome pēc Komisijas priekšlikuma pieņem Kopienas nostāju Apvienotajā lauksaimniecības komitejā un Apvienotajā veterinārijas komitejā.
- (4) Eiropas Savienībai būtu jāpieņem nostāja, kas tai jāieņem Apvienotajā veterinārijas komitejā saistībā ar nepieciešamo grozījumu pieņemšanu.
- (5) Ar Lauksaimniecības nolīgumu izveidotās Apvienotās veterinārijas komitejas Lēmumam Nr. 1/2015 ("Apvienotās veterinārijas komitejas Lēmums Nr. 1/2015") būtu jāstājas spēkā tā pieņemšanas dienā.
- (6) Lai izvairītos no tā, ka tiek izbeigta esošā un labi funkcionējošā prakse, un lai nodrošinātu juridisku nepārtrauktību, kas neradītu nekādas prognozējamās nelabvēlīgas sekas, Apvienotās veterinārijas komitejas Lēmumā Nr. 1/2015 būtu jāparedz, ka minētais lēmums tiek piemērots ar atpakaļejošu spēku no 2015. gada 1. janvāra,

⁽¹⁾ OV L 114, 30.4.2002., 132. lpp.

⁽²⁾ 2002/309/EK, Euratom: Padomes un Komisijas Lēmums attiecībā uz nolīgumu par zinātnisku un tehnoloģisku sadarbību (2002. gada 4. aprīlis) par septiņu nolīgumu noslēgšanu ar Šveices Konfederāciju (OV L 114, 30.4.2002., 1. lpp.).

IR PIEŅĒMUSI ŠO LĒMUMU.

1. pants

Nostāja, kas Eiropas Savienības vārdā jāieņem Apvienotajā veterinārijas komitejā, kura izveidota ar Lauksaimniecības nolīguma 11. pielikuma 19. panta 1. punktu, attiecībā uz 11. pielikuma 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 10. un 11. papildinājuma grozījumiem, ir balstīta uz Apvienotās veterinārijas komitejas lēmuma priekšlikumu, kas pievienots šim lēmumam.

2. pants

Šis lēmums stājas spēkā tā pieņemšanas dienā.

Briselē, 2015. gada 30. novembrī

*Padomes vārdā –
priekšsēdētājs
É. SCHNEIDER*

PROJEKTS

APVIENOTĀS VETERINĀRIJAS KOMITEJAS, KAS IZVEIDOTA AR NOLĪGUMU STARP EIROPAS KOPIENU UN ŠVEICES KONFEDERĀCIJU PAR LAUKSAIMNIECĪBAS PRODUKTU TIRDZNICĪBU, LĒMUMS Nr. 1/2015**(... gada ...)****par nolīguma 11. pielikuma 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 10. un 11. papildinājuma grozījumiem**

APVIENOTĀ VETERINĀRIJAS KOMITEJA,

ņemot vērā Nolīgumu starp Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par lauksaimniecības produktu tirdzniecību ⁽¹⁾ un jo īpaši tā 11. pielikuma 19. panta 3. punktu,

tā kā:

- (1) Nolīgums starp Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par lauksaimniecības produktu tirdzniecību ("Lauksaimniecības nolīgums") ir stājies spēkā 2002. gada 1. jūnijā.
- (2) Saskaņā ar Lauksaimniecības nolīguma 11. pielikuma 19. panta 1. punktu Apvienotā veterinārijas komiteja, kas izveidota ar Lauksaimniecības nolīgumu ("Apvienotā veterinārijas komiteja"), izskata visus ar minēto pielikumu un tā īstenošanu saistītos jautājumus un veic tajā paredzētos uzdevumus. Minētā pielikuma 19. panta 3. punkts pilnvaro Apvienoto veterinārijas komiteju grozīt tā papildinājumus, jo īpaši nolūkā tos pielāgot un atjaunināt.
- (3) Lauksaimniecības nolīguma 11. pielikuma 1., 2., 3., 4., 5., 6. un 11. papildinājumu pirmo reizi grozīja ar Apvienotās veterinārijas komitejas Lēmumu Nr. 2/2003 ⁽²⁾.
- (4) Lauksaimniecības nolīguma 11. pielikuma 1., 2., 3., 5., 6. un 10. papildinājumā jaunākie grozījumi izdarīti ar Apvienotās veterinārijas komitejas Lēmumu Nr. 1/2013 ⁽³⁾.
- (5) Kopš pēdējiem grozījumiem Lauksaimniecības nolīguma 11. pielikuma 1., 2., 3., 5., 6. un 10. papildinājumā, kas veikti ar Apvienotās veterinārijas komitejas Lēmumu Nr. 1/2013, ir grozītas un atjauninātas vairākas Eiropas Savienības un Šveices tiesību normas. Ņemot vērā veikto grozījumu apjomu, ir atjauninātas atsauces uz tiesību aktiem.
- (6) Šveices Federālais veterinārais birojs 2013. gada 1. janvārī tika pārcelts uz Federālo iekšlietu departamentu un kopš 2014. gada 1. janvāra ir apvienots ar Federālā sabiedrības veselības biroja Pārtikas nekaitīguma nodaļu, izveidojot jaunu biroju. Jaunā biroja nosaukums ir "Federālais pārtikas nekaitīguma un veterinārais birojs". Apvienošanas rezultātā bija nepieciešams grozīt vairākus tiesību aktus.
- (7) Šveice ir iesniegusi Apvienotajai veterinārijas komitejai plānu, kurā noteikti pasākumi, kurus Šveice plāno īstenot, lai apstiprinātu uzņēmumus atbilstīgi 3. pantam Padomes Direktīvā 2009/158/EK ⁽⁴⁾. Lauksaimniecības nolīgumā noteikts, ka Apvienotā veterinārijas komiteja ir kompetentā iestāde šā plāna apstiprināšanai.
- (8) Līdz 2014. gada 31. decembrim Šveice var atkāpties no pārbaudes, kuras mērķis ir konstatēt *Trichinella* klātbūtni tādu mājas cūku liemeņos un gaļā, kas paredzētas nobarošanai un kausšanai nelielas jaudas kausšanas uzņēmumos. Uz šiem liemeņiem un gaļas, kā arī uz gaļas produktiem, kas no tiem iegūti, ir īpašs nekaitīguma zīmogs, un tos nevar izmantot tirdzniecībā ar Eiropas Savienības dalībvalstīm atbilstīgi 9.a pantam Federālā iekšlietu departamenta

⁽¹⁾ OV L 114, 30.4.2002., 132. lpp.

⁽²⁾ Apvienotās veterinārijas komitejas, kas izveidota ar Nolīgumu starp Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par lauksaimniecības produktu tirdzniecību, 2003. gada 25. novembra Lēmums Nr. 2/2003 par nolīguma 11. pielikuma 1., 2., 3., 4., 5., 6. un 11. papildinājuma grozījumiem (2004/78/EK) (OV L 23, 28.1.2004., 27. lpp.).

⁽³⁾ Apvienotās veterinārijas komitejas, kas izveidota ar Nolīgumu starp Eiropas Kopienu un Šveices Konfederāciju par lauksaimniecības produktu tirdzniecību, 2013. gada 22. februāra Lēmums Nr. 1/2013 par nolīguma 11. pielikuma 1., 2., 3., 5., 6. un 10. papildinājuma grozījumiem (2013/479/ES) (OV L 264, 5.10.2013., 1. lpp.).

⁽⁴⁾ Padomes Direktīva 2009/158/EK (2009. gada 30. novembris) par dzīvnieku veselības nosacījumiem, ar ko reglamentē mājputnu un inkubējamo olu tirdzniecību Kopienā un to ieviešanu no trešām valstīm (OV L 343, 22.12.2009., 74. lpp.).

2005. gada 23. novembra rīkojumā par dzīvnieku izcelsmes pārtikas produktiem (RS 817.022.108). Ar Komisijas Regulu (ES) Nr. 216/2014 ⁽¹⁾ groza īpašos noteikumus, ko piemēro oficiālām *Trichinella* pārbaudēm gaļā, un paredz atļaut atsevišķu noteikumu piemērošanas atlikšanu. Lai ļautu Šveicei pakāpeniski pielāgot tās pašreizējo praksi, būtu vēlams pagarināt līdz 2016. gada 31. decembrim iespēju atkāpties no pārbaudes, kuras mērķis ir noteikt *Trichinella* klātbūtni.

- (9) Lai izvairītos no tā, ka tiek izbeigta esošā un labi funkcionējošā prakse, un lai nodrošinātu juridisku nepārtrauktību, kas neradītu nekādas prognozējamās nelabvēlīgas sekas, ir lietderīgi šo lēmumu piemērot ar atpakaļejošu spēku no 2015. gada 1. janvāra.
- (10) Šim lēmumam būtu jāstājas spēkā tā pieņemšanas dienā.
- (11) Tāpēc būtu attiecīgi jāgroza Lauksaimniecības nolīguma 11. pielikuma 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 10. un 11. papildinājums,

IR PIEŅĒMUSI ŠOLĒMUMU.

1. pants

Lauksaimniecības nolīguma 11. pielikuma 1., 2., 3., 4., 5., 6., 7., 10. un 11. papildinājumu groza saskaņā ar šā lēmuma I līdz IX pielikumu.

2. pants

Plāns, ko Šveice iesniegusi attiecībā uz pasākumiem, ko tā plāno veikt, lai apstiprinātu uzņēmumus atbilstīgi Direktīvas 2009/158/EK 3. pantam, ir atzīts par atbilstošu minētās direktīvas prasībām.

3. pants

Šo lēmumu, kas sagatavots divos eksemplāros, paraksta abi līdzpriekšsēdētāji vai citas pilnvarotas personas, kas rīkojas Lauksaimniecības nolīguma Pušu vārdā.

4. pants

Šis lēmums stājas spēkā tā pieņemšanas dienā.

To piemēro ar atpakaļejošu spēku no 2015. gada 1. janvāra.

Bernē,

Šveices Konfederācijas vārdā –

Eiropas Savienības vārdā –

(¹) Komisijas 2014. gada 7. marta Regula (ES) Nr. 216/2014, ar kuru groza Regulu (EK) Nr. 2075/2005, ar ko nosaka īpašus noteikumus oficiālām *Trichinella* pārbaudēm gaļā (OV L 69, 8.3.2014., 85. lpp.)

I PIELIKUMS

Lauksaimniecības nolīguma 11. pielikuma 1. papildinājumu aizstāj ar šādu:

"1. papildinājums

Kontroles pasākumi/paziņošana par slimībām

I. Mutes un nagu sērga

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
Padomes Direktīva 2003/85/EK (2003. gada 29. septembris) par Kopienas pasākumiem mutes un nagu sērgas kontrolei, ar kuru atceļ Direktīvu 85/511/EEK un Lēmumus 89/531/EEK un 91/665/EEK un groza Direktīvu 92/46/EEK (OV L 306, 22.11.2003., 1. lpp.).	<p>1. 1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (<i>LFE</i>; RS 916.40) un jo īpaši tā 1. līdz 10.b pants (apkaršanas mērķi, pasākumi pret sevišķi lipīgām epizootijām) un 57. pants (tehniska rakstura izpildes noteikumi, starptautiskā sadarbība).</p> <p>2. Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (<i>OFE</i>; RS 916.401) un jo īpaši tā 2. pants (sevišķi lipīgas epizootijas), 49. pants (dzīvniekiem patogēno mikroorganismu apstrāde), 73. un 74. pants (tīrīšana, dezinfekcija, dezinfestācija), 77. līdz 98. pants (kopīgie noteikumi attiecībā uz sevišķi lipīgām epizootijām), 99. līdz 103. pants (specifiski pasākumi attiecībā uz mutes un nagu sērgas apkaršanu).</p> <p>3. Valdības 2000. gada 28. jūnija rīkojums par Federālā iekšlietu departamenta organizāciju (<i>Org DFI</i>; RS 172.212.1) un jo īpaši tā 12. pants (references laboratorija, reģistrācija, mutes un nagu sērgas vakcīnu kontrole un nodrošinājums).</p>

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

1. Komisija un Federālais pārtikas nekaitīguma un veterinārais birojs paziņo viens otram par nodomu veikt ārkārtas vakcināciju. Ārkārtējas steidzamības gadījumos paziņojumā iekļauj pieņemto lēmumu un tā īstenošanas pasākumus. Jebkurā gadījumā konsultācijām Apvienotajā veterinārijas komitejā ir jānotiek pēc iespējas ātrāk.
2. Piemērojot 97. pantu Valdības rīkojumā par epizootijām, Šveicei ir ārkārtas pasākumu plāns, kas publicēts Federālā pārtikas nekaitīguma un veterinārā biroja tīmekļa vietnē.
3. Kopīgā references laboratorija mutes un nagu sērgas vīrusa identificēšanai ir *The Pirbright Institute, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Surrey, GU24 0NF, United Kingdom* (Apvienotā Karaliste). Šveice uzņemas segt izdevumus, kuri šajā saistībā rodas par laboratorijas veiktajām darbībām. Šīs laboratorijas statuss un funkcijas ir paredzēti Direktīvas 2003/85/EK XVI pielikumā.

II. Klasiskais cūku mēris

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
Padomes Direktīva 2001/89/EK (2001. gada 23. oktobris) par Kopienas pasākumiem klasiskā cūku mēra kontrolei (OV L 316, 1.12.2001., 5. lpp.).	<p>1. 1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (<i>LFE</i>; RS 916.40) un jo īpaši tā 1. līdz 10.b pants (apkaršanas mērķi, pasākumi pret sevišķi lipīgām epizootijām) un 57. pants (tehniska rakstura izpildes noteikumi, starptautiskā sadarbība).</p> <p>2. Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (<i>OFE</i>; RS 916.401) un jo īpaši tā 2. pants (sevišķi lipīgas epizootijas), 40. un 47. pants (dzīvnieku blakusproduktu iznīcināšana), 49. pants (dzīvniekiem patogēno mikroorganismu apstrāde), 73. un 74. pants (tīrīšana, dezinfekcija un dezinfestācija), 77. līdz 98. pants (kopīgie noteikumi attiecībā uz sevišķi lipīgām epizootijām), 116. līdz 121. pants (cūku mēra konstatācija kaušanas laikā, īpaši pasākumi cūku mēra apkaršanai).</p> <p>3. Valdības 2000. gada 28. jūnija rīkojums par Federālā iekšlietu departamenta organizāciju (<i>Org DFI</i>; RS 172.212.1) un jo īpaši tā 12. pants (references laboratorija).</p> <p>4. Valdības 2011. gada 25. maija rīkojums par dzīvnieku blakusproduktu likvidēšanu (<i>OESPA</i>; RS 916.441.22).</p>

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

1. Komisija un Federālais pārtikas nekaitīguma un veterinārais birojs paziņo viens otram par nodomu veikt ārkārtas vakcināciju. Apvienotajā veterinārijas komitejā konsultācijām ir jānotiek pēc iespējas ātrāk.
2. Ja nepieciešams, Federālais pārtikas nekaitīguma un veterinārais birojs izdod tehniskus īstenošanas noteikumus par gaļas, kas nāk no aizsargājamām vai uzraudzības zonām, marķēšanu un apstrādi, piemērojot Valdības rīkojuma par epizootijām 117. panta 5. punktu.
3. Atbilstīgi 121. pantam Valdības rīkojumā par epizootijām Šveicei ir plāns klasiskā cūku mēra izskaušanai mežacūkām saskaņā ar Direktīvas 2001/89/EK 15. un 16. pantu.
4. Piemērojot 97. pantu Valdības rīkojumā par epizootijām, Šveicei ir ārkārtas pasākumu plāns, kas publicēts Federālā pārtikas nekaitīguma un veterinārā biroja tīmekļa vietnē.
5. Apvienotā veterinārijas komiteja atbild par kontroles īstenošanu uz vietas, jo īpaši saskaņā ar Direktīvas 2001/89/EK 21. pantu un Likuma par epizootijām 57. pantu.
6. Nepieciešamības gadījumā atbilstīgi Valdības rīkojuma par epizootijām 89. panta 2. punktam Federālais pārtikas nekaitīguma un veterinārais birojs nosaka tehniskus īstenošanas noteikumus par cūku seroloģisko pārbaudi aizsardzības un uzraudzības zonās saskaņā ar Komisijas Lēmuma 2002/106/EK pielikuma IV nodaļu (*).
7. Kopīgā references laboratorija klasiskajam cūku mērim ir: *Institut für Virologie der Tierärztlichen Hochschule Hannover, 15 Bünteweg 17, 30559 Hannover, Deutschland* (Vācija). Šveice uzņemas segt izdevumus, kuri šajā saistībā rodas par laboratorijas veiktajām darbībām. Šīs laboratorijas darbība un uzdevumi ir paredzēti Direktīvas 2001/89/EK IV pielikumā.

(*) Komisijas Lēmums 2002/106/EK (2002. gada 1. februāris), ar ko apstiprina Diagnostikas rokasgrāmatu, ar kuru ievieš diagnostikas procedūras, paraugu ņemšanas metodes un laboratorisko testu kritērijus klasiskā cūku mēra apstiprināšanai (OV L 39, 9.2.2002., 71. lpp.).

III. Āfrikas cūku mēris

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
Padomes Direktīva 2002/60/EK (2002. gada 27. jūnijs), ar ko paredz īpašus noteikumus cīņai pret Āfrikas cūku mēri un groza Direktīvu 92/119/EEK attiecībā uz Tešenas slimību un Āfrikas cūku mēri (OV L 192, 20.7.2002., 27. lpp.).	<p>1. 1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (LFE; RS 916.40) un jo īpaši tā 1. līdz 10.b pants (apkaršanas mērķi, pasākumi pret sevišķi lipīgām epizootijām) un 57. pants (tehniska rakstura izpildes noteikumi, starptautiskā sadarbība).</p> <p>2. Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401) un jo īpaši tā 2. pants (sevišķi lipīgas epizootijas), 40. un 47. pants (dzīvnieku blakusproduktu iznīcināšana), 49. pants (dzīvniekiem patogēno mikroorganismu apstrāde), 73. un 74. pants (tīrīšana un dezinfekcija), 77. līdz 98. pants (kopīgie noteikumi attiecībā uz sevišķi lipīgām epizootijām), 116. līdz 121. pants (cūku mēra konstatācija kaušanas laikā, īpaši pasākumi cūku mēra apkaršanai).</p> <p>3. Valdības 2000. gada 28. jūnija rīkojums par Federālā iekšlietu departamenta organizāciju (Org DFI; RS 172.212.1) un jo īpaši tā 12. pants (references laboratorija).</p> <p>4. Valdības 2011. gada 25. maija rīkojums par dzīvnieku blakusproduktu likvidēšanu (OESPA; RS 916.441.22).</p>

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

- Eiropas Savienības references laboratorija attiecībā uz Āfrikas cūku mēri ir: *Centro de Investigación en Sanidad Animal, 28130 Valdeolmos, Madrid, España* (Spānija). Šveice uzņemas segt izdevumus, kuri šajā saistībā rodas par laboratorijas veiktajām darbībām. Šīs laboratorijas darbība un uzdevumi ir paredzēti Direktīvas 2002/60/EK V pielikumā.
- Piemērojot 97. pantu Valdības rīkojumā par epizootijām, Šveicei ir ārkārtas pasākumu plāns, kas publicēts Federālā pārtikas nekaitīguma un veterinārā biroja tīmekļa vietnē.
- Nepieciešamības gadījumā atbilstīgi Valdības rīkojuma par epizootijām 89. panta 2. punktam Federālais pārtikas nekaitīguma un veterinārais birojs izdod tehniskus īstenošanas noteikumus par Āfrikas cūku mēra diagnosticēšanas kārtību saskaņā ar Komisijas Lēmuma 2003/422/EK (*) noteikumiem.
- Apvienotā veterinārijas komiteja atbild par kontroles īstenošanu uz vietas, jo īpaši saskaņā ar Direktīvas 2002/60/EK 20. pantu un Likuma par epizootijām 57. pantu.

(*) Komisijas Lēmums 2003/422/EK (2003. gada 26. maijs), ar ko apstiprina Āfrikas cūku mēra diagnostikas rokasgrāmatu (OV L 143, 11.6.2003., 35. lpp.).

IV. Āfrikas zirgu mēris

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
<p>Padomes Direktīva 92/35/EEK (1992. gada 29. aprīlis), ar ko paredz kontroles noteikumus un pasākumus Āfrikas zirgu mēra apkarošanai (OV L 157, 10.6.1992., 19. lpp.).</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. 1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (<i>LFE</i>; RS 916.40) un jo īpaši tā 1. līdz 10.b pants (apkaršanas mērķi, pasākumi pret sevišķi lipīgām epizootijām) un 57. pants (tehniska rakstura izpildes noteikumi, starptautiskā sadarbība). 2. Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (<i>OFE</i>; RS 916.401) un jo īpaši tā 2. pants (sevišķi lipīgas epizootijas), 49. pants (dzīvniekiem patogēno mikroorganismu apstrāde), 73. un 74. pants (tīrīšana, dezinfekcija, dezinfestācija), 77. līdz 98. pants (kopīgie noteikumi attiecībā uz sevišķi lipīgām epizootijām), 112. līdz 112.f pants (specifiski pasākumi attiecībā uz Āfrikas zirgu mēra apkarošanu). 3. Valdības 2000. gada 28. jūnija rīkojums par Federālā iekšlietu departamenta organizāciju (<i>Org DFI</i>; RS 172.212.1) un jo īpaši tā 12. pants (references laboratorija). 4. Valdības 2011. gada 25. maija rīkojums par dzīvnieku blakusproduktu likvidēšanu (<i>OESPA</i>; RS 916.441.22).

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

1. Ja Šveicē attīstās kāda īpaši smaga epizootiska slimība, Apvienotā veterinārijas komiteja sanāk, lai novērtētu situāciju. Atbilstīgi šīs novērtēšanas rezultātiem, kompetentās Šveices iestādes apņemas veikt vajadzīgos pasākumus.
2. Kopīgā references laboratorija Āfrikas zirgu mērim ir: *Laboratorio de Sanidad y Producción Animal, Ministerio de Agricultura, Pesca y Alimentación, 28110 Algete, Madrid, España* (Spānija). Šveice uzņemas segt izdevumus, kuri šajā saistībā rodas par laboratorijas veiktajām darbībām. Šīs laboratorijas darbība un uzdevumi ir paredzēti Direktīvas 92/35/EEK III pielikumā.
3. Apvienotā veterinārijas komiteja atbild par kontroles īstenošanu uz vietas, jo īpaši pamatojoties uz Direktīvas 92/35/EEK 16. pantu un Likuma par epizootijām 57. pantu.
4. Piemērojot 97. pantu Valdības rīkojumā par epizootijām, Šveicei ir ārkārtas pasākumu plāns, kas publicēts Federālā pārtikas nekaitīguma un veterinārā biroja tīmekļa vietnē.

V. Putnu gripa

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
Padomes Direktīva 2005/94/EK (2005. gada 20. decembris), ar ko paredz Kopienas pasākumus putnu gripas kontrolei un atceļ Direktīvu 92/40/EEK (OV L 10, 14.1.2006., 16. lpp.).	<p>1. 1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (<i>LFE</i>; RS 916.40) un jo īpaši tā 1. līdz 10.b pants (apkaršanas mērķi, pasākumi pret sevišķi lipīgām epizootijām) un 57. pants (tehniska rakstura izpildes noteikumi, starptautiskā sadarbība).</p> <p>2. Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (<i>OFE</i>; RS 916.401) un jo īpaši tā 2. pants (sevišķi lipīgas epizootijas), 49. pants (dzīvniekiem patogēno mikroorganismu apstrāde), 73. un 74. pants (tīrīšana, dezinfekcija, dezinfestācija), 77. līdz 98. pants (kopīgie noteikumi attiecībā uz sevišķi lipīgām epizootijām), 122. līdz 122.f pants (specifiski pasākumi attiecībā uz putnu gripu).</p> <p>3. Valdības 2000. gada 28. jūnija rīkojums par Federālā iekšlietu departamenta organizāciju (<i>Org DFI</i>; RS 172.212.1) un jo īpaši tā 12. pants (references laboratorija).</p>

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

- Eiropas Savienības references laboratorija attiecībā uz putnu gripu ir: *Animal Health and Veterinary Laboratory Agency AHVLA Corporate HeadquarteRS (Weybridge), Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey, KT15 3NB, United Kingdom* (Apvienotā Karaliste). Šveice uzņemas segt izdevumus, kuri šajā saistībā rodas par laboratorijas veiktajām darbībām. Šīs laboratorijas darbība un uzdevumi ir noteikti Direktīvas 2005/94/EK VII pielikuma 2. punktā.
- Piemērojot 97. pantu Valdības rīkojumā par epizootijām, Šveicei ir ārkārtas pasākumu plāns, kas publicēts Federālā pārtikas nekaitīguma un veterinārā biroja tīmekļa vietnē.
- Apvienotā veterinārijas komiteja atbild par kontroles īstenošanu uz vietas, jo īpaši pamatojoties uz Direktīvas 2005/94/EK 60. pantu un Likuma par epizootijām 57. pantu.

VI. Ņūkāsas slimība

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
Padomes Direktīva 92/66/EEK (1992. gada 14. jūlijs), ar ko ievieš Kopienas pasākumus Ņūkāsas slimības kontrolei (OV L 260, 5.9.1992., 1. lpp.).	<ol style="list-style-type: none"> 1. 1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (<i>LFE</i>; RS 916.40) un jo īpaši tā 1. līdz 10.b pants (apkaršanas mērķi, pasākumi pret sevišķi lipīgām epizootijām) un 57. pants (tehniska rakstura izpildes noteikumi, starptautiskā sadarbība). 2. Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (<i>LFE</i>; RS 916.401) un jo īpaši tā 2. pants (sevišķi lipīgas epizootijas), 40. un 47. pants (dzīvnieku blakusproduktu iznīcināšana), 49. pants (dzīvniekiem patogēno mikroorganismu apstrāde), 73. un 74. pants (tīrīšana, dezinfekcija un dezinfestācija), 77. līdz 98. pants (kopīgie noteikumi attiecībā uz sevišķi lipīgām epizootijām), 123. līdz 125. pants (īpaši pasākumi attiecībā uz Ņūkāsas slimību). 3. Valdības 2000. gada 28. jūnija rīkojums par Federālā iekšlietu departamenta organizāciju (<i>Org DFI</i>; RS 172.212.1) un jo īpaši tā 12. pants (references laboratorija). 4. Valdības 2011. gada 25. maija rīkojums par dzīvnieku blakusproduktu likvidēšanu (<i>OESPA</i>; RS 916.441.22).

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

1. Eiropas Savienības references laboratorija attiecībā uz Ņūkāsas slimību ir: *Animal Health and Veterinary Laboratory Agency AHVLA Corporate Headquarters (Weybridge), Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey, KT15 3NB, United Kingdom* (Apvienotā Karaliste). Šveice uzņemas segt izdevumus, kuri šajā saistībā rodas par laboratorijas veiktajām darbībām. Šīs laboratorijas darbība un uzdevumi ir paredzēti Direktīvas 92/66/EEK V pielikumā.
2. Piemērojot 97. pantu Valdības rīkojumā par epizootijām, Šveicei ir ārkārtas pasākumu plāns, kas publicēts Federālā pārtikas nekaitīguma un veterinārā biroja tīmekļa vietnē.
3. Par Direktīvas 92/66/EEK 17. un 19. pantā paredzēto informāciju atbild Apvienotā veterinārijas komiteja.
4. Apvienotā veterinārijas komiteja atbild par kontroles īstenošanu uz vietas, jo īpaši saskaņā ar Direktīvas 92/66/EEK 22. pantu un Likuma par epizootijām 57. pantu.

VII. Zivju un gliemeņu slimības

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
Padomes Direktīva 2006/88/EK (2006. gada 24. oktobris) par akvakultūras dzīvniekiem un to produktiem izvirzītajām dzīvnieku veselības prasībām, kā arī par konkrētu ūdensdzīvnieku slimību profilaksi un kontroli (OV L 328, 24.11.2006., 14. lpp.).	<p>1. 1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (<i>LFE</i>; RS 916.40) un jo īpaši tā 1. līdz 10. pants (pasākumi epizootiju apkarošanai) un 57. pants (tehniska rakstura izpildes noteikumi, starptautiskā sadarbība).</p> <p>2. Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (<i>OFE</i>; RS 916 401) un jo īpaši tā 3. līdz 5. pants (minētās epizootijas), 21. līdz 23. pants (akvakultūras saimniecību reģistrēšana, personāla pārvaldība un citi pienākumi, veselības uzraudzība), 61. pants (zvejas tiesību izsniedzēju un zvejas pārraudzības institūciju pienākumi), 62. līdz 76. pants (apkaršanas vispārējie pasākumi), 277. līdz 290. pants (kopīgi un specifiski pasākumi saistībā ar zivju slimībām, diagnostikas laboratorija).</p>

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

- Pašlaik Šveicē plakano austeru audzēšana netiek praktizēta. Bonaminozes un marteilozes parādīšanās gadījumā Federālais pārtikas nekaitīguma un veterinārais birojs aņņemas veikt vajadzīgos ārkārtas pasākumus saskaņā ar Eiropas Savienības noteikumiem, pamatojoties uz Likuma par epizootijām 57. pantu.
- Lai apkarotu zivju un gliemeņu slimības, Šveice piemēro Valdības rīkojumu par epizootijām, jo īpaši 61. pantu (zvejas tiesību īpašnieku un izsniedzēju un zvejas pārraudzības institūciju pienākumi), 62. līdz 76. pantu (apkaršanas vispārējie pasākumi), 277. līdz 290. pantu (īpaši pasākumi saistībā ar ūdensdzīvnieku slimībām, diagnostikas laboratorija), kā arī 291. pantu (epizootijas, kas jāuzrauga).
- Eiropas Savienības referenes laboratorija attiecībā uz vēžveidīgo slimībām ir *Centre for Environment, Fisheries & Aquaculture Science (CEFAS), Weymouth Laboratory, Royaume-Uni* (Apvienotā Karaliste). Eiropas Savienības referenes laboratorija zivju slimībām ir *National Veterinary Institute, Technical University of Denmark, Høngøvej 2, 8200 Århus, Danmark* (Dānija). Kopienas referenes laboratorija gliemju slimībām ir *Laboratoire IFREMER, BP 133, 17390 La Tremblade, France* (Francija). Šveice uzņemas segt izdevumus, kuri šajā saistībā rodas par laboratorijās veiktajām darbībām. Šo laboratoriju darbība un uzdevumi ir noteikti Direktīvas 2006/88/EK VI pielikuma I daļā.
- Apvienotā veterinārijas komiteja atbild par kontroles īstenošanu uz vietas, jo īpaši pamatojoties uz Direktīvas 2006/88/EK 58. pantu un Likuma par epizootijām 57. pantu.

VIII. Transmisīvās sūkļveida encefalopātijas

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 999/2001 (2001. gada 22. maijs), ar ko paredz noteikumus dažu transmisīvo sūkļveida encefalopātiju profilaksei, kontrolei un apkarošanai (OV L 147, 31.5.2001., 1. lpp.).	<ol style="list-style-type: none"> 1. Valdības 2008. gada 23. aprīļa rīkojums par dzīvnieku labturību (OPAn; RS 455.1) un jo īpaši tā 184. pants (apdullināšanas metodes). 2. Valdības 2007. gada 18. aprīļa rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importu, tranzītu un eksportu (OITE; RS 916.443.10). 3. 1992. gada 9. oktobra Likums par pārtikas produktiem un patēriņa precēm (LDAI; RS 817.0) un jo īpaši tā 24. pants (paraugu noņemšana un kontrole) un 40. pants (pārtikas preču kontrole). 4. Federālā iekšlietu departamenta (DFI) 2005. gada 23. novembra rīkojums par dzīvnieku izcelsmes pārtikas produktiem (RS 817.022.108) un jo īpaši tā 4. un 7. pants (kautķermeņa daļas, kuras aizliegts lietot cilvēka uzturā). 5. Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401) un jo īpaši tā 6. pants (Definīcijas un saīsinājumi), 34. pants (Patents), 61. pants (Pienākums ziņot), 130. pants (Šveices lopu uzraudzība), 175. – 181. pants (Transmisīvās sūkļveida encefalopātijas), 297. pants (Izpilde valsts iekšienē), 301. pants (Kantona veterinārārsta pienākumi), 302. pants (Oficiālais veterinārārsts) un 312. pants (Diagnostikas laboratorijas). 6. Federālā ekonomikas, izglītības un pētniecības departamenta (DEFR) 2011. gada 26. oktobra rīkojums par dzīvnieku barības grāmatu (OLALA; RS 916.307.1) un jo īpaši tā 21. pants (pielaide, paraugu ņemšana, analīzes metodes un transports), 1.2. pielikuma 15. daļa (sauszemes dzīvnieku produkti), 16. daļa (zivis, citi jūras dzīvnieki, to produkti un blakusprodukti) un 4.1. pielikums (vielas, kuru laišana apgrozībā un izmantošana ir ierobežota vai aizliegta). 7. Valdības 2011. gada 25. maija rīkojums par dzīvnieku blakusproduktu likvidēšanu (OESPA; RS 916.441.22).

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

1. ES references laboratorija attiecībā uz transmisīvo sūkļveida encefalopātiju (TSE) ir *Animal Health and Veterinary Laboratory Agency AHVLA Corporate Headquarters (Weybridge), Woodham Lane, New Haw, Addlestone, Surrey, KT15 3NB, United Kingdom* (Apvienotā Karaliste). Šveice uzņemas segt izdevumus, kuri šajā saistībā rodas par laboratorijas veiktajām darbībām. Šīs laboratorijas darbība un uzdevumi ir paredzēti Regulas (EK) Nr. 999/2001 X pielikuma B nodaļā.
2. Atbilstīgi Likuma par epizootijām 57. pantam Šveicei ir ārkārtas pasākumu plāns TSE apkarošanai.
3. Saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 999/2001 12. pantu Eiropas Savienības dalībvalstīs katram dzīvniekam, par kuru ir aizdomas, ka tas ir inficēts ar transmisīvo sūkļveida encefalopātiju, nosaka oficiālu pārvietošanas ierobežojumu, līdz ir zināmi kompetentās iestādes veikto klīnisko un epidemioloģisko pārbaužu rezultāti, vai arī to nokauj nolūkā veikt laboratorijas pārbaudi oficiālā kontrolē.

Saskaņā ar 179.b un 180.a pantu Valdības rīkojumā par epizootijām Šveice aizliedz nokaut dzīvniekus, attiecībā uz kuriem ir aizdomas, ka tie ir inficēti ar TSE. Aizdomās turētie dzīvnieki ir jānogalina bez asins nolaišanas un jāsadedzina, to smadzenes ir jāpārbauda Šveices TSE references laboratorijā.

Piemērojot Valdības rīkojuma par epizootijām 10. pantu, Šveice identificē liellopus ar vienotas pastāvīgas identifikācijas sistēmas palīdzību, kas ļauj atrast to ciltsmāti un sākotnējo ganāmpulku, kā arī noskaidrot, vai tie nav par saslimšanu ar govju transmisīvo sūkļveida encefalopātiju aizdomās turēto vai skarto govju pēcteči.

Atbilstīgi Valdības rīkojuma par epizootijām 179.c pantam, Šveice nokauj GSE skartos dzīvniekus, vēlākais, ražošanas posma beigās, visus liellopu sugas dzīvniekus, kuri dzimuši laika posmā vienu gadu pirms un vienu gadu pēc inficētā dzīvnieka dzimšanas un kuri šajā laika posmā ir bijuši ganāmpulka sastāvā, kā arī visus inficēto govju tiešos pēctečus, kuri dzimuši divu gadu laikā pirms diagnozes uzstādīšanas.

4. Piemērojot Valdības rīkojuma par epizootijām 180.b pantu, Šveice iznīcina dzīvniekus, kuri saslimuši ar skrepi slimību, viņu mātes, inficēto māšu tiešos pēcnācējus, kā arī visas pārējās aitas un kazas ganāmpulkā, izņemot

— vaislas aitas, kam ir vismaz viena alēle ARR un nav VRQ alēles, un

— dzīvniekus, kas nav sasnieguši divu mēnešu vecumu un kas paredzēti tikai nokaušanai. Dzīvnieku galva un vēdera dobuma orgāni tiek iznīcināti atbilstīgi Valdības rīkojuma par dzīvnieku blakusproduktu likvidēšanu noteikumiem.

Izņēmuma gadījumos, ja runa ir par mazskaitlīgām šķirnēm, var atteikties no ganāmpulka iznīcināšanas. Šajā gadījumā ganāmpulku divus gadus pakļauj oficiālai veterinārai uzraudzībai; šajā laikā divas reizes gadā tiek veikta ganāmpulka dzīvnieku klīniskā izmeklēšana. Ja šajā laikposmā dzīvniekus nodod nokaušanai, viņu galvas, tostarp viņu mandeles, tiek izmeklētas Šveices TSE references laboratorijā.

Šos pasākumus pārskata atkarībā no dzīvnieku sanitārās uzraudzības rezultātiem. Īpaši uzraudzības periods tiek pagarināts, ja ganāmpulkā konstatē jaunu saslimšanas gadījumu.

Gadījumā, ja aitai vai kazai apstiprina saslimšanu ar TSE, Šveice apņemas piemērot pasākumus, kas noteikti Regulas (EK) Nr. 999/2001 VII pielikumā.

5. Saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 999/2001 7. pantu Eiropas Savienības dalībvalstis aizliedz lauksaimniecības dzīvnieku, kas tiek turēti, nobaroti vai audzēti pārtikas preču ražošanai, uzturā lietot pārveidotus dzīvnieku proteīnus. Eiropas Savienības dalībvalstīs tiek pilnīgi aizliegta no dzīvniekiem iegūtu proteīnu lietošana atgremotāju uzturā.

Saskaņā ar Valdības rīkojuma par dzīvnieku izcelsmes blakusproduktu likvidēšanu (OESPA) 27. pantu Šveice ir ieviesusi pilnīgu aizliegumu lauksaimniecības dzīvnieku uzturā lietot dzīvnieku izcelsmes proteīnus.

6. Saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 999/2001 6. pantu un III pielikuma A nodaļu Eiropas Savienības dalībvalstis īsteno ikgadēju GSE uzraudzības programmu. Šajā plānā ietilpst ātrais GSE noteikšanas tests visiem liellopiem, kas ir vecāki par 24 mēnešiem un kas nokauti ārkārtas kaušanā, miruši fermā vai atzīti par slimiem *ante mortem* pārbaudē, kā arī visiem lopiem, kam ir vairāk nekā 30 mēneši un kas tiek kauti lietošanai pārtikā.

Šveicē izmantotie ātrie GSE noteikšanas testi ir uzskaitīti Regulas (EK) Nr. 999/2001 X pielikuma C nodaļā.

Saskaņā ar Valdības rīkojuma par epizootijām 176. pantu Šveice obligāti veic ātro GSE noteikšanas testu visiem liellopiem, kuri ir vecāki par 48 mēnešiem un kuri nobeigušies vai nogalināti citu iemeslu, nevis kaušanas dēļ, kuri nogādāti kautuvē slimi vai tikuši ievainoti.

7. Saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 999/2001 6. pantu un III pielikuma A nodaļu Eiropas Savienības dalībvalstis īsteno ikgadēju skrepi uzraudzības programmu.

Saskaņā ar Valdības rīkojuma par epizootijām 177. pantu Šveice ir izstrādājusi TSE uzraudzības programmu aitām un kazām, kas ir vecākas par 12 mēnešiem. No 2004. gada jūnija līdz 2005. gada jūlijam tika pārbaudīti dzīvnieki, kas bija nokauti ārkārtas kaušanā, miruši fermā vai atzīti par slimiem *ante mortem* pārbaudē, kā arī dzīvnieki, kas domāti cilvēku uzturam. Tā kā visiem paraugiem GSE testā bija negatīvs rezultāts, uzraudzības nolūkā turpina ņemt paraugus no klīniski aizdomīgiem, ārkārtas kaušanā nokautiem un fermā mirušiem dzīvniekiem.

Apvienotajā veterinārijas komitejā tiks pārskatīta tiesību aktu līdzības atzišana TSE uzraudzības jomā attiecībā uz aitām un kazām.

8. Regulas (EK) Nr. 999/2001 6. pantā un III pielikuma B. nodaļā, kā arī IV pielikumā (3.III) paredzēto informāciju sniedz Apvienotā veterinārijas komiteja.
9. Apvienotā veterinārijas komiteja atbild par kontroles īstenošanu uz vietas, jo īpaši saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 999/2001 21. pantu un Likuma par epizootijām 57. pantu.

C. PAPILDU INFORMĀCIJA

1. Kopš 2003. gada 1. janvāra un atbilstīgi Valdības 2004. gada 10. novembra rīkojumam par nodevu pabalstu, lai segtu dzīvnieku izcelsmes blakusproduktu likvidēšanas izmaksas (RS 916.407), Šveice ir ieviesusi materiālo stimulēšanu tām fermām, kur liellopi ir dzimuši, un kautuvēm, kur liellopi tiek nokauti, ja tās izpilda spēkā esošās likumdošanas prasības attiecībā uz dzīvnieku pārvietošanas deklarācijas procedūrām.
2. Saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 999/2001 8. pantu un saskaņā ar minētās regulas XI pielikuma 1. punktu Eiropas Savienības dalībvalstis izņem un likvidē īpašo riska materiālu (ĪRM).

No liellopiem izņemtā ĪRM sarakstā iekļauts par divpadsmit mēnešiem vecāku liellopu galvaskauss, izņemot apakšžokli, tostarp galvas smadzenes un acis, kā arī muguras smadzenes; par divdesmit četriem mēnešiem vecāku liellopu mugurkauls, izņemot astes skriemeļus, kakla, muguras un jostas skriemeļu transversos un muguras izaugumus, vidējā krusta kaula skaustu un zarnukaula spārnus, bet ieskaitot dorsālā ganglija saknīti un muguras smadzenes; visu vecumu liellopu mandeles, zarnas no divpadsmitpirkstu zarnas līdz taisnajai zarnai un mezentērijs.

No aitām un kazām izņemtā ĪRM sarakstā ir iekļauti par divpadsmit mēnešiem vecāku aitū un kazu galvaskausi vai to aitū un kazu galvaskausi, kam smaganās ir izšķīlies pastāvīgs priekšzobs, tostarp galvas smadzenes un acis, mandeles un muguras smadzenes, kā arī visu vecumu aitū un kazu liesa un līkumainā zarna.

Saskaņā ar Valdības rīkojuma par epizootijām 179.d pantu un saskaņā ar Valdības rīkojuma par dzīvnieku izcelsmes pārtikas produktiem 4. pantu Šveice īsteno politiku, saskaņā ar kuru ĪRM tiek izņemti no dzīvnieku barības un cilvēku pārtikas ķēdes. No liellopiem izņemtā ĪRM sarakstā ir par 30 mēnešiem vecāku liellopu mugurkauls un visu vecumu liellopu mandeles, zarnas no divpadsmitpirkstu zarnas līdz taisnajai zarnai un mezentērijs.

Saskaņā ar Valdības rīkojuma par epizootijām 180.c pantu un saskaņā ar Valdības rīkojuma par dzīvnieku izcelsmes pārtikas produktiem 4. pantu Šveice īsteno politiku, saskaņā ar kuru ĪRM tiek izņemti no dzīvnieku barības un cilvēku pārtikas ķēdes. No aitām un kazām izņemtā ĪRM sarakstā ir smadzenes, kas nav izņemtas no galvaskausa, muguras smadzenes ar smadzeņu cieto apvalku (*Dura mater*) un to dzīvnieku mandeles, kas vecāki par 12 mēnešiem vai kam smaganās ir izšķīlies pastāvīgs priekšzobs, kā arī visu vecumu dzīvnieku liesa un līkumainā zarna.

3. Ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1069/2009 (*) un Komisijas Regulu (ES) Nr. 142/2011 (**) nosaka veselības aizsardzības noteikumus attiecībā uz dzīvnieku izcelsmes blakusproduktiem, kuri nav paredzēti cilvēku uzturam, Eiropas Savienības dalībvalstīs.

Saskaņā ar Valdības rīkojuma par dzīvnieku blakusproduktu likvidēšanu 22. pantu, Šveicē sadedzina 1. kategorijas dzīvnieku blakusproduktus, ieskaitot īpašos riska materiālus un fermās mirušos lopus.

- (*) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1069/2009 (2009. gada 21. oktobris), ar ko nosaka veselības aizsardzības noteikumus attiecībā uz dzīvnieku izcelsmes blakusproduktiem un atvasinātajiem produktiem, kuri nav paredzēti cilvēku patēriņam, un ar ko atceļ Regulu (EK) Nr. 1774/2002 (OV L 300, 14.11.2009., 1. lpp.).
- (**) Komisijas Regula (ES) Nr. 142/2011 (2011. gada 25. februāris), ar kuru īsteno Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1069/2009, ar ko nosaka veselības aizsardzības noteikumus attiecībā uz dzīvnieku izcelsmes blakusproduktiem un atvasinātajiem produktiem, kuri nav paredzēti cilvēku patēriņam, un īsteno Padomes Direktīvu 97/78/EK attiecībā uz dažiem paraugiem un precēm, kam uz robežas neveic veterinārās pārbaudes atbilstīgi minētajai direktīvai (OV L 54, 26.2.2011., 1. lpp.).

IX. Infekciozais katarālais drudzis

A. TIESĪBU AKTI (*)

- (*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
Padomes Direktīva 2000/75/EK (2000. gada 20. novembris), ar ko paredz īpašus noteikumus infekciozā katarāla drudža kontrolei un apkarošanai (OV L 327, 22.12.2000., 74. lpp.)	<p>1. 1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (LFE; RS 916.40) un jo īpaši tā 1. līdz 10. pants (apkaršanas mērķi, pasākumi pret sevišķi lipīgām epizootijām) un 57. pants (tehniska rakstura izpildes noteikumi, starptautiskā sadarbība).</p> <p>2. Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401) un jo īpaši tā 2. pants (sevišķi lipīgas epizootijas), 73. un 74. pants (tīrīšana, dezinfekcija, dezinfestācija), 77. līdz 98. pants (kopīgie noteikumi attiecībā uz sevišķi lipīgām epizootijām), 239.a līdz 239.h pants (specifiski pasākumi attiecībā uz infekciozā katarālā drudža apkarošanu).</p> <p>3. Valdības 2000. gada 28. jūnija rīkojums par Federālā iekšlietu departamenta organizāciju (Org DFI; RS 172.212.1) un jo īpaši tā 12. pants (references laboratorija).</p>

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

- Eiropas Savienības references laboratorija attiecībā uz infekciozo katarālo drudzi ir: *The Pirbright Institute, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Surrey, GU24 0NF, United Kingdom* (Apvienotā Karaliste). Šveice uzņemas segt izdevumus, kuri šajā saistībā rodas par laboratorijas veiktajām darbībām. Šīs laboratorijas darbība un uzdevumi ir paredzēti Direktīvas 2000/75/EK II pielikuma B nodaļā.
- Piemērojot 97. pantu rīkojumā par epizootijām, Šveicei ir ārkārtas pasākumu plāns, kas publicēts Federālā pārtikas nekaiņģuma un veterinārā biroja tīmekļa vietnē.
- Apvienotā veterinārijas komiteja atbild par kontroles īstenošanu uz vietas, jo īpaši pamatojoties uz Direktīvas 2000/75/EK 17. pantu un Likuma par epizootijām 57. pantu.

X. Zoonozes

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
<p>1. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 2160/2003 (2003. gada 17. novembris) par salmonellas un dažu citu pārtikā sastopamu zoonozes īpašu izraisītāju kontroli (OV L 325, 12.12.2003., 1. lpp.)</p> <p>2. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2003/99/EK (2003. gada 17. novembris) par zoonožu un zoonožu ierosinātāju uzraudzību, ar kuru groza Padomes Lēmumu 90/424/EEK un atceļ Padomes Direktīvu 92/117/EEK (OV L 325, 12.12.2003., 31. lpp.).</p>	<p>1. 1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (LFE; RS 916.40).</p> <p>2. Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401) un jo īpaši tā 291.a līdz 291.e pants (īpaši noteikumi attiecībā uz zoonozēm).</p> <p>3. 1992. gada 9. oktobra Federālais likums par pārtikas produktiem un patēriņa precēm (LDAI; RS 817.0).</p> <p>4. Valdības 2005. gada 23. novembra rīkojums par pārtikas produktiem un patēriņa precēm (ODAIU; RS 817.02).</p> <p>5. Federālā iekšlietu departamenta (DFI) 2005. gada 23. novembra rīkojums par higiēnu (OHyg; RS 817.024.1).</p> <p>6. 1970. gada 18. decembra Federālais likums par cilvēka infekcijas slimību apkarošanu (Likums par epidēmijām; RS 818.101).</p> <p>7. Valdības 1999. gada 13. janvāra rīkojums par cilvēka infekcijas slimību deklarēšanu (Rīkojums par deklarēšanu; RS 818.141.1).</p>

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

1. Eiropas Savienības references laboratorijas ir šādas:

— Eiropas Savienības references laboratorija zoonozes (*Salmonella*) analīzēm un testiem:

Rijksinstituut voor Volksgezondheid en Milieu (RIVM)

3720 BA Bilthoven

Nederland (Nīderlande)

— Eiropas Savienības references laboratorija jūras biotoksīnu monitoringam:

Agencia Española de Seguridad Alimentaria (AES)

36200 Vigo

España (Spānija)

— Eiropas Savienības references laboratorija ar divvāku gliemju bakterioloģisko un vīrusu piesārņojumu saistītai kontrolei:

The laboratory of the Centre for Environment, Fisheries and Aquaculture Science (CEFAS) Weymouth

Dorset DT4 8UB

United Kingdom (Apvienotā Karaliste)

- Eiropas Savienības references laboratorija attiecībā uz *Listeria monocytogenes*:

AFSSA – *Laboratoire d'études et de recherches sur la qualité des aliments et sur les procédés agroalimentaires (LERQAP)*
94700 Maisons-Alfort
France (Francija)

- Eiropas Savienības references laboratorija attiecībā uz koagulāzes pozitīviem stafilokokiem, ieskaitot *Staphylococcus aureus*:

AFSSA – *Laboratoire d'études et de recherches sur la qualité des aliments et sur les procédés agroalimentaires (LERQAP)*
94700 Maisons-Alfort
France (Francija)

- Eiropas Savienības references laboratorija attiecībā uz *Escherichia coli*, tai skaitā *Verotoxigenic E. coli (VTEC)*:

Istituto Superiore di Sanità (ISS)
00161 Roma
Italia (Itālija)

- Eiropas Savienības references laboratorija attiecībā uz *Campylobacter*:

Statens Veterinärmedicinska Anstalt (SVA)
751 89 Uppsala
Sverige (Zviedrija)

- Eiropas Savienības references laboratorija attiecībā uz parazītiem (īpaši *Trichinella*, *Echinococcus* un *Anisakis*):

Istituto Superiore di Sanità (ISS)
00161 Roma
Italia (Itālija)

- Eiropas Savienības references laboratorija mikrobu rezistences jomā:

Danmarks Fødevareforskning (DFVF)
1790 København V
Danemark (Dānija)

2. Šveice uzņemas segt izdevumus, kuri šajā saistībā rodas par laboratorijās veiktajām darbībām. Šo laboratoriju darbība un uzdevumi ir paredzēti Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 882/2004 (*).

3. Katru gadu maija beigās Šveice nosūta Komisijai ziņojumu par zoonožu tendencēm un avotiem, zoonožu ierosinātājiem un mikrobu rezistenci, iekļaujot datus, kas iepriekšējā gadā savākti atbilstīgi Direktīvas 2003/99/EK 4., 7. un 8. pantam. Šajā ziņojumā ietver arī informāciju, kas minēta Regulas (EK) Nr. 2160/2003 3. panta 2. punkta b) apakšpunktā. Šo ziņojumu Komisija iesniedz Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādei apkopojoša ziņojuma publicēšanai par zoonožu, zoonožu ierosinātāju un mikrobu rezistences tendencēm un avotiem Eiropas Savienībā.

(*) Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 882/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par oficiālo kontroli, ko veic, lai nodrošinātu atbilstības pārbaudi saistībā ar dzīvnieku barības un pārtikas aprites tiesību aktiem un dzīvnieku veselības un dzīvnieku labturības noteikumiem (OV L 165, 30.4.2004., 1. lpp.).

XI. Citas slimības

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
Padomes Direktīva 92/119/EEK (1992. gada 17. decembris), ar ko ievieš vispārīgus Kopienas pasākumus noteiktu dzīvnieku slimību kontrolei un īpašus pasākumus saistībā ar cūku vezikulāro slimību (OV L 62, 15.3.1993., 69. lpp.).	<p>1. 1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (<i>LFE</i>; RS 916.40) un jo īpaši tā 1. līdz 10. pants (apkaršanas mērķi, pasākumi pret sevišķi lipīgām epizootijām) un 57. pants (tehniska rakstura izpildes noteikumi, starptautiskā sadarbība).</p> <p>2. Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (<i>OFE</i>; RS 916.401) un jo īpaši tā 2. pants (sevišķi lipīgas epizootijas), 49. pants (dzīvniekiem patogēno mikroorganismu apstrāde), 73. un 74. pants (tīrīšana, dezinfekcija, dezinfestācija), 77. līdz 98. pants (kopīgie noteikumi attiecībā uz sevišķi lipīgām epizootijām), 104. līdz 105. pants (specifiski pasākumi attiecībā uz cūku vezikulārās slimības apkaršanu).</p> <p>3. Valdības 2000. gada 28. jūnija rīkojums par Federālā iekšlietu departamenta organizāciju (<i>Org DFI</i>; RS 172.212.1) un jo īpaši tā 12. pants (references laboratorija).</p>

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

- Direktīvas 92/119/EEK 6. pantā minētajos gadījumos informācija ir jāsniedz Apvienotajai veterinārijas komitejai.
- Kopīgā references laboratorija attiecībā uz cūku vezikulāro slimību ir: *The Pirbright Institute, Pirbright Laboratory, Ash Road, Pirbright, Surrey, GU24 0NF, United Kingdom* (Apvienotā Karaliste). Šveice uzņemas segt izdevumus, kuri šajā saistībā rodas par laboratorijas veiktajām darbībām. Šīs laboratorijas darbība un uzdevumi ir paredzēti Direktīvas 92/119/EEK III pielikumā.
- Saskaņā ar Valdības rīkojuma par epizootijām 97. pantu Šveice ir izstrādājusi ārkārtas pasākumu plānu. Minētā plāna īstenošanas procedūras noteiktas tehniskās īstenošanas noteikumos Nr. 95/65, ko izdevis Federālais pārtikas nekaitīguma un veterinārais birojs.
- Apvienotā veterinārijas komiteja atbild par kontroles īstenošanu uz vietas, jo īpaši pamatojoties uz Direktīvas 92/119/EEK 22. pantu un Likuma par epizootijām 57. pantu.

XII. Ziņošana par slimībām

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
Padomes Direktīva 82/894/EEK (1982. gada 21. decembris) par dzīvnieku slimību paziņošanu Kopienā (OV L 378, 31.12.1982., 58. lpp.).	<p>1. 1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (<i>LFE</i>; RS 916.40) un jo īpaši tā 11. pants (pienācīgas pārbaudes pienākums un pienākums ziņot) un 57. pants (tehniska rakstura izpildes noteikumi, starptautiskā sadarbība).</p> <p>2. Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (<i>OFE</i>; RS 916.401) un jo īpaši tā 2. līdz 5. (minētās slimības), 59. līdz 65. pants un 291. pants (pienākums ziņot, paziņošana), 292. līdz 299. pants (uzraudzīšana, izpilde, administratīvā palīdzība).</p>

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

Komisija sadarbībā ar Federālo pārtikas nekaitīguma un veterināro biroju iekļauj Šveici dzīvnieku slimību paziņošanas sistēmā, kāda paredzēta Direktīvā 82/894/EEK.”.

II PIELIKUMS

Lauksaimniecības nolīguma 11. pielikuma 2. papildinājumu aizstāj ar šādu:

"2. papildinājums

Dzīvnieku veselība: tirdzniecība un laišana tirgū

I. Liellopi un cūkas

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
Padomes Direktīva 64/432/EEK (1964. gada 26. jūnijs) par dzīvnieku veselības problēmām, kas ietekmē liellopu un cūku tirdzniecību Kopienā (OV L 121, 29.7.1964., 1977. lpp.).	<p>1. Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401) un jo īpaši tā 27. līdz 31. pants (tirgi, izstādes), 34. līdz 37.b pants (tirdzniecība), 73. un 74. pants (tīrīšana, dezinfekcija un dezinfestācija), 116. līdz 121. pants (klasiskais un Āfrikas cūku mēris), 135. līdz 141. pants (Aujeski slimība), 150. līdz 157. pants (govju bruceloze), 158. līdz 165. pants (tuberkuloze), 166. līdz 169. pants (govju enzootiskā leikoze), 170. līdz 174. pants (govju infekciozais rinotraheīts/infekciozais pustulozais vulvovaginīts), 175. līdz 181. pants (sūkļveida encefalopātijas), 186. līdz 189. pants (liellopu ģenitālās infekcijas), 207. līdz 211. pants (cūku bruceloze), 301. pants (atļaujas lopkopības saimniecībām, apsēklošanas un spermas uzglabāšanas centri, embriju pārvietošanas vienības, tirgi un citi līdzīgi uzņēmumi vai pasākumi).</p> <p>2. Valdības 2007. gada 18. aprīļa rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importu, tranzītu un eksportu (OITE; RS 916.443.10).</p>

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

- Saskaņā ar Valdības rīkojuma par epizootijām 301. panta 1. daļas i) punktu kantona veterinārārsts izsniedz atļaujas lopkopības saimniecībām, tirgiem un citiem līdzīgiem uzņēmumiem vai pasākumiem kā noteikts Direktīvas 64/432/EEK 2. pantā. Lai piemērotu šo pielikumu, saskaņā ar Direktīvas 64/432/EEK 11., 12. un 13. panta noteikumiem Šveice izveido apstiprināto savākšanas centru, pārvadātāju un tirdzniecības aģentu sarakstu.
- Direktīvas 64/432/EEK 11. panta 3. punktā paredzēto informāciju iesniedz Apvienotajai veterinārijas komitejai.
- Šā pielikuma mērķiem tiek atzīts, ka Šveice ir izpildījusi Direktīvas 64/432/EEK A pielikuma II daļas 7. punkta prasības attiecībā uz liellopu brucelozi. Lai saglabātu no brucelozes oficiāli brīva liellopu ganāmpulka statusu, Šveice uzņemas izpildīt šādus nosacījumus:
 - par katru liellopu sugas dzīvnieku, attiecībā uz kuru pastāv aizdomas par inficēšanos ar brucelozi, ziņo kompetentām iestādēm un veic oficiālus testus brucelozes noteikšanai, kas ietver vismaz divas seroloģiskās pārbaudes ar komplementa saistīšanu, kā arī atbilstīgo aborta gadījumā noņemto paraugu mikrobioloģiskā pārbaude;
 - periodā līdz aizdomas tiek klīdinātas, t.i., līdz a) punktā paredzētās pārbaudes dod negatīvu rezultātu, oficiāli brucelozes neskarta ganāmpulka statuss tiek uz laiku atcelts, ja ganāmpulkā ir liellopu sugas aizdomās turēti dzīvnieki vai dzīvnieki.

Apvienotajai veterinārijas komitejai tiek iesniegta detalizēta informācija par pozitīvo ganāmpulku, kā arī epidemioloģiska atskaite. Ja Šveice neizpilda kādu no Direktīvas 64/432/EEK A pielikuma II daļas 7. punkta prasībām, Federālais pārtikas nekaitīguma un veterinārais birojs par to nekavējoties informē Komisiju. Situāciju pārbauda Apvienotajā veterinārijas komitejā, lai pārskatītu šā punkta nosacījumus.

4. Šā pielikuma mērķiem tiek atzīts, ka Šveice ir izpildījusi Direktīvas 64/432/EEK A pielikuma I daļas 4. punkta prasības attiecībā uz liellopu tuberkulozi. Lai saglabātu oficiāli tuberkulozes neskartu ganāmpulku, Šveice uzņemas izpildīt šādus nosacījumus:
 - a) tiek ieviesta identifikācijas sistēma, kas ļauj izsekot līdz katra liellopa sākotnējam ganāmpulkam;
 - b) valsts pilnvarotam veterinārārstam ir jāpārbauda *post mortem* visi nokautie dzīvnieki;
 - c) kompetentām iestādēm ir jāziņo par visām aizdomām par dzīva, miruša vai kauta dzīvnieka saslimšanu ar tuberkulozi;
 - d) katrā gadījumā kompetentas iestādes veic nepieciešamos pētījumus, lai aizdomas par saslimšanu atzītu par spēkā neesošām vai apstiprinātu, tai skaitā arī pētījumus sākotnējā un tranzīta ganāmpulkos. Gadījumos, kad bojājumus, kas rada aizdomas par tuberkulozi, atklāj autopsijas vai kaušanas laikā, kompetentām iestādēm šie bojājumi ir jānodod izpētei laboratorijā;
 - e) aizdomās turētā dzīvnieka sākotnējais un tranzīta ganāmpulka oficiālais tuberkulozes neskartā ganāmpulka statuss uz laiku tiek atcelts un šis atcēlums ir spēkā, līdz klīniskajā, laboratorijas vai tuberkulīna pārbaudē tiek atzīts, ka nav konstatēta liellopu tuberkuloze;
 - f) kad aizdomas par tuberkulozi ir apstiprinājuši tuberkulīna testi, klīniskās vai laboratorijas pārbaudes, oficiālais tuberkulozes neskarta izcelsmes vai tranzīta ganāmpulka statuss tiek atsaukts;
 - g) oficiāli tuberkulozes neskarta ganāmpulka statuss netiek atjaunots, līdz visi par inficētiem atzītie dzīvnieki ir likvidēti; telpas un iekārtas dezinficētas; visu pārējo par sešām nedēļām vecāku dzīvnieku pārbaudēs ir konstatēta negatīva reakcija uz vismaz diviem intradermālajiem tuberkulīna testiem, kas veikti saskaņā ar Direktīvas 64/432/EEK B pielikumu, no kuriem pirmais — vismaz sešus mēnešus pēc tam, kad inficētais dzīvnieks ir atstājis ganāmpulku, un otrs — vismaz sešus mēnešus pēc pirmā.

Apvienotajai veterinārijas komitejai tiek iesniegta detalizēta informācija par pozitīviem ganāmpulkiem, kā arī epidemioloģiska atskaite. Ja Šveice neizpilda kādu no Direktīvas 64/432/EEK A pielikuma II daļas 4. punkta 1. daļas prasībām, Federālais pārtikas nekaitīguma un veterinārais birojs par to nekavējoties informē Komisiju. Situāciju pārbauda Apvienotajā veterinārijas komitejā, lai pārskatītu šā punkta nosacījumus.

5. Šā pielikuma mērķiem tiek atzīts, ka Šveice ir izpildījusi Direktīvas 64/432/EEK D pielikuma I nodaļas F sadaļas prasības attiecībā uz govju enzootisko leikozi. Lai saglabātu no govju enzootiskās leikozes oficiāli brīva liellopu ganāmpulka statusu, Šveice uzņemas izpildīt šādus nosacījumus:
 - a) Šveices ganāmpulki tiek uzraudzīti ar izlases veida pārbaudi. Paraugu skaits ir noteikts tādā veidā, lai ar 99 % ticamību varētu apgalvot, ka mazāk par 0,2 % no ganāmpulka ir inficēti ar govju enzootisko leikozi;
 - b) valsts pilnvarotam veterinārārstam ir jāpārbauda *post mortem* visi nokautie dzīvnieki;
 - c) kompetentām iestādēm ir jāziņo par visām aizdomām, kas radušās klīniskās pārbaudes, autopsijas vai gaļas pārbaudes laikā;
 - d) aizdomu gadījumā par saslimšanu vai govju enzootiskās leikozes konstatēšanas gadījumā, oficiāli govju enzootiskās leikozes neskarta ganāmpulka statuss attiecīgajā ganāmpulkā tiek atcelts uz laiku līdz sekvestra atcelšanai;

- e) sekvestrs tiek atcelts, ja pēc saslimušo dzīvnieku un vajadzības gadījumā arī pēc to pēcnācēju likvidēšanas ar vismaz 90 dienu intervālu veiktas divas seroloģiskās pārbaudes ir devušas negatīvu rezultātu.

Ja govju enzootiskā leikoze tiek konstatēta 0,2 % no ganāmpulka, Federālais pārtikas nekaitīguma un veterinārais birojs par to nekavējoties informē Komisiju. Situāciju pārbauda Apvienotajā veterinārijas komitejā, lai pārskatītu šā punkta nosacījumus.

6. Piemērojot šo pielikumu, tiek atzīts, ka Šveice ir oficiāli infekciozā liellopu rinotraheīta neskarta. Lai saglabātu šo statusu, Šveice apņemas izpildīt šādus nosacījumus:

- a) Šveices ganāmpulki tiek uzraudzīti ar izlases veida pārbaudi. Paraugu skaits ir noteikts tādā veidā, lai ar 99 % ticamību varētu apgalvot, ka mazāk par 0,2 % no ganāmpulka ir inficēti ar liellopu infekciozo rinotraheītu;

- b) par 24 mēnešiem vecāku buļļu ganāmpulkā ik gadus veic seroloģiskās pārbaudes;

- c) aizdomas par saslimšanu ir jāpaziņo kompetentām iestādēm un ir jāveic oficiālās liellopu infekciozā rinotraheīta pārbaudes, tai skaitā viroloģiskās un seroloģiskās;

- d) aizdomu gadījumā par saslimšanu vai liellopu rinotraheīta konstatēšanas gadījumā, oficiālais liellopu rinotraheīta neskarta ganāmpulka statuss attiecīgajā ganāmpulkā tiek atcelts uz laiku līdz sekvestra atcelšanai;

- e) sekvestrs tiek atcelts, ja vismaz 30 dienas pēc inficēto dzīvnieku likvidēšanas veikta seroloģiska pārbaude uzrāda negatīvu rezultātu.

Pamatojoties uz Šveices atzīto statusu, Komisijas Lēmumu 2004/558/EK (*) piemēro *mutatis mutandis*.

Federālais pārtikas nekaitīguma un veterinārais birojs nekavējoties informē Komisiju par visām izmaiņām nosacījumu izpildē, kas nodrošina šo statusu. Situāciju pārbauda Apvienotajā veterinārijas komitejā, lai pārskatītu šā punkta nosacījumus.

7. Piemērojot šo pielikumu, tiek atzīts, ka Šveice ir oficiāli Aujeski slimības neskarta. Lai saglabātu šo statusu, Šveice apņemas izpildīt šādus nosacījumus:

- a) Šveices ganāmpulki tiek uzraudzīti ar izlases veida pārbaudi. Paraugu skaits ir noteikts tādā veidā, lai ar 99 % ticamību varētu apgalvot, ka mazāk par 0,2 % no ganāmpulka ir saslimuši ar Aujeski slimību;

- b) aizdomas par saslimšanu ir jāpaziņo kompetentām iestādēm un ir jāveic oficiālās Aujeski slimības pārbaudes, tai skaitā viroloģiskās un seroloģiskās;

- c) aizdomu gadījumā par saslimšanu vai Aujeski slimības konstatēšanas gadījumā, oficiālais neskarta ganāmpulka statuss attiecīgajā ganāmpulkā tiek atcelts uz laiku līdz sekvestra atcelšanai;

- d) sekvestrs tiek atcelts, ja pēc saslimušo dzīvnieku likvidācijas divas seroloģiskās pārbaudes, kas ar vismaz 21 dienu intervālu tiek veiktas visiem vaislas dzīvniekiem un nobarojamo dzīvnieku reprezentatīvam skaitam, ir devušas negatīvu rezultātu.

Pamatojoties uz Šveices atzīto statusu, Komisijas Lēmumu 2008/185/EK (**) piemēro *mutatis mutandis*.

Federālais pārtikas nekaitīguma un veterinārais birojs nekavējoties informē Komisiju par visām izmaiņām nosacījumu izpildē, kas nodrošina šo statusu. Situāciju pārbauda Apvienotajā veterinārijas komitejā, lai pārskatītu šā punkta nosacījumus.

8. Kas attiecas uz cūku transmisīvo gastroenterītu (CTG) un cūku reproduktīvo un respiratoro sindromu (CRRS), jautājums par iespējamām papildu garantijām tiks izskatīts pēc iespējas ātrāk Apvienotajā veterinārijas komitejā. Komisija informē Federālo pārtikas nekaitīguma un veterināro biroju par šā jautājuma virzību.
9. Cīrihes Universitātes Veterinārās bakterioloģijas institūtam Šveicē ir uzticēts veikt oficiālās tuberkulīna pārbaudes Direktīvas 64/432/EEK B pielikuma 4. punkta nozīmē.
10. Saskaņā ar Direktīvas 64/432/EEK C pielikuma 4. punktu Zoonožu, dzīvnieku infekcijas slimību un antibiotiku rezistences centram (ZOBA) Šveicē ir uzticēta oficiālā antigēnu (bruceloze) pārbaude.
11. Liellopiem un cūkām, ko tirgo starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici, pievieno dzīvnieku veselības sertifikātus, kas atbilst Direktīvas 64/432/EEK F pielikumā sniegtajiem paraugiem. Piemēro šādus pielāgojumus:
 - sertifikāta 1. parauga C iedaļā apstiprinājumu pielāgo šādi:
 - 4. punktu attiecībā uz papildu garantijām papildina ar šādiem ievilkumiem:
 - 'slimība: govju infekciozais rinotraheīts,
 - saskaņā ar Komisijas Lēmumu 2004/558/EK, kura noteikumi tiek piemēroti *mutatis mutandis*;¹
 - sertifikāta 2. parauga C iedaļā apstiprinājumu pielāgo šādi:
 - 4. punktu attiecībā uz papildu garantijām papildina ar šādiem ievilkumiem:
 - 'slimība: Aujeski,
 - saskaņā ar Komisijas Lēmumu 2008/185/EK, kura noteikumi tiek piemēroti *mutatis mutandis*;¹
12. Šā pielikuma piemērošanas mērķiem, veicot tirdzniecību starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici ar liellopiem, tiem pievieno papildu veterināros sertifikātus, kuros sniegtas šādas ziņas par veselību:
 - Liellopi:
 - ir identificēti ar pastāvīgas identifikācijas sistēmas palīdzību, kas ļauj atrast to ciltsmāti un sākotnējo ganāmpulku, kā arī noskaidrot, vai tie nav govju transmisīvo sūkļveida encefalopātiju skarto govju tiešie pēcteči, kas dzimuši divus gadus pirms diagnostikas;
 - nenāk no ganāmpulkiem, kur tiek izmeklēta govju sūkļveida encefalopātija;
 - dzimuši pēc 2001. gada 1. jūnija.

(*) Komisijas Lēmums 2004/558/EK (2004. gada 15. jūlijs) par Padomes Direktīvas 64/432/EEK ieviešanu attiecībā uz papildu garantijām Kopienas iekšējā liellopu tirdzniecībā sakarā ar liellopu infekciozo rinotraheītu un atsevišķu dalībvalstu iesniegto izskaušanas programmu apstiprināšanu (OV L 249, 23.7.2004., 20. lpp.).

(**) Komisijas Lēmums 2008/185/EK (2008. gada 21. februāris) par papildu garantijām Kopienas iekšējā tirdzniecībā ar cūkām attiecībā uz Aujeski cūku slimību un kritērijiem, ar kuriem nodrošina informāciju par šo slimību (OV L 59, 4.3.2008., 19. lpp.).

II. Aitas un kazas

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
Padomes Direktīva 91/68/EEK (1991. gada 28. janvāris) par dzīvnieku veselības prasībām, kas ietekmē aitu un kazu tirdzniecību Kopienā (OV L 46, 19.2.1991., 19. lpp.).	<p>1. Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401) un jo īpaši tā 27. līdz 31. pants (tirgi, izstādes), 34. līdz 37.b pants (tirdzniecība), 73. un 74. pants (tīrīšana, dezinfekcija un dezinfestācija), 142. līdz 149. pants (trakumsērga), 158. līdz 165. pants (tuberkuloze), 180. līdz 180.c pants (skrepi slimība), 190. līdz 195. pants (aitu un kazu bruceloze), 196. līdz 199. pants (infekciozā aglaktija), 217. līdz 221. pants (kazu artrīts/encefalīts), 233. līdz 236. pants (aunu bruceloze), 301. pants (atļaujas lopkopības saimniecībām, apsēklošanas un spermas uzglabāšanas centri, embriju pārvietošanas vienības, tirgi un citi līdzīgi uzņēmumi vai pasākumi).</p> <p>2. Valdības 2007. gada 18. aprīļa rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importu, tranzītu un eksportu (OITE; RS 916.443.10).</p>

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

1. Apvienotā veterinārijas komiteja atbild par kontroles īstenošanu uz vietas, jo īpaši saskaņā ar Direktīvas 91/68/EEK 11. pantu un Likuma par epizootijām 57. pantu.

Aitu un kazu brucelozes parādīšanās vai atkārtotās gadījumā Šveice informē Apvienoto veterinārijas komiteju, lai atbilstoši situācijas attīstībai tiktu noteikti vajadzīgie pasākumi.

2. Šā pielikuma mērķiem uzskata, ka Šveice ir oficiāli aitu un kazu brucelozes neskarta. Lai šo statusu saglabātu, Šveice apņemas īstenot Direktīvas 91/68/EEK A pielikuma 1. nodaļas II daļas 2. punktā paredzētos pasākumus.
3. Aitām un kazām, ko tirgo starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici, pievieno veterināros sertifikātus, kas atbilst Direktīvas 91/68/EEK E pielikumā sniegtajiem paraugiem.

III. Zirgu dzimtas dzīvnieki

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
Padomes Direktīva 2009/156/EK (2009. gada 30. novembris) par dzīvnieku veselības prasībām attiecībā uz zirgu dzimtas dzīvnieku pārvadāšanu un importu no trešām valstīm (OV L 192, 23.7.2010., 1. lpp.).	<p>1. Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401) un jo īpaši tā 112. līdz 112.f pants (Āfrikas zirgu mēris), 204. līdz 206. pants (vaislas sērga, encefalomiēlīts, infekciozā anēmija, zirgu ļaunie ienāši), 240. līdz 244. pants (zirgu kontagiozais metrīts).</p> <p>2. Valdības 2007. gada 18. aprīļa rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importu, tranzītu un eksportu (OITE; RS 916.443.10).</p>

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

- Piemērojot Direktīvas 2009/156/EK 3. pantu, informācija ir jāsniedz Apvienotajai veterinārijas komitejai.
- Piemērojot Direktīvas 2009/156/EK 6. pantu, informācija ir jāsniedz Apvienotajai veterinārijas komitejai.
- Apvienotā veterinārijas komiteja atbild par kontroles īstenošanu uz vietas, jo īpaši saskaņā ar Direktīvas 2009/156/EK 10. pantu un Likuma par epizootijām 57. pantu.
- Direktīvas 2009/156/EK II un III pielikuma noteikumi Šveicei ir piemērojami *mutatis mutandis*.

IV. Mājputni un inkubējamās olas

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
Padomes Direktīva 2009/158/EK (2009. gada 30. novembris) par dzīvnieku veselības nosacījumiem, ar ko regulēt mājputnu un inkubējamo olu tirdzniecību Kopienā un to ieviešanu no trešām valstīm (OV L 343, 22.12.2009., 74. lpp.).	<p>1. Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401) un jo īpaši tā 25. pants (transporta), 122. līdz 125. pants (putnu gripa un Ņūkāslas slimība) 255. līdz 261. pants (<i>Salmonella spp.</i>), 262. līdz 265. pants (putnu infekciozais laringotraheīts).</p> <p>2. Valdības 2007. gada 18. aprīļa rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importu, tranzītu un eksportu (OITE; RS 916.443.10).</p>

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

- Piemērojot Direktīvas 2009/158/EK 3. pantu, ir atzīts, ka Šveicei ir plāns, kurā precizēti pasākumi, ko tā plāno veikt šo uzņēmumu apstiprināšanai.
- Piemērojot Direktīvas 2009/158/EK 4. pantu, Šveices references laboratorija ir Bernes Universitātes Veterinārās bakterioloģijas institūts.
- Turēšanas nosacījumi saskaņā ar Direktīvas 2009/158/EK 8. panta 1. punkta a) apakšpunkta i) punktu attiecas uz Šveici *mutatis mutandis*.
- Attiecībā uz inkubējamo olu sūtījumiem uz Eiropas Savienību Šveices iestādes apņemas ievērot marķēšanas noteikumus, kas paredzēti Komisijas Regulā (EEK) Nr. 617/2008 (*).
- Direktīvas 2009/158/EK 10. panta a) apakšpunktā precizētā turēšanas prasība attiecas uz Šveici *mutatis mutandis*.
- Direktīvas 2009/158/EK 11. panta a) apakšpunktā precizētā turēšanas prasība attiecas uz Šveici *mutatis mutandis*.
- Turēšanas nosacījumi saskaņā ar Direktīvas 2009/158/EK 14. panta 2. punkta a) apakšpunktu attiecas uz Šveici *mutatis mutandis*.
- Šā pielikuma mērķiem uzskata, ka Šveice izpilda Direktīvas 2009/158/EK 15. panta 2. punkta prasības attiecībā uz Ņūkāslas slimību un līdz ar to tai ir piešķirts statuss, kas neparedz vakcinēšanu pret Ņūkāslas slimību. Federālais pārtikas nekaitīguma un veterinārais birojs nekavējoties informē Komisiju par visām izmaiņām nosacījumu izpildē, kas nodrošina šo statusu. Situāciju pārbauda Apvienotajā veterinārijas komitejā, lai pārskatītu šā punkta nosacījumus.
- Direktīvas 2009/158/EK 18. pantā atsaucies uz Eiropas Savienības dalībvalsts nosaukumu attiecas uz Šveici *mutatis mutandis*.
- Mājputniem un inkubējamām olām, ko tirgo starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici, pievieno veselības sertifikātus, kas atbilst Direktīvas 2009/158/EK IV pielikumā sniegtajiem paraugiem.
- Ja sūtījumi no Šveices adresēti Somijai vai Zviedrijai, Šveices iestādes apņemas nodrošināt garantijas, kas attiecībā uz salmonelozi paredzētas Eiropas Savienības tiesību aktos.

(*) Komisijas Regula (EK) Nr. 617/2008 (2008. gada 27. jūnijs), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Padomes Regulas (EK) Nr. 1234/2007 piemērošanai attiecībā uz inkubējamo olu un mājputnu cāļu ražošanu un tirdzniecību (OV L 168, 28.6.2008., 5. lpp.).

V. Akvakultūras dzīvnieki un produkti

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
<p>Padomes Direktīva 2006/88/EK (2006. gada 24. oktobris) par akvakultūras dzīvniekiem un to produktiem izvirzītajām dzīvnieku veselības prasībām, kā arī par konkrētu ūdensdzīvnieku slimību profilaksi un kontroli (OV L 328, 24.11.2006., 14. lpp.).</p>	<p>1. Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401) un jo īpaši tā 3. līdz 5. pants (minētās epizootijas), 21. līdz 23. pants (akvakultūras saimniecību reģistrēšana, personāla pārvaldība un citi pienākumi, veselības uzraudzība), 61. pants (zvejas tiesību izsniedzēju un zvejas pārraudzības institūciju pienākumi), 62. līdz 76. pants (apkarošanas vispārējie pasākumi), 277. līdz 290. pants (kopīgi un specifiski pasākumi saistībā ar ūdensdzīvnieku slimībām, diagnostikas laboratorija).</p> <p>2. Valdības 2007. gada 18. aprīļa rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importu, tranzītu un eksportu (OITE; RS 916.443.10).</p> <p>3. Valdības 2007. gada 18. aprīļa rīkojums par trešu valstu dzīvnieku importu un tranzītu ar gaisa transportu (OITA; RS 916.443.12).</p>

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

- Piemērojot šo pielikumu, Šveice ir atzīta par oficiāli brīvu no lašu infekciozās anēmijas un *Marteilia refringens* un *Bonamia ostreae* infekcijas.
- Apvienotā veterinārijas komiteja ir atbildīga par Direktīvas 2006/88/EK 29., 40., 41., 43., 44. un 50. panta iespējamo piemērošanu.
- Dzīvnieku veselības nosacījumi, ar ko reglamentē laišanu tirgū attiecībā uz dekoratīviem ūdensdzīvniekiem, akvakultūras dzīvniekiem, kas paredzēti audzēšanai, tostarp izklāšanas zonām, audzētavām maksšķerēšanai ar krājumu atjaunošanu, atklātām dekoratīvo dzīvnieku iekārtām, kā arī krājumu atjaunošanai, un akvakultūras dzīvniekiem un dzīvnieku izcelsmes produktiem, kas paredzēti izmantošanai cilvēka uzturā, ir noteikti 4. līdz 9. pantā Komisijas Regulā (EK) Nr. 1251/2008 (*).
- Apvienotā veterinārijas komiteja atbild par kontroles īstenošanu uz vietas, jo īpaši saskaņā ar Direktīvas 2006/88/EK 58. pantu un Likuma par epizootijām 57. pantu.

(*) Komisijas Regula (EK) Nr. 1251/2008 (2008. gada 12. decembris), ar ko īsteno Padomes Direktīvu 2006/88/EK attiecībā uz nosacījumiem un sertifikācijas prasībām par akvakultūras dzīvnieku un to produktu laišanu tirgū un importu Kopienā un nosaka pārnēsātājsugu sarakstu (OV L 337, 16.12.2008., 41. lpp.).

VI. Liellopu embriji

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
Padomes Direktīva 89/556/EEK (1989. gada 25. septembris) par dzīvnieku veselības nosacījumiem, kas reglamentē Kopienas iekšējo tirdzniecību ar liellopu sugu mājdzīvnieku embrijiem un to importu no trešām valstīm (OV L 302, 19.10.1989., 1. lpp.).	1. Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401) un jo īpaši tā 56.–58.a pants (embriju pārvietošana). 2. Valdības 2007. gada 18. aprīļa rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importu, tranzītu un eksportu (OITE; RS 916.443.10).

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

1. Apvienotā veterinārijas komiteja atbild par kontroles īstenošanu uz vietas, jo īpaši saskaņā ar Direktīvas 89/556/EEK 15. pantu un Likuma par epizootijām 57. pantu.
2. Veicot tirdzniecību starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici ar liellopu embrijiem, tiem pievieno veterināros sertifikātus, kas atbilst Direktīvas 89/556/EEK C pielikumā sniegtajiem paraugiem.

VII. Liellopu sperma

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
Padomes Direktīva 88/407/EEK (1988. gada 14. jūnijs) par dzīvnieku veselības prasībām, kas piemērojamas Kopienas iekšējā tirdzniecībā ar mājas liellopu spermam un tās ievadumiem (OV L 194, 22.7.1988., 10. lpp.).	1. Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401) un jo īpaši tā 51. līdz 55.a pants (mākslīgā apsēklošana). 2. Valdības 2007. gada 18. aprīļa rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importu, tranzītu un eksportu (OITE; RS 916.443.10).

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

1. Direktīvas 88/407/EEK 4. panta 2. punkta mērķiem Šveicē visos centros tur tikai tādus dzīvniekus, kas uzrāda negatīvu reakciju seruma neitralizācijas testā vai ELISA testā.
2. Direktīvas 88/407/EEK 5. panta 2. punktā paredzēto informāciju iesniedz Apvienotajai veterinārijas komitejai.
3. Apvienotā veterinārijas komiteja atbild par kontroles īstenošanu uz vietas, jo īpaši saskaņā ar Direktīvas 88/407/EEK 16. pantu un Likuma par epizootijām 57. pantu.
4. Veicot tirdzniecību starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici ar liellopu spermam, tai pievieno veterināros sertifikātus, kas atbilst Direktīvas 88/407/EEK D pielikumā sniegtajiem paraugiem.

VIII. Cūku sperma

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
Padomes Direktīva 90/429/EEK (1990. gada 26. jūnijs), ar ko nosaka dzīvnieku veselības prasības, kas piemērojamas Kopienas iekšējā tirdzniecībā ar cūku sugu mājdzīvnieku spermu un tās importu (OV L 224, 18.8.1990., 62. lpp.).	1. Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401) un jo īpaši tā 51. līdz 55.a pants (mākslīgā apsēklošana). 2. Valdības 2007. gada 18. aprīļa rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importu, tranzītu un eksportu (OITE; RS 916.443.10).

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

- Direktīvas 90/429/EEK 5. panta 2. punktā paredzēto informāciju iesniedz Apvienotajai veterinārijas komitejai.
- Apvienotā veterinārijas komiteja atbild par kontroles īstenošanu uz vietas, jo īpaši saskaņā ar Direktīvas 90/429/EEK 16. pantu un Likuma par epizootijām 57. pantu.
- Veicot tirdzniecību starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici ar cūku spermu, tai pievieno veterināros sertifikātus, kas atbilst Direktīvas 90/429/EEK D pielikumā sniegtajiem paraugiem.

IX. Citas sugas

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
1. Padomes Direktīva 92/65/EEK (1992. gada 13. jūlijs), ar ko paredz dzīvnieku veselības prasības attiecībā uz tādu dzīvnieku, spermas, olšūnu un embriju tirdzniecību un importu Kopienā, uz kuriem neattiecas dzīvnieku veselības prasības, kas paredzētas īpašos Kopienas noteikumos, kuri minēti Direktīvas 90/425/EEK A(l) pielikumā (OV L 268, 14.9.1992., 54. lpp.). 2. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 576/2013 (2013. gada 12. jūnijs) par lolojumdzīvnieku nekomerciālu pārvietošanu un par Regulas (EK) Nr. 998/2003 atcelšanu (OV L 178, 28.6.2013., 1. lpp.)	1. Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401) un jo īpaši tā 51. līdz 55.a pants (mākslīgā apsēklošana) un 56. līdz 58.a pants (embriju pārvietošana). 2. Valdības 2007. gada 18. aprīļa rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importu, tranzītu un eksportu (OITE; RS 916.443.10). 3. Valdības 2014. gada 28. novembra rīkojums par lolojumdzīvnieku importu, tranzītu un eksportu (OITE-AC; RS 916.443.14).

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

- Šā pielikuma mērķiem šis punkts ietver tirdzniecību ar dzīvnieku dzīvniekiem, uz ko neattiecas noteikumi šā papildinājuma I līdz V daļā, un ar spermu, olšūnām un embrijiem, uz kuriem neattiecas noteikumi šā papildinājuma VI līdz VIII daļā.
- Eiropas Savienība un Šveice apņemas, ka tirdzniecība ar dzīvnieku dzīvniekiem, ar spermu, olšūnām un embrijiem, kas paredzēta 1. punktā, nav aizliegta vai ierobežota ar citām veselības prasībām kā tikai tām, kas izriet no pašreizējā pielikuma piemērošanas un jo īpaši iespējamiem aizsardzības pasākumiem atbilstīgi tā 20. pantam.

3. Veicot tirdzniecību starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici ar tādu sugu nagaiņiem, kas nav minēti šā papildinājuma I, II un III daļā, tiem pievieno Direktīvas 92/65/EEK E pielikuma 1. daļas paraugiem atbilstīgos veselības sertifikātus, kam pievienota deklarācija, kas paredzēta Direktīvas 92/65/EEK 6. panta A daļas 1. punkta e) apakšpunktā.
4. Veicot tirdzniecību starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici ar zaķveidīgo kārtas dzīvniekiem, tiem pievieno Direktīvas 92/65/EEK E pielikuma 1. daļas paraugam atbilstīgos veselības sertifikātus, ko iespējams papildināt ar apliecinājumu, kas paredzēts Direktīvas 92/65/EEK 9. panta 2. punkta otrajā daļā.

Šveices iestādes šo apliecinājumu var pielāgot, lai *in extenso* piemērotu Direktīvas 92/65/EEK 9. panta prasības.

5. Direktīvas 92/65/EEK 9. panta 2. punkta trešajā daļā minētajos gadījumos informācija ir jāsniedz Apvienotajai veterinārijas komitejai.
6. Suņu un kaķu pārvešana no Eiropas Savienības uz Šveici ir pakļauta Direktīvas 92/65/EEK 10. panta 2. punkta prasībām.

Identifikācijas sistēma ir tāda, kā paredzēts Regulā (ES) Nr. 576/2013. Izmantojamā pase ir noteikta Komisijas Īstenošanas lēmuma (ES) Nr. 577/2013 (*) II pielikuma 3. daļā.

Vakcinācijas un, ja vajadzīgs, atkārtotas vakcinācijas pret trakumsērgu derīguma prasības ir noteiktas Regulas (ES) Nr. 576/2013 III pielikumā.

7. Veicot tirdzniecību starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici ar aitu un kazu spermām, olšūnām un embrijiem, tiem pievieno Komisijas Lēmumā 2010/470/ES (**) paredzētos veselības sertifikātus.
8. Veicot tirdzniecību starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici ar zirgu sugas dzīvnieku spermām, tai pievieno Lēmumā 2010/470/ES paredzētos veselības sertifikātus.
9. Veicot tirdzniecību starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici ar zirgu sugas dzīvnieku olšūnām un embrijiem, tiem pievieno Lēmumā 2010/470/ES paredzētos veselības sertifikātus.
10. Veicot tirdzniecību starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici ar cūku sugas dzīvnieku olšūnām un embrijiem, tiem pievieno Lēmumā 2010/470/ES paredzētos veselības sertifikātus.
11. Veicot tirdzniecību starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici ar bišu saimēm (stropi vai mātes ar spietu), tām pievieno veselības sertifikātus, kas atbilst Direktīvas 92/65/EEK E pielikuma 2. daļā sniegtajam paraugam.
12. Veicot tirdzniecību starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici ar dzīvniekiem, spermām, embrijiem un olšūnām no iestādēm, institūtiem vai centriem, kas apstiprināti atbilstīgi Direktīvas 92/65/EEK C pielikumam, tiem pievieno veselības sertifikātus, kas atbilst Direktīvas 92/65/EEK E pielikuma III daļā sniegtajam paraugam.
13. Piemērojot Direktīvas 92/65/EEK 24. pantu, minētā panta 2. punktā prasīto informāciju sniedz Apvienotajai veterinārijas komitejai.

(*) Komisijas Īstenošanas regula (ES) Nr. 577/2013 (2013. gada 28. jūnijs) par identifikācijas dokumentu paraugiem suņu, kaķu un mājas sesku nekomerciālai pārvietošanai, teritoriju un trešo valstu saraksta izveidošanu un par deklarāciju formas, izkārtojuma un valodas prasībām atbilstoši Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) Nr. 576/2013 paredzētajiem konkrētiem nosacījumiem (OV L 178, 28.6.2013., 109. lpp).

(**) Komisijas Lēmums 2010/470/ES (2010. gada 26. augusts), ar ko nosaka veselības sertifikātu paraugus zirgu dzimtas dzīvnieku, aitu un kazu spermām, olšūnām un embrijiem un cūku dzimtas dzīvnieku olšūnām un embrijiem tirdzniecībai Eiropas Savienībā (OV L 228, 31.8.2010., 15. lpp).

X. Lolojumdzīvnieku nekomerciāla pārvietošana

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 576/2013 (2013. gada 12. jūnijs) par lolojumdzīvnieku nekomerciālu pārvietošanu un par Regulas (EK) Nr. 998/2003 atcelšanu (OV L 178, 28.6.2013., 1. lpp.).	Valdības 2014. gada 28. novembra rīkojums par lolojumdzīvnieku importu, tranzītu un eksportu (OITE-AC; RS 916.443.14).

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

1. Marķēšanas sistēma ir tāda, kā paredzēts Regulā (ES) Nr. 576/2013.
2. Vakcinācijas un, ja vajadzīgs, atkārtotas vakcinācijas pret trakumsērgu derīguma prasības ir noteiktas Regulas (ES) Nr. 576/2013 III pielikumā.
3. Izmantojamās pases paraugs ir tāds, kā paredzēts Regulas (ES) Nr. 577/2013 III pielikuma 3. daļā. Papildu prasības attiecībā uz pasi ir noteiktas Regulas (ES) Nr. 577/2013 III pielikuma 4. daļā.
4. Šā papildinājuma nolūkos lolojumdzīvnieku nekomerciālai pārvietošanai starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici Regulas (ES) Nr. 576/2013 II nodaļas noteikumus piemēro *mutatis mutandis*. Dokumentu un identitātes pārbaudes, kas jāveic, lolojumdzīvnieku nekomerciāli pārvietojot uz Šveici no kādas Eiropas Savienības dalībvalsts, notiek saskaņā ar prasībām, kas noteiktas Regulas (ES) Nr. 576/2013 33. pantā."

III PIELIKUMS

Lauksaimniecības nolīguma 11. pielikuma 3. papildinājumu aizstāj ar šādu:

"3. papildinājums

Dzīvu dzīvnieku, to spermas, olšūnu un embriju imports no trešām valstīm

I. EIROPAS SAVIENĪBA — TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

A. Nagaiņi, izņemot zirgu dzimtas dzīvniekus

Padomes Direktīva 2004/68/EK (2004. gada 26. aprīlis), ar ko nosaka dzīvnieku veselības noteikumus par dažu nagaiņu sugu dzīvu dzīvnieku importu un tranzītu caur Kopienu, groza Direktīvas 90/426/EEK un 92/65/EEK un atceļ Direktīvu 72/462/EEK (OV L 139, 30.4.2004., 321. lpp.).

B. Zirgu dzimtas dzīvnieki

Padomes Direktīva 2009/156/EK (2009. gada 30. novembris) par dzīvnieku veselības prasībām attiecībā uz zirgu dzimtas dzīvnieku pārvadāšanu un importu no trešām valstīm (OV L 192, 23.7.2010., 1. lpp.).

C. Mājputni un inkubējamās olas

Padomes Direktīva 2009/158/EK (2009. gada 30. novembris) par dzīvnieku veselības nosacījumiem, ar ko reglamentē mājputnu un inkubējamo olu tirdzniecību Kopienā un to ieviešanu no trešām valstīm (OV L 343, 22.12.2009., 74. lpp.).

D. Akvakultūras dzīvnieki

Padomes Direktīva 2006/88/EK (2006. gada 24. oktobris) par akvakultūras dzīvniekiem un to produktiem izvirzītajām dzīvnieku veselības prasībām, kā arī par konkrētu ūdensdzīvnieku slimību profilaksi un kontroli (OV L 328, 24.11.2006., 14. lpp.).

E. Liellopu embriji

Padomes Direktīva 89/556/EEK (1989. gada 25. septembris) par dzīvnieku veselības nosacījumiem, kas reglamentē Kopienas iekšējo tirdzniecību ar liellopu sugu mājdzīvnieku embrijiem un to importu no trešām valstīm (OV L 302, 19.10.1989., 1. lpp.).

F. Liellopu sperma

Padomes Direktīva 88/407/EEK (1988. gada 14. jūnijs) par dzīvnieku veselības prasībām, kas piemērojamas Kopienas iekšējā tirdzniecībā ar sasaldētu mājas liellopu spermam un tās ievadumiem (OV L 194, 22.7.1988., 10. lpp.).

G. Cūku sperma

Padomes Direktīva 90/429/EEK (1990. gada 26. jūnijs), ar ko nosaka dzīvnieku veselības prasības, kas piemērojamas Kopienas iekšējā tirdzniecībā ar cūku sugu mājdzīvnieku spermam un tās importu (OV L 224, 18.8.1990., 62. lpp.).

H. Citi dzīvi dzīvnieki

1. Padomes Direktīva 92/65/EEK (1992. gada 13. jūlijs), ar ko paredz dzīvnieku veselības prasības attiecībā uz tādu dzīvnieku, spermas, olšūnu un embriju tirdzniecību un importu Kopienā, uz kuriem neattiecas dzīvnieku veselības prasības, kas paredzētas īpašos Kopienas noteikumos, kuri minēti Direktīvas 90/425/EEK A(I) pielikumā (OV L 268, 14.9.1992., 54. lpp.).

2. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 576/2013 (2013. gada 12. jūnijs) par loļojumdzīvnieku nekomerciālu pārvietošanu un par Regulas (EK) Nr. 998/2003 atcelšanu (OV L 178, 28.6.2013., 1. lpp.)

I. Citi īpaši nosacījumi

1. Padomes Direktīva 96/22/EK (1996. gada 29. aprīlis) par noteiktu hormonālas vai tireostatiskas iedarbības vielu un beta-agonistu lietošanas aizliegumu lopkopībā un par Direktīvu 81/602/EEK, 88/146/EEK un 88/299/EEK atcelšanu (OV L 125, 23.5.1996., 3. lpp.).
2. Padomes Direktīva 96/23/EK (1996. gada 29. aprīlis), ar ko paredz pasākumus, lai kontrolētu noteiktas vielas un to atliekas dzīvīs dzīvniekos un dzīvnieku izcelsmes produktos, un ar ko atceļ Direktīvu 85/358/EEK un Direktīvu 86/469/EEK, kā arī Lēmumu 89/187/EEK un Lēmumu 91/664/EEK (OV L 125, 23.5.1996., 10. lpp.).

II. ŠVEICE — TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

1. 1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (*LFE*; RS 916.40).
2. Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (*OFE*; RS 916.401).
3. Valdības 2007. gada 18. aprīļa rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importu, tranzītu un eksportu (*OITE*; RS 916.443.10).
4. Valdības 2007. gada 18. aprīļa rīkojums par trešu valstu dzīvnieku importu un tranzītu ar gaisa transportu (*OITA*; RS 916.443.12).
5. Valdības 2008. gada 27. augusta rīkojums par trešu valstu dzīvnieku izcelsmes produktu importu un tranzītu ar gaisa transportu (*OITPA*; RS 916.443.13).
6. *DFI* 2007. gada 16. maija rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importa un tranzīta kontroli (Rīkojums par *OITE* kontrolēm; RS 916.443.106).
7. Valdības 2014. gada 28. novembra rīkojums par lolojumdzīvnieku importu, tranzītu un eksportu (*OITE-AC*; RS 916.443.14).
8. Valdības 2004. gada 18. augusta rīkojums par veterinārajām zālēm (*OmédV*; RS 812.212.27).
9. Valdības 1985. gada 30. oktobra rīkojums par atlīdzību, ko saņem Federālā pārtikas nekaitīguma un veterinārā biroja darbinieki (Rīkojums par *OSAV* atlīdzībām; RS 916.472).

III. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

Federālais pārtikas nekaitīguma un veterinārais birojs vienlaicīgi ar Eiropas Savienības dalībvalstīm piemēro importa nosacījumus, kas noteikti šā papildinājuma I daļā minētajos tiesību aktos, īstenošanas noteikumus un to uzņēmumu sarakstus, no kuriem attiecīgais imports ir atļauts. Tas attiecas uz visiem attiecīgajiem tiesību aktiem, neatkarīgi no to pieņemšanas datuma.

Federālais pārtikas nekaitīguma un veterinārais birojs var pieņemt ierobežojošākus pasākumus un pieprasīt papildu garantijas. Šādos gadījumos Apvienotajā veterinārijas komitejā jānotiek konsultācijām, lai atrastu piemērotus risinājumus.

Federālais pārtikas nekaitīguma un veterinārais birojs un Eiropas Savienības dalībvalstis savstarpēji apmainās ar informāciju par īpašiem importa nosacījumiem, kas noteikti divpusēji un uz kuriem Savienības mērogā neattiecas saskaņošana.

Piemērojot šo pielikumu, Federālā pārtikas nekaitīguma un veterinārā biroja tīmekļa vietnē publicē Šveices iestādes, kas atzītas par apstiprinātajiem centriem saskaņā ar Direktīvas 92/65/EEK C pielikuma noteikumiem.”

IV PIELIKUMS

Lauksaimniecības nolīguma 11. pielikuma 4. papildinājumu aizstāj ar šādu:

“4. papildinājums

Zootehnika, ieskaitot importu no trešām valstīm

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
1. Padomes Direktīva 2009/157/EK (2009. gada 30. novembris) par liellopu sugu tīršķirnes vaisliniekiem (OV L 323, 10.12.2009., 1. lpp.).	Valdības 2012. gada 31. oktobra rīkojums par lopkopību (OE; RS 916.310).
2. Padomes Direktīva 88/661/EEK (1988. gada 19. decembris) par zootehniskajiem standartiem, kas piemērojami tīršķirnes vaislas cūkām (OV L 382, 31.12.1988., 36. lpp.).	
3. Padomes Direktīva 87/328/EEK (1987. gada 18. jūnijs) par tīršķirnes vaislas liellopu atzīšanu par derīgiem vairošanai (OV L 167, 26.6.1987., 54. lpp.).	
4. Padomes Direktīva 88/407/EEK (1988. gada 14. jūnijs) par dzīvnieku veselības prasībām, kas piemērojamas Kopienas iekšējā tirdzniecībā ar mājas liellopu spermam un tās ievadumiem (OV L 194, 22.7.1988., 10. lpp.).	
5. Padomes Direktīva 89/361/EEK (1989. gada 30. maijs) par tīršķirnes vaislas aitām un kazām (OV L 153, 6.6.1989., 30. lpp.).	
6. Padomes Direktīva 90/118/EEK (1990. gada 5. marts) par tīršķirnes vaislas cūku atzīšanu par derīgām vaislai (OV L 71, 17.3.1990., 34. lpp.).	
7. Padomes Direktīva 90/119/EEK (1990. gada 5. marts) par vaislas cūku hibrīdiem vaislai (OV L 71, 17.3.1990., 36. lpp.).	
8. Padomes Direktīva 90/427/EEK (1990. gada 26. jūnijs) par zootehniskajiem un ģealoģiskajiem nosacījumiem, kas regulē Kopienas iekšējo tirdzniecību ar zirgu dzimtas dzīvniekiem (OV L 224, 18.8.1990., 55. lpp.).	
9. Padomes Direktīva 90/428/EEK (1990. gada 26. jūnijs) par tirdzniecību ar zirgu dzimtas dzīvniekiem, kas paredzēti sacensībām, un par piedalīšanās nosacījumiem sacensībās (OV L 224, 18.8.1990., 60. lpp.).	
10. Padomes Direktīva 91/174/EEK (1991. gada 25. marts), ar ko nosaka zootehnikas un ģealoģijas prasības tīršķirnes dzīvnieku pārdošanai un ar ko izdara grozījumus Direktīvās 77/504/EEK un 90/425/EEK (OV L 85, 5.4.1991., 37. lpp.).	
11. Padomes Direktīva 94/28/EK (1994. gada 23. jūnijs), ar ko nosaka principus, kas attiecas uz zootehniskajiem un ģealoģiskajiem noteikumiem, kurus piemēro no trešām valstīm importētajiem dzīvniekiem, to spermai, olšūnām un embrijiem, un kura groza Direktīvu 77/504/EEK par tīršķirnes vērsu ģints sugu vaislas dzīvniekiem (OV L 178, 12.7.1994., 66. lpp.).	

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

Šā papildinājuma nolūkos dzīvu dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu, ar kuriem notiek tirdzniecība starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici, aprīti notiek saskaņā ar Eiropas Savienības dalībvalstu savstarpējās tirdzniecības noteikumiem.

Neskarot noteikumus par zootehniskajām pārbaudēm 5. un 6. papildinājumā, Šveices iestādes apņemas nodrošināt, ka ievēdumiem Šveice piemēro tos pašus noteikumus, kas minēti Padomes Direktīvā 94/28/EK.

Ja rodas sarežģījumi, jautājumu pēc vienas Puses pieprasījuma nodod izskatīšanai Apvienotajā veterinārijas komitejā.”.

V PIELIKUMS

Lauksaimniecības nolīguma 11. pielikuma 5. papildinājumu aizstāj ar šādu:

“5. papildinājums

Dzīvi dzīvnieki, sperma, olšūnas un embriji: Robežkontrole un nodevas

I NODAĻA

Vispārējās prasības – TRACES sistēma

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
Komisijas Lēmums 2004/292/EK (2004. gada 30. marts) par TRACES sistēmas ieviešanu, ar ko groza Lēmumu 92/486/EEK (OV L 94, 31.3.2004., 63. lpp.).	<ol style="list-style-type: none"> 1. 1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (<i>LFE</i>; RS 916.40). 2. Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (<i>OFE</i>; RS 916.401). 3. Valdības 2007. gada 18. aprīļa rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importu, tranzītu un eksportu (<i>OITE</i>; RS 916.443.10). 4. Valdības 2007. gada 18. aprīļa rīkojums par trešu valstu dzīvnieku importu un tranzītu ar gaisa transportu (<i>OITA</i>; RS 916.443.12). 5. Valdības 2008. gada 27. augusta rīkojums par trešu valstu dzīvnieku izcelsmes produktu importu un tranzītu ar gaisa transportu (<i>OITPA</i>; RS 916.443.13). 6. <i>DFI</i> 2007. gada 16. maija rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importa un tranzīta kontroli (Rīkojums par <i>OITE</i> kontrolēm; RS 916.443.106). 7. Valdības 2014. gada 28. novembra rīkojums par lolojumdzīvnieku importu, tranzītu un eksportu (<i>OITE-AC</i>; RS 916.443.14).

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

Komisija sadarbībā ar Federālo pārtikas nekaitīguma un veterināro biroju iekļauj Šveici datorsistēmā TRACES saskaņā ar Komisijas Lēmumu 2004/292/EK.

Vajadzības gadījumā Apvienotajā veterinārijas komitejā nosaka pārejas un papildu pasākumus.

II NODAĻA

Veterinārās un zootehniskās pārbaudes, kas piemērojamas tirdzniecībā starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Veterinārās un zootehniskās pārbaudes, kas piemērojamas tirdzniecībai starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici, tiek veiktas atbilstīgi turpmāk norādītajiem aktiem:

Eiropas Savienība	Šveice
1. Padomes Direktīva 89/608/EEK (1989. gada 21. novembris) par dalībvalstu administratīvo iestāžu savstarpējo palīdzību un šo iestāžu un Komisijas sadarbību, lai nodrošinātu pareizu tiesību aktu piemērošanu veterinārijas un zootehnikas jomā (OV L 351, 2.12.1989., 34. lpp.).	1. 1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (<i>LFE</i> ; RS 916.40) un jo īpaši tā 57. pants.
2. Padomes Direktīva 90/425/EEK (1990. gada 26. jūnijs) par veterinārajām un zootehniskajām pārbaudēm, kas piemērojamas Kopienā iekšējā tirdzniecībā ar noteiktiem dzīvniekiem un produktiem, lai izveidotu iekšējo tirgu (OV L 224, 18.8.1990., 29. lpp.).	2. Valdības 2007. gada 18. aprīļa rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importu, tranzītu un eksportu (<i>OITE</i> ; RS 916.443.10).
	3. <i>DFI</i> 2007. gada 16. maija rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importa un tranzīta kontroli (Rīkojums par <i>OITE</i> kontrolēm; RS 916.443.106).
	4. Valdības 2014. gada 28. novembra rīkojums par lolojumdzīvnieku importu, tranzītu un eksportu (<i>OITE-AC</i> ; RS 916.443.14).
	5. 1985. gada 30. oktobra Federālais rīkojums par atļūdzību, ko saņem Federālā pārtikas nekaitīguma un veterinārā biroja darbinieki (Rīkojums par <i>OSAV</i> atļūdzībām; RS 916.472).

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

Gadījumos, kas paredzēti Direktīvas 90/425/EEK 8. pantā, galamērķa vietas kompetentās iestādes nekavējoties sazinās ar nosūtīšanas vietas kompetentajām iestādēm. Tās veic visus vajadzīgos pasākumus un informē nosūtīšanas vietas kompetento iestādi un Komisiju par veikto pārbaūžu raksturu, pieņemtajiem lēmumiem un šo lēmumu pamatojumu.

Apvienotā veterinārijas komiteja veic Direktīvas 89/608/EEK 10., 11. un 16. panta un Direktīvas 90/425/EEK 9. un 22. panta noteikumu īstenošanu.

C. ĪPAŠI PIEMĒROŠANAS NOTEIKUMI ATTIECĪBĀ UZ DZĪVNIEKIEM, KAS NOSŪTĪTI UZ GANĪBĀM PIEROBEŽĀ

1. Definīcijas

Ganīšana: dzīvnieku pārvietošana Eiropas Savienības dalībvalstī vai Šveicē uz vasaras ganībām uz pierobežas zonu, kas nepārsniedz 10 km. Īpašos gadījumos, kas ir pienācīgi attaisnoti, attiecīgās kompetentās iestādes var atļaut izmantot lielāku platību abās pusēs Šveices un Eiropas Savienības robežai.

Ikdienas ganības: ganības, no kurām dzīvnieki katras dienas beigās atgriežas savās sākotnējās saimniecībās Eiropas Savienības dalībvalstī vai Šveicē.

2. Attiecībā uz ganīšanu starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici *mutatis mutandis* piemēro Komisijas Lēmuma 2001/672/EK (*) noteikumus. Tomēr šajā pielikumā Lēmuma 2001/672/EK 1. pantam šo lēmumu piemēro ar šādiem pielāgojumiem:

— atsauce uz laika periodu no 1. maija līdz 15. oktobrim tiek aizstāta ar vārdiem “kalendārais gads”;

— Lēmuma 2001/672/EK 1. pantā un attiecīgajā pielikumā minētās Šveices daļas ir:

ŠVEICE

Cīrihes kantons

Bernes kantons

Lucernas kantons

Ūrī kantons

Švices kantons

Obvaldenes kantons

Nidvaldenes kantons

Glarusas kantons

Cugas kantons

Fribūras kantons

Zoloturnas kantons

Bāzeles pilsētas kantons

Bāzeles lauku kantons

Šafhauzenes kantons

Apencelles-Auserrodenes kantons

Appencelles-Innerrodenes kantons

Sanktgallenes kantons

Graubindenes kantons

Argavas kantons

Tūrgavas kantons

Tesīnas kantons

Vo kantons

Valē kantons

Neišāteles kantons

Ženēvas kantons

Juras kantons.

Piemērojot Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojumu par epizootijām (OFE; RS 916.401) un jo īpaši tā 7. pantu (reģistrācija) un Valdības 2011. gada 26. novembra rīkojumu par nelegālās tirdzniecības ar dzīvniekiem datu bāzi (Rīkojums par BDTA; RS 916.404.1) un jo īpaši tā 2. iedaļu (datubāzes saturs), Šveice katrām ganībām piešķir īpašu reģistrācijas kodu, kas ir jāiekļauj valsts liellopu datu bāzē.

3. Ganīšanai starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici nosūtīšanas valsts pilnvarotais veterinārārsts
 - a) informē saņemšanas vietas kompetentās iestādes (vietējo veterināro nodaļu) par dzīvnieku nosūtīšanu sertifikāta izdošanas dienā vai vēlākais divdesmit četras stundas pirms paredzētās dzīvnieku ierašanās dienas ar datorizētās sistēmas palīdzību, kas savieno veterinārās iestādes un ir paredzēta Direktīvas 90/425/EEK 20. pantā,
 - b) pārbauda dzīvniekus 48 stundas pirms to nosūtīšanas uz ganībām; dzīvniekiem jābūt pienācīgi identificētiem,
 - c) izdod 9. punkta paraugam atbilstošu sertifikātu.
4. Visā ganīšanas periodā dzīvniekiem jāpaliek muitas kontrolē.
5. Dzīvnieku īpašniekam
 - a) rakstiskā apstiprinājumā jāpiekrīt ievērot visus pasākumus, lai piemērotu šā pielikuma noteikumus, un citus pasākumus, ko veic vietējā līmenī kā jebkuram Eiropas Savienības dalībvalsts vai Šveices dzīvnieku īpašniekam;
 - b) jānorēķinās par pārbaudēm, ko veic saskaņā ar šo pielikumu;
 - c) pilnībā jāsadarbjas tajās muitas vai veterināro pārbaudžu procedūrās, ko prasa nosūtīšanas vai galamērķa valsts iestādes.
6. Ganību sezonas beigās vai tās priekšlaicīgi atstājot, ganību vietas valsts pilnvarotais veterinārārsts
 - a) informē galapunkta kompetento iestādi (vietējo veterināro vienību) par dzīvnieku nosūtīšanu sertifikāta izdošanas dienā vai vēlākais divdesmit četras stundas pirms paredzētās dzīvnieku ierašanās dienas ar datorizētās sistēmas palīdzību, kas savieno veterinārās iestādes, kas ir paredzēta Direktīvas 90/425/EEK 20. pantā,
 - b) pārbauda dzīvniekus 48 stundas pirms to nosūtīšanas uz ganībām; dzīvniekiem jābūt pienācīgi identificētiem,
 - c) izdod 9. punkta paraugam atbilstošu sertifikātu.
7. Slimību parādīšanās gadījumā ar kompetento iestāžu kopīgu vienošanos tiek piemēroti atbilstīgi pasākumi. Šīs iestādes nosaka, kā sedzamas jebkuras radušās izmaksas. Ja vajadzīgs, jautājumu nodod izskatīšanai Apvienotajā veterinārijas komitejā.
8. Atkāpjoties no 1. līdz 7. punktā paredzētajiem noteikumiem, ikdienas ganīšanā starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici
 - a) dzīvnieki nekontaktējas ar citu saimniecību dzīvniekiem;
 - b) dzīvnieku īpašnieks apņemas informēt kompetento veterināro iestādi par dzīvnieku kontaktiem ar citu saimniecību dzīvniekiem;
 - c) katru kalendāro gadu, pirmo reizi ievēdot dzīvniekus Eiropas Savienības dalībvalstī vai Šveicē, kompetentajām veterinārajām iestādēm jāuzrāda 9. punkta paraugam atbilstīgs veselības sertifikāts. Šis sertifikāts kompetentajām veterinārajām iestādēm jāuzrāda pēc to pieprasījuma;

- d) 2. un 3. punktā minētie noteikumi tiek piemēroti, tikai pirmo reizi kalendārājā gadā vedot dzīvniekus uz Eiropas Savienības dalībvalsti vai Šveici;
 - e) 6. punkta noteikumi netiek piemēroti;
 - f) dzīvnieku īpašnieks aņņemas informēt kompetentās veterinārās iestādes par ganīšanas perioda beigām.
9. Veselības sertifikāta, kas nepieciešams liellopu sugas dzīvnieku ganīšanai pierobežas zonā vai ikdienas ganīšanai, un atgriežoties no ganībām pierobežas zonā, paraugs ir šāds:

Paraugš veselības sertifikātam, kas nepieciešams liellopu sugas dzīvnieku ganīšanai pierobežas zonā vai ikdienas ganīšanai un atgriežoties no ganībām pierobežas zonā.

EIROPAS SAVIENĪBAI				iekšējās tirdzniecības sertifikāts			
I.1. Nosūtītājs Nosaukums Adrese Valsts				I.2. Sertifikāta uzskaites numurs		I.2.a. Vietējais references numurs	
				I.3. Centrālā kompetentā iestāde			
				I.4. Vietējā kompetentā iestāde			
I.5. Saņēmējs Nosaukums Adrese Valsts				I.6. Saistītā(-o) oriģinālā(-o) sertifikāta(-u) numurs(-i)		Pavaddokumentu numurs(-i)	
				I.7. Tirdgotājs Nosaukums Apstiprināšanas numurs			
I.8. Izcelsmes valsts	ISO kods	I.9. Izcelsmes reģions	Kods	I.10. Galamērķa valsts	ISO kods	I.11. Galamērķa reģions	Kods
I.12. Izcelsmes vieta/leguves vieta Saimniecība ☐ Savākšanas centrs ☐ Tirdgotāja telpas ☐ Sertificēta iestāde ☐ Spermas centrs ☐ Sertificēta akvakultūras saimniecība ☐ Embriju ieguvējs ☐ Uzņēmums ☐ Cits ☐ Nosaukums Apstiprināšanas numurs Adrese Pasta indekss				I.13. Galamērķa vieta Saimniecība ☐ Savākšanas centrs ☐ Tirdgotāja telpas ☐ Sertificēta iestāde ☐ Spermas centrs ☐ Sertificēta akvakultūras saimniecība ☐ Embriju ieguvējs ☐ Uzņēmums ☐ Cits ☐ Nosaukums Apstiprināšanas numurs Adrese Pasta indekss			
I.14. Iekraušanas vieta Pasta indekss				I.15. Izbraukšanas datums un laiks			

I daļa Informācija par uzrādīto sūtījumu

EIROPAS SAVIENĪBAI		iekšējās tirdzniecības sertifikāts	
I.16. Transporta veids Lidmašīna ☐ Kuģis ☐ Dzelzceļa vagoni ☐ Autotransports ☐ Cits ☐ Identifikācija: Numurs(-i)		I.17. Pārvadātājs Nosaukums Apstiprināšanas numurs Adrese Pasta indekss Dalībvalsts	
I.21		I.20. Skaitis/daudzums	I.22. Iepakojumu skaits
I.23. Plombas un konteīnera numurs			
I.25. Dzīvnieki sertificēti kā/Produktu sertificēšanas nolūks: Izmantošanai vasaras ganībās ☐			
I.26. Tranzīts caur trešo valsti ☐ Trešā valsts ISO kods Trešā valsts ISO kods Trešā valsts ISO kods Izbraukšanas punkts Kods Iebraukšanas punkts RKP vienības numurs:		I.27. Tranzīts caur dalībvalstīm ☐ Dalībvalsts ISO kods Dalībvalsts ISO kods Dalībvalsts ISO kods	
I.28. Eksports ☐ Trešās valstis ISO kods Izbraukšanas punkts Lauka kods		I.29. Paredzētais ceļojuma laiks	
I.30. Maršruta plāns Jā ☐ Nē ☐			
I.31. Dzīvnieku identifikācija Preces kods (HS kods) Pases numurs			

EIROPAS SAVIENĪBA		2005/22 Ganīšana	
II. Informācija par veselību		II.a. Sertifikāta uzskaites numurs	II.b. Vietējais references numurs
II daļa Sertificēšana	A. Veselības sertifikāts liellopu sugas dzīvnieku ganīšanai pierobežas zonā vai ikdienas ganīšanai.		
	Es, apakšā parakstījis pilnvarots veterinārārsts, apliecinu, ka katrs iepriekš aprakstītā dzīvnieku sūtījuma dzīvnieks		
	A.1. nāk no sākotnējās saimniecības un zonas, kurā saskaņā ar Kopienas vai valsts tiesību aktiem netiek piemēroti nekādi aizliegumi vai ierobežojumi, kas saistīti ar dzīvnieku slimībām, kuras skar liellopu sugas dzīvniekus;		
	A.2. nāk no sākotnējā ganāmpulka, kas atrodas dalībvalstī vai tās teritorijas daļā:		
	a) kura ir ieviesusi pārraudzības tīklu, kas apstiprināts ar Komisijas Lēmumu.../EK, vai, attiecībā uz Šveici, kas apstiprināts ar 1999. gada 21. jūnija Nolīgumu starp Eiropas Kopienu un Šveici (11. pielikuma 2. papildinājuma I punkts),		
	b) kas oficiāli ir atzīta par leikozes, tuberkulozes un brucelozes neskartu;		
	A.3. ir lauksaimniecības dzīvnieks ⁽³⁾ vai privātsaimniecībai piederīgs ⁽¹⁾ un		
	a) pēc pieejamās informācijas tas ir uzturējies sākotnējā saimniecībā pēdējās trīsdesmit dienas vai kopš dzimšanas, ja tas ir jaunāks par 30 dienām, un neviens no trešām valstīm importēts dzīvnieks šajā periodā nav ielaists šajā saimniecībā, izņemot vienīgi gadījumā, ja tas bija pilnīgi nošķirts no citiem saimniecības dzīvniekiem,		
	b) pēdējo trīsdesmit dienu laikā tam nav bijis kontakts ar dzīvniekiem no ganāmpulka, kas neatbilst 2. punktā izklāstītajiem nosacījumiem.		
	A.4. Iepriekš aprakstītie dzīvnieki tika pārbaudīti [norādīt datumu], 48 stundas pirms paredzētās došanās projām, un tie neuzrādīja nekādas infekciozas vai lipīgas slimības klīniskas pazīmes.		
A.5. Sākotnējā saimniecībā un, vajadzības gadījumā, apstiprinātā savākšanas centrā, un zonā, kurā dzīvnieki ir uzturējušies, saskaņā ar Kopienas vai valsts tiesību aktiem netiek piemēroti nekādi aizliegumi vai ierobežojumi, kas saistīti ar dzīvnieku slimībām, kuras skar liellopu sugas dzīvniekus.			
A.6. Visi piemērojamie Padomes Direktīvas 64/432/EEK noteikumi ir ievēroti.			
A.7. Attiecībā uz dzīvniekiem ir nodrošinātas papildu garantijas saistībā ar liellopu infekciozo rinotraheītu/infekciozo pustulozo vulvovaginītu saskaņā ar Komisijas Lēmumu 2004/558/EK, kura nosacījumus piemēro <i>mutatis mutandis</i> saskaņā ar Eiropas Kopienas un Šveices 1999. gada 21. jūnija Nolīgumu;			
A.8. pārbaudes laikā iepriekš minētie dzīvnieki bija derīgi pārvadāšanai paredzētajā braucienā saskaņā ar Padomes Regulas (EK) Nr. 1/2005 noteikumiem.			
A.9. Ierašanās datums ganībās ⁽⁶⁾ :			
A.10. Datums, kad dzīvnieku paredzēts aizvest no ganībām: ...			
B. Veselības sertifikāts liellopu sugas dzīvniekiem, kas atgriežas no ganībām pierobežas zonā (paredzēta vai priekšlaicīga atgriešanās).			
B.1. Šeit aprakstītie dzīvnieki [dzīvnieku saraksts priekšlaicīgas atgriešanās gadījumā ⁽³⁾ vai dzīvnieku saraksts, kas ir uz sākotnēji pievienotā sertifikāta ⁽³⁾ , ⁽⁷⁾ , ⁽⁸⁾] tika pārbaudīti ... (dzīvnieku iekraušanas datums vai 48 stundas pirms došanās projām), un tie neuzrādīja nekādas infekciozas vai lipīgas slimības klīniskas pazīmes;			
B.2. ganīšanas zonā, kurā dzīvnieki ir uzturējušies, saskaņā ar Kopienas vai valsts tiesību aktiem netiek piemēroti nekādi aizliegumi vai ierobežojumi, kas ir saistīti ar dzīvnieku slimībām, kas skar liellopu sugas dzīvniekus, un tieši ganīšanas laikā nav atklāta neviena saslimšana ar tuberkulozi, brucelozi vai leikozi.			
* A. daļa jāaizpilda, dodoties uz ganībām pierobežas zonā vai uz ikdienas ganībām, B. daļa jāaizpilda, atgriežoties no ganībām pierobežas zonā.			

EIROPAS SAVIENĪBA		2005/22 Ganīšana	
II. Informācija par veselību		II.a. Sertifikāta uzskaites numurs	II.b. Vietējais references numurs
<p>(¹) Informācija, kurai jābūt šajā sertifikātā ir jāievada Direktīvas 90/425/EEK 20. pantā paredzētajā datorizētajā sistēmā, kas savieno veterinārās iestādes, sertifikāta izsniegšanas dienā un vēlākais 24 stundas pirms paredzētā dzīvnieku ierašanās datuma.</p> <p>(²) Šis sertifikāts ir derīgs desmit dienas, sākot no Šveicē vai izcelsmes Savienības dalībvalstī veiktās veselības pārbaudes dienas. Ikdienas ganīšanas gadījumā šis sertifikāts ir derīgs visu ganīšanas periodu.</p> <p>(³) Nevajadzīgo svītrot.</p> <p>(⁴) Ikdienas ganīšanas gadījumā šis sertifikāts ir derīgs visu ganīšanas periodu.</p> <p>(⁵) Šī deklarācija neatbrīvo transportētājus no pienākumiem, kas tiem ir jāuzņemas saskaņā ar spēkā esošiem Kopienas noteikumiem un jo īpaši attiecībā uz dzīvnieku pārvadāšanu.</p> <p>(⁶) Ganību reģistrācijas numurs norādīts šā sertifikāta I.13. daļā (apstiprinājuma numurs).</p> <p>(⁷) Gadījumos, kad dzīvnieki ar veselību saistītu iemeslu dēļ atgriežas no ganīšanas perioda savā sākotnējā novietnē un tiem ir attiecīgs veselības sertifikāts, identifikācijas atzīmēm jābūt izsvītrotām no sākotnējā saraksta, kuru apstiprina pilnvarotais veterinārārsts.</p> <p>(⁸) Veselības sertifikāta numurs, kas tika izmantots, iebraucot ganību zonā, ir jānorāda šā sertifikāta I.6. daļā.</p>			
<p>Valsts pilnvarots veterinārārsts/valsts pilnvarots inspektors</p> <p>Uzvārds (drukātiem burtiem):</p> <p>Kvalifikācija un amats:</p> <p>Vietējā veterinārā nodaļa:</p> <p>VVN Nr.:</p> <p>Datums: Paraksts:</p> <p>Zīmogs:</p>			

(*) Komisijas Lēmums 2001/672/EK (2001. gada 20. augusts), ar ko paredz īpašus noteikumus liellopu pārvietošanai, kad tie izvesti vasaras ganībās kalnu apgabalos (OV L 235, 4.9.2001., 23. lpp.).

III NODAĻA

Noteikumi tirdzniecībai starp Eiropas Savienību un Šveici

A. TIESĪBU AKTI

Tirdzniecībā starp Eiropas Savienību un Šveici ar dzīvnieku liellopiem, ar to spermu, olšūnām un embrijiem, kā arī to pierobežas ganīšanā veselības sertifikātiem jāatbilst šim pielikumam, un tie ir pieejami TRACES sistēmā saskaņā ar Komisijas Regulu (EK) Nr. 599/2004 (*).

(*) Komisijas Regula (EK) Nr. 599/2004 (2004. gada 30. marts) par vienota parauga sertifikāta un inspekcijas ziņojuma ieviešanu Kopienas iekšējā tirdzniecībā ar dzīvniekiem un dzīvnieku izcelsmes produktiem (OV L 94, 31.3.2004., 44. lpp.).

IV NODAĻA

Veterinārās pārbaudes, kas piemērojamas attiecībā uz importu no trešām valstīm

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Pārbaudes importam no trešām valstīm tiek veiktas saskaņā ar turpmāk norādītajiem aktiem.

Eiropas Savienība	Šveice
1. Komisijas Regula (EK) Nr. 282/2004 (2004. gada 18. februāris), ar ko ievieš no trešām valstīm Kopienā ievestu dzīvnieku deklarēšanas un veterinārās kontroles dokumentu (OV L 49, 19.2.2004., 11. lpp.).	1. Valdības 2007. gada 18. aprīļa rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importu, tranzītu un eksportu (OITE; RS 916.443.10).
2. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 882/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par oficiālo kontroli, ko veic, lai nodrošinātu atbilstības pārbaudi saistībā ar dzīvnieku barības un pārtikas aprites tiesību aktiem un dzīvnieku veselības un dzīvnieku labturības noteikumiem (OV L 165, 30.4.2004., 1. lpp.).	2. Valdības 2007. gada 18. aprīļa rīkojums par trešu valstu dzīvnieku importu un tranzītu ar gaisa transportu (OITA; RS 916.443.12).
3. Padomes Direktīva 91/496/EEK (1991. gada 15. jūlijs), ar ko nosaka principus attiecībā uz tādu dzīvnieku veterināro pārbaudzi organizēšanu, kurus Kopienā ievieš no trešām valstīm, un ar ko groza Direktīvu 89/662/EEK, Direktīvu 90/425/EEK un Direktīvu 90/675/EEK (OV L 268, 24.9.1991., 56. lpp.).	3. Valdības 2008. gada 27. augusta rīkojums par trešu valstu dzīvnieku izcelsmes produktu importu un tranzītu ar gaisa transportu (OITPA; RS 916.443.13).
4. Padomes Direktīva 96/22/EK (1996. gada 29. aprīlis) par noteiktu hormonālas vai tireostatiskas iedarbības vielu un beta-agonistu lietošanas aizliegumu lopkopībā un par Direktīvu 81/602/EEK, 88/146/EEK un 88/299/EEK atcelšanu (OV L 125, 23.5.1996., 3. lpp.).	4. DFI 2007. gada 16. maija rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importa un tranzīta kontroli (Rīkojums par OITE kontrolēm; RS 916.443.106).
5. Padomes Direktīva 96/23/EK (1996. gada 29. aprīlis), ar ko paredz pasākumus, lai kontrolētu noteiktas vielas un to atliekas dzīvās dzīvniekos un dzīvnieku izcelsmes produktos, un ar ko atceļ Direktīvu 85/358/EEK un Direktīvu 86/469/EEK, kā arī Lēmumu 89/187/EEK un Lēmumu 91/664/EEK (OV L 125, 23.5.1996., 10. lpp.).	5. Valdības 2014. gada 28. novembra rīkojums par loļojumdzīvnieku importu, tranzītu un eksportu (OITE-AC; RS 916.443.14).
6. Komisijas Lēmums 97/794/EK (1997. gada 12. novembris), ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus Padomes Direktīvas 91/496/EEK piemērošanai attiecībā uz veterinārajām pārbaudēm dzīvniekiem, kas importējami no trešām valstīm (OV L 323, 26.11.1997., 31. lpp.).	6. Valdības 1985. gada 30. oktobra rīkojums par atlīdzību, ko saņem Federālā pārtikas nekaitīguma un veterinārā biroja darbinieki (Rīkojums par OSAV atlīdzībām; RS 916.472).
7. Komisijas Lēmums 2007/275/EK (2007. gada 17. aprīlis) par dzīvnieku un produktu sarakstiem, kas jāpakļauj pārbaudei robežkontroles punktos saskaņā ar Padomes Direktīvām 91/496/EEK un 97/78/EK (OV L 116, 4.5.2007., 9. lpp.).	7. Valdības 2004. gada 18. augusta rīkojums par veterinārajām zālēm (OmédV; RS 812.212.27).

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

1. Īstenojot Direktīvas 91/496/EEK 6. pantu, Eiropas Savienības dalībvalstu robežkontroles punktu saraksts, kuros veic veterinārās pārbaudes dzīvniekiem, ir sniegts I pielikumā Komisijas Lēmumam 2009/821/EK (*).

(*) +Komisijas Lēmums 2009/821/EK (2009. gada 28. septembris), ar ko izveido apstiprināto robežkontroles punktu sarakstu, paredz konkrētus noteikumus par inspekcijām, kuras veic Komisijas veterinārijas eksperti, un nosaka *Traces* veterinārās vienības (OV L 296, 12.11.2009., 1. lpp.).

2. Piemērojot Direktīvas 91/496/EEK 6. pantu, Šveicei ir šādi robežkontroles punkti:

Nosaukums	TRACES kods	Veids	Pārbaužu centrs	Akreditācijas veids
Cīrihes lidosta	CHZRH4	A	Centrs 3	O – Citi dzīvnieki (tai skaitā zooloģisko dārzu dzīvnieki) (*)
Ženēvas lidosta	CHGVA4	A	Centrs 2	O – Citi dzīvnieki (tai skaitā zooloģisko dārzu dzīvnieki) (*)

(*) Saskaņā ar Lēmumā 2009/821/EK noteiktajām apstiprinājuma kategorijām

Apvienotā veterinārijas komiteja veic turpmākas robežkontroles punktu, to pārbaužu centru saraksta un akreditācijas veida izmaiņas.

Apvienotā veterinārijas komiteja atbild par kontroles īstenošanu uz vietas, jo īpaši saskaņā ar Direktīvas 91/496/EEK 19. pantu un Likuma par epizootijām 57. pantu.

3. Federālais pārtikas nekaitīguma un veterinārais birojs vienlaicīgi ar Eiropas Savienības dalībvalstīm piemēro importa nosacījumus šā pielikuma 3. papildinājumā un īstenošanas pasākumus.

Federālais pārtikas nekaitīguma un veterinārais birojs var pieņemt ierobežojošākus pasākumus un pieprasīt papildu garantijas. Šādos gadījumos Apvienotajā veterinārijas komitejā jānotiek konsultācijām, lai atrastu piemērotus risinājumus.

Federālais pārtikas nekaitīguma un veterinārais birojs un Eiropas Savienības dalībvalstis savstarpēji apmainās ar informāciju par īpašiem importa nosacījumiem, kas noteikti divpusēji un uz kuriem Savienības mērogā neattiecas saskaņošana.

4. Eiropas Savienības dalībvalstu robežkontroles punkti, kas minēti šīs sadaļas 1. punktā, pārbauda Šveicei paredzēto importu no trešām valstīm saskaņā ar šīs nodaļas A sadaļas noteikumiem.

5. Šveices robežkontroles punkti, kas minēti 2. punktā, pārbauda Eiropas Savienības dalībvalstīm paredzēto importu no trešām valstīm saskaņā ar šīs nodaļas A sadaļas noteikumiem.

V NODAĻA

Īpaši noteikumi

1. LAUKSAIMNIECĪBAS DZĪVNIĒKU IDENTIFIKĀCIJA

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Pārbaudes importam no trešām valstīm tiek veiktas saskaņā ar turpmāk norādītajiem aktiem.

Eiropas Savienība	Šveice
1. Padomes Direktīva 2008/71/EK (2008. gada 15. jūlijs) par cūku identificēšanu un reģistrēšanu (OV L 213, 8.8.2008., 31. lpp.).	1. Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401) un jo īpaši tā 7. līdz 15.f pants (reģistrācija un identifikācija).
2. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1760/2000 (2000. gada 17. jūlijs), ar ko izveido liellopu identifikācijas un reģistrācijas sistēmu un paredz liellopu gaļas un liellopu gaļas produktu marķēšanu, kā arī atceļ Padomes Regulu (EK) Nr. 820/97 (OV L 204, 11.8.2000., 1. lpp.)	2. Valdības 2011. gada 26. oktobra rīkojums par nelegālās tirdzniecības ar dzīvniekiem datu bāzi (RS 916.404.1).

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

- a. Apvienotā veterinārijas komiteja ir atbildīga par Direktīvas 2008/71/EK 4. panta 2. punkta piemērošanu.
- b. Apvienotā veterinārijas komiteja ir atbildīga par kontroles īstenošanu uz vietas, jo īpaši, pamatojoties uz Regulas (EK) Nr. 1760/2000 22. pantu un Likuma par epizootijām 57. pantu, kā arī uz 1. pantu Valdības 2013. gada 23. oktobra rīkojumā par inspekciju koordinēšanu lauku saimniecībās (OCCEA, RS 910.15).

2. DZĪVNIEKU AIZSARDZĪBA

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
1. Padomes Regula (EK) Nr. 1/2005 (2004. gada 22. decembris) par dzīvnieku aizsardzību pārvadāšanas un saistīto darbību laikā un grozījumu izdarīšanu Direktīvās 64/432/EEK un 93/119/EK un Regulā (EK) Nr. 1255/97 (OV L 3, 5.1.2005., 1. lpp.).	1. 2005. gada 16. decembra Federālais likums par dzīvnieku aizsardzību (LPA; RS 455) un jo īpaši tā 15. un 15.a pants (principi, dzīvnieku starptautiskais transports).
2. Padomes Regula (EK) Nr. 1255/97 (1997. gada 25. jūnijs), ar ko nosaka Kopienas kritērijus pārbaudes punktiem, kā arī groza pārvadājuma plānu, kas minēts Direktīvas 91/628/EEK pielikumā (OV L 174, 2.7.1997., 1. lpp.).	2. Valdības 2008. gada 23. aprīļa rīkojums par dzīvnieku labturību (OPAn; RS 455.1) un jo īpaši tā 169. līdz 176. pants (dzīvnieku starptautiskais transports).

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

- a) Šveices iestādes apņemas ievērot Regulā (EK) Nr. 1/2005 noteiktās prasības attiecībā uz tirdzniecību starp Šveici un Eiropas Savienību un importu no trešām valstīm.
- b) Gadījumos, kas paredzēti Regulas (EK) Nr. 1/2005 26. pantā, galamērķa valsts kompetentās iestādes nekavējoties sazinās ar nosūtītājas valsts kompetentajām iestādēm.
- c) Par Padomes Direktīvas 89/608/EEK 10., 11. un 16. panta piemērošanu ir atbildīga Apvienotā veterinārijas komiteja.
- d) Apvienotā veterinārijas komiteja īsteno pārbaudes uz vietas, pamatojoties uz Regulas (EK) Nr. 1/2005 28. pantu un Valdības 2008. gada 23. aprīļa rīkojuma par dzīvnieku aizsardzību (OPAn; RS 455.1) 208. pantu.
- e) Saskaņā ar 2005. gada 16. decembra Federālā likuma par dzīvnieku aizsardzību (LPA; RS 455) 15.a panta 3. daļu liellopu, aitu, kazu un cūku, kaušanai paredzētu zirgu un kaušanai paredzētu putnu tranzīts caur Šveici var notikt, izmantojot vienīgi dzelzceļa vai gaisa transportu. Šo jautājumu izskatīs Apvienotā veterinārijas komiteja.

3. NODEVAS

1. Par veterinārajām pārbaudēm, kas veiktas tirdzniecībā starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici, nodevas netiek iekasētas.
2. Par veterinārajām pārbaudēm, ko piemēro importam no trešām valstīm, Šveices iestādes apņemas iekasēt nodevas par oficiālajām pārbaudēm, kas paredzētas Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 882/2004.”.

VI PIELIKUMS

Lauksaimniecības nolīguma 11. pielikuma 6. papildinājumu aizstāj ar šādu:

“6. papildinājums

Dzīvnieku izcelsmes produkti

I NODAĻA

Jomas, kur atbilstības atzīšana ir savstarpēja

“Dzīvnieku izcelsmes produkti, kas paredzēti lietošanai pārtikā”

Regulas (EK) Nr. 853/2004 definīcijas piemēro *mutatis mutandis*.

Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

	Eiropas Savienības eksports uz Šveici un Šveices eksports uz Eiropas Savienību		Atbilstība
	Tirdzniecības nosacījumi		
	Eiropas Savienība	Šveice	

Dzīvnieku veselība

1. Svaiga gaļa, tostarp maltā gaļa, gaļas pusfabrikāti, gaļas produkti, nepārveidoti tauki un kausēti tauki

Mājas nagaiņi	Direktīva 64/432/EEK	1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (LFE; RS 916.40).	Jā ⁽¹⁾
Mājas nepārnadži	Direktīva 2002/99/EK (*) Regula (EK) Nr. 999/2001	Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401).	

2. Saimniecībā audzētu medījuma putnu gaļa, gaļas pusfabrikāti, gaļas produkti

Citi saimniecībā audzēti sauszemes zīdītāji	Direktīva 64/432/EEK	1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (LFE; RS 916.40).	Jā
	Direktīva 92/118/EEK (**)	Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401).	
	Direktīva 2002/99/EK		
	Regula (EK) Nr. 999/2001		
Saimniecībā audzēti skrējējputni	Direktīva 92/118/EEK		Jā
Zaķveidīgie	Direktīva 2002/99/EK		

	Eiropas Savienības eksports uz Šveici un Šveices eksports uz Eiropas Savienību		
	Tirdzniecības nosacījumi		Atbilstība
	Eiropas Savienība	Šveice	
3. Savvaļas medījumdzīvnieku gaļa, gaļas pusfabrikāti, gaļas produkti			
Savvaļas nagaiņi	Direktīva 2002/99/EK	1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (LFE; RS 916.40).	Jā
Zaķveidīgie	Regula (EK) Nr. 999/2001	Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401).	
Citi sauszemes zīdītāji			
Savvaļas medījumptni			
4. Svaiga putnu gaļa, gaļas pusfabrikāti, gaļas produkti, tauki un kausēti tauki			
Mājputni	Direktīva 92/118/EEK	1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (LFE; RS 916.40).	Jā
	Direktīva 2002/99/EK	Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401).	
5. Kuņģi, pūšļi, zarnas			
Liellopi	Direktīva 64/432/EEK	1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (LFE; RS 916.40).	Jā ⁽¹⁾
Aitas un kazas	Direktīva 92/118/EEK	Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401).	
Cūkas	Direktīva 2002/99/EK		
	Regula (EK) Nr. 999/2001		
6. Kauli un kaulu produkti			
Mājas nagaiņi	Direktīva 64/432/EEK	1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (LFE; RS 916.40).	Jā ⁽¹⁾
Mājas nepārnadži	Direktīva 92/118/EEK	Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401).	
Citi saimniecībā audzēti vai savvaļas sauszemes zīdītāji	Direktīva 2002/99/EK		
Putni, skrējējputni un savvaļas medījumptni	Regula (EK) Nr. 999/2001		
7. Pārveidoti dzīvnieku proteīni, asinis un asins produkti			
Mājas nagaiņi	Direktīva 64/432/EEK	1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (LFE; RS 916.40).	Jā ⁽¹⁾
Mājas nepārnadži	Direktīva 92/118/EEK	Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401).	
Citi saimniecībā audzēti vai savvaļas sauszemes zīdītāji	Direktīva 2002/99/EK		
Putni, skrējējputni un savvaļas medījumptni	Regula (EK) Nr. 999/2001		

	Eiropas Savienības eksports uz Šveici un Šveices eksports uz Eiropas Savienību		
	Tirdzniecības nosacījumi		Atbilstība
	Eiropas Savienība	Šveice	
8. Želatīns un kolagēns			
	Direktīva 2002/99/EK Regula (EK) Nr. 999/2001	1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (LFE; RS 916.40). Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401).	Jā ⁽¹⁾
9. Piens un piena produkti			
	Direktīva 64/432/EEK Direktīva 2002/99/EK	1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (LFE; RS 916.40). Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401).	Jā
10. Olas un olu produkti			
	Direktīva 2002/99/EK	1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (LFE; RS 916.40). Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401).	Jā
11. Zvejas produkti, divvāku gliemenes, adatādaņi, tunikāti un jūras gliemeži			
	Direktīva 2006/88/EK Direktīva 2002/99/EK	1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (LFE; RS 916.40). Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401).	Jā
12. Medus			
	Direktīva 92/118/EEK Direktīva 2002/99/EK	1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (LFE; RS 916.40). Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401).	Jā
13. Gliemeži un varžu kājiņas			
	Direktīva 92/118/EEK Direktīva 2002/99/EK	1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (LFE; RS 916.40). Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401).	Jā

⁽¹⁾ Apvienotajā veterinārijas komitejā tiks pārskatīta tiesību aktu līdzības atzišana TSE uzraudzības jomā attiecībā uz aitam un kazām.

Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienības eksports uz Šveici un Šveices eksports uz Eiropas Savienību		
Tirdzniecības nosacījumi		Atbilstība
Eiropas Savienība	Šveice	
<i>Sabiedrības veselība</i>		
Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 999/2001 (2001. gada 22. maijs), ar ko paredz noteikumus dažu transmisīvo sūkļveida encefalopātiju profilaksei, kontrolei un apkarošanai (OV L 147, 31.5.2001., 1. lpp.).	1992. gada 9. oktobra Federālais likums par pārtikas produktiem un patēriņa precēm (LDAI; RS 817.0). Valdības 2008. gada 23. aprīļa rīkojums par dzīvnieku aizsardzību, (OPAn; RS 455.1). Valdības 2011. gada 16. novembra rīkojums par Valsts veterinārajā dienestā strādājošo personu pamatapmācību, apmācību kvalifikācijas paaugstināšanai un tālākizglītību (RS 916.402). Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401). Valdības 2005. gada 23. novembra rīkojums par primāro ražošanu (OPPr; RS 916.020). Valdības 2005. gada 23. novembra rīkojums par dzīvnieku kaušanu un gaļas kontroli (OAbCV; RS 817.190). Valdības 2005. gada 23. novembra rīkojums par pārtikas produktiem un patēriņa precēm (ODAI0Us; RS 817.02). DFI 2005. gada 23. novembra rīkojums par tiesību aktu īstenošanu attiecībā uz pārtikas produktiem (RS 817.025.21). DEFR 2005. gada 23. novembra Rīkojums attiecībā uz primārās ražošanas higiēnu (RS 916.020.1). DFI 2005. gada 23. novembra rīkojums par higiēnu (OHyG; RS 817.024.1). DFI 2005. gada 23. novembra rīkojums attiecībā uz higiēnas noteikumu ievērošanu dzīvnieku kaušanā (OHyAb; RS 817.190.1). DFI 2005. gada 23. novembra rīkojums par dzīvnieku izcelsmes pārtikas produktiem (RS 817.022.108).	Jā, ar īpašiem nosacījumiem
Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 852/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par pārtikas produktu higiēnu (OV L 139, 30.4.2004., 1. lpp.).		
Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 853/2004 (2004. gada 29. aprīlis), ar ko nosaka īpašus higiēnas noteikumus attiecībā uz dzīvnieku izcelsmes pārtiku (OV L 139, 30.4.2004., 55. lpp.).		
Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 854/2004 (2004. gada 29. aprīlis), ar ko paredz īpašus noteikumus par lietošanai pārtikā paredzētu dzīvnieku izcelsmes produktu oficiālās kontroles organizēšanu (OV L 139, 30.4.2004., 206. lpp.).		
Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 882/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par oficiālo kontroli, ko veic, lai nodrošinātu atbilstības pārbaudi saistībā ar dzīvnieku barības un pārtikas aprites tiesību aktiem un dzīvnieku veselības un dzīvnieku labturības noteikumiem (OV L 165, 30.4.2004., 1. lpp.).		
Komisijas Regula (EK) Nr. 2073/2005 (2005. gada 15. novembris) par pārtikas produktu mikrobioloģiskajiem kritērijiem (OV L 338, 22.12.2005., 1. lpp.).		

Eiropas Savienības eksports uz Šveici un Šveices eksports uz Eiropas Savienību		
	Tirdzniecības nosacījumi	Atbilstība
Eiropas Savienība		Šveice
<p>Komisijas Regula (EK) Nr. 2074/2005 (2005. gada 5. decembris), ar ko nosaka ieviešanas pasākumus noteiktiem produktiem saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 853/2004 un oficiālās kontroles organizēšanu saskaņā ar Regulu (EK) Nr. 854/2004 un (EK) Nr. 882/2004, izņēmumus Regulai (EK) Nr. 852/2004 un groza Regulu (EK) Nr. 853/2004 un (EK) Nr. 854/2004 (OV L 338, 22.12.2005., 27. lpp.).</p>		
<p>Komisijas Regula (EK) Nr. 2075/2005 (2005. gada 5. decembris), ar ko nosaka īpašus noteikumus oficiālām <i>Trichinella</i> pārbaudēm gaļā (OV L 338, 22.12.2005., 60. lpp.).</p>		
<i>Dzīvnieku aizsardzība</i>		
<p>Padomes Regula (EK) Nr. 1099/2009 (2009. gada 24. septembris) par dzīvnieku aizsardzību nonāvēšanas laikā (OV L 303, 18.11.2009., 1. lpp.).</p>	<p>2005. gada 16. decembra Federālais likums par dzīvnieku aizsardzību, (LPA; RS 455).</p> <p>Valdības 2008. gada 23. aprīļa rīkojums par dzīvnieku aizsardzību, (OPAn; RS 455.1).</p> <p>OVF 2010. gada 12. augusta rīkojums par dzīvnieku aizsardzību kaušanas laikā (OPAnAb; RS 455.110.2).</p> <p>Valdības 2005. gada 23. novembra rīkojums par dzīvnieku kaušanu un gaļas kontroli (OAbCV; RS 817.190).</p>	<p>Jā, ar īpašiem nosacījumiem</p>
<p>(*) Padomes Direktīva 2002/99/EK (2002. gada 16. decembris), ar ko paredz dzīvnieku veselības noteikumus, kuri reglamentē tādu dzīvnieku izcelsmes produktu ražošanu, pārstrādi, izplatīšanu un ieviešanu, kas paredzēti lietošanai pārtikā (OV L 18, 23.1.2003., 11. lpp.).</p> <p>(**) Padomes Direktīva 92/118/EEK (1992. gada 17. decembris), ar ko paredz dzīvnieku veselības un sabiedrības veselības prasības attiecībā uz tādu produktu tirdzniecību un ieviešanu Kopienā, uz kuriem neattiecas šādas prasības, kas paredzētas īpašos Kopienas noteikumos, kuri minēti Direktīvas 89/662/EEK A pielikuma I daļā, un – attiecībā uz slimību izraisītājiem – īpašos Kopienas noteikumos, kuri minēti Direktīvā 90/425/EEK (OV L 62, 15.3.1993., 49. lpp.).</p>		

Īpaši nosacījumi

- 1) Veicot tirdzniecību starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici ar dzīvnieku izcelsmes pārtikas produktiem, tie ir apgrozībā atbilstīgi tiem pašiem noteikumiem, kādi attiecas uz tirdzniecību ar dzīvnieku izcelsmes pārtikas produktiem starp Eiropas Savienības dalībvalstīm, kā arī uz dzīvnieku aizsardzību nonāvēšanas laikā. Vajadzības gadījumā šiem produktiem pievieno veselības sertifikātus, kas paredzēti tirdzniecībai starp Eiropas Savienības dalībvalstīm vai kuri noteikti šajā pielikumā un ir pieejami sistēmā TRACES.
- 2) Šveice izveido apstiprināto uzņēmumu sarakstu, atbilstīgi Regulas (EK) Nr. 882/2004 31. pantam (uzņēmumu reģistrācija/apstiprināšana).
- 3) Šim importam Šveice piemēro tādus pašus noteikumus, kādi tiek piemēroti šajā jomā Savienības līmenī.
- 4) Kompetentās Šveices iestādes neīsteno atkāpi saistībā ar pārbaudēm, kuru mērķis ir atklāt *Trichinella* esamību, kā paredzēts Regulas (EK) Nr. 2075/2005 3. panta 2. punktā. Gadījumā, ja šī atkāpe tiek piemērota, Šveices kompetentās iestādes apņemas nosūtīt Komisijai to reģionu sarakstu, kuros mājas cūku gaļā *Trichinella* klātbūtnes risks oficiāli atzīts par niecīgu. Eiropas Savienības dalībvalstis rakstiskus komentārus Komisijai var nosūtīt trīs mēnešu laikā pēc šā paziņojuma saņemšanas. Ja ne no Komisijas, ne no kādas dalībvalsts nav saņemti iebildumi, reģions tiek atzīts par tādu, kurā ir niecīgs *Trichinella* risks, un mājas cūkām no šī reģiona kaušanas laikā nav jāveic pārbaude uz *Trichinella*. Šajā gadījumā Regulas (EK) Nr. 2075/2005 3. panta 3. punkta noteikumi tiek piemēroti *mutatis mutandis*.
- 5) Regulas (EK) Nr. 2075/2005 I pielikuma I un II nodaļā aprakstītās noteikšanas metodes Šveicē tiek pielietotas pārbaudēs uz *Trichinella*. Turpretī tur netiek izmantota trihinelloskopijas pārbaudes metode, kas aprakstīta Regulas (EK) Nr. 2075/2005 I pielikuma III nodaļā.
- 6) Šveices kompetentās iestādes var atkāpties no tādu mājas cūku liemeņu un gaļas pārbaudes uz *Trichinella*, kas turētas nobarošanai un kaušanai nelielas jaudas kaušanas uzņēmumos.

Šo noteikumu piemēro līdz 2016. gada 31. decembrim.

Piemērojot 8. panta 3. daļas noteikumus *DFI* 2005. gada 23. novembra rīkojumā attiecībā uz higiēnas noteikumu ievērošanu dzīvnieku kaušanā (*OHyAb*; RS 817.190.1) un 9. panta 8. daļu *DFI* 2005. gada 23. novembra rīkojumā par dzīvnieku izcelsmes pārtikas produktiem (RS 817.022.108), nobarošanai un kaušanai turēto mājas cūku liemeņus un gaļu, kā arī gaļas izstrādājumus, gaļas produktus un pārstrādātos gaļas produktus, kas no tiem ir iegūti, marķē ar speciālu nekaitīguma zīmogu, kas atbilst paraugam, kas noteikts 9. pielikuma pēdējā daļā *DFI* 2005. gada 23. novembra rīkojumā attiecībā uz higiēnas noteikumu ievērošanu dzīvnieku kaušanā. Šos produktus nevar izmantot tirdzniecībā ar Eiropas Savienības dalībvalstīm atbilstīgi 9.a pantam *DFI* 2005. gada 23. novembra rīkojumā par dzīvnieku izcelsmes pārtikas produktiem.

- 7) Nobarošanai un kaušanai turēto mājas cūku liemeņi un gaļa, kas domāti tirdzniecībai starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici, ar izcelsmi no:

— saimniecībām, kuras Eiropas Savienības dalībvalstu kompetentās iestādes atzinušas par brīvām no *Trichinella*;

— reģioniem, kuros *Trichinella* risks attiecībā uz mājas cūkām ir oficiāli atzīts par niecīgu,

attiecībā uz kuriem pārbaude uz *Trichinella* nav tikusi veikta, piemērojot Regulas (EK) Nr. 2075/2005 3. pantu, ir aprītē atbilstīgi tikai tiem pašiem noteikumiem, kādi paredzēti tirdzniecībai starp Eiropas Savienības dalībvalstīm.

8) Piemērojot Rīkojuma par higiēnu 2. panta noteikumus (OHyg; RS 817.024.1), Šveices kompetentajām iestādēm ir tiesības īpašos gadījumos paredzēt izņēmumus minētā rīkojuma 8., 10. un 14. pantā:

a) lai atbilstu kalnu reģionos izvietoto uzņēmumu vajadzībām saskaņā ar 2006. gada 6. oktobra Federālo likumu par reģionālo politiku (RS 901.0) un 28. novembra rīkojumam par reģionālo politiku (RS 901.021).

Šveices kompetentās iestādes uzņemas rakstiski par šiem pielāgojumiem ziņot Komisijai. Šajā ziņojumā

— sniedz detalizētu to noteikumu aprakstu, attiecībā uz kuriem pēc Šveices kompetento iestāžu ieskatiem ir nepieciešams pielāgojums, un norāda paredzētā pielāgojuma raksturu;

— raksturo attiecīgos pārtikas produktus un uzņēmumus,

— paskaidro pielāgošanas motīvus (tostarp vajadzības gadījumā iesniedzot veiktās risku analīzes apkopojumu, kā arī norādot visus pasākumus, kas jāveic, lai pielāgošana neapdraudētu Rīkojuma par higiēnu mērķus (OHyg; RS 817.024.1);

— sniedz jebkuru citu atbilstošu informāciju.

Komisijai un Eiropas Savienības dalībvalstīm ir trīs mēnešu termiņš no minētā ziņojuma saņemšanas, lai rakstiski iesniegtu savus komentārus. Ja nepieciešams, tiek sasaukta Apvienotā veterinārijas komiteja.

b) tradicionālu pārtikas produktu ražošanai.

Šveices kompetentās iestādes uzņemas rakstiski ziņot par šiem pielāgojumiem Komisijai ne vēlāk kā divpadsmit mēnešus pēc individuālas vai vispārējas atkāpju piešķiršanas. Katrā paziņojumā:

— jāsniedz īss pielāgoto prasību apraksts;

— tiek aprakstīti attiecīgie pārtikas produkti un uzņēmumi, kā arī

— tiek sniegta jebkura cita atbilstoša informācija.

9) Komisija informē Šveici par Eiropas Savienības dalībvalstīs veiktajām atkāpēm un pielāgojumiem atbilstīgi Regulas (EK) Nr. 852/2004 13. pantam, Regulas (EK) Nr. 853/2004 10. pantam, Regulas (EK) Nr. 854/2003 13. pantam un Regulas (EK) Nr. 2074/2005 7. pantam.

10) Saskaņā ar Valdības rīkojuma par epizootijām 179.d pantu un saskaņā ar Valdības rīkojuma par dzīvnieku izcelsmes pārtikas produktiem 4. pantu Šveice īsteno politiku, saskaņā ar kuru ĪRM tiek izņemti no dzīvnieku barības un cilvēku pārtikas ķēdes. No liellopiem izņemtā ĪRM sarakstā ir par 30 mēnešiem vecāku liellopu mugurkauls un visu vecumu liellopu mandeles, zarnas no divpadsmitpirkstu zarnas līdz taisnajai zarnai un mezentērijs.

11) Eiropas Savienības references laboratorijas attiecībā uz veterināro zāļu un piesārņotāju atliekām dzīvnieku izcelsmes pārtikā ir šādas:

- a) atliekām, kas uzskaitītas Direktīvas 96/23/EK (*) I pielikuma A grupas 1), 2), 3), un 4) punktā, B grupas 2) punkta d) apakšpunktā un B grupas 3) punkta d) apakšpunktā:

RIKILT - Institute of Food Safety, part of Wageningen UR

P.O.Box 230

6700 AE Wageningen

Nederland (Nīderlande);

- b) atliekām, kas uzskaitītas Direktīvas 96/23/EK I pielikuma B grupas 1) punktā un B grupas 3) punkta e) apakšpunktā, un attiecībā uz karbadoksu un olakvindoksu:

Laboratoire d'étude et de recherches sur les médicaments vétérinaires et les désinfectants

ANSES - Laboratoire de Fougères

35306 Fougères cedex

France (Francija);

- c) atliekām, kas uzskaitītas Direktīvas 96/23/EK I pielikuma A grupas 5) punktā un B grupas 2) punkta a), b) un e) apakšpunktā:

Bundesamt für Verbraucherschutz und Lebensmittelsicherheit

Diedersdorfer Weg 1

12277 Berlin

Deutschland (Vācija);

- d) atliekām, kas uzskaitītas Direktīvas 96/23/EK I pielikuma B grupas 3) punkta c) apakšpunktā:

Istituto Superiore di Sanità (ISS)

Viale Regina Elena, 299

00161 Roma

Italia (Itālija).

Šveice uzņemas sept izdevumus, kuri šajā saistībā rodas par laboratorijās veiktajām darbībām. Šo laboratoriju darbība un uzdevumi ir paredzēti Regulas (EK) Nr. 882/2004 VII pielikuma III sadaļā.

12) Līdz Eiropas Savienības un Šveices tiesību aktu saskaņošanai attiecībā uz eksportu uz Eiropas Savienību Šveice apņemas ievērot turpmāk minētos tiesību aktus un dokumentus, kas attiecas uz to piemērošanu:

1. Padomes Regula (EEK) Nr. 315/93 (1993. gada 8. februāris), ar ko nosaka Kopienas procedūras attiecībā uz piesārņotājiem pārtikā (OV L 37, 13.2.1993., 1. lpp.).

(*) Padomes Direktīva 96/23/EK (1996. gada 29. aprīlis), ar ko paredz pasākumus, lai kontrolētu noteiktas vielas un to atliekas dzīvības dzīvniekos un dzīvnieku izcelsmes produktos, un ar ko atceļ Direktīvu 85/358/EEK un Direktīvu 86/469/EEK, kā arī Lēmumu 89/187/EEK un Lēmumu 91/664/EEK (OV L 125, 23.5.1996., 10. lpp.).

2. Komisijas Īstenošanas regula (ES) Nr. 872/2012 (2012. gada 1. oktobris), ar ko pieņem Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 2232/96 paredzēto aromatizējošo vielu sarakstu, iekļauj to Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1334/2008 I pielikumā un atceļ Komisijas Regulu (EK) Nr. 1565/2000 un Komisijas Lēmumu 1999/217/EK (OV L 267, 2.10.2012., 1. lpp.).
3. Padomes Direktīva 96/22/EK (1996. gada 29. aprīlis) par noteiktu hormonālas vai tireostatiskas iedarbības vielu un beta-agonistu lietošanas aizliegumu lopkopībā un par Direktīvu 81/602/EEK, 88/146/EEK un 88/299/EEK atcelšanu (OV L 125, 23.5.1996., 3. lpp.).
4. Padomes Direktīva 96/23/EK (1996. gada 29. aprīlis), ar ko paredz pasākumus, lai kontrolētu noteiktas vielas un to atliekas dzīvīs dzīvniekos un dzīvnieku izcelsmes produktos, un ar ko atceļ Direktīvu 85/358/EEK un Direktīvu 86/469/EEK, kā arī Lēmumu 89/187/EEK un Lēmumu 91/664/EEK (OV L 125, 23.5.1996., 10. lpp.).
5. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 1999/2/EK (1999. gada 22. februāris) par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz pārtiku un pārtikas sastāvdaļām, kas ir apstrādātas ar jonizējošo radiāciju (OV L 66, 13.3.1999., 16. lpp.).
6. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 1999/3/EK (1999. gada 22. februāris) par Kopienas pārtikas produktu un sastāvdaļu, ko apstrādā ar jonizējošo starojumu, saraksta izveidi (OV L 66, 13.3.1999., 24. lpp.).
7. Komisijas Lēmums 2002/840/EK (2002. gada 23. oktobris), ar ko pieņem sarakstu attiecībā uz apstiprinātām iekārtām pārtikas produktu apstarošanai trešās valstīs (OV L 287, 25.10.2002., 40. lpp.).
8. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 2065/2003 (2003. gada 10. novembris) par kūpināšanas aromatizētājiem, ko izmanto vai kas ir paredzēti izmantošanai pārtikas produktos vai uz tiem (OV L 309, 26.11.2003., 1. lpp.).
9. Komisijas Regula (EK) Nr. 1881/2006 (2006. gada 19. decembris), ar ko nosaka konkrētu piesārņotāju maksimāli pieļaujamo koncentrāciju pārtikas produktos (OV L 364, 20.12.2006., 5. lpp.).
10. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1332/2008 (2008. gada 16. decembris) par pārtikas fermentiem un par grozījumiem Padomes Direktīvā 83/417/EEK, Padomes Regulā (EK) Nr. 1493/1999, Direktīvā 2000/13/EK, Padomes Direktīvā 2001/112/EK un Regulā (EK) Nr. 258/97 (OV L 354, 31.12.2008., 7. lpp.).
11. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1333/2008 (2008. gada 16. decembris) par pārtikas piedevām (OV L 354, 31.12.2008., 16. lpp.).
12. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1334/2008 (2008. gada 16. decembris) par aromatizētājiem un dažām pārtikas sastāvdaļām ar aromatizētāju īpašībām izmantošanai pārtikā un uz tās un par grozījumiem Padomes Regulā (EEK) Nr. 1601/91, Regulās (EK) Nr. 2232/96 un (EK) Nr. 110/2008 un Direktīvā 2000/13/EK (OV L 354, 31.12.2008., 34. lpp.).
13. Komisijas Regula (ES) Nr. 231/2012 (2012. gada 9. marts), ar ko nosaka Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1333/2008 II un III pielikumā uzskaitīto pārtikas piedevu specifikācijas (OV L 83, 22.3.2012, 1. lpp.).
14. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/32/EK (2009. gada 23. aprīlis) par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz ekstrakcijas šķīdinātājiem, ko izmanto pārtikas produktu un pārtikas sastāvdaļu ražošanā (OV L 141, 6.6.2009., 3. lpp.).
15. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 470/2009 (2009. gada 6. maijs), ar ko nosaka Kopienas procedūras farmakoloģiski aktīvo vielu atlieku pieļaujamo daudzumu noteikšanai dzīvnieku izcelsmes pārtikas produktos, ar ko atceļ Padomes Regulu (EEK) Nr. 2377/90 un groza Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2001/82/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 726/2004 (OV L 152, 16.6.2009., 11. lpp.).

“Dzīvnieku izcelsmes blakusprodukti, kas nav paredzēti lietošanai pārtikā”
Eiropas Savienības eksports uz Šveici un Šveices eksports uz Eiropas Savienību

Tirdzniecības nosacījumi		Atbilstība
Eiropas Savienība (*)	Šveice (*)	
(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.		
<p>1. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 999/2001 (2001. gada 22. maijs), ar ko paredz noteikumus dažu transmisīvo sūkļveida encefalopātiju profilaksei, kontrolei un apkarošanai (OV L 147, 31.5.2001., 1. lpp.).</p> <p>2. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1069/2009 (2009. gada 21. oktobris), ar ko nosaka veselības aizsardzības noteikumus attiecībā uz dzīvnieku izcelsmes blakusproduktiem un atvasinātajiem produktiem, kuri nav paredzēti cilvēku patēriņam, un ar ko atceļ Regulu (EK) Nr. 1774/2002 (Dzīvnieku izcelsmes blakusproduktu regula) (OV L 300, 14.11.2009., 1. lpp.).</p> <p>3. Komisijas Regula (ES) Nr. 142/2011 (2011. gada 25. februāris), ar kuru īsteno Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1069/2009, ar ko nosaka veselības aizsardzības noteikumus attiecībā uz dzīvnieku izcelsmes blakusproduktiem un atvasinātajiem produktiem, kuri nav paredzēti cilvēku patēriņam, un īsteno Padomes Direktīvu 97/78/EK attiecībā uz dažiem paraugiem un precēm, kam uz robežas neveic veterinārās pārbaudes atbilstīgi minētajai direktīvai (OV L 54, 26.2.2011., 1. lpp.).</p>	<p>1. Valdības 2005. gada 23. novembra rīkojums par dzīvnieku kaušanu un gaļas kontroli (OAbCV; RS 817.190).</p> <p>2. DFI 2005. gada 23. novembra rīkojums par dzīvnieku kaušanas higiēnu (OHyAb; RS 817.190.1).</p> <p>3. Valdības 1995. gada 27. jūnija rīkojums par epizootijām (OFE; RS 916.401).</p> <p>4. Valdības 2007. gada 18. aprīļa rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importu, tranzītu un eksportu (OITE; RS 916.443.10).</p> <p>5. Valdības 2011. gada 25. maija rīkojums par dzīvnieku blakusproduktu likvidēšanu (OESPA; RS 916.441.22).</p>	Jā, ar īpašiem nosacījumiem

Īpaši nosacījumi

Importam Šveice piemēro tādus pašus noteikumus, kādi minēti Regulas (ES) Nr. 142/2011 25. līdz 28. pantā, 30. un 31. pantā un XIV un XV pielikumā (sertifikāti), atbilstīgi Regulas (EK) Nr. 1069/2009 41. un 42. pantam.

Tirdzniecība ar 1. un 2. kategorijas vielām notiek saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1069/2009 48. pantu.

Veicot tirdzniecību starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici ar 3. kategorijas vielām, tām pievieno Regulas (ES) Nr. 142/2011 VIII pielikuma III nodaļā noteiktos tirdzniecības dokumentus un veselības sertifikātus saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 142/2011 17. pantu un Regulas (EK) Nr. 1069/2009 21. un 48. pantu.

Saskaņā ar Regulas (EK) Nr. 1069/2009 II sadaļas I nodaļas 2. iedaļu un Regulas (ES) Nr. 142/2011 IV nodaļu un IX pielikumu Šveice izveido sarakstu ar atbilstīgajiem uzņēmumiem.

II NODAĻA

Citas jomas, kas nav paredzētas I nodaļā

Eiropas Savienības eksports uz Šveici un Šveices eksports uz Eiropas Savienību

Šis eksports notiek pēc Eiropas Savienības iekšējās tirdzniecības noteikumiem. Attiecīgi vajadzības gadījumā kompetentās iestādes izsniedz atbilstības sertifikātu, kas pievienots produktu partijām.

Vajadzības gadījumā šo sertifikātu modeļus apspriež Apvienotajā veterinārijas komitejā.”.

VII PIELIKUMS

Lauksaimniecības nolīguma 11. pielikuma 7. papildinājumu aizstāj ar šādu:

“7. papildinājums

Kompetentās iestādes

A SADAĻA

Šveice

Kompetence sanitāro un veterināro pārbaūžu jomā tiek dalīta starp atsevišķu kantonu iestādēm un Federālo pārtikas nekaitīguma un veterināro biroju. Piemēro šādus noteikumus:

- attiecībā uz eksportu uz Eiropas Savienību – kantoni atbild par atbilstības kontroli ražošanas nosacījumiem un prasībām, bet jo īpaši par likumā paredzētām pārbaudēm un veselības sertifikātu izdošanu, apliecinot atbilstību noteiktajiem standartiem un prasībām,
- Federālais pārtikas nekaitīguma un veterinārais birojs atbild par vispārējo koordināciju, pārbaudes sistēmu revīziju un vajadzīgo tiesību aktu pieņemšanu, lai nodrošinātu standartu un prasību vienādu piemērošanu Šveices tirgū. Birojs atbild arī par dzīvnieku izcelsmes pārtikas produktu un citu dzīvnieku izcelsmes produktu importu no trešām valstīm. Visbeidzot, tas izsniedz atļaujas 1. un 2. kategorijas dzīvnieku blakusproduktu eksportam uz Eiropas Savienību.

B SADAĻA

Eiropas Savienība

Atbildība tiek dalīta starp valsts dienestiem katrā Eiropas Savienības dalībvalstī un Eiropas Komisiju. Piemēro šādus noteikumus:

- attiecībā uz eksportu uz Šveici – Eiropas Savienības dalībvalstis atbild par atbilstības kontroli ražošanas nosacījumiem un prasībām, bet jo īpaši par likumā paredzētām pārbaudēm un veselības sertifikātu izdošanu, apliecinot atbilstību noteiktajiem standartiem un prasībām,
- Eiropas Komisija atbild par vispārējo koordināciju, pārbaudes sistēmu revīziju un vajadzīgo tiesību aktu pieņemšanu, lai nodrošinātu standartu un prasību vienādu piemērošanu vienotajā tirgū.”.

—

VIII PIELIKUMS

Lauksaimniecības nolīguma 11. pielikuma 10. papildinājumu aizstāj ar šādu:

“10. papildinājums

Dzīvnieku valsts produkti: robežkontrole un nodevas

I NODAĻA

Vispārēji noteikumi

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Eiropas Savienība	Šveice
1. Komisijas Lēmums 2004/292/EK (2004. gada 30. marts) par TRACES sistēmas ieviešanu, ar ko groza Lēmumu 92/486/EEK (OV L 94, 31.3.2004., 63. lpp.).	1. 1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (LFE; RS 916.40) un jo īpaši tā 57. pants.
2. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 178/2002 (2002. gada 28. janvāris), ar ko paredz pārtikas aprites tiesību aktu vispārīgus principus un prasības, izveido Eiropas Pārtikas nekaitīguma iestādi un paredz procedūras saistībā ar pārtikas nekaitīgumu (OV L 31, 1.2.2002., 1. lpp.).	2. Valdības 2007. gada 18. aprīļa rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importu, tranzītu un eksportu (OITE; RS 916.443.10). 3. Valdības 2008. gada 27. augusta rīkojums par trešu valstu dzīvnieku izcelsmes produktu importu un tranzītu ar gaisa transportu (OITPA; RS 916.443.13). 4. DFI 2007. gada 16. maija rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importa un tranzīta kontroli (Rīkojums par OITE kontrolēm; RS 916.443.106). 5. Valdības 1985. gada 30. oktobra rīkojums par atļūdzību, ko saņem Federālā pārtikas nekaitīguma un veterinārijas biroja darbinieki (Rīkojums par OSAV atļūdzībām; RS 916.472).

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

1. Komisija sadarbībā ar Federālo pārtikas nekaitīguma un veterināro biroju iekļauj Šveici datorsistēmā TRACES saskaņā ar Komisijas Lēmumu 2004/292/EK.
2. Komisija sadarbībā ar Federālo pārtikas nekaitīguma un veterināro biroju iekļauj Šveici ātrās reaģēšanas sistēmā, kas paredzēta Regulas (EK) Nr. 178/2002 50. pantā saistībā ar dzīvnieku izcelsmes produktu neielaišanu uz robežas.

Ja kompetentā iestāde Eiropas Savienības Šveices robežkontroles punktā noraida kādu partiju, konteineru vai kravu, tad Komisija to tūlīt paziņo Šveicei.

Šveice nekavējoties paziņo Komisijai par katru kompetentas iestādes Šveices robežkontroles punktā noraidītu pārtikas vai dzīvnieku barības partiju, konteineru vai kravu, kas var radīt tiešu vai netiešu apdraudējumu cilvēku veselībai, un ievēro Regulas (EK) Nr. 178/2002 52. pantā paredzētos konfidencialitātes noteikumus.

Apvienotā veterinārijas komiteja nosaka īpašos pasākumus saistībā ar šo dalību.

II NODAĻA

Veterinārās pārbaudes, kas piemērojamas tirdzniecībā starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

Veterinārās pārbaudes, kuras piemēro tirdzniecībā starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici, tiek veiktas saskaņā ar turpmāk minētajiem noteikumiem.

Eiropas Savienība	Šveice
<p>1. Padomes Direktīva 89/608/EEK (1989. gada 21. novembris) par dalībvalstu administratīvo iestāžu savstarpējo palīdzību un šo iestāžu un Komisijas sadarbību, lai nodrošinātu pareizu tiesību aktu piemērošanu veterinārijas un zootehnikas jomā (OV L 351, 2.12.1989., 34. lpp.).</p> <p>2. Padomes Direktīva 89/662/EEK (1989. gada 11. decembris) par veterinārajām pārbaudēm Kopienas iekšējā tirdzniecībā, lai izveidotu iekšējo tirgu (OV L 395, 30.12.1989., 13. lpp.).</p> <p>3. Padomes Direktīva 2002/99/EK (2002. gada 16. decembris), ar ko paredz dzīvnieku veselības noteikumus, kuri reglamentē tādu dzīvnieku izcelsmes produktu ražošanu, pārstrādi, izplatīšanu un ieviešanu, kas paredzēti lietošanai pārtikā (OV L 18, 23.1.2003., 11. lpp.)</p>	<p>1. 1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (<i>LFE</i>; RS 916.40) un jo īpaši tā 57. pants.</p> <p>2. Valdības 2007. gada 18. aprīļa rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importu, tranzītu un eksportu (<i>OITE</i>; RS 916.443.10).</p> <p>3. Valdības 2008. gada 27. augusta rīkojums par trešu valstu dzīvnieku izcelsmes produktu importu un tranzītu ar gaisa transportu (<i>OITPA</i>; RS 916.443.13).</p> <p>4. <i>DFI</i> 2007. gada 16. maija rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importa un tranzīta kontroli (Rīkojums par <i>OITE</i> kontrolēm; RS 916.443.106).</p> <p>5. Valdības 2014. gada 28. novembra rīkojums par lolojumdzīvnieku importu, tranzītu un eksportu (<i>OITE-AC</i>; RS 916.443.14).</p> <p>6. Valdības 1985. gada 30. oktobra rīkojums par atļaušanu, ko saņem Federālā pārtikas nekaitīguma un veterinārijas biroja darbinieki (Rīkojums par <i>OSAV</i> atļādzībām; RS 916.472).</p>

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

Gadījumos, kas paredzēti Direktīvas 89/662/EEK 8. pantā, galamērķa vietas kompetentās iestādes nekavējoties sazinās ar nosūtīšanas vietas kompetentajām iestādēm. Tās veic visus vajadzīgos pasākumus un informē nosūtīšanas vietas kompetento iestādi un Komisiju par veikto pārbaudžu raksturu, pieņemtajiem lēmumiem un šādu lēmumu pamatojumu.

Apvienotā veterinārijas komiteja veic Direktīvas 89/608/EEK 10., 11. un 16. panta un Direktīvas 89/662/EEK 9. un 16. panta noteikumu īstenošanu.

III NODAĻA

Veterinārās pārbaudes importam no trešām valstīm

A. TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkuru atsauci uz tiesību aktu saprot kā atsauci uz minēto aktu ar jaunākajiem tajā izdarītajiem grozījumiem.

Pārbaudes importam no trešām valstīm tiek veiktas saskaņā ar turpmāk izklāstītajiem noteikumiem.

Eiropas Savienība	Šveice
<ol style="list-style-type: none"> 1. Komisijas Regula (EK) Nr. 136/2004 (2004. gada 22. janvāris), ar ko nosaka procedūras veterinārajām pārbaudēm Kopienas robežkontroles punktos attiecībā uz produktiem, ko importē no trešām valstīm (OV L 21, 28.1.2004., 11. lpp.). 2. Komisijas Regula (EK) Nr. 206/2009 (2009. gada 5. marts) par dzīvnieku izcelsmes produktu sūtījumu ieviešanu Kopienā personīgā patēriņam un Regulas (EK) Nr. 136/2004 grozīšanu (OV L 77, 24.3.2009., 1. lpp.). 3. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 854/2004 (2004. gada 29. aprīlis), ar ko paredz īpašus noteikumus par lietošanai pārtikā paredzētu dzīvnieku izcelsmes produktu oficiālās kontroles organizēšanu (OV L 139, 30.4.2004., 206. lpp.). 4. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 882/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par oficiālo kontroli, ko veic, lai nodrošinātu atbilstības pārbaudi saistībā ar dzīvnieku barības un pārtikas aprites tiesību aktiem un dzīvnieku veselības un dzīvnieku labturības noteikumiem (OV L 165, 30.4.2004., 1. lpp.). 5. Padomes Direktīva 89/608/EEK (1989. gada 21. novembris) par dalībvalstu administratīvo iestāžu savstarpējo palīdzību un šo iestāžu un Komisijas sadarbību, lai nodrošinātu pareizu tiesību aktu piemērošanu veterinārijas un zootehnikas jomā (OV L 351, 2.12.1989., 34. lpp.). 6. Padomes Direktīva 96/22/EK (1996. gada 29. aprīlis) par noteiktu hormonālas vai tireostatiskas iedarbības vielu un beta-agonistu lietošanas aizliegumu lopkopībā un par Direktīvu 81/602/EEK, 88/146/EEK un 88/299/EEK atcelšanu (OV L 125, 23.5.1996., 3. lpp.). 7. Padomes Direktīva 96/23/EK (1996. gada 29. aprīlis), ar ko paredz pasākumus, lai kontrolētu noteiktas vielas un to atliekas dzīvās dzīvniekos un dzīvnieku izcelsmes produktos, un ar ko atceļ Direktīvu 85/358/EEK un Direktīvu 86/469/EEK, kā arī Lēmumu 89/187/EEK un Lēmumu 91/664/EEK (OV L 125, 23.5.1996., 10. lpp.). 8. Padomes Direktīva 97/78/EK (1997. gada 18. decembris), ar ko nosaka principus, kuri reglamentē veterināro pārbaudžu organizēšanu attiecībā uz produktiem, ko ievie Kopienā no trešām valstīm (OV L 24, 30.1.1998., 9. lpp.). 9. Komisijas Lēmums 2002/657/EK (2002. gada 12. augusts), ar ko īsteno Padomes Direktīvu 96/23/EK par analīzes metožu veikspēju un rezultātu interpretēšanu (OV L 221, 17.8.2002., 8. lpp.). 10. Padomes Direktīva 2002/99/EK (2002. gada 16. decembris), ar ko paredz dzīvnieku veselības noteikumus, kuri reglamentē tādu dzīvnieku izcelsmes produktu ražošanu, pārstrādi, izplatīšanu un ieviešanu, kas paredzēti lietošanai pārtikā (OV L 18, 23.1.2003., 11. lpp.). 11. Komisijas Lēmums 2005/34/EK (2005. gada 11. janvāris), ar ko ievieš saskaņotus standartus, nosakot atsevišķas atliekas dzīvnieku izcelsmes produktos, kas ievesti no trešām valstīm (OV L 16, 20.1.2005., 61. lpp.). 12. Komisijas Lēmums 2007/275/EK (2007. gada 17. aprīlis) par dzīvnieku un produktu sarakstiem, kas jāpakļauj pārbaudei robežkontroles punktos saskaņā ar Padomes Direktīvām 91/496/EEK un 97/78/EK (OV L 116, 4.5.2007., 9. lpp.). 	<ol style="list-style-type: none"> 1. 1966. gada 1. jūlija Likums par epizootijām (LFE; RS 916.40) un jo īpaši tā 57. pants. 2. Valdības 2007. gada 18. aprīļa rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importu, tranzītu un eksportu (OITE; RS 916.443.10). 3. Valdības 2008. gada 27. augusta rīkojums par trešu valstu dzīvnieku izcelsmes produktu importu un tranzītu ar gaisa transportu (OITPA; RS 916.443.13). 4. DFI 2007. gada 16. maija rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importa un tranzīta kontroli (Rīkojums par OITE kontrolēm; RS 916.443.106). 5. Valdības 2014. gada 28. novembra rīkojums par loļojumdzīvnieku importu, tranzītu un eksportu (OITE-AC; RS 916.443.14). 6. Valdības 1985. gada 30. oktobra rīkojums par atlīdzību, ko saņem Federālā pārtikas nekaitīguma un veterinārijas biroja darbinieki (Rīkojums par OSAV atlīdzībām; RS 916.472). 7. 1992. gada 9. oktobra Pārtikas produktu likums (LDAI; RS 817.0). 8. Valdības 2005. gada 23. novembra rīkojums par pārtikas produktiem un patēriņa precēm (ODAIU; RS 817.02). 9. Valdības 2005. gada 23. novembra rīkojums par tiesību aktu izpildi attiecībā uz pārtikas produktiem (RS 817.025.21). 10. DFI 1995. gada 26. jūnija rīkojums par pārtikas piemaisījumiem un sastāvdaļām (OSEC; RS 817.021.23).

B. ĪSTENOŠANAS NOTEIKUMI

1. Piemērojot Direktīvas 97/78/EK 6. pantu, Eiropas Savienības dalībvalstu robežkontroles punkti ir šādi: grozītā Lēmuma 2009/821/EK I pielikumā uzskaitītie apstiprinātie robežkontroles punkti, kuros veic veterinārās pārbaudes dzīvnieku izcelsmes produktiem.
2. Piemērojot Direktīvas 97/78/EK 6. pantu, Šveices robežkontroles punkti ir šādi:

Nosaukums	TRACES kods	Veids	Pārbažu centrs	Akreditācijas veids
Cīrihes lidosta	CHZRH4	A	Centrs 1 Centrs 2	NHC (*) HC(2) (*)
Ženēvas lidosta	CHGVA4	A	Centrs 2	HC(2), NHC (*)
(*) Saskaņā ar Lēmumā 2009/821/EK noteiktajām apstiprinājuma kategorijām				

Apvienotā veterinārijas komiteja veic turpmākas robežkontroles punktu, to pārbažu centru saraksta un akreditācijas veida izmaiņas.

Apvienotā veterinārijas komiteja veic pārbaudes uz vietas, pamatojoties uz Regulas (EK) Nr. 882/2004 45. pantu un Likuma par epizootijām 57. pantu.

IV NODAĻA

Veselības aizsardzības un kontroles nosacījumi attiecībā uz tirdzniecību starp Eiropas Savienību un Šveici
Attiecībā uz nozarēm, kuru līdzvērtība ir abpusēji atzīta, tirdzniecība ar dzīvnieku izcelsmes produktiem starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici norit atbilstīgi tādiem pašiem noteikumiem, kādi attiecināmi uz šo produktu tirdzniecību starp Eiropas Savienības dalībvalstīm. Vajadzības gadījumā šiem produktiem pievieno veselības sertifikātus, kas paredzēti tirdzniecībai starp Eiropas Savienības dalībvalstīm vai kuri noteikti šajā pielikumā un ir pieejami sistēmā TRACES.

Attiecībā uz citām nozarēm joprojām piemēro 6. papildinājuma II nodaļā noteiktās veselības prasības.

V NODAĻA

Veselības aizsardzības un kontroles nosacījumi attiecībā uz importu no trešām valstīm

I. EIROPAS SAVIENĪBA — TIESĪBU AKTI (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

A. Noteikumi attiecībā uz sabiedrības veselību

1. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2009/32/EK (2009. gada 23. aprīlis) par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz ekstrakcijas šķīdinātājiem, ko izmanto pārtikas produktu un pārtikas sastāvdaļu ražošanā (OV L 141, 6.6.2009., 3. lpp.).
2. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1334/2008 (2008. gada 16. decembris) par aromatizētājiem un dažām pārtikas sastāvdaļām ar aromatizētāju īpašībām izmantošanai pārtikā un uz tās un par grozījumiem Padomes Regulā (EEK) Nr. 1601/91, Regulās (EK) Nr. 2232/96 un (EK) Nr. 110/2008 un Direktīvā 2000/13/EK (OV L 354, 31.12.2008., 34. lpp.).
3. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 470/2009 (2009. gada 6. maijs), ar ko nosaka Kopienas procedūras farmakoloģiski aktīvo vielu atlieku pieļaujamo daudzumu noteikšanai dzīvnieku izcelsmes pārtikas produktos, ar ko atceļ Padomes Regulu (EEK) Nr. 2377/90 un groza Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2001/82/EK un Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 726/2004 (OV L 152, 16.6.2009., 11. lpp.).

4. Padomes Regula (EEK) Nr. 315/93 (1993. gada 8. februāris), ar ko nosaka Kopienas procedūras attiecībā uz piesārņotājiem pārtikā (OV L 37, 13.2.1993., 1. lpp.).
5. Komisijas Direktīva 95/45/EK (1995. gada 26. jūlijs), ar ko nosaka īpašus tīrības kritērijus krāsvielām, kuras lieto pārtikas produktos (OV L 226, 22.9.1995., 1. lpp.).
6. Padomes Direktīva 96/22/EK (1996. gada 29. aprīlis) par noteiktu hormonālas vai tireostatiskas iedarbības vielu un beta-agonistu lietošanas aizliegumu lopkopībā un par Direktīvu 81/602/EEK, 88/146/EEK un 88/299/EEK atcelšanu (OV L 125, 23.5.1996., 3. lpp.).
7. Padomes Direktīva 96/23/EK (1996. gada 29. aprīlis), ar ko paredz pasākumus, lai kontrolētu noteiktas vielas un to atliekas dzīvos dzīvniekos un dzīvnieku izcelsmes produktos, un ar ko atceļ Direktīvu 85/358/EEK un Direktīvu 86/469/EEK, kā arī Lēmumu 89/187/EEK un Lēmumu 91/664/EEK (OV L 125, 23.5.1996., 10. lpp.).
8. Komisijas Īstenošanas regula (ES) Nr. 872/2012 (2012. gada 1. oktobris), ar ko pieņem Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 2232/96 paredzēto aromatizējošo vielu sarakstu, iekļauj to Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 1334/2008 I pielikumā un atceļ Komisijas Regulu (EK) Nr. 1565/2000 un Komisijas Lēmumu 1999/217/EK (OV L 267, 2.10.2012., 1. lpp.).
9. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 1999/2/EK (1999. gada 22. februāris) par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz pārtiku un pārtikas sastāvdaļām, kas ir apstrādātas ar jonizējošo radiāciju (OV L 66, 13.3.1999., 16. lpp.).
10. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 1999/3/EK (1999. gada 22. februāris) par Kopienas pārtikas produktu un sastāvdaļu, ko apstrādā ar jonizējošo starojumu, saraksta izveidi (OV L 66, 13.3.1999., 24. lpp.).
11. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 999/2001 (2001. gada 22. maijs), ar ko paredz noteikumus dažu transmisīvo sūkļveida encefalopātiju profilaksei, kontrolei un apkarošanai (OV L 147, 31.5.2001., 1. lpp.).
12. Komisijas Lēmums 2002/840/EK (2002. gada 23. oktobris), ar ko pieņem sarakstu attiecībā uz apstiprinātām iekārtām pārtikas produktu apstarpšanai trešās valstīs (OV L 287, 25.10.2002., 40. lpp.).
13. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 2160/2003 (2003. gada 17. novembris) par salmonellas un dažu citu pārtikā sastopamu zoonozes īpašu izraisītāju kontroli (OV L 325, 12.12.2003., 1. lpp.).
14. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 2065/2003 (2003. gada 10. novembris) par kūpināšanas aromatizētājiem, ko izmanto vai kas ir paredzēti izmantošanai pārtikas produktos vai uz tiem (OV L 309, 26.11.2003., 1. lpp.).
15. Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2004/41/EK (2004. gada 21. aprīlis), ar ko atceļ dažas direktīvas par pārtikas higiēnu un dzīvnieku veselības nosacījumiem attiecībā uz dažu lietošanai pārtikā paredzētu dzīvnieku izcelsmes produktu ražošanu un laišanu tirgū un groza Padomes Direktīvas 89/662/EEK un 92/118/EEK un Padomes Lēmumu 95/408/EK (OV L 157, 30.4.2004., 33. lpp.).
16. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 853/2004 (2004. gada 29. aprīlis), ar ko nosaka īpašus higiēnas noteikumus attiecībā uz dzīvnieku izcelsmes pārtiku (OV L 139, 30.4.2004., 55. lpp.).
17. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 854/2004 (2004. gada 29. aprīlis), ar ko paredz īpašus noteikumus par lietošanai pārtikā paredzētu dzīvnieku izcelsmes produktu oficiālās kontroles organizēšanu (OV L 139, 30.4.2004., 206. lpp.).
18. Komisijas Lēmums 2005/34/EK (2005. gada 11. janvāris), ar ko ievieš saskaņotus standartus, nosakot atsevišķas atliekas dzīvnieku izcelsmes produktos, kas ievesti no trešām valstīm (OV L 16, 20.1.2005., 61. lpp.).

19. Komisijas Regula (EK) Nr. 401/2006 (2006. gada 23. februāris), ar ko nosaka paraugu ņemšanas un analīzes metodes mikotoksīnu līmeņu oficiālai kontrolei pārtikas produktos (OV L 70, 9.3.2006., 12. lpp.).
20. Komisijas Regula (EK) Nr. 1881/2006 (2006. gada 19. decembris), ar ko nosaka konkrētu piesārņotāju maksimāli pieļaujamo koncentrāciju pārtikas produktos (OV L 364, 20.12.2006., 5. lpp.).
21. Komisijas Regula (ES) Nr. 252/2012 (2012. gada 21. marts), ar ko nosaka paraugu ņemšanas un analīzes metodes dioksīnu un dioksīniem līdzīgu polihlorbifenilu (PCB) un PCB, kuri nav līdzīgi dioksīniem, koncentrācijas oficiālai kontrolei konkrētos pārtikas produktos un atceļ Regulu (EK) Nr. 1883/2006 (OV L 84, 23.3.2012., 1. lpp.).
22. Komisijas Regula (EK) Nr. 333/2007 (2007. gada 28. marts), ar ko nosaka paraugu ņemšanas un analīzes metodes svina, kadmija, dzīvsudraba, neorganiskās alvas, 3-MHPD un policiklisko aromātisko ogļūdeņražu koncentrācijas oficiālajai kontrolei pārtikas produktos (OV L 88, 29.3.2007., 29. lpp.).

B. Dzīvnieku veselības noteikumi

1. Padomes Direktīva 92/118/EEK (1992. gada 17. decembris), ar ko paredz dzīvnieku veselības un sabiedrības veselības prasības attiecībā uz tādu produktu tirdzniecību un ieviešanu Kopienā, uz kuriem neattiecas šādas prasības, kas paredzētas īpašos Kopienas noteikumos, kuri minēti Direktīvas 89/662/EEK A pielikuma I daļā, un attiecībā uz slimību izraisītājiem – īpašos Kopienas noteikumos, kuri minēti Direktīvā 90/425/EEK (OV L 62, 15.3.1993., 49. lpp.).
2. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 999/2001 (2001. gada 22. maijs), ar ko paredz noteikumus dažu transmisīvo sūkļveida encefalopātiju profilaksei, kontrolei un apkarošanai (OV L 147, 31.5.2001., 1. lpp.).
3. Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 1069/2009 (2009. gada 21. oktobris), ar ko nosaka veselības aizsardzības noteikumus attiecībā uz dzīvnieku izcelsmes blakusproduktiem un atvasinātajiem produktiem, kuri nav paredzēti cilvēku patēriņam, un ar ko atceļ Regulu (EK) Nr. 1774/2002 (OV L 300, 14.11.2009., 1. lpp.).
4. Komisijas Regula (ES) Nr. 142/2011 (2011. gada 25. februāris), ar kuru īsteno Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (EK) Nr. 1069/2009, ar ko nosaka veselības aizsardzības noteikumus attiecībā uz dzīvnieku izcelsmes blakusproduktiem un atvasinātajiem produktiem, kuri nav paredzēti cilvēku patēriņam, un īsteno Padomes Direktīvu 97/78/EK attiecībā uz dažiem paraugiem un precēm, kam uz robežas neveic veterinārās pārbaudes atbilstīgi minētajai direktīvai (OV L 54, 26.2.2011., 1. lpp.).
5. Padomes Direktīva 2002/99/EK (2002. gada 16. decembris), ar ko paredz dzīvnieku veselības noteikumus, kuri reglamentē tādu dzīvnieku izcelsmes produktu ražošanu, pārstrādi, izplatīšanu un ieviešanu, kas paredzēti lietošanai pārtikā (OV L 18, 23.1.2003., 11. lpp.).
6. Padomes Direktīva 2006/88/EK (2006. gada 24. oktobris) par akvakultūras dzīvniekiem un to produktiem izvirzītajām dzīvnieku veselības prasībām, kā arī par konkrētu ūdensdzīvnieku slimību profilaksi un kontroli (OV L 328, 24.11.2006., 14. lpp.).

C. Citi īpaši pasākumi (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

1. Pagaidu nolīgums par tirdzniecību un muitas savienību starp Eiropas Ekonomikas kopienu un Sanmarīno Republiku – Kopīgā deklarācija – Kopienas deklarācija (OV L 359, 9.12.1992., 14. lpp.).
2. Padomes un Komisijas Lēmums 94/1/EK, EOTK (1993. gada 13. decembris) par Eiropas Ekonomiskās zonas līguma noslēgšanu starp Eiropas Kopienu, tās dalībvalstīm un Austrijas Republiku, Somijas Republiku, Islandes Republiku, Lihtenšteinas Firstisti, Norvēģijas Karalisti, Zviedrijas Karalisti un Šveices Konfederāciju (OV L 1, 3.1.1994., 1. lpp.).

3. Padomes Lēmums 97/132/EK (1996. gada 17. decembris) par Nolīguma slēgšanu starp Eiropas Kopien un Jaunzēlandi attiecībā uz tirdzniecību ar dzīvniekiem un dzīvnieku izcelsmes produktiem piemērojamiem sanitārajiem pasākumiem (OV L 57, 26.2.1997., 4. lpp.).
4. Padomes Lēmums 97/345/EK (1997. gada 17. februāris) attiecībā uz protokola par veterinārajiem jautājumiem noslēgšanu, kas papildina vienošanos vēstuļu apmaiņas veidā starp Eiropas Ekonomikas kopien un Andoras Firstisti (OV L 148, 6.6.1997., 15. lpp.).
5. Padomes Lēmums 98/258/EK (1998. gada 16. marts) par Eiropas Kopienas un Amerikas Savienoto Valstu vienošanās noslēgšanu par sanitārajiem pasākumiem, lai aizsargātu sabiedrības un dzīvnieku veselību tirdzniecībā ar dzīvniekiem un dzīvnieku produktiem (OV L 118, 21.4.1998., 1. lpp.).
6. Padomes Lēmums 98/504/EK (1998. gada 29. jūnijs) par Pagaidu nolīguma noslēgšanu par tirdzniecību un ar to saistītajiem jautājumiem starp Eiropas Kopien, no vienas puses, un Meksikas Savienotajām Valstīm, no otras puses (OV L 226, 13.8.1998., 24. lpp.).
7. Padomes Lēmums 1999/201/EK (1998. gada 14. decembris) par nolīguma slēgšanu starp Eiropas Kopien un Kanādas valdību par sanitārajiem pasākumiem sabiedrības veselības un dzīvnieku veselības aizsardzībai attiecībā uz tirdzniecību ar dzīvniekiem un dzīvnieku produktiem (OV L 71, 18.3.1999., 1. lpp.).
8. Padomes Lēmums 1999/778/EK (1999. gada 15. novembris) par Nolīgumu starp Eiropas Kopien, no vienas puses, un Dānijas valdību un Farēru salu autonomijas valdību, no otras puses, papildinošā Protokola par veterinārajiem jautājumiem noslēgšanu (OV L 305, 30.11.1999., 25. lpp.).
9. Protokols 1999/1130/EK par veterinārajiem jautājumiem, ar ko papildina nolīgumu starp Eiropas Kopien, no vienas puses, un Dānijas valdību un Farēru salu autonomijas valdību, no otras puses (OV L 305, 30.11.1999., 26. lpp.).
10. Padomes Lēmums 2002/979/EK (2002. gada 18. novembris) par tā Nolīguma dažu noteikumu parakstīšanu un pagaidu piemērošanu, ar ko izveido asociāciju starp Eiropas Kopien un tās dalībvalstīm, no vienas puses, un Čīles Republiku, no otras puses (OV L 352, 30.12.2002., 1. lpp.).

2. Šveice – Tiesību akti (*)

(*) Ja vien nav noteikts citādi, jebkura atsauce uz tiesību aktu jāsaprot kā atsauce uz minēto aktu ar grozījumiem, kas tajā izdarīti pirms 2014. gada 31. decembra.

- A. Valdības 2007. gada 18. aprīļa rīkojums par dzīvnieku un dzīvnieku izcelsmes produktu importu, tranzītu un eksportu (OITE; RS 916.443.10).
- B. Valdības 2008. gada 27. augusta rīkojums par trešu valstu dzīvnieku izcelsmes produktu importu un tranzītu ar gaisa transportu (OITPA; RS 916.443.13).

3. Īstenošanas noteikumi

- A. Federālais pārtikas nekaitīguma un veterinārais birojs vienlaicīgi ar Eiropas Savienības dalībvalstīm piemēro importa nosacījumus, kas noteikti šā papildinājuma I nodaļā minētajos tiesību aktos, īstenošanas noteikumus un to uzņēmumu sarakstus, no kuriem attiecīgais imports ir atļauts. Tas attiecas uz visiem attiecīgajiem tiesību aktiem, neatkarīgi no to pieņemšanas datuma.

Federālais pārtikas nekaitīguma un veterinārais birojs var pieņemt ierobežojošākus pasākumus un pieprasīt papildu garantijas. Šādos gadījumos Apvienotajā veterinārijas komitejā jānotiek konsultācijām, lai atrastu piemērotus risinājumus.

Federālais pārtikas nekaitīguma un veterinārais birojs un Eiropas Savienības dalībvalstis savstarpēji apmainās ar informāciju par īpašiem importa nosacījumiem, kas noteikti divpusēji un uz kuriem Savienības mērogā neattiecas saskaņošana.

- B. Šā papildinājuma III nodaļas B daļas 1. punktā minētie Eiropas Savienības dalībvalstu robežkontroles punkti pārbauda importu Šveicē no trešām valstīm saskaņā ar šā papildinājuma III nodaļas A daļu.
- C. Šā papildinājuma III nodaļas B daļas 2. punktā minētie Šveices robežkontroles punkti pārbauda importu no trešām valstīm, kas paredzēts Eiropas Savienības dalībvalstīm, saskaņā ar šā papildinājuma III nodaļas A daļu.
- D. Piemērojot Valdības 2008. gada 27. augusta rīkojumu par trešu valstu dzīvnieku izcelsmes produktu importu un tranzītu ar gaisa transportu (OITPA; RS 916.443.13), Šveices Konfederācija saglabā iespēju importēt liellopu gaļu, kas iegūta no liellopiem, kuri, iespējams, saņēmuši augšanas stimulēšanas hormonus. Šīs gaļas eksports uz Eiropas Savienību ir aizliegts. Turklāt Šveices Konfederācija:
- atļauj šādas gaļas izmantošanu tikai tiešai nodošanai patērētājam ar mazumtirdzniecības uzņēmuma starpniecību, gaļu atbilstoši marķējot;
 - atļauj šīs gaļas importu tikai caur Šveices robežkontroles punktiem;
 - saglabā atbilstīgas izsekojamības un izplatīšanas sistēmas, kas domātas, lai novērstu jebkādu iespēju to vēlākai nokļūšanai Eiropas Savienības dalībvalstu teritorijā;
 - iesniedz Komisijai vienreiz gadā ziņojumu par importa izcelsmi un tā galasaņēmējiem, kā arī par veiktajām pārbaudēm, lai pārliecinātos par iepriekšējos ievilkumos uzskaitīto nosacījumu ievērošanu;
 - nopietnu bažu gadījumā šos noteikumus izskata Apvienotā veterinārijas komiteja.

VI NODAĻA

Nodevas

1. Par veterinārajām pārbaudēm, kas veiktas tirdzniecībā starp Eiropas Savienības dalībvalstīm un Šveici, nodevas netiek iekasētas.
2. Par veterinārajām pārbaudēm, ko piemēro importam no trešām valstīm, Šveices iestādes apņemas iekasēt nodevas par oficiālajām pārbaudēm, kas paredzētas Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (EK) Nr. 882/2004 (2004. gada 29. aprīlis) par oficiālo kontroli, ko veic, lai nodrošinātu atbilstības pārbaudi saistībā ar dzīvnieku barības un pārtikas aprites tiesību aktiem un dzīvnieku veselības un dzīvnieku labturības noteikumiem (OV L 165, 30.4.2004., 1. lpp.).”.

IX PIELIKUMS

Lauksaimniecības nolīguma 11. pielikuma 11. papildinājumu aizstāj ar šādu:

“11. papildinājums

Kontaktpunkti

I. Eiropas Savienība:

Le Directeur

Affaires vétérinaires et internationales

Direction générale de la Santé et des Consommateurs

Commission européenne

B-1049 Brussels (Eiropas Komisijas Veselības un pārtikas nekaitīguma ģenerāldirektorāta Veterināro un starptautisko lietu direktors)

II. Šveice:

Le Directeur

Office fédéral de la sécurité alimentaire et des affaires vétérinaires (Federālā pārtikas nekaitīguma un veterinārā biroja direktors)

3003 Berne, Suisse (Šveice)”.

ISSN 1977-0715 (elektroniskais izdevums)
ISSN 1725-5112 (papīra izdevums)

Eiropas Savienības Publikāciju birojs
2985 Luksemburga
LUKSEMBURGA

LV